

ДЖАК ДЮ БРУЛ

ПРЕДСКАЗАНИЕТО

Най-добрият автор на приключенски романи днес!

Клайв Къслър

Джак Дю Брул

Предсказанието

На Джак Д., Тод М. и Боб Д. – първите три брънки от веригата
в кариерата ми

Както винаги, трябва да благодаря на моята съпруга Деби. Миналата година беше най-бурната в живота ми и нямаше да я преживея без нея. Трябва да благодаря и на редактора си от Националната космическа лаборатория на САЩ Дъг Град за неговото разбиране и неизчерпаемо търпение. Установих, че в света след терористичните атентати на 11 септември източниците нямат желание да обсъждат технически въпроси, макар че моите романи са художествена измислица. Проявилите желание да споделят знанията си искат да останат анонимни. Подозирам, че и други писатели са го разбрали. Въпреки това десетки хора ми помогнаха да напиша тази книга, която определено нямаше да бъде възможна без тях.

Много се вълнувам за този роман. Той стана малко по-различен от предишните ми творби и бих искал да знам какво мислят читателите за него. Когато го прочетете, моля ви, пишете ми на www.jackdubrul.com и споделете мнението си. Вероятно няма да мога да отговоря на всички. А сега – седнете, отпуснете си и ми позволете да ви разкажа една история.

ЗОНДСКИЯТ ПРОТОК, ИНДОНЕЗИЯ 26 АВГУСТ 1883 г.

Човекът, който стоеше до перилата на пощенския параход „Лаудън“, се изплю в чистото море и прокле глупостта си. Тропическият град Анжер се смаляваше зад кораба и кулата на фара „Форт Пойнт“ вече приличаше на вретено на хоризонта.

Трябваше да рискува, докато беше на остров Ява, където параходът спря непредвидено на път от столицата Батавия¹ на Малайския архипелаг до Паданг на западния бряг на Суматра.

Сега вече не можеше да се измъкне – пътуваше през Зондския проток заедно с още шестстотин души и единствено той знаеше какво ще се случи и какво предвещават черните облаци на небето.

Ако беше слязъл на Ява, може би щеше да успее да навлезе достатъчно навътре в острова и да оцелее през идните дни. Но той предпочете да остане на парахода за град Телог Бетонг в началото на залива Лампонг на Суматра. През последните седмици беше складираше храна и вода в хълмовете над залива, за да стане свидетел на приближаващия се катаклизъм. Това му беше работата и затова го бяха изпратили в Холандските Източни Индии – да напише хроника на най-голямото природно бедствие в историята.

Без да обръща внимание на тропическата жега, пътникът на име Хан беше облечен като за планинската си родина във вълнен панталон и вълнена риза. Ботушите му стигаха до коленете и бяха изпокъсани. В раницата си носеше кожена наметка, избродирана от съпругата му преди много зими.

Хан беше по-нисък от европейците на борда на шейсетметровия кораб, но по-висок от тристата местни каторжници, оковани във вериги в бака на парахода и охранявани от сто и шейсет холандски войници. Той беше як и набит и с по-широки гърди и рамене от китайските работници, които параходът бе взел от Анжер. Лицето му беше смугло, а черните му очи надничаха сред торбичките и бръчките, които донякъде прикриваха азиатската им форма.

Хан извади от джоба на панталона една от безценните си вещи – златен часовник с богато украсена верижка. Сутринта го бе сверил с

1. Старото има на Джакарта. – Б. пр.

градския часовник в Батавия. Часът беше петнадесет. След четири часа трябваше да са в Телок Бетонг.

Хан обаче беше сигурен, че няма да стигнат дотам.

Отмести поглед от смаляващия се в далечината остров Ява и надникна над перилата от левия борд. Черните облаци на запад продължаваха да се сгъстват и да се издигат още по-високо. Тъмната маса почти закриваше небето. Нощта сякаш бе пробила дупка в дневната светлина и се изливаше оттам. За два часа облаците се бяха уголемили повече от Чомолунгма, най-високия връх в родните му Хималаи, и вече бяха започнали да се спускат към земята.

Хан избърса пръстите си в лакираното тиково дърво и усети ситни-те пясъчинки, които изчезваха заедно с ветреца, докато параходът се движеше със скорост шест възела.

Капитанът Т. Х. Линдеман сигурно предчувстваше какво ще се случи, защото заповяда на моряците да вдигнат платната на двете мачти, за да подсилят единственото витло, и скоро корабът заплава с осем възела.

В началото на лятото „Лаудън“ караше туристи в Зондския проток, за да видят острова, който постепенно се разпаднаше. И после, само преди няколко седмици, Линдеман отново отиде на острова да остави група учени, но беше прогонен от пепелта и талазите горещина, изригващи от недрата на земята. Учените бяха уверили капитана, че изригването скоро ще спре. В Малайския архипелаг имаше над сто действащи вулкана и Линдеман нямаше причина да се съмнява в научните изводи. Но докато гледаше, вкопчил пръсти в перилата, загадъчният наблюдател почувства, че учените може би грешат. Той огледа внимателно острова.

Навлизането в широкото устие на залива Лампонг не улесни движението на парахода. Във въздуха продължаваше да се сипе пепел, макар че „Лаудън“ се намираще на десет километра от източника. Членовете на екипажа, които не бяха на мачтите, получиха заповед да изметат ситния прах от борда. Линдеман накара прислужника си – възрастен китайски моряк на име Пин – непрекъснато да бърше със суха кърпа стъклата на мостика, за да са чисти.

Морето беше необичайно спокойно, отваряше се без желание пред стоманения нос на парахода и мигновено се затваряше зад кърмата. Пластът пепел беше дебел най-малко шейсет сантиметра и се увеличаваше равномерно като сняг по време на виелица в Нова Англия. Само че този сняг представляваше прах от натрошени скали, плаваше на повърхността на водата и оставаше топъл дълго след като бе изхвърлен от недрата на земята.

Окованите затворници в бака стенеха жаловито, докато вдишваха пепелта, и заради засилващото се барабанене на големите колкото юмрук буци пемза, които се сипеха по корпуса и палубата.

В седемнадесет часа небето сякаш бе погълнато. До кораба не стигаше светлина, нито лъчите на залязващото слънце или първият блед зрак на луната, която беше пълна предишната нощ. Тази вечер нямаше да има звезди. Странните атмосферни условия правеха невъзможни предаванията по наскоро инсталирания безжичен телеграф. „Лаудън“ беше сам.

Два часа по-късно те се приближиха до Телок Бетонг. Постът на предната мачта не видя нищо от града. Пепелта го беше покрила напълно и бе затъмнила светлините в домовете на петте хиляди жители. Линдеман внимателно пусна котвата на дълбочина шест клафтера².

Наблизо беше „Бероу“ – малък боен параход, който редовно патрулираше в тези води и търсеше пирати. Капитанът заповяда да свият платната на „Лаудън“, но главният машинист продължи да поддържа огъня в парния котел. Той изчака един час, за да могат лихтерите от брега да прехвърлят китайските работници, които бе взел в Анжер.

Когато Хан напусна планинското село, заповедите му бяха ясни за мястото и времето, но мъгляви по отношение на причината за мисията. Казаха му само да намери място на подходящо разстояние над морското равнище в началото на залива Лампонг, да чака явлението в утрото на 27 август и да запише наблюденията си в стария дневник, който му дадоха.

Скоро след пристигането си на архипелага в края на юли той разбра какво ще наблюдава. Невъобразима смърт и разруха. Вулканичният остров, кипящ в средата на Зондския проток, изригваше от утрото на 20 май. Това беше първото му стъписващо откритие, откакто напусна родината си. Вторият шок дойде с осъзнаването, че е тръгнал от Тибет цяла седмица преди вулканът да се събуди. Жреците, които го изпратиха, му казаха, че закрилят могъщ оракул, но Хан не можа да разбере как предсказанията за събитие на много левги от родината им може да бъде толкова точно. Очевидно след седем часа те очакваха много по-разрушително изригване.

Строгите заповеди на жреците на оракула му забраняваха да се намесва в естествения ход на събитията. Хан трябваше да бъде само очевидец, наблюдател, и да не предупреждава хората, които щяха да

2. Един клафтер е равен на 182 сантиметра. – Б. пр.

пострадат в неизбежната катастрофа. Той бе изпълнил безпрекословно заповедта, но мисълта за предстоящата опасност пораждаше колебания за задълженията му към мисията. Жреците не го бяха подготвили напълно за онова, което искаха да види, и Хан се страхуваше, че и той ще стане жертва на бедствието. Бе уредил пътуването си от Батавия до залива Лампонг, без да знае, че „Лаудън“ ще направи петчасов престой в Анжер. Забавянето щеше да му струва живота, ако не направеше нещо. Хан не беше фанатик като някои от по-възрастните наблюдатели. Той искаше да оцелее и прокле правилата. Тибетецът намери логично обяснение за решението си, като си внуши, че разрушаването на парахода не е предопределено. Може би корабът щеше да остане невредим дори ако той не кажеше нищо, но нямаше намерение да се довери само на късмета си. Трябваше да предупреди капитана да се отдалечат от брега, ако искаха да имат шанс.

Хан присви очи срещу снежинките от пепел, сипещи се от нощното небе. Не можеше да общува с членовете на екипажа, защото не знаеше холандски, но беше пътувал на кораба няколко пъти, докато намери най-доброто място за наблюдаване на изригването, и се бе сприятелил с Пин, прислужника на капитана. Хан говореше свободно кантонски диалект и двамата се разбираха. Той потърси мършавия моряк и го забеляза да бърше с мръсен парцал стъклата на мостика.

Тибетецът се приближи до него и се прокашля, за да привлече вниманието му. Пин не реагира и продължи безполезното си занимание.

– Стари татко – с уважение каза Хан, защото прислужникът беше много по-възрастен от него, – нямаше да прекъсвам работата ти, ако не беше важно.

– Трябва да си долу заедно с останалите пътници – рече китаецът, малко уплашен от загадъчния мъж от Тибет, земя, населена с магьосници.

– Разговаряли сме няколко пъти по време на предишните пътувания, но не съм ти казал защо напуснах далечната си родина. Време е да ти кажа, че съм тук, за да стана очевиден на нещо.

Пин се засмя нервно.

– Какво? Огледай се, човече! Това нещо вече стана.

– Това е само началото. – Хан говореше спокойно. Не искаше Пин да помисли, че е изпаднал в паника като местните жители и работниците, свити в претъпкания бак. – Ще има друга експлозия, много по-силна от днешната.

Китаецът спря да бърше стъклата. Говореше се, че народът на

Хималаите притежава особени дарби, които му позволяват да оцелее в суровия климат толкова близо до върха на света. Беше чувал фантастични разкази за планинските обитатели и бе виждал такива необясними чудеса, че нямаше причина да се съмнява в тези хора. Тибетецът стоеше непоколебимо сред въртящата се пепел и беше толкова уверен в себе си, че Пин нямаше да се изненада, ако наистина знаеше някаква тайна. Пък и той също смяташе, че вулканът на хоризонта ще продължи да изригва.

– Утре сутринта планината отново ще експлодира – добави Хан – и ще унищожи всичко в Зондския проток.

Китаецът прикри учудването си с недоверчив поглед.

– Откъде знаеш?

– От няколко месеца знам, че вулканът ще изригне. Затова съм тук.

– Вулканът изригва отдавна. Може би си чул това и си дошъл да го видиш с очите си.

Наблюдателят бръкна в чантата си и внимателно избърса пепелта от корицата, за да не изцапа съдържанието. Книгата, която се видя на сигналните светлини на „Лаудън“, явно съществуваше от десетилетия. Оцветената ѝ в кървавочервено корица бе почерняла и месинговите закопчалки бяха потъмнели.

– В този дневник мога да ти покажа, че напуснах моето село седмица преди първото изригване, за да дойда тук навреме.

Хан не спомена колко отдавна оракулът знае за предстоящото изригване. Вече бе нарушил заповедта в опит да спаси хората на кораба и себе си и нямаше намерение да издава повече тайни, отколкото бе необходимо.

– Може би си чувал, че по нашите земи скалите говорят – продължи той, усетил суеверността на прислужника. – Големите планини ни казаха, че една от техните сестри в Западните Индии е сърдита и тази седмица ще проговори. Помолиха ме да дойда тук, за да чуя какво ще каже, и да им го съобщя. – В известен смисъл тибетецът не лъжеше, само че не го знаеше. Скалите бяха говорили на оракула, но не както той и старият моряк си представяха. – Ако не убедиш капитана да отдалечи парахода от брега, всички ще умрем и Хималаите няма да разберат какво е разгневило сестра им.

Изражението на Пин се промени. Съмнението му се превърна в интерес. Нямаше значение дали вярва в суеверията, разказвани за тибетците, или инстинктите на моряк му подсказваха, че бедствията съвсем не са свършили.

– Трябва да накараш капитана да се махнем от тук или да ни отведе

навътре в морето, за да видим какво ще стане – замоли се Хан.

Пъргавият като маймуна стар прислужник се прехвърли през перилата на мостика, слезе по малка стълба и застана до Хан. Двамата се вторачиха един в друг, като от време на време избърсваха пепелта от миглите и веждите си. Пин докосна камата, затъкната във въжето, което използваше за колан на кръста си.

– Ако грешиш, планински магьоснико, ще те изкормя като риба.

Хан не обърна внимание на заплахата, защото беше израз на страх.

– Мислиш ли, че греша?

Китаецът погледна над перилата на кърмата. Слойт пепел беше изтънял и той видя странно оранжево сияние на хоризонта на много километри напред.

– Не. Ела с мен. Капитанът може да иска да говори с теб. Линдеман току-що се бе върнал от бака и плискаше с вода лицето си. Няколко капки бяха прокарали кални дири върху униформата му. Той спря, когато видя прислужника си и един от пътниците на входа на малкия мостик.

– Пин, мързеливецо, махай се отгук и чисти стъклата!

– Капитане – каза Пин на груб и посочи Хан, – този човек е уважаван учен от Китай. Известен е в моята страна с познанията си за нрава на земята. Пътувал е...

– Какво искаш да кажеш? – прекъсна го Линдеман. – Морето е бурно и ако вятърът се засили, ще бъдем погребани под пепелта.

– Да, капитане – раболепно се съгласи Пин. – Този учен е дошъл чак дотук, за да изследва вулкана, и е на мнение, че отново ще изригне. Смята, че трябва да закараме всички на сушата. – Китаецът се обърна към наблюдателя. – Кажеш нещо, за да се престорят, че превеждам. Нека да прозвучи така, сякаш си сигурен в думите си.

– Но аз наистина съм сигурен! Капитанът повярва ли ти?

– Какво казва той, Пин? – Плътният глас на Линдеман прекъсна разговора им.

– Казва, че по някое време след зазоряване планината ще се взриви като милиони оръдия – започна китаецът, разкрасявайки историята. – Грамадни вълни ще изпълнят залива Лампонг. Той дори знае как ги наричат японците. Цунами.

– Онези страховити вълни са мит, Пин, също като морските дракони и чудовища. Приказки, разказвани от стари моряци, за да плашат новациите. Не може да вярваш в тях.

– Капитан Линдеман! – Първият помощник-капитан слушаше разговора. Той имаше превръзка на врата, където бе попаднало парче

гореща пемза. – И аз не вярвам във вълните цунами, но няма да е лошо да отстъпим няколко левги. Времето се влошава. Вятърът се засилва и след два часа ще започне приливът.

Капитанът погледна Хан, а после помощника си и накрая Пин и тъкмо отвори уста да каже нещо, когато в залива Лампонг се надигна голяма вълна. Мъжете на мостика се разтичаха да се хванат за дръжките. Лампата се залюля, удари се в тавана и се строши. Кормчията съблече ризата си, за да угаси горящата локва керосин преди да е причинила по-сериозни поражения.

Линдеман взе решение.

– Помощник, приготи се да вдигнеш котвата. – Той удари звънеца на машинното отделение, за да предупреди машиниста, че ще иска увеличаване на скоростта. – Господин Ван ден Бош! – каза капитанът и младият помощник-капитан застана мирно. – Запалете сигналната лампа. Съобщете на капитана на военния кораб „Бероу“, че настояваме да се отдалечи от брега.

– Слушам, сър! – Младият мъж отдаде чест.

– Пин, придружи пътника до бака и почисти стъклата на мостика.

Хан спря пред защитната преграда на палубата. Капитан Линдеман го погледна учудено и кимна, сякаш искаше да каже, че предупреждението е било последната подкана за осъществяване на плана, който вече замисля.

Хорът от уплашени викове откъм затворения бак заглуши стърженето на веригите на тежката котва по буксирното котвено въже, а пепелта закри гъстия пушек от ниския комин на „Лаудън“. Човекът на име Хан изчака на перилата на парахода, за да види дали бойният кораб наблизо ще реагира на предупреждението на капитан Линдеман. Той не забеляза малкия плавателен съд в мрака, нито видя проблясъците на сигналната му лампа. Лъчът от светлините на „Лаудън“ не прорязваше тъмата на повече от двадесет-тридесет метра във вихрушката от пепел.

Няколко минути по-късно параходът започна да се клати в широка дъга. Въжетата скърцаха на вятъра, а парният котел поддържаше въртенето на бронзовото витло, което се бореше с пепелявата вода.

До края на нощта „Лаудън“ изчака на три километра от града, където според картата дълбочината беше около двайсет метра. Котвата тракаше в корпуса, докато екипажът в машинното отделение хвърляше въглища в котела, за да поддържа парата. Вятърът се усилваше с всяка изминала минута и издухваше слоя пепел от морето като пясък в пустиня.

Зората се появи като слаб зрак, засенчен от бушуващата буря от

сажди и пепел. Хан прекара тежка нощ, свит между Ужасените затворници и също толкова уплашените холандски пазачи. Европейците в каютите в първа класа в надстройката в средата на парахода не се чувстваха по-добре. Четири пъти през нощта под „Лаудън“ минаха големи вълни и го повдигнаха толкова силно, че онези, които не се държаха, се понесоха във въздуха, когато корабът тежко се стовари върху водата.

Дори бледата зора и натежалият от сяра въздух бяха облекчение от клаустрофобичния бак, където миришеше на повърнато и изпражнения.

Наблюдателят беше първият пътник, който излезе на палубата и мигновено забеляза, че температурата се е понижила с повече от двадесет градуса от предишния ден. Капитан Линдеман стоеше на малкото крило, подаващо се от мостика, и гледаше през голям далекоглед. Хан извади от чантата си малкия сгъваем телескоп, който му бяха дали, без да обръща внимание на петнайсетте сантиметра гореща пепел по палубата. Той се вторачи през телескопа в посоката, в която гледаше Линдеман.

Отначало не беше наясно какво вижда, после образът се изясни. Патрулният параход „Бероу“ вече не беше закотвен, а бе изчезнал. Хан огледа тихия град Телок Бетонг. Саждите бяха покрили всичко и пейзажът изглеждаше безжизнен като повърхността на Луната. Много от къщите на местните жители в покрайнините се бяха срутили под тежестта на пепелта. Сред развалините обикаляха само няколко дрипави силуета.

Хан насочи далекогледа към някога оживения бряг, забеляза бойния кораб и ръцете му се разтрепераха. Той се обърна да разбере дали капитанът е видял, че наблюдава града. Погледите им се срещнаха и потвърдиха, че са видели едно и също нещо.

„Бероу“ се намираще в края на улица, която Хан не си спомняше от предишните си посещения. Улицата всъщност беше пътеката, която хилдатовният кораб бе издълбал, когато приливът го бе тласнал към сушата, а по пътя си бе изравнил със земята десетина каменни сгради. Разрушени бяха още безброй тръстикови и сламени колиби. Не по-малко страховитият отлив бе отнесъл отломките и мъртвците.

Хан бръкна в джоба си и извади часовника. От многобройните записки в дневника знаеше, че планината много скоро ще изригне отново. Първите бележки бяха написани на архаичен език, който не разбираше, но преводът бе нахвърлян с мастило в белите полета и описваше подробно точното място и часа. Той сравни часовника с дневника, изчисли кога звукът от изригването ще стигне до залива, видя, че остават още няколко минути, и се замоли оракулът да е сгрешил.

Тибетецът подпря книгата на перилата и извади от чантата си калиграфска мастилница и перо. Писарите в Тибет бяха посочили географското положение на острова – шест градуса и десет секунди южно и сто и пет градуса и четиридесет и две секунди източно. Но когато бяха писали хрониката толкова отдавна, те не биха могли да знаят местното име на планината и Хан го написа.

Кракатау.

По-слабото изригване през деня бе изхвърлило във въздуха девет кубични мили пепел и бе подкопало подземния купол, който най-после се срути малко след седем сутринта в титанична лавина от камъни и морска вода. Термалният шок на милиардите тонове вода, изпаряваща се от допира с магмата под купола, разцепи въздуха с трясък, който може би се чу чак в Австралия на три хиляди километра оттам. Звукът беше най-силният в човешката история. В радиус от шейсет и пет километра бяха изхвърлени скални отломки с тегло шестстотин тона. Експлозията предизвика горски пожари, които щяха да бушуват няколко дни. В горните слоеве на атмосферата се издигна стълб от пепел и отломки, който впоследствие щеше да обвие Земята. Средната температура в Европа и Америка щеше да се повиши с пет градуса през следващите няколко години. Ударната вълна щеше да обиколи света седем пъти, преди най-сетне да се разпръсне.

Макар че терминът щеше да бъде измислен няколко десетилетия по-късно, силата на изригването би се измерила с хиляди мегатонове. Остров Кракатау се разцепи на три, а отделни части бяха унищожени.

Колкото и мощно да беше, не изригването стана причина за смъртта на тридесет и шестте хиляди жертви на бедствието. Онова, което отне живота им, дебнеше няколко мига след ударната вълна и се движеше с половината от скоростта на звука.

В продължение на минута след взрива наблюдателят остана на дъските на палубата, където бе запратен. Сякаш лежеше в най-големия звънец на света, а великани го блъскаха с чукове. Моряците трескаво дърпаха котвата, но гласовете им бяха заглушени от къntenето в главата му. Треперенето на крайниците му беше с по-голяма честота от вибрациите на мотора на „Лаудън“.

Той знаеше, че когато вълните блъснат кораба, няма да има безопасно място. Или всички щяха да умрат, или щяха да оцелеят, затова Хан остана на палубата да чака атаката на вълните срещу залива Лампонг. Хоризонтът бе разрязан на две от облак пепел, но скоро друго явление започна да замъглява линията между морето и земята.

Вълна цунами връхлетя плавателния съд със скорост близо петстотин километра в час и продължи да се издига, докато бучеше в плитчините. От малка гърбица в далечината вълната се уголеми. Белият ѝ гребен се разпени на километър и половина от парахода. Звукът приличаше на хиляди циклони, затворени в черепа на Хан.

Куражът го напусна в последния момент. Той се втурна в надстройката точно когато „Лаудън“ бе повдигнат на девет метра от челния фронт на вълната и сякаш се извиси вертикално. Цунамито мина под него и в следващия миг параходът се стовари във водата. Килът му се огъна като лък. Носът се заби в браздата между две вълни и щеше да потъне, ако капитанът не бе увеличил рязко скоростта, за да посрещне чудовището с носа напред.

Наблюдателят отново стана и със залитане отиде да види вълната, която продължаваше безмилостното си пътешествие.

Стената от вода беше висока девет метра, когато мина под „Лаудън“, и се удвои, докато Хан стигна до перилата. В последните секунди преди да се блъсне в брега вълната отново се удвои и сякаш погълна хълмовете зад Телок Бетонг.

Приливът беше толкова мощен, че не спря, дори не се забави, когато мина през града, изравнявайки със земята всичко по пътя си. Стихията започна да бушува на брега, прекършваше дърветата като кибритени клечки и събаряше сградите от основите им. Камъните бяха изхвърлени на километър в предпланините. Унищожи създаденото през двеста години грижливо колониално управление и стотици акри обработваема земя, изравни някои хълмове и издигна други, изрови безброй ковчези от холандското гробище, разпръсна в залива зловещото им съдържание и отне живота на пет хиляди души.

Досущ като демон, грабнал своята награда, отдръпващата се стихия отнесе в морето всички доказателства за съществуването на града. Всички освен „Бероу“. Малкият боен кораб бе заседнал на пет километра от брега край реката.

Тъй като нямаше надежда за оцелели в града, капитан Линдемман реши, че дългът му е да се върне в Анжер и да съобщи за бедствието. Параходът напусна залива през килим от пепел, изкоренени дървета, останки от колиби и хиляди осакатени трупове.

Изригването засили вятъра до мащабите на ураган и валежът от пепел стана толкова силен, че Линдемман заповяда на войниците и затворниците да излязат на палубата и да помагат „Лаудън“ да не потъне под тежестта си. Скоро започна да ръми дъжд, примесен с пепел, големи

буци кал обсипаха кораба. От възетата се проточиха нишки сива тиня. „Лаудън“ заприлича на призрачен кораб, украсен с изпокъсани погребални плащаници.

Първата мълния рикошира в такелажа, търсейки земя, разклони се в пръсти от синкав огън и разпръсна кал от парахода. Затворниците се разкрещяха като обезумели, когато над главите им затанцува кълбо от огън – те все още бяха оковани в групи по десетима. Електрическата дъга мина през веригите на едната група, уби двама на място и обгори другите осем толкова жестоко, че никой не живя повече от час.

В десет и половина сутринта дневната светлина помръкна и палубата бе затрупана под шейсет сантиметра кал и сажди въпреки усилията на пътниците и екипажа. Те работеха под проливния дъжд и изхвърляха буците пемза, които продължаваха да се сипят от небето.

По обед морето стана твърде бурно за работа. Линдеман заповяда всички да слязат под палубата и да затворят люковете. Налагаше се да рискува да потънат под тежестта на пепелта. Капитанът застана зад шурвала, а главният машинист отиде на неговото място.

„Лаудън“ бавно излезе от залива Лампонг като ледоразбивач, рясичащ дебел лед. Сложат пепел в началото на залива беше над два метра – твърде много за изтощения парен котел. Параходът се движеше едва-едва и капитанът се уплаши, че ако спрат, ще потънат.

Върнаха се на запад край остров Целебес, за да заобиколят колкото е възможно по-отдалеч все още изригващия вулкан. Цели осемнадесет часа корабът се бори с вълните, вятъра, диплещите се цунами, които продължаваха да се разпространяват от епицентъра, и пепелта, която сякаш не падаше от небето, а пряко ги обстрелваше.

Слънцето остана скрито зад гъстия облак от сажди. Мракът беше непрогледен, сякаш денят понеделник – 27 август 1883 година – никога не бе настъпвал в Зондския проток.

Корабът бе поразен от мълнии още шест пъти и още веднъж се пребори с вълна убиец, когато Кракатау изригна за последен път. Разклатените скали по ръба на вулкана се срутиха в дълбокия осемстотин метра кратер и най-после запушиха отвора към недрата на земята.

Преишният ден „Лаудън“ бе пътувал четири часа от Анжер до Телок Бетонг. Връщането продължи двадесет часа. Параходът се приближи до Ява южно от Анжер, плавайки успоредно на брега сред пепел, изкоренени дървета и безброй трупове. Брегът, доскоро зелена джунгла и плодородни плантации, приличаше на пустиня. Разпръснатите тук-там села бяха заличени от лицето на земята, а неколцината оцелели жители,

избягали на хълмовете, не смееха да се върнат.

Пораженията тук бяха по-сериозни от онова, което бяха видели на Суматра. Град Анжер с население десет хиляди души беше изчезнал.

Хан трескаво пишеше в дневника, докато корабът ореше в тресавището. Накъдето и да погледнеш, през диплещото се вълнообразно одеяло от пепел стърчаха трупове, повечето съблечени от стихията, а някои ужасяващо обгорели от почти разтопената пемза.

Единственото, което го предпази от полудяване, беше физическото действие на писането. Перото летеше по страниците, сякаш скоростта на ръката му щеше да направи възможно страшните картини да изтекат от очите му върху листа и да не се запечатат в паметта му. Но затвореше ли очи, блестящата стена от вода се надигаше в съзнанието му и заплаваше да го погълне.

Хан не беше виждал оракула, защото тази чест бе запазена за първожреците, затова нямаше представа как е възможно да се направи толкова точно предсказание. Някои от бившите наблюдатели казваха, че оракулът е жена на двеста години. Други твърдяха, че оракулът е сложна машина, която долавя и най-слабия трус на земята, и жреците тълкуват информацията, за да предсказват бъдещето. Трети смятаха, че пророчеството е дар, предаван на деца като преродения дух на лама.

Хан не искаше да знае истината. Той бе станал очевидец на точността на оракула и никога повече нямаше да го направи. Разбираше човешката природа и съзнаваше, че макар да е предупредил жителите на Зондския проток, са се спасили само неколцина. Но бремето на смъртта и разрухата, които видя, беше прекалено тежко. Хан щеше да остави друг наблюдател да довърши дневника.

Заглавието беше „Тихоокеанският басейн 1850 – 1910 година“. Мисълта, че оракулът е предрекъл бедствието преди тридесет и няколко години, го накара да се разтрепери. Той се замоли това да е грешка и оракулът да е бил прав само в този случай. Следващото предсказание несъмнено беше грешно. Трябваше да е така. Никой не може да прогнозира бедствията!

В началото на дневника имаше няколко писма, запечатани с восък. Девет от десетте плика бяха отворени. Той лично отвори предпоследния, когато преди четири месеца тръгна за Батавия. Това означаваше, че след двадесет и три години ще има още един голям катаклизъм.

Бяха му забранили да разчупи восъчния печат на десетото писмо, където бяха написани часът и мястото на следващата катастрофа. Наблюдателите отваряха само пликовете за събитието, на което щяха да

станат очевидци. Последният плик трябваше да бъде разпечатан на 1 януари 1906 година, за да може бъдещият наблюдател да има време да стигне до целта си. С един замах Хан разчупи печата и прочете написаното на пожълтелите лист.

Датата нямаше значение. Просто ден, месец и година. 18 април 1906. И координатите не му говореха нищо. Още числа. Но някой изобретателен картограф бе написал името на града в епицентъра на едно от най-силните земетресения в историята. Сан Франциско, Калифорния.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ В ДНЕСНО ВРЕМЕ

Мърсър се събуди с мисълта за работа. Седем дни без прекъсване. Беше работил без почивка шест седмици и половина. И през последните седем месеца успя да си отдъхне само четири дни поред и по някой и друг ден от време на време. Сега обаче го очакваше първата истинска ваканция от една година. Втората му мисъл беше, че когато почивката свърши, отново ще отиде в полярната част на Канада, където бе прекарал последния месец и половина. Предстояха му още четири седмици в изолиран миньорски лагер на две хиляди километра от Монтана. „Де Бекерс“ искаха да инвестират още половин милиард долара в наскоро открити диамантени полета и чакаха последните резултати от анализите и геоложкия доклад на Мърсър.

Той се сдоби със свободно време, защото ротационната сонда за пробиване на дупки беше толкова повредена от безмилостния студ, че „Ингерсол-Ранд“ изпратиха екип от техници да я поправят. В суровата действителност на Арктика хората можеха да се изолират от климатичните условия, но стоманата ставаше крехка като стъкло. Провървя им, че никой не беше ранен, когато един от лагерите експлодира като граната.

За Мърсър не беше необичайно да отсъства от дома си по няколко месеца. Той непрекъснато обикаляше света, търсеше природни богатства и изготвяше анализи за различни минно-геоложки компании. Познаванията му по геология го бяха направили богат, макар че имаше твърде малко време да се радва на това. Ето защо ако можеше да си уреди няколко последователни дни за почивка, обичаше да се възползва максимално от всеки миг.

Мърсър се излежава още половин час под пухените завивки и сетне провеси крака от леглото. Слънчевият загар от седмицата, прекарана на плажа на Бахамите, отдавна бе избледнял. Стройното му тяло беше бяло като мраморна статуя – резултат от полярните двадесет и четири часови нощи и изтощението от непрекъснатите петнадесетчасови работни сменни. Само ръцете и раменете му бяха потъмнели от напластената мръсотия, която не искаше да се измие. На едното рамо имаше и дълбока рана от шестметровия свредел, който го закачи.

Мърсър живееше в триетажна тухлена къща в един от малкото квартали на Арлингтън, където все още нямаше високи

административни сгради. Беше я купил преди години и бе превърнал шестте апартамента вътре в едно жилище. Отвън промените не се забелязваха, защото бе оставил фасадата непокътната. Спалнята му се намираще на третия етаж и гледаше към преддверие, заемащо предната третина от нивото. На втория етаж имаше две спални за гости, всекидневна, преустроена в бар по образеца на английски клуб за джентълмени, и отворено пространство, което използваше за библиотека. На партера имаше рядко използвана кухня, трапезария с маса за бiliarд и кабинет. Трите нива бяха свързани с извита стълба.

Смесицата от стилове и разнообразното обзавеждане отразяваха характера на собственика – Мърсър я смяташе за свой дом, пристан, където се връщаше след честите си пътувания.

Той бе пристигнал от Канада в четири сутринта и спа непробудно десет часа. Следобедната светлина струеше през капандурата над леглото му и озаряваше балкона в края на мецанина. Мърсър нахлузи чисти джинси и стара памучна блуза с емблемата на Минно-геоложкия институт в Колорадо. Багажът му стоеше неразопакован до леглото.

Преди да си легне не забрави да включи автоматичната кафеварка зад бара, но я бе настроил за обяд, когато смяташе да стане. Кафето, направено преди два часа, беше гъсто като катран. Идеално!

Тъй като рядко използваше кухнята, Мърсър държеше хранителните продукти в шкафовете под бара. Залови се да си приготвя овесена каша. Сети се да погледне срока на годност на млякото едва когато първата бучка извара падна в купата. Мърсър се задави от миризмата, изсипа сместа в мивката и прокле съквартиранта си. Портокаловият сок във вградения хладилник, зареден с бира и безалкохолни напитки, също беше развален.

Хари Уайт, неговият осемдесетгодишен най-добър приятел и най-своенравният човек, когото познаваше, знаеше, че Мърсър се връща днес, и би трябвало да е напазарувал. Хари се разполагаше в къщата му като у дома си и това не винаги беше хубаво. Домакинските му умения бяха като на бясно куче. В кошчето за отпадъци имаше дузина празни бутилки от „Джак Даниълс“ и фасове от десетина стека цигари.

Мърсър бе отсъствал шест седмици и реши, че положението в дома му можеше да е и по-лошо. Хари поне бе прибирал пощата му и бе отговарял на телефонните обаждания. На секретаря бе оставено само едно съобщение и Мърсър го изслуша. „Доктор Мърсър, обажда се Синди от кабинета на доктор Крайън. – Това беше зъболекарят на Мърсър. – Искам да ви напомня, че днес, сряда, в десет часа, трябва да дойдете за

почистване на зъбите.“

Мърсър прокара език по зъбите си и реши, че не ги застрашава непосредствена опасност да изпаднат. Щеше да си уговори друг час при зъболекаря, когато следващия месец се върнеше от Канада.

Той пиеше кафе, прелистваше пощата и се радваше, че Хари не е повторил номера си от миналата година и не го е включил в няколко пощенски списъка за порнографски снимки. Мърсър не можеше да погледне пощальона в очите, докато бъркотията не бе оправена. Но когато разрови по-надълбоко купчината, той разбра, че все пак извратеното чувство за хумор на Хари е било в разгара си.

Старецът не само беше донесъл всичко, изпратено по пощата, но и старателно бе смесил важните съобщения с реклами и други листовки. Професионалните списания бяха скрити в каталози на компании, за които Мърсър не беше и чувал. Щеше да му отнеме поне час, докато отдели личната си поща.

Телефонът извънтя.

– Ало!

– О, Мърсър! Най-после си станал. – Гласът на Хари беше дрезгав и стържеше като дизелов двигател в студено утро като резултат от шейсет години пушене цигара след цигара и неуморно редовно пиене.

– Да. Прибрах се в четири. Чакай, откъде знаеш, че спя? Къде си, по дяволите?

– Минах преди два часа, но ти спеше непробудно – безгрижно отвърна Хари и издиша цигарения дим от белите си дробове. – Дойдох малко преди обяд. Аз съм долу в кабинета на втора линия.

Мърсър погледна телефона и видя, че лампата на факса свети.

– Трябва да извикам ченгетата да те арестуват за воайорство. Защо не си купил мляко, негоднико? Знаеше, че се връщам днес.

– Купих – възрази Хари. – За да спестя време, го купих преди две седмици и го донесох вчера. В хладилника ти е, заедно с портокаловия сок, който искаше.

– И имаше повече бучки от овесената ми каша.

– Непрекъснато ми натякваш. – Хари извиси глас като капризно дете. – Млякото е вкиснато. Има много бучки. Господи, по-лош си и от доведените сестри на Пепеляшка! Чакай. Ще се кача горе. Нуждая се от питие, ако трябва да те слушам да се заяждаш за всяка дреболия.

Мърсър остави на бара безжичния телефон и се усмихна. През десетте години, откакто се познаваха, не си спомняше да са си разменили една добра дума. Но не си спомняше и Хари да му е отказал услуга.

Освен тухлената къща, старецът беше другата котва в скитническия живот на Мърсър, и приятел, който означаваше за него повече от когото и да било фактът, че възрастовата разлика между тях е над четиридесет години, не се отразяваше на взаимоотношенията им. И двамата отдавна бяха осъзнали, че характерите им са сходни и неподвластни на поколенията. Мърсър явно много приличаше на Хари преди четиридесет години и понякога се опасяваше, че след две десетилетия ще стане като него.

Докато Хари изкачи старинното извито стълбище до библиотеката в съседство с бара, Мърсър приготви „Джак Даниълс“ и безалкохолно с аромат на джинджифил.

Двамата бяха еднакви на ръст и имаха горе-долу едно и също телосложение, само дето Хари вече се бе прегърбил от възрастта. Очите на Мърсър бяха сиви и проникателни, а на Хари – сини и подигравателни. Лицето му беше набраздено като топографска карта, а посребрялата коса се бе запазила твърда и гъста като четка за обувки.

Старецът харесваше традиционната си униформа – широк панталон, старателно изпрана бяла памучна риза, под която се виждаше тениска, и маратонки. Застудяването в средата на март го бе принудило да облече тънък шлифер.

– Добре дошъл у дома! – поздрави той, настани се на бара пред пиетието си и подпря на месинговия парапет кух бастун вътре със сабя, който Мърсър му бе подарил за рождения ден. Макар че беше загубил крака си преди няколко десетилетия, бастунът беше по-скоро украса, отколкото необходимост. – Господи, приличаш на вампир! Кога за последен път видя слънцето?

– Знаех си, че трябва да отида на друга водолазна експедиция, вместо да стоя вкъщи и да търпя обидите ти... – Мърсър млъкна, защото чу странен шум, сякаш някой се качваше по извитото стълбище.

Чаткането спря, но хриптенето продължи. Някой бе стигнал до края на дървените стъпала и бавно вървеше по килима в библиотеката. Мърсър погледна Хари който се обърна към остъклените врати между бара и читалнята.

– Влез, момче – дрезгаво подвикна старецът. – Всичко е наред.

След миг Мърсър се ококори.

– Какво е това, по дяволите?

– Куче, за Бога! Ти за какво го взе?

– Повече прилича на претъпкана наденица.

Басетът изглежда разбра, че е център на внимание, размаха опашка и легна на пода. Беше толкова дълъг и кръгъл, че приличаше на стара

прахосмукачка. Краката му бяха къси и криви, а коремът му се влачеше по пода. Кръвясалите очи на старото куче допълваха сивата козина на муцуната и сребристите лиги, които течаха от увисналата му уста. Мърсър изчисли, че басетът е на петнадесетина години.

– Казват, че хората приличат на домашните си любимци, Хари. Горкото същество трябва да стане много по-грозно, ако ще бъде твой двойник. Откъде го взе?

– Ровеше в кофите за боклук зад „При Дребосъка“. – Хари говореше за кварталния бар, собственост на бившия жокей на име Пол Гордън. Старецът беше неизменно присъствие в заведението като снимките от конни надбягвания по стените. – Нямаше кашка. Дребосъка искаше да се обади на Дружеството за закрила на животните, но аз реших, че никой няма да пожелае да го осинови, затова го прибрах у дома. Това стана точно след като ти замина за Канада.

– Боже мой, какъв мил жест! Не мога да повярвам, че си го направил.

– Я си го начукай! – изръмжа Хари, но не можа да скрие задоволството си.

– Как го кръсти?

Кучето стана и се качи на едно от кожените канапета.

– Повлекан, защото не иска да излезе на разходка. Басетът чу името си, изляз продължително, отпусна се изтощено и след миг захърка.

Мърсър се усмихна. Хари бе спал много пъти на същия диван.

– Приличате си повече, отколкото предположих отначало.

– Аз поне все още имам топки.

– Макар че не ти трябва – подразни го Мърсър. Хари изгълта остатъка от питието си и отново запали цигара.

– Виагра, скъпи, виагра.

Мърсър потрепери от образа, който си представи, и напълни чашата му. Беше буден едва от час, но нямаше какво да прави през следващите няколко дни, затова си наля водка с лимонов сок и включи пречистващия за въздух. Цигареният дим вече се превръщаше в противен облак.

– Сигурен ли си, че не искаш да отидеш на водолазна експедиция или нещо друго?

– Ще остана тук – предпазливо отвърна Мърсър, защото тонът на Хари изостри вниманието му.

– В такъв случай предполагам, че трябва да те покания на купона, който ще правя тук в събота.

– Много мило от твоя страна.

– Моля, моля – скромно каза Хари. – Това е най-малкото, което мога да направя за теб.

Час по-късно Хари пиеше четвъртото си уиски, а Мърсър втората си водка, когато старецът неочаквано стана.

– Трябва да пусна една вода. Повлекан също. – Той извади от джоба си каишката на кучето, сложи я на врата му и леко го разтърси, за да го събуди. Басетът продължи да хърка. – Хайде, крастав звяр!

Кожата на Повлекан потрепна като на кон, който гони мухи. Кучето изляз тревожно. След минута Хари успя да го убеди да слезе по стълбите. Мърсър отиде на вътрешния балкон в библиотеката, за да гледа как старецът влачи басета. Верен на името си, Повлекан се плъзгаше по корем, принуждавайки Хари да го дърпа за каишката, докато най-последно осъзна, че твърдоглавието няма да го спаси от разходката.

Хари погледна нагоре.

– Нали ти казах!

Звънецът иззвъня миг преди ръката му да докосне дръжката на външната врата.

Двамата мъже на стъпалата бяха облечени в еднотипни костюми, конфекция, които издаваха, че са правителствени служители. Мускулестите тела, прекалено късо подстриганите коси и безизразните лица стесняваха кръга до силите на реда и военните. Те се стреснаха, когато вратата се отвори толкова бързо, и посегнаха към оръжията си, но не ги извадиха, макар че не прикриха какво се готвят да направят.

– Вие ли сте доктор Филип Мърсър? – с почти обвинителен тон попита по-високият.

– Да – автоматично отвърна Хари.

По-ниският мъж се приближи и го блъсна. Той беше няколко години по-възрастен от партньора си и изглежда беше водачът. Мъжът погледна Хари в очите и за да няма недоразумение, каза:

– Омега деветдесет и девет храм. Отговор?

По време на Втората световна война Хари е бил офицер в търговската морска флота и като се досети, че това е парола, каза първото нещо, което му хрумна.

– В Испания вали предимно в равнините.

На балкона над тях Мърсър не чу размяната на реплики, нито видя как играта на объркване се превърна в гняв. Нямахше представа какви са мъжете и какво искат. Нито го интересуваше. Той беше в почивка. И после Хари извика:

– Говори ли ти нещо „омега деветдесет и девет храм“? Приливът на

адреналин го порази като електрически ток.

Преди три месеца заместник-съветникът по националната сигурност адмирал Айра Ласко, бивш морски пехотинец, му бе дал парола за разпознаване. Двамата мъже бяха агенти на тайните служби, несъмнено членове на охраната на президента. Отговорът на паролата изникна в съзнанието му.

– Керван единадесет слънцестоене – извика Мърсър. Водачът го погледна ядосано.

– Вие ли сте Мърсър?

– Да.

Мърсър не знаеше подробностите, но разбра защо са дошли агентите. Вината беше негова. Посещението им сигурно беше свързано с предишните му успехи.

Отдавна бе установил, че има два начина да се гледа на разпределението на богатствата от минерали в света. Или майката Природа нарочно бе скрила съкровищата си в някои от най-размирните политически горещи точки на планетата, което беше малко вероятно, или наличието на минерални ресурси бе настроило съседни народи едни срещу други в стремежа да ги контролират. Мърсър осъзна, че вярно е второто, защото го бе виждал много пъти.

Незаконната търговия с диаманти и потребността да се контролират регионите със залежи от диаманти бе финансирала почти всички граждански войни в Африка напоследък. Бунтовническите групировки в Колумбия се биеха от тридесет години и купуваха оръжия с нелегално добити изумруди. А Близкият изток нямаше да може да изнася особения си вид агресивен фундаментализъм, ако не разполагаше с петролни залежи, с които да плаща. Мърсър не се изненада, че размириците в Индонезия се засилиха малко след отварянето на огромна златна мина на остров Айрън Джая.

Богатството пораждаше алчност у някои и завист у други и впоследствие двете страни се сбиваха за господство. Каузите и лозунгите, които издигаха, бяха измислена маскировка, за да скрият грозната истина за тези човешки конфликти.

Кариерата на Мърсър го бе направила свидетел на ужаса, кръвопролитията и невероятната жестокост. Той се бе озовавал в центъра на петшест локални войни, етнически конфликти и революционни преврати. Не му беше присъщо да остава пасивен в подобни ситуации или да бяга, както правеха мнозина чуждестранни работници. Мърсър често оставаше и чрез прякото си участие бе играл важна роля в спасяването на

живота на безброй хора.

Успехите му бяха привлекли вниманието на военните и разузнавателните кръгове към него като човек с уникални професионални способности и опит в критични положения. Преди година Айра Ласко му бе предложил да го включи в екипа си, дори искаше да създаде специална длъжност за Мърсър като научен съветник. Работата далеч надвишаваше компетенциите на редовните научни служители на президента. Те се съсредоточаваха върху формирането на националната политика, а Мърсър трябваше да бъде консултант и понякога оперативен агент, защото при сблъсък на световите на науката и ужаса възникваха проблеми, които никоой друг не можеше да реши.

Той слезе по стълбите и прекоси фойето. Шеговитите закачки от изминалия час и очакването за първата ваканция от една година се бяха изпарили. Айра не би изпратил двама агенти, ако не беше абсолютно наложително. Беше се случило нещо значимо.

– Защо не влезете, господа? Хари, разходи Повлекан и не бързай.

– Дадено. – Осемдесетгодишният старец се усмихна на агентите. – Извинявам се за дребната шега. Не се обиждайте.

По-ниският мъж показа на Мърсър картата си от тайните служби. Името му беше Майкъл Тайър.

– Кой е този човек?

– Приятел, който знае, че работя за Айра Ласко. Отпуснете се.

Тайър продължи да говори кратко и ясно.

– Адмирал Ласко ни изпрати да ви заведем във военновъздушната база „Андрюс“, където ви чака въздушен транспорт. Каза да си вземете багаж за една седмица.

„Поне предполага, че ще се върна“ – помисли Мърсър и после зададе един от по-практичните въпроси, които се въртяха в главата му.

– Къде отивам? Трябва да знам какво да си взема.

– Не ни казаха – отвърна другият агент.

– Добре. Дайте ми няколко минути. – Мърсър се качи обратно горе и от балкона видя, че агентите не са помръднали от местата си. – Старецът и кучето му ще се върнат след няколко минути. Кажете му, че съм в спалнята и приготвям багажа си.

Мърсър не бе разупаковал нещата си от Канада, затова нахвърля в коша мръсните си дрехи и сложи празните чанти на леглото. Въздушен транспорт от „Андрюс“ можеше да означава тридесетминутно пътуване с хеликоптер или товарен реактивен самолет „С – 5 Галакси“, който да го закара на другия край на света. Нямаше смисъл да се опитва да гадае

какво му е необходимо. Той натъпка в едната чанта чорапи и бельо за седмица и тоалетните си принадлежности, после добави джинси, две всекидневни ризи, панталон, спортно сако, официална риза, вратовръзка и два миньорски гаширизона с дебели кръпки на коленете и лактите.

Преди да сложи метална каска върху купчината, Мърсър извади от нощното си шкафче полуавтоматичен пистолет „Берета“. Не беше необходимо да проверява дали магазинът е пълен, защото разбра това по тежестта на оръжието. Пъхна го в подплатата на каската, дръпна ципа на кожената чанта и натъпка работни ботуши и чифт обувки във външните джобове.

Погледна часовника си и видя, че приготвянето на багажа му е отнело три минути и четиридесет секунди. Не беше зле.

Чу гласа на Хари и надникна през балкона.

– Не си прави труда да се качваш. Заминавам.

– Мислиш ли, че ме интересува какво правиш? – отвърна Хари. – Оставих пълна чаша на бара.

Двамата се срещнаха на площадката до библиотеката. Мърсър последва Хари до бара и изпи остатъка от водката си с лимонов сок.

– Ще отсъствам една седмица или поне така ми казаха. Кой знае...

– Мърсър извади две стодоларови банкноти от портфейла си. – За твоя купон.

– Благодаря – каза старецът, но не докосна парите.

– Наеми някого да почисти, след като приключиш. Последния път къщата беше пълна с кутии от пица. – Мърсър се усмихна. – До скоро, Хари!

– Да, до скоро! – Хари го погледна престорено намръщено в опит да не показва разочарованието си.

Мърсър почеса Повлекан зад ушите и басетът го възнагради с влажна целувка, а после легна в краката на стопанина си.

Мърсър извади коженото си яке от дрешника до външната врата и тръгна след Тайър и партньора му към черния шевролет „Събърбан“, паркиран пред къщата. Движението по пътя към „Андрюс“ беше натоварено и пристигнаха в ба-зата след повече от час. Никой не пророни дума и това напълно устройваше Мърсър, защото имаше възможност да разсъждава какво се е случило. Излишната потайност не му се понарава. Айра можеше да му се обади и да му каже защо го вика. Не беше нужно да изпраща две горили, които почти го отвлякоха и го накараха да бърза за някакъв таен полет. Мърсър ненавиждаше това правителствено престараване.

След като минаха през няколко пункта за проверка, Тайър подкара шевролета през огромната военновъздушна база и излезе на пътя зад пистите. От летището излетя самолет цистерна КС – 135 и пронизителният рев на двигателите му раздра въздуха. Четирите черни ивици от отработилите газове приличаха на отпечатъци от нокти в ясното небе. Шевролетът се насочи към грамаден хангар и влезе през страничната врата. Тайър спря до единствения самолет в подобното на пещера пространство – „Гълфстрийм IV“ с обозначителните знаци на американските военновъздушни сили. До отворения люк стоеше войник в камуфлажна униформа. Черните нашивки на яката му показваха, че е капитан.

– Водиш ли пътника ми? – без предисловие попита мускулестият чернокож мъж.

Мърсър слезе от колата с чантата в ръка. Военният го огледа.

– Мърсър? Аз съм Сайкс. Омега деветдесет и девет храм.

– Керван единадесет слънцестоене.

– Добре. Качвай се на борда.

Още преди Мърсър да стигне до мястото си двигателите забръмчаха и маневреният реактивен самолет беше изтеглен от хангара. Мърсър забеляза, че всички транспаранти са спуснати, и протегна ръка да вдигне най-близките. Капитан Сайкс се пресегна пред него и отново ги спусна.

– Съжалявам, докторе. Смятайте, че има затъмнение. Сайкс дъвчеше тютюн и изглежда гълташе сока.

– Имате ли представа колко ще продължи полетът?

– Достатъчно, за да изиграем партия джин. „Става все по-хубаво“ – помисли Мърсър.

– Познавате ли адмирал Ласко?

– Знам, че е дал разрешение за този полет, но не го познавам – отвърна Сайкс. – Той е много по-високо в йерархията от мен.

– Ако го видите преди аз да съм се срещнал с него, кажете му, че е мъртъв. – Мърсър се настани удобно на седалката, изтегна се и затвори очи.

– Е, няма ли да играем на карти, докторе?

– Нареди един пасианс.

Няколко минути по-късно самолетът излетя. Нямаше смисъл да разсъждава къде отиват, нито да гадае защо го вика Ласко. Вместо да се изнервя още повече с умствени упражнения, Мърсър остави съзнанието си да се плъзне в равновесие между съня и будното състояние. Ако полетът щеше да трае дълго, най-малкото, което можеше да направи, беше

да се изолира.

Пускане в неизвестността. Този израз се появи в главата му и мигновено му напомни за първия път, когато участва в спасителна операция в мина. Образите се върнаха в съзнанието му като неясен сън, хиперреалност, където Мърсър стоеше неподвижно, докато събитията препускаха покрай него. Тогава беше двадесет и седем годишен и бе започнал да работи като консултант. Във въгледобивната мина на хиляда и сто фута под земята в Западна Вирджиния, където Мърсър преценяваше кой е най-подходящият начин да се извадят новооткрити рудни залежи, беше избухнал пожар. Като единственият миньор, обучен с известния южноафрикански екип „Прото“, Мърсър беше първият доброволец, който слезе в мината. Той заведе още четирима мъже, след като беше потвърдено, че не всички миньори от смяната в шахтата са се върнали, когато мината е била евакуирана.

На асансьорната клетка имаше надпис МИНАТА РАБОТИ 203 ДНИ БЕЗ ИНЦИДЕНТ. Но вече не беше така.

От шахтата излизаха гъсти талази пушек и поглъщаха светлината на фенерите. Върху кислородните им маски се натрупа мръсотия, която се размазваше при опит да я почистят. Страхът накара Мърсър да диша учестено.

Асансьорът се спусна в неизвестността и измина десет нива, навлизайки все по-навътре в дима. Когато наближи единадесетото, горещината стана почти непоносима. Но никой от мъжете не изрази желание да спрат. Трябваше да разберат какво се е случило с двадесет и шестимата миньори, попаднали в пожара.

Картината, която видяха при отварянето на вратите на клетката, беше по-страшна и от най-страховитите изображения на ада. Стените, таванът и подът тлееха от остатъчната енергия при избухването на пожара. Всичко възпламенимо гореше, а хората представляваха ужасяващи изкривени форми от въглен. И най-лошото – някои от тях все още бяха живи. Спасителите използваша преносими пожарогасители, за да потушат пламъците. Докато звукът на огъня заглъхваше, жаловитите викове на умиращите се засилваха.

Първата експлозия бе изчерпала повечето въздух в мината, но маркар че мощните вентилатори на повърхността бяха изключени, огънят щеше да запали отново въртящите се облаци от въглищен прах веднага щом долу проникнеше кислород. Мърсър разбра, че разполагат с няколко минути. Хората от екипа довялякоха ранените в асансьора. Двама спасители пожелаха да останат и да търсят другите миньори, но Мърсър не

им позволи. В мината беше твърде горещо. Рискът вече граничеше със самоубийство.

Втората експлозия беше силна като първата и разтърси подемника, когато бяха на петнадесет метра от повърхността. Ако не бяха със защитни облекла, вълната от свръхсилно налягане щеше да ги обгори до смърт. Използваха телата си като човешки щит, за да предпазят пострадалите си другари, докато асансьорът стигна до върха. Движейки се едва-едва сред талазите от пушек, изнесоха седемте мъже, които бяха спасили от пожара. Работниците пренесоха ранените в сградата, а Мърсър и хората му съблякоха обгорените защитни облекла. Когато Мърсър влезе в станцията за първа помощ, само единият от мъжете все още беше жив, но и той не оцеля, за да стигне до най-близката болница. Мината горя дванадесет дни. По-късно трупове бяха извадени, но единадесетото ниво не беше отворено отново.

От всички спасителни операции в мини тази се бе запечатила най-дълбоко в паметта му. Не защото му беше първата а защото беше единствената, в която не спаси нито един миньор.

Той разтърси глава, за да прогони образите. Паметта му беше пълна с такива страхотии, че отбягваше да си ги спомня. Необичайно лошото му настроение вероятно се дължеше на факта, че сегашната ситуация го изнервяше. Неизвестността беше противникът, от когото се страхуваше най-много. Щом разбере какво става, мрачното настроение щеше да премине.

Четири часа по-късно самолетът започна да се спуска. Мърсър предположи, че са се движили с петстотин възела, и изчисли, че са прелетели шестстотин и петдесет километра. Но не знаеше посоката и мястото можеше да бъде навсякъде – Южна Америка, Азорските острови, Гренландия или на запад до...

Не, не можеше да бъде!

А може би да? Имаше само един начин да разбере. Сайкс не спеше, но от петнадесет минути не бе прелиствал страница от книгата, която четеше. Преди придружителят му да осъзнае, че самолетът се снишава, Мърсър наклони щорите на стъклото. Мракът навън беше непрогледен. Можеше да се намират над Атлантическия океан, но Мърсър се съмняваше в това.

Ярката луна осветяваше отдолу облаците над „Гълфстрийм“ и когато засенчи очи с ръката си срещу блясъка на осветлението в кабината, Мърсър видя тъмните очертания на планини на хоризонта.

Самолетът леко зави и на земята блеснаха светлини. Гледката беше

пищна и неземна, каквато нямаше никъде другаде в света. Лас Вегас.

Мърсър знаеше наоколо само едно място, което беше свръхсекретно и изискваше това ниво на достъп, което бяха изискали от него – отдалечена част от пустинята, наречена с романтичното име Страната на мечтите, но повече известна с обозначението си на стара карта на Министерството на енергетиката.

Зона 51.

ЗОНА 51, НЕВАДА

Разпознаването на крайната цел само задълбочи загадката около тайнственото пътуване на Мърсър.

Той знаеше малко за Зона 51 предимно от кабелната телевизия. Уединеният комплекс, заедно с военновъздушната база „Нелис“ и Ядрения полигон в равнините на Юка, обхващаше по-голяма територия от Швейцария и през петдесетте години на XX век бил използван за изпитателни полети на шпионския самолет U – 2. Оттогава повечето американски секретни самолети се изпробваха на пресъхналото езеро Грум, където бе построена Зона 51. SR – 71, „F – 117 Стелт“, бомбардировачът „B – 2 Спирит“ и „F – 22 Рапър“ бяха извършили първите си полети там. Носеха се слухове, че в момента в Зона 51 се разработва хиперзвук шпионски самолет на име „Аврора“, който ще замени „Блекбърд“ и се пази в Страната на мечтите. Военните отричаха, че базата съществува, но това бяха общоизвестните факти за Зона 51.

Легендата за секретния център произлизаше от мита, че летяща чиния, разбила се в Розуел, Ню Мексико, през 1947 година, е транспортирана до това изолирано място в пустинята, за да бъде изследвана. Привържениците на теорията за конспирацията приемаха отричането на правителството, като доказателство, че това наистина се е случило. Те свързваха съобщения за странни светлини, свидетелски показания на шарлатани и откачалки със собствената си параноя във фантастична история за изумителната техника в космическите кораби и ексцентричен медицински експеримент с отвлечени хора.

Мърсър не вярваше нито дума от всичко това. Зона 51 беше просто мястото, където военните тайно разработваха следващото поколение самолети. Освен това едва ли някоя напреднала цивилизация би била толкова непохватна, че да катастрофира на Земята. Още по-невероятно беше предположението че военните могат да запазят подобна тайна в продължение на половин век.

И все пак в едно нещо вярваше – че охраната на Зона 51 е упълномощена да използва смъртоносна сила. Нямаше представа дали някога се е наложило тази заповед да бъде изпълнена, но беше чувал, че туристи и зяпачи на самолети са били гонени от района от неумолими, въоръжени до зъби мъже, които подигравателно бяха кръстени Камуфлажните.

Щорите на стъклото се спуснаха като гилотина. Мърсър вдигна глава и видя в очите на капитан Сайкс неодобрение и възмущение.

– Не трябваше да правите това, докторе!

Преди Сайкс да добави още нещо, вторият пилот се подаде от кабината.

– Капитане, може ли една дума?

Сайкс отиде при него и слуша няколко секунди, после кимна и се върна на мястото си. Пилотът затвори вратата на кабината.

Преди да седне, Сайкс бръкна в багажното отделение над главата си, извади шлем и го хвърли на коленете на Мърсър. Лицевата част беше матова и ако я нахлузеше, Мърсър нямаше да може да вижда нищо.

– Ще трябва да си я сложите, когато се приземим – каза Сайкс.

– Знам къде сме, капитане. Наистина ли е необходимо?

– Ако се престорите, че не знаете къде кацаме, няма да ми се наложи да попълвам куп безполезни доклади. Наречете го услуга. Изглежда попаднахме на насрещен вятър по пътя. Обикновено се приземяваме и прехвърлят пътника в микробус с тъмни стъкла. Но ние нарушихме разписанието и след десетина минути над нас ще прелети руски шпионски сателит. Ще кацнем нормално, но ще отидем право в един от хангарите. – Гласът на Сайкс стана сериозен. – Охраната на базата е най-затегнатата в света, докторе. Заповедите са първо да стрелят, а после да не си правят труда да задават въпроси. Разбирате ли? – Да.

– Казвам ви го, за да спасите живота си. Щом слезем от самолета, ще ви вода аз. Не махайте шлема. Сторите ли го, ще ви застрелят на място.

Мърсър преглътна ироничния си отговор. Сайкс му обясняваше всичко това за негово добро.

– Кажете ми кога да го надяна.

Самолетът продължи да се спуска, оставяйки блясъка на Лас Вегас далеч назад, и подходи към най-дългата писта в света – ивица от железобетон, два пъти по-дълга, отколкото е необходимо за приземяването на космическата совалка. „Гълфстрийм“ докосна настилката по-леко от всички пътнически самолети, с които Мърсър бе пътувал. В бързината да се скрие от шпионския сателит пилотът сякаш изобщо не намали тягата, когато се отпрати към хангара в далечината.

От рязкото и внезапно намаляване на скоростта, когато самолетът стигна до целта си, гумата на колелата изсвири пронизително и раздруса Мърсър. Пилотът изключи от скорост и бръмченето на моторите заглъхна.

– Е, докторе, може да си сложите шлема – предложи Сайкс. – Аз ще се погрижа за чантата ви.

Мърсър облече якето си и нахлузи шлема. Светът пред очите му стана сив. Липсата на видимост беше дезориентираща за миг, но после отчетна назад глава и видя обувките си и килима.

– Имам чувството, че участваме в странна игра на „постави опашката на магарето“.

Сайкс се засмя.

– Стига охраната да не постави деветмилиметров куршум в геолога. Вървете след гласа ми. Таванът е достатъчно висок, така че не е необходимо да се навеждате. Добре. Завийте насам. Намирате се почти до стълбата на самолета. Стъпалата са четири.

Мърсър спря, когато усети промяна в светлината на изхода, замисли се за предупреждението на Сайкс и свали шлема от главата си.

Дъхът му секна от онова, което видя.

Хангарът беше няколко пъти по-голям от онзи в „Андрюс“ и бе осветен от мощни прожектори, монтирани на тавана десет етажа по-горе. Огромните врати, през които можеше да мине товарен самолет, вече се бяха затворили зад „Гълфстрийм“. Но вниманието му не бе привлечено от невероятните размери на помещението, нито от матовата черна муцуна на бомбардировача „В – 2 Стелт“, който се извисяваше зас-трашително като кошмарно същество, а от летателния апарат с форма на чиния вляво. Дискът висеше безшумно на около метър над бетонния под, беше с диаметър девет метра, висок около два и половина и бе направен от лъскав сребрист материал.

И тогава Мърсър разбра какво вижда и прихна да се смее. Онова, което бе помислил за извънземен надпис от едната страна на летателния апарат, всъщност беше богато украсен стилизиран шрифт – там пишеше КОМПАНИЯ ЗА ЧИНИИ „ВРЪХ“. Висящият в празното пространство диск беше сложен макет, представата на някой техник за шега. Мърсър се вгледа по-внимателно и видя спускащите се от тавана кабели, на които бе окачена чинията. Нямаше следа от въоръжената охрана, за която го бе предупредил Сайкс.

Айра Ласко стоеше встрани заедно с жена в бяла лабораторна престилка. Мърсър не чуваше какво говорят, затова се обърна към Сайкс.

– Мислех, че не познавате Айра. Капитанът повдигна рамене.

– Не съм и ваш придружител, по дяволите! Вчера адмирал Ласко ме изпрати във Вашингтон и случайно хванах този полет на връщане.

Мърсър слезе по стълбата на самолета и извървя петдесетте крачки

до Айра. Заместник-съветникът по националната сигурност беше на петдесет и пет години и болезнено слаб, но невероятно силен. Главата му беше обръсната като тактическо отстъпление пред оплешивяване. Това му придаваше решителен вид, който се допълваше от заострена брадичка и проницателен ум. Очите му бяха кафяви и бдителни, а веждите – посребрели. Ласко не беше много висок – само метър шейсет и осем, но авторитетът му беше безспорен.

Айра беше облечен в сивокафяв панталон, подходяща по цвят риза и кожено яке с опознавателните знаци на военния флот на Съединените щати. Температурата в хангара едва достигаше десет градуса. Макар че се намираше в пустинята, Зона 51 беше на километър и половина над морското равнище.

– Казах на шефа на охраната, че ще откажеш да си сложиш шлем, ако се наложи самолетът да спре тук. – Айра махна към отсрещната страна на хангара, където под големи мушамы бяха скрити футуристични очертания, несъмнено летателни апарати. – Ето защо покрихме интересните неща.

Гневът на Мърсър от тактиката, която бяха използвали дотук, бе заменен от страхопочитание. Бяха му позволили да надникне в светая светих на държавните тайни. Ако откачалките по конспирациите бяха прави, там ставаха неща, за които дори президентът не знаеше. Той обаче нямаше да достави на Айра удоволствие, като покаже, че обстановката е нарушила спокойствието му. Мърсър пое протегнатата ръка на Ласко.

– Ще ми обясниш ли защо намери за необходимо да ме отвлечеш? Едно телефонно обаждане и билет за самолета до Вегас щяха да бъдат достатъчни.

– Търся те в дома ти от два дни. Не оставих съобщения, защото отговаряше Хари. – Айра и Хари се познаваха и няколко пъти си бяха говорили за войната. Ласко бе започнал военната си кариера на борда на подводници, а Уайт навремето ги бе потопявал в Тихия океан. – Ако му бях казал, че ще идваш тук, щеше да вземе първия самолет.

Мърсър не отрече тази вероятност, по-скоро неизбежност.

– Може би трябваше да дойде. Не забравяй, че през есента Хари ми спаси кожата в Панама.

– И натрупа шест хиляди долара дългове от хазарт в кредитната ти карта.

Мърсър се намръщи. Десет хиляди беше по-близо до истината.

– Освен това – продължи Айра, – той няма да ти трябва, за да ти пази гърба. Тук си по работа. Не е кой знае колко интригуващо, но е нещо,

за което имаш опит. Задача, която ние смятаме за изключително важна.

Мърсър повдигна вежди в недоумение.

– Ние?

Ласко се обърна към жената до него.

– Това е доктор Браяна Мари. Тя ръководи проекта и ще ти обясни всичко.

– Приятно ми е да се запознаем, докторе. – Мърсър стисна ръката на дребната брюнетка. Браяна Мари не си беше сложила грим и обикновеното ѝ момичешко лице не се нуждаеше от това. Той се усмихна, когато тя използва лявата си ръка, за да избърше ненужно ревера на бялата си лабораторна престилка. Венчалният ѝ пръстен проблесна на ярката светлина. Мърсър се замисли за ситуацията от нейната гледна точка. В базата вероятно имаше стотина мъже на една жена и своевременното обявяване на семейното положение трябва да ѝ бе станало навик. – Лекар ли сте?

– Ядрен физик – отвърна тя със забележително плътен глас.

Отговорът ѝ го изненада и Мърсър погледна Айра.

– Тук се извършва много повече, отколкото изпитания на самолети – обясни адмиралът. – Всичко е свръхстрога секретно. По дяволите, аз знам само за няколко разработки, а съм в екипа на президента!

– Дясната ръка не знае какво прави лявата, а? – пошегува се Мърсър.

– Персоналът тук дори не знае, че съществува лява ръка – сериозно отбеляза доктор Мари.

– Дори с твоето най-високо ниво за достъп до секретна информация трябваше да използвам връзки, за да обясня някои подробности за тази операция. Хората, с които ще работиш, нямат представа – добави Айра.

Мърсър изведнъж почувства хлад, който нямаше нищо общо с климатичните условия. Той бе прекарал достатъчно време с Ласко и можеше да прецени настроенятията му. Бръчките от напрежение около очите и на челото му не бяха там последния път, когато се черпиха в бара на Дребосъка. Пък и лицето на адмирала беше необичайно бледо за края на зимния сезон.

– Какво става тук, Айра?

– Имаше инцидент – отговори вместо него Браяна Мари. – Загинаха хора. Трябва да продължим тяхната работа.

Свистенето на вятъра отвъд вратите на хангара прозвуча като погребална песен.

Мърсър научи, че ще ношува в главния комплекс. На другия ден

сяха да го заведат в още по-секретна база на територията на Зона 51 – място, което Ласко нарече МН – 2. Айра помоли капитан Сайкс да заведе Мърсър до стаята му в сградата зад хангара. Над коридора имаше метален покрив, който да скрива хората, минаващи оттам, от сателитите в орбита около земята.

Стаята беше като в хотел, само че вратата се заключваше отвън. Ако искаше да излезе, Мърсър трябваше да позвъни на униформен служител на рецепцията. Той се изкъпа за пръв път, откакто бе напуснал Канада, приблизително преди тридесет и шест часа и осем хиляди километра по въздуха. За щастие връщането на запад бе неутрализирило умората от дългото пътуване. Докато горещата вода обливаше тялото му, той си спомни стар виц за изтощен турист на организирана екскурзия. „Днес е понеделник, значи това трябва да е Рим.“

Мърсър се бършеше с хавлията, когато изведнъж се досети върху какво работи доктор Мари. Планината Юка беше наблизо и отговорът беше очевиден.

Дежурният ефрейтор му отвори да излезе от стаята, а Сайкс го чакаше на рецепцията.

– Това ли е обичайното ти разпределение? – попита Мърсър.

– Не – провлачено отвърна Сайкс. – Аз и екипът ми сме тук от месец.

– Екип?

– Делта Форс. – Това беше елитното подразделение за специални операции. – Ако не възразяваш, ще ти дам един безплатен съвет, докторе. Разбрах, че човек се чувства по-добре тук, ако не задава твърде много въпроси.

Въпреки неприятното им запознанство Мърсър харесваше капитана. Вече бе установил, че мудните му реакции не се дължат на мързел. Сайкс беше хладнокръвен и решителен, сякаш когато се събудеше всяка сутрин, знаеше точно какво ще прави и ще каже. Просто беше пестелив в действията си и изчакваше подходящия момент.

– Нека да отгатна – отбеляза Мърсър. – Дори един-единствен въпрос е твърде много.

– Започваш да схващаш – ухили се Сайкс.

Капитанът го заведе в безлична сграда – бетонен административен куб, подобен на съветски жилищен блок. По-голямата част от базата беше построена през шейсетте години на XX век и през осемдесетте бе разширена, но бе запазила сивотата от периода на студената война. Постройките бяха четвъртити или квадратни. Нямаше орнаменти, нито

тревни площи и улични лампи.

Нито хора. Сякаш вървяха из постапокалиптичен призрачен град.

– Страшно, а? – Сайкс сякаш прочете мислите му. – Предполагам, че изолацията се отразява на някои хора, които са принудени постоянно да живеят под прикритие. Няколко дни след като дойдох тук позволиха на неколцина млади войници да спретнат шоу за китайския шпионски сателит.

– И какво направиха? – попита Мърсър, когато влязоха в сградата и тръгнаха нагоре по стълбите. Вътрешността на постройката беше безлична като външността.

– Легнаха голи на пистата и с телата си написаха „Начукай си го, Мао“.

Мърсър се засмя.

– Дали китайците са ги видели?

– Те откраднаха толкова много от нашите технологии, че са видели дори кои са обрязани.

Сайкс отвори вратата на зала за конференции и съобщи на Мърсър, че Айра ще го придружи обратно до стаята му, Двамата стиснаха ръцете си на раздяла.

Завесите на прозореца бяха спуснати и лампите хвърляха червеникави отблясъци върху лакираната маса. На едната стена имаше снимки на шпионския самолет U – 2. Айра седеше начело на масата. Сакото му беше праметнато на стола. Предвидливо бе донесъл бутилка от любимото си шотландско уиски и кофичка с лед.

Мърсър прие с благодарност чашата. Макар че не беше любител на уискито, денят се очертаваше да бъде тежък. Доктор Мари, която седеше от лявата страна на Айра, изпи глътка минерална вода.

Мърсър се настани срещу нея, вдигна чашата си за наздравница, изпи съдържанието на две бързи глътки и сетне разкъса воала на тайнствеността с точна хипотеза.

– Строите подземно хранилище за недокументирани ядрени отпадъци като онова, което Министерството на енергетиката изгражда в Юка.

Мълчанието беше тежко като олово.

– Как се д-досетихте... – заекна доктор Мари и после гласът ѝ заглъхна.

Айра се засмя.

От половин век американските атомни централи бълваха неизброими тонове радиоактивни материали, за да извлекат енергия. В резултат

се получаваше много по-концентриран продукт от влизащото в реакторите, отровен отпадък, който не губеше смъртоносното си въздействие в продължение на хилядолетия. Краткосрочното решение беше отпадъците да се складират в охлаждащи басейни в централите. Единственият осъществим дългосрочен метод за изхвърлянето им беше да им намерят подходящо място, където да ги заровят, и да се надяват, че са ги запечатали достатъчно добре, за да не излезе ядреният дух от бутилката.

В момента се работеше върху прокарането на два тунела с дължина двайсет и два километра на дълбочина триста метра под планината Юка. Ядрените отпадъци щяха да бъдат складирани в помещения встрани от тунелите. Тъй като на още триста метра под хранилищата имаше подземни реки, щяха да бъдат взети изключителни предпазни мерки да няма изтичане на радиоактивни материали.

Четиридесетте хиляди тона ядрени отпадъци щяха да бъдат преместени в склада в продължение на две десетилетия. Когато хранилището за седемдесет и седем хиляди тона се напълнеше, съдържанието му щеше да бъде наблюдавано още един век и през 2116 година комплексът щеше да бъде запечатан завинаги.

Мърсър се усмихна иронично на доктор Мари.

– Отговарям на въпроса ви – това е единственото логично предположение. Намираме се на около шейсет и четири километра от планината Юка, вие сте ядрен физик, а моята работа е да копая тунели. Всичко това води до един-единствен извод. Присъствието на Айра само придава на положението подходящия нюанс на тайнственост.

– Мразя да развенчават митовете около мен – шеговито измърмори Ласко. – А твоята преценка е малко пресиленна. Отпадъците, които смятаме да складираме тук, са документирани. Искаме само да докараме повечето от най-опасните преди някой да разбере какво става.

– Под „опасни“ имаш предвид отпадъците, останали от оръжейните програми, а под „някой“ – терористите, нали?

– Точно така. – Айра отново напълни чашата на Мърсър. – Желанието ни е да направим същото, както при пренасянето на диаманта на Хоуп.

Мърсър знаеше добре тази история. Последния път, когато прочутият диамант беше преместен от вашингтонския музей „Смитсонийн“ в Ню Йорк за щателно изследване и почистване, охраната беше безпрецедентна – бронирани коли, полицейски ескорти и огромен контингент пазачи. Но когато пристигнаха в „Хари Уинстънс Джуълри“ в Манхатън, кутията с известния диамант се оказа празна. Пазачите, медиите и

обществеността не знаеха, че охранителната свита е номер за заблуда на евентуални крадци. Скъпоценният камък всъщност беше изпратен в обикновен пакет по пощата.

Доктор Мари се наведе напред.

– Ще използваме стандартни товарни контейнери и редовните методи за сигурност, но искаме да избегнем вниманието на медиите, което би уведомило терористи или саботьори на операцията. Като пренесем материала тайно, ще премахнем изкушението.

– Колко време смятате да държите тук радиоактивните отпадъци? – попита Мърсър.

– Ще бъдат прехвърляни постепенно в постоянното хранилище. Поради топлината, излъчвана от материалите, те трябва да бъдат разпръснати в изкопаното пространство в планината Юга.

– Искаме да построим временен склад, далеч от вниманието на медиите и терористите – намеси се Айра. – Когато запечатаме главното хранилище, тук няма да остане нищо.

Мърсър се облегна назад и се замисли върху думите им. Разбираше потребността от онова, което Айра искаше да направи. Знаеше, че голяма част от ядрената политика се основава по-скоро на емоции, отколкото на науката, макар че не пренебрегваше ужаса, който би настъпил при евентуален инцидент. С преместването на най-опасните радиоактивни отпадъци преди някой да се е усетил доктор Мари смяташе да спести безпокойството на нацията и да опази по-добре ядрените материали. В това имаше логика, защото при всички случаи отпадъците щяха да бъдат транспортирани някъде.

Мърсър разбираше необходимостта от потайност, но не му бяха обяснили защо бързат и той беше готов да чака часове, за да зададе този въпрос. На Айра беше присъщо да не разкрива повече, отколкото се налага, но Мърсър нямаше да се съгласи да помогне, докато не научеше цялата истина. Не го приемаше лично. Това беше цената, която плащате за приятелството си с професионален агент.

Никой от двамата не показва неудобство, че седят един до друг и мълчат. Доктор Мари обаче изпита желание да запълни тишината.

– Преди два дни стана злополука. Срутване. Работехме денонощно, на три смени по десет души. Инцидентът се случи по време на смяна на екипите. Загинаха петнадесет човека, включително двама отговорници.

– А другите петнадесет? – попита Мърсър.

– Отвърнаха се невредими – отвърна тя. – От съображения сигурност не искаме да включваме повече миньори. Но решихме, че ни трябва още

един инженер. Адмирал Ласко каза, че познава подходящия човек. Вие сте минен инженер с достатъчно високо ниво за достъп до секретна информация, за да работите тук.

Мърсър отново забеляза, че не спомена защо бързат.

– Виж какво, Мърсър. – Гласът на Айра стана плътен. – Закъсняваме с два месеца от определения срок. Тунелите вече трябваше да са готови и да са взети мерки да няма проникване на вода. Първият товар радиоактивни отпадъци ще пристигне след сто двадесет и един дни.

– Защо точно тогава?

– Защото хранилището в Оук Ридж не може да поеме повече изразходваното ядрено гориво и трябва да заменят контролните пръти в експерименталния високоскоростен реактор след сто двадесет и един дни. Предпочитаме да докараме материалите тук, отколкото да ги местим другаде.

Удовлетворен от отговора, Мърсър зададе следващия въпрос, който го безпокоеше.

– Казаха ми, че ще остана тук една седмица. Очевидно, няма да стане така. В момента работя по договор с „Де Беерс“. Колко време ще трябва да ги зальгвам? Два месеца?

Браяна Мари поклати глава.

– Оцелелият отговорник на смяна твърди, че до две седмици ще стигнем до подземната галерия, която смятаме да използваме. Това е естествена пещера в скалата. Геоложкото проучване показва, че това е кухо пространство, останало след срутването на дайка от интрузивна магма.

„Тук се вмества проникването на вода, за което Айра спомена“ – помисли Мърсър. Подобни дайки – езици от разтопени скали, впръскани в околните пластове – можеше да се дръпнат назад в централната галерия от магма, откъдето бяха излезли. Ако това се случеше, в земята оставаше кухня, която често се запълваше с вода. След като направеха хидра, изолация, създаденото от природата празно пространство можеше да се използва за временно хранилище за радиоактивни отпадъци.

– Кой е извършил проучването? – попита Мърсър. Съмняваше се, че са открили пресъхнала дайка. По-скоро беше интрузивен пласт или лаколит по посока на седиментния слой, отколкото срещу него.

– Грегър Худ. Мърсър кимна.

– Познавам го. Работи бавно, но е добър. А другият отговорник на смяна?

– Доналд Рандъл, миньор професионалист от Кентъки.

– Дони Рандъл?

– Той предпочита да го наричат Доналд – педантично отбеляза доктор Мари, сякаш учтивостта можеше да намали чувството на ненавист, което Рандъл предизвикваше.

Мърсър се вторачи в очите на Айра. Тонът му беше безпрекословен и обвинителен.

– Наел си Рандъл Дръжката? Знаеш ли, че той е буйстващ психопат?

Ласко наведе глава.

– Имахме оплаквания срещу него, но вече е късно. Рандъл е тук и не можем да доведем друг.

Дони Рандъл бе получил прякора си „Дръжката“ в Южна Африка преди края на апартейда. Беше отишъл там, защото заради склонността му към изблици на насилие беше изгонен от миньорския синдикат и отстранен от всички мини в Съединените щати. Южна Африка беше идеалното място за него. Рандъл беше не толкова расист, колкото садист. В онези дни чернокожите миньори нямаше към кого да се обърнат, за да реши трудовите им спорове, затова той беше жесток колкото си искаше, без да страхува от наказание.

Рандъл беше висок метър деветдесет и пет, едър и изпитваше удоволствие да се бие с всеки, който го предизвика, макар че предпочиташе да използва дръжка на кирка вместо юмруците си. Оттам идваше прякорът му. Мърсър беше чувал, че Рандъл е убил най-малко шест души в мините край Йоханесбург и е пребил десетина. В Южна Африка Дони бе намерил и друго приложение на дървената дръжка с диаметър пет сантиметра. Той я използваше, за да изнасилва работници, които бяха твърде млади или дребни, за да се защитят. Поради толерантното отношение на съдилищата Рандъл не беше осъден за деянията си и напусна страната, когато Нелсън Мандела стана президент. Някои твърдяха, че му е било заповядано да замине, но Мърсър вярваше на историята, че е избягал от тълпа чернокожи миньори, които са искали да нахлузят горяща автомобилна гума на врата му.

Оттогава името му се появяваше от време на време, но Мърсър знаеше, че Рандъл се е върнал в Съединените щати. Скоро бе чул, че Дони е в руски затвор след опит да открадне диаманти от мина „Мир“ в северен Сибир.

Мърсър най-после откъсна очи от обръснатата глава на Айра и погледна доктор Мари. Ако тя мислеше, че всички минни инженери са като Рандъл, нищо чудно че се държеше хладно с него.

– Ще ви помогна с проекта – каза той и Ласко вдигна глава, – при

условие че уредя нещата с „Де Беерс“.

– Ние ще се погрижим за това.

– И ако дадете на Рандъл да разбере, че аз съм шефът. Имате достатъчно хора за две смени по осем-десет часа на ден. Щом се разпределим, не искам да виждам онова копеле.

Айра и Браяна Мари осъзнаха, че чувството в тона на Мърсър не е страх от Доналд Рандъл, а опасение, че ще го убие.

– Благодаря, доктор Мърсър – каза Браяна. – Нямата представа колко много означава това за нас.

– Знаех, че мога да разчитам на теб – добави Ласко и няколко от бръчките на челото му се изгладиха. Този път той напълни с шотландско уиски чашите на всички и тримата вдигнаха наздравица.

Сутринта Мърсър и Айра се качиха на шевролет „Събърбан“ като онзи, който го бе закарал във военновъздушната база „Андрюс“. Мърсър се надяваше, че правителството купува с отстъпка тези огромни коли.

На стъклата на автомобила бяха спуснати плътни завеси и матовата преграда ги разделяше от шофьора. Въпреки онова, което бе видял предишната вечер, Мърсър явно нямаше разрешение да разгледа други части на Зона 51. А после му хрумна, че може би и Айра няма право на достъп до някои места. Интересна мисъл.

Той попита за доктор Мари и Ласко обясни, че тя работи във Вашингтон и е дошла в Невада само за вчерашното съвещание. Доктор Мари нямаше да бъде необходима в тайното хранилище до прокопаването на тунела. Докато шевролетът се отдалечаваше от базата, двамата мъже прекараха времето си, като пиеха кафе от термос и си припомняха запознанството си в Гренландия преди година.

Когато стигнаха до място отвъд периметъра на езерото Грум, невидимият шофьор смъкна преградата, за да виждат през предното стъкло, а Айра дръпна завесите.

В планината беше хладно, макар че предишната нощ не беше толкова студено, че да има скреж. Малобройните растения, кактуси, юка и предимно ниски храсти линееха сред суровата околна среда, сякаш животът в дивата пустош беше експеримент, който постепенно се проваляше. Скалистата земя променяше хилядите си оттенъци, докато слънцето се издигаше все по-високо. Небесният купол загатваше, че се простира далеч отвъд хоризонта, но изглеждаше ограничен от назъбените възвишения.

Целта им се намираще на два часа път от главната база, в каньон с

отвесни стени. Мърсър видя, че могилите от пръст и камъни, изкопани от шахтата, са разхвърляни равномерно на дъното на каньона, за да замаскират, че там се работи. Лагерът се състоеше от няколко очукани фургона, разположени до стените на каньона. Надвисналата отгоре скала хвърляше постоянна сянка върху шахтата и я скриваше от въздушно наблюдение.

Лагерът беше в окаяно състояние, но Мърсър бе работил при много по-лоши условия. Между два фургона прелетя изсъхнал трън, завъртя се на вятъра и се стрелна край шевролета като уплашено животно.

И тогава Мърсър забеляза създадената от природата пещера в дъното на каньона. Беше широка поне двадесет и един и висока десет метра и се простираше на тридесетина метра навътре в планината. Мощни прожектори, монтирани на скелета, осветяваха вътрешността и машините край дупката с площ двадесет квадратни метра, пробита в скалата. Високият колкото двуетажна сграда подежник позволяваше пръстта и камъните да бъдат изхвърляни направо в камионите, разпръснати из пустинята. Наблизо имаше огромни вентилационни тръби, които да поддържат циркулацията на въздуха под земята, и няколко ремаркета. Близко до входа на пещерата бяха поставени два големи генератора за електричество и грамаден изпускателен отвор на помпа за източване на вода от мината.

Мърсър остана смяян от охраната и от ефективността на всичко, което Айра бе създал там.

– Направи игрище за голф и няколко бунгала и ще имаш чудесно място за пенсионери.

– Дом за възрастни „Адска дупка“?

Мърсър се засмя, доволен, че Айра отново става човекът, когото познава.

– По-скоро „Дом за почти мъртви“. Хари ще ти бъде говорител.

Шевролетът спря пред първия фургон. Айра слезе на песъчливата земя и в същия миг вратата на фургона се отвори. Мъжът, който застана на прага, беше в джинси, каубойски ботуши и бяла тениска, сух и жилав. Той присви очи, докато се взираше в Мърсър, и после кимна, когато позна Айра.

– Здравейте, господин Ласко! Това ли е новият ни шеф?

– Здравей, Ред! Запознай се с Мърсър.

– Чувал съм за теб. – Гласът на Ред издрънча като разстроена китара. – Ти си онзи, който откри новата диамантена мина в Африка преди няколко години.

Ръкуваха се, а Айра продължи с представянето.

– Ред Хардинг беше заместник-отговорник на смяната която загуби половината си екип по време на срутването.

– Не искаш ли ти да бъдеш шеф? – попита Мърсър. Трябваше да знае дали Ред не го мрази, че поема длъжността която може би искаше.

– По дяволите, синко... – Ред беше вероятно петнадесет години по-възрастен от Мърсър. – В живота на човека идва момент, когато той вече не иска да издава заповеди. По-лесно е да ги получаваш.

– Разкажи ми какво се случи.

Ред се замисли, макар че беше имал достатъчно време да разсъждава за срутването.

– Срути се част от тавана. Без видима причина. Падна в тунела и смаза всички. Петнадесет души.

Мърсър имаше чувството, че Ред не крие нищо, но му е неудобно да опише инцидента. Въпреки това нещо не му беше ясно.

– Не сте вкарали дълги болтове в тавана, за да стабилизирате скалата?

– Не беше необходимо. Пробивахме изключително твърда скала. Нямахме проникване на вода, нито пукнатини.

– В момента слагат болтове – обади се Айра. Мърсър очакваше да направят поне това.

След като му показаха стаята в един от фургоните, той облече мињорски комбинезон, а Ред Хардинг даде работно облекло на Ласко. Мърсър нямаше къде да скрие пистолета, затова реши да го вземе със себе си, пъкна го в колана на гърба си и сложи каска на главата си.

Айра не махна бейзболната си шапка, за да не се плъзга каската по обръснатата му глава.

В пещерата беше много по-студено, отколкото в каньона, въпреки топлината от машините с дизелово гориво.

Докато чакаха асансьора да излезе от земята, Мърсър разгледа парче скала, голямо колкото юмрук, паднало по време на срутването. Винаги се учудваше на факта, че през милионите, дори милиардите години, откакто този незабележим камък се бе образувал в земната кора, не го е виждал никой.

Той беше първият. Това го накара да се почувства като изследовател от златната епоха на Великите географски открития които създава нов континент. Мърсър работеше в мини от ученическите си години, в гранитните кариери във Вермонт, и тази тръпка все още не го беше напуснала.

Асансьорната клетка пристигна съпроводена с дрънчене на звънци. Отвътре излязоха трима души. Малкият мащаб на проекта означаваше, че само една шахта може да бъде използвана за изваждане на материала от недрата на земята, за транспортиране на хората до работната площадка и за проветряване през огромни тръби от едната страна на дупката.

Звънците отново издрънчаха и асансьорът започна да се спуска.

Айра се вкопчи в предпазния парапет и Ред и Мърсър потиснаха усмивките си. Знаеха, че първото спускане в мина е ужасяващо и мнозина не искат да го повтарят. Айра възстанови равновесието си и пусна парапета.

– А аз мислех, че пътуването до работното място около Ню Йорк е трудно – каза той, за да прикрие страха си. – Винаги ли е така?

Ред поклати глава.

– Хоризонталният тунел, който прокопахме встрани от тази шахта, е на двеста и четиридесет метра под нас. В Южна Африка някои миньори работят на десет, пъти по-голяма дълбочина. За да стигнеш бързо дотам, почти падаш свободно през целия път.

– Страхотен начин да си изкарваш прехраната – отбеляза Айра, докато се спускаха в непрогледния мрак.

– Наистина е така – отвърна Мърсър, без да обръща внимание на иронията му.

Няколко минути по-късно тракащата клетка забави скоростта си и около краищата ѝ започна да се процежда жълтеникава светлина. Приближаваха се до мястото, където мъжете копаеха и взривяваха, пробивайки шахта към подземната пещера, която Министерството на енергетиката смяташе да използва за временно хранилище за радиоактивни отпадъци.

Подемникът спря на дълбочина двеста и четиридесет метра и Ред отвори вратата. Камерата беше с размери на железопътен тунел и добре осветена. Намираха се много по-близо до недрата на земята и температурата беше осезаемо по-висока макар че не беше горещо. В свръхдълбоките мини пречистеният въздух се вкарваше през огромни хладилни машини за да се поддържа температура от тридесет и пет градуса. В преддверието бяха разхвърляни хидравлични компресори механични скрепери и друга земекопна техника за работа клаустрофобичното пространство.

Входът на главния тунел беше осветен от крушки, които чезнеха навътре в мрака.

– Колко е дълъг тунелът? – попита Мърсър.

– Три километра и половина – отвърна Ред, стъпвайки между навити хидравлични и електрически кабели, дебели колкото китката му. – Лаборантите, които ни казаха къде да копаем, искаха шахтата да е на дълбочина четиристотин и петдесет метра.

– А ямата под подечника?

– Дъното е на сто метра под това ниво.

Това означаваше, че могат да складират над сто хиляди кубически метра вода под нивото на тунела.

– Защо толкова дълбоко?

– Пак лаборантите. Казаха да взривяваме към подземното езеро. Когато пробием тунела, искат да задържат колкото е възможно повече вода. Това е някакъв иригационен проект, нали, господин Ласко?

– Точно така, Ред. – Айра многозначително погледна Мърсър. Ред не знаеше подробности за проекта и Мърсър престана да задава въпроси.

Тримата излязоха от добре осветеното преддверие, запалиха фенерчетата и продължиха навътре в планината. Таванът се извисяваше на два метра и половина и тунелът беше широк около пет метра. Мърсър предположи, че размерите са такива, за да може да минават контейнерите с радиоактивните отпадъци. Камъкът беше сив на светлината на фенерчето му.

Айра попита какви са локвите мръсна вода на земята. – Водата се използва за охлаждане и овлажняване на компресорите. Няма за какво да се безпокоиш – отвърна Мърсър. – Трябва да се тревожиш, когато видиш чиста вода. На тази дълбочина всички седименти са разтворени, докато водата минава през скалите. Чистата вода означава изтичане.

На триста метра навътре в тунела те стигнаха до мястото, където се бе срутил таванът. Отломките и трупове бяха изнесени. Единственото доказателство за трагедията беше, че таванът беше два пъти по-висок отпреди. Мястото, откъдето се бе откъртила скалата, беше чисто и гладко, сякаш парчето бе чакало цяла вечност, за да падне. Мърсър погледна Ред.

– Както казах, адски странно нещо – провлачено отбеляза тексасецът.

Главите на болтовете, наскоро вкарани в камъка, бяха сребристи и лъскави.

Тримата продължиха да вървят навътре в тунела. На всеки двадесет метра бяха поставени тежки греди. В мините се използваша дървени подпори, защото започваха да пукат и да скърцат много преди да

рухнат, и така даваха на работниците достатъчно време да ремонтират секцията или да излязат на повърхността, ако се налага.

Бръмченето на машините се засили, докато се приближаваха към работната площадка. Минаха покрай няколко малки механични лопати и редица вагонетки с метални колела. Тромавото влакче за изнасяне на руда с нисък електрически трактор отпред приличаше на метална стоножка. Наблизо имаше още по-странна машина, наподобяваща насекомо – платформа, монтирана върху гъсенични вериги, с място за четири компресора за пробиване на дупки в твърди скали. Свределите бяха с размери на картеници и имаха същия зловещ вид. От машината като артерии излизаха хидравлични кабели.

Мъжете в дъното на тунела работеха по двама и използваво-малки компресори, за да пробиват дупки в камъка. От петдесеткилограмовите инструменти хвърчаха парчета скала и вода за овлажняване. Образуващите се на светлината дъги сякаш негодуваха, че са затворени в това мрачно владение, и бързо изчезваха.

Минното дело беше изминало дълъг път от дните, когато хората слагаха пръчки динамит в пробитите дупки и се на-дяхаха всичко да мине добре. Напредъкът в разработването на експлозивите и методите означаваше, че миньорите могат да взривяват скалите с почти хирургична точност. Местните миньори използваха лостове, за да пробият по-големите дупки в центъра на спирално разширяващата се схема. Останалите дупки пробиваха ръчно въз основа на записки за дълбочината и ъгъла, направени от ръководителя на смяната. С помощта на тази сложна система и експлозивите в центъра издълбаваха кухня в скалата. Насрочен със закъснение една микросекунда, следващият кръг от експлозивни взривяваше отломките в кухнята, като я разширяваше и отваряше мястото за камъните от следващите заряди. Експлозивите изгриваха спирално като разцъфтяващо цвете и даваха на миньорите абсолютно точен контрол над количеството материал, което изкопаваха с всеки взрив.

Ред се отдалечи от Мърсър и Айра и потупа по рамото шефа на смяната. Компресорите работеха с пълна сила и не се чуваше нищо.

Още преди да види лицето му, Мърсър позна Дони Рандъл по ръста и широките прегърбени рамене.

Бяха се срещали веднъж в Ботсвана на празненството по случай пенсионирането на управителя на мина „Орала“. Дони бе присъствал на изисканото събитие като шеф на смяна, чийто екип е постигнал месечен рекорд за най-много извадена руда. Докато Рандъл се веселеше онази нощ, един от хората му лежеше пребит в болница, а друг се учеше да се

храни без предните си зъби – и двамата заради дръжката на кирката на Дони.

Мърсър научи за това и за някои от предишните му „подвизи“ по-късно в Южна Африка, макар че още тогава бе усетил бруталността, глупостта и първичната му жестокост. Тъй като беше един от неколцината американци там, Дони се бе опитал да говори с Мърсър, но беше пиан и фъфлеше.

Случката беше едно от малкото неща, за които паметта му изневеляваше, и Мърсър се радваше за това. Не можеше да се сети какво каза по време на едноминутния им разговор, но си спомняше, че Рандъл бе изхвърлен от балната зала в хотела от пет-шест пазачи, повечето от които се прибраха вкъщи с охлузвания и насинени очи.

Дони имаше грубо лице, гъсти вежди и постоянно изкривена в подигравателна усмивка уста. Носът му изглежда бе чупен често. Косата му беше боядисана в гарвановочерно, а бакенбардите му бяха в стил Елвис Пресли от късния период. Очите му бяха черни и притесняващи, но не с цвета си, а с хищническата си бързина – стрелкаха се от човек на човек, сякаш Рандъл беше хванато в капан животно, което търси начин да избяга, или лъжец в очакване да бъде разкрит.

Мърсър знаеше, че Дони Рандъл е и двете едновременно.

Погледът на Дони най-после се спря на Айра. Рандъл подигравателно отдаде чест. Фактът, че адмирал Ласко подписваше чековете за заплатите, не го вълнуваше. Ред им направи знак да се отдалечат от шума.

– Какво правиш тук? – обърна се Дони към Айра. Той страдаше от мания за преследване и не разбираше, че безцеремонната му подозрителност допринася за враждебното отношение, което срещаше.

Айра не обърна внимание на липсата на уважение.

– Доведох новия шеф на смяна, който ще замести Гордън и Кадански. Това е Мърсър.

Рандъл не понечи да се ръкува с Мърсър, нито позна името или лицето му.

– Ставаме едва шестнайсет заедно с него. – Дони кимна към Мърсър. В гласа му прозвуча странна комбинация от заплашителност и сприхавост. – Щом не искаш да доведеш повече миньори, не очаквай да спазя крайния срок.

– Видях докладите за напредването – спокойно отвърна Айра. – Дори когато сте работили на три смени, твоите хора не са направили три взривявания на ден.

– Аз не съм виновен. Гордън и Кадански не знаеха какво вършат.

По дяволите, ако не бях наваксал за забавянето им нямаше да сме помръднали на три метра от главната шахта.

Подигравателното прокашляне на Ред беше излишно, Мърсър разбра, че Рандъл обвинява загиналите миньори, за да прикрие своя неуспех.

Само за няколко минути на Айра му писна, макар че Мърсър го познаваше добре и знаеше, че не се ядосва лесно, Рандъл имаше такова въздействие върху хората. Ласко се наежи и държането му стана като на ветеран с тридесет години стаж във Флота, който мъмри подчинен.

– От сега нататък Мърсър ще бъде шефът, затова не се притеснявай за графика. Единствената ти задача е да работиш където и както той ти каже, иначе ще бъдеш отстранен. Ясно ли е?

Доналд Рандъл измърмори нещо неразбираемо.

– Какво беше това? – сопна се Айра.

– Казах добре.

– Ще кажеш „Слушам, сър“.

Предизвикателността на Дони продължи само част от секундата. В очите му блесна убийствена искра от жестокостта, на която беше способен, а после изражението му се промени и устните му се изкривиха в безизразна усмивка.

– Слушам, сър. – Той се приближи до Мърсър и стисна ръката му. – Добре дошъл на борда. Приятно ми е да се запознаем.

– И на мен – задавен от гняв отвърна Мърсър.

Петнадесет часа по-късно Айра се бе върнал в централната част на Зона 51, за да отлети за Вашингтон. Мърсър нареди на екипа си да работят нощем, а дневните смени остави на Дони Рандъл.

Нощното небе беше обсипано със звезди, които изглеждаха толкова близо, че сякаш бяха надвиснали над главите им. Въздухът беше неподвижен. Луната осветяваше еднообразния пейзаж, открояваше някои характерни особености със сребристия си блясък и забулваше други в тъмни сенки.

Доналд Рандъл с нищо не показваше, че забелязва неземната красота. Той крачеше през пустинята целенасочено и решително като мигриращо животно, воден по-скоро от инстинкт, отколкото от интелект.

Рандъл намираще заплетени извинения за четиричасовите си разходки, на които излизаше през вечер, макар че никой от миньорите не проявяваше интерес към действията му. Той приемаше мълчанието им като зачитане на правото на личен живот и не му минаваше през ума, че те се радват на отсъствието му от залата за почивка.

Ботушите му хлътваха надълбоко в сипейте, докато задъхано се

катереше по един хълм на три километра от лагера. Стигна до върха и огледа купчините камъни, които бе натрупал около скривалището. Никой от знаците, които бе оставил, не беше преместен, нито имаше отпечатъци от стъпки, различни от неговите. Той изсумтя доволно и разрови купчината, като вдигаше двадесет и пет килограмовите камъни, сякаш тежача колкото обикновени тухли.

Десетина минути по-късно пръстите му докоснаха пластмасовата дръжка на бронираното куфарче. Рандъл го дръпна, извади го, избърса праха от капака и го отвори.

Електрониката в куфарчето беше последната дума в микрокомпютризацията, но размерите и значителното му тегло се дължаха на батериите. Вътре имаше и компас. Дони го сложи на земята и го завъртя, докато сгъваемата антена се насочи на десет градуса югоизточно, както го бяха научили. После включи електрониката и бе поздравен от серия зелени светлини на индикатори и от пронизителния тон на устройството, което бе открило сателита в орбита на тридесет и пет хиляди километра над Земята.

Рандъл не проумяваше сложността на закодирания сателитен телефон. Знаеше само накъде да го насочи и как да го включи. Веднъж се бе опитал да набере телефонен номер за сексуални услуги, но апаратът не реагира, защото беше програмиран да се свързва само с хората, които му плащаха да им докладва за работата в мината.

Дони взе слушалката, натисна бутона за активиране на телефона и зачака. Електронно измененият глас отговори след първото позвъняване.

– Казвай.

Рандъл облиза пресъхналите си устни. Гласът го караше да се чувства неловко, сякаш не беше на човек и Дони полу-чаваше заповеди от машина.

– Имаме проблем.

– Какъв?

– Дойде заместник на Гордън и Кадански.

– Очаквахме, че ще доведат някого. Знаеш какво да правиш.

– Няма да е лесно. Новият е... Филип Мърсър.

За пръв път през всичките им разговори гласът направи пауза и не отвърна веднага.

– Добре. Засега не прави нищо. Ще се справим с него, когато му дойде времето.

– Ясно – отговори Дони, но връзката вече беше прекъсната.

МИНА МН – 2, НЕВАДА

Дъното на каньона беше в сянка много преди слънцето да залезе и за Мърсър не беше трудно да си представи, че скоро ще се зазори, вместо че след няколко минути ще падне здрач. Това беше един от номерата, до които прибягваше, когато работеше нощна смяна. Другите мисловни игри не допринасяха много, за да облекчат напрежението в схванатите му рамене, упоритата болка в кръста и червените кръгове около очите му. Не беше прекарал толкова много време в мината като останалите, но се бе трудил усилено и усещаше, че изтощението обзема всички. Темпото на работа беше жестоко, а Мърсър все още не се беше съвзел след Канада.

Влезе във фургона, който служеше за команден център, и се наведе над сеизмографа. Вниманието му се съсредоточи върху равномерната линия от мастило, оставяща следа върху въртящия се барабан с хартия. Писецът оставаше неподвижен, но това нямаше да е за дълго. Макар че отиваше на работа един час преди смяната му да започне, Мърсър свикна да наблюдава резултатите от взривовете на Дони Рандъл.

Ред Хардинг влезе във фургона, където държаха сеизмографа и няколко други научни технически средства, и сложи чаша кафе до лакътя му. Мърсър му благодари с кимване.

– Още не си разбрал как го прави, а? – Ред отпи малка глътка от пепси колата, която го зареди с кофеин.

Навън хората от екипа на Дони минаваха на път за фургоните с душове, трапезарията и леглата. Графикът изтощаваше повечето и те не си правеха труда да гледат сателитна телевизия, да играят билиард или да ползват другите развлечения в залата за почивка.

– Все още не – разсеяно отговори Мърсър.

Големият часовник на стената показваше, че остава една минута до взривяването на експлозивите, поставени от хората на Дони.

Хардинг се почеса по оплешивялото, загоряло от слънцето място на главата.

– Той има различни методи, това е всичко.

Мърсър бе забелязал аномалията през десетте дни, откакто беше на обекта. Двете работни смени изкопаваха сходни количества камъни с всеки взрив, макар че Рандъл използваше малко повече експлозиви. Дони някак съумяваше да намали силата на сеизмичния шок от взривовете,

които поставяше, създавайки по-малко напрежение в околните пластове – нещо, което всички миньори се стремяха да постигнат. Мърсър го бе наблюдавал, докато работи, но не бе забелязал нищо, което да покаже как го прави. Не искаше да признае възможността Рандъл Дръжката да е по-добър във взривяването на скалите и себелюбието го караше да търси отговора.

– Нашият екип е прокопал два метра повече от него – добави Ред. – Той не е по-добър от нас, а само затрупва с повече камъни дупките, след като постави експлозивите. На това се дължи ефектът.

– Може би имаш право – отвърна Мърсър. Не беше напълно доволен от обяснението, но не можеше да намери друго.

Земята и писецът подскочиха едновременно. Трусът под краката им съвсем не беше толкова силен, колкото показва сеизмографът. Стоманената игла начерта назъбена линия на хартията като електрокардиограф, регистриращ инфаркт. Миг по-късно ударните вълни намаляха и линията стана права, сякаш пациентът бе починал. Мърсър отвори на компютъра графики за сравнение с предишни взривявания. И този път взривът на Рандъл показваше два процента по-слаби шокови вълни от тези на екипа на Мърсър. Двата метра повече, които хората му бяха изкопали, не бяха достатъчни, за да заличат разликата.

Устните на Мърсър увиснаха в краищата.

Вратата на фургона се отвори с трясък, Рандъл се извиси застрашително на прага. Лицето и дрехите му бяха изцапани Брилянтинът и прахолякът бяха превърнали косата му в лъскава каска, прилепнала за черепа. Боята, която използваше, за да направи косата си гарвановочерна, се стичаше по челото му, примесена със сивкави струи пот.

– Как се представих? – Гласът му прогърмя излишно високо.

– Три цяло и две – смотолевы Ред, сякаш предаваше шефа си с отговора.

– Ха! – засмя се подигравателно Дони. – Заредих десет заряда „Товекс“ допълнително. Ако ти беше направил взрива, стрелката щеше да покаже най-малко четири. – И излезе, без да дочака отговор.

– Сякаш ни трябваше още една причина да го мислим за гадняр – отбеляза Ред.

Мърсър не каза нищо. Какво би могъл да каже? Той провери сензорите на вентилацията, изпаренията и концентрацията на прах. За половин час огромните вентилатори щяха да изчистят шахтата от задушаващата смес. След това Мърсър прегледа видеозаписа от монтираната в дъното на тунела камера.

Очите му се приспособиха за секунда към въртящите се облаци от прах пред обектива. Вихрушката приличаше на силна пясъчна буря. Мърсър пиеше кафе, докато вентилаторите изкарваха пушека на повърхността. След няколко минути той видя разпръснатите на пода на тунела камъни, отломките, взривени от скалата при експлозиите на Рандъл, и после от мъглата се появи краят на тунела. Камъкът беше забележително гладък, като се имаше предвид силата на Детонацията. Взривът на Дони беше чист.

Мърсър вече се обръщаше, за да се приготви за работната смяна, когато някаква сянка върху скалата привлече вниманието му. За малко да не я забележи, защото реши, че петното е резултат от ниската разделителна способност на камерата, но после отново седна и се вторачи в него. Ред долови внезапното му напрежение.

– Какво има?

– Не съм сигурен. Вероятно нищо.

Мърсър гледа още една минута. Петното остана непроменено. Изпита мрачно предчувствие. В геоложките доклади пишеше, че се намират на десетина метра от подземното езеро, затова не можеше да е вода. Но тогава какво беше?

Той бързо взе решение и грабна преносима кислородна бутилка и маска с вграден интерком.

– Стой тук и наблюдавай камерата. Аз слизам долу.

– Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб?

– Да. Ако петното на скалата се промени, кажи ми.

– Какво мислиш?

– Вероятно инклузия в скалата, но не искам никой да слиза долу, докато не се уверя. – Мърсър взе каската си и изскочи от фургона.

Операторът на подечника слизаше от контролната кабина, когато Мърсър влезе в пещерата.

– Майк, включи асансьора и не напускай мястото си. Може да ми потрябваш да ме издърпаш нагоре бързо.

– Какво става? – попита работникът и отново седна на столчето в кабината.

– Вероятно проникване на вода от високото налягане. – Мърсър затвори с трясък вратите на клетката и смътно чу предупредителния звънец преди асансьорът да започне да се спуска. Намести кислородната бутилка на гърба си и провери комуникационната връзка с Хардинг. – Чуваш ли ме, Ред?

– Силно и ясно.

– Има ли промяна?

– Все още нищо. Мислиш, че докладът е грешен и вече сме стигнали до водата, нали?

– Може би.

Прашинките в лъча на фенерчето му приличаха на снежна вихрушка, а после на виелица, докато се спускаше все по надълбоко. Видимостта беше девет метра, когато асансьорът стигна до подстанцията на двеста и четиридесет метра под земята.

Според доклада се намираха далеч от подземното езеро.

Мърсър не можеше да отхвърли предположението, че петното е вода, процеждаща се през земната кора. Налягането зад нея сигурно беше невъобразимо силно и каменният бент между водата и тунела нямаше да издържи още дълго. Ако беше вода, следващата поредица от дупки лесно можеха да преминат предела и всичко щеше да рухне в катастрофално наводнение. Може би дори в момента скалата се разпадаше и щеше да се срути.

Мърсър не можеше да рискува да изпрати хората си там долу, докато не разбере какво става. Страхът, че може да пробият преградата към подземното езеро, беше поредният в дългия списък от опасности за миньора и малцина биха оцелели, за да разкажат за него. Миньорите се бояха от наводнение в шахтите повече, отколкото от срутване или пожар. Мърсър си спомни дългите три дни, които бе прекарал в Съмърсет Каунти, Пенсилвания, съветвайки местните експерти как да спасят шестима работници, попаднали в неочаквано наводнение. Изваждането им беше една от най-рискваните операции, които си спомняше.

Той се раздвояваше между необходимостта да бърза и предпазливостта, но както много пъти в живота му всеотдайността към работата го мотивираше. Мърсър хукна навътре в тунела. Ботушите му разплискаха локвите и стъпките му отекваха в затвореното пространство. Дъхът му излизаше със съскане зад маската на лицето. Лъчът на фенерчето на каската му танкуваше с всяка дълга крачка.

Ако бяха стигнали до вода, Мърсър трябваше да изкара хората от мината най-малко за тридесет и шест – тридесет и осем часа и да наблюдава скоростта на овлажняването, а след това трябваше да променят метода на взривяване. Попадането на вода толкова скоро щеше да ги забави драстично.

Вентилационната система пречистваше добре въздуха. Докато Мърсър се приближаваше към работната площадка, видимостта леко се подобри. Той мина покрай камерата.

- Виждам те, Мърсър – извика Ред по преподавателя.
- Как изглежда задникът ми? – пошегува се Мърсър, за да намали напрежението в гласа на Ред.
- Голям заради работния комбинезон. Петното не се променя.
- Ей сега ще го разгледам.

Мърсър извади двуметров стоманен лост от шкафа за инструменти, вграден в един от по-малките електрически булдозери. Земята беше обсипана с камъни от експлозията. Някои бяха големи колкото двигател на кола, а други – колкото речни камъчета. Макар че таванът изглеждаше стабилен, Мърсър провери няколко пукнатини с лоста, за да се увери, че няма да се срути върху него. Той откърти няколко камъка и отскочи встрани да не го ударят. След десетина минути беше сигурен, че е безопасно да се приближи до петното. Ред се обади и му каза, че въздухът е чист и може да се диша. Мърсър махна маската от лицето си и изключи кислородния апарат на гърба си.

Лъчът на фенерчето му освети петното и се отрази в лъскавата му повърхност. Изглежда от подземното езеро наистина бе проникнала вода през микроскопични пукнатини в скалата.

Наведе се да го разгледа по-отблизо. Камъкът не беше мокър на допир и приличаше на змийска кожа. Мърсър се върна при кутията с инструментите, взе тебешир и очерта периметъра на петното – около шейсет сантиметра. Маркировката щеше да покаже дали в тунела прониква още вода.

Той клекна и разгледа петното, като дишаше бавно през устата, защото във вентилационната система продължаваше да влиза прах, и пет минути го наблюдава дали нараства. Ако се бе разширило дори само няколко милиметра, Мърсър щеше да изскочи от мината колкото е възможно по-бързо.

- Гласът на Ред по преподавателя най-сетне привлече вниманието му.
- Вода е, нали?
- Да, но няма признаци, че проникването продължава.
- Искаш ли да слезем там долу?
- Не. Дай ми още няколко минути.

Мърсър се съсредоточи върху купчините камъни, разпъснати от последното взривяване на Дони. Мокротото петно беше ниско долу в лявата страна на тунела и той използва лоста, за да разрови отломките там. Търсеше доказателства на каква дълбочина са пробили подгизналата скала. Не искаше да рискува живота на хората в шахтата, затова напрегнати сили да претърколи сам по-големите камъни. Тялото му скоро се

обля в пот.

След десетина минути намери първия мокър камък, който беше потъмен от останалите наоколо и мазен на допир. След като видя как изглежда хидростатично променената скала, той откри още няколко такива камъка по-нататък в тунела. Рандъл очевидно не бе обърнал внимание на доказателствата за процеждането на вода, когато бе пробивал дупките за последните експлозиви. Екипите обикновено взривяваха три пъти по време на смяната си и Мърсър се запита колко пъти Рандъл съзнателно е рискувал живота на хората си, като е пробивал опасната скала. Усети, че тялото му се изопва от гняв.

– Ред – извика той по предавателя, – изглежда когато Дони е пробивал дупките за последните взривявания, е знаел, че ще стигне до вода. Събери екип да проверят отломките, които е изкарал горе по време на смяната си. Искам да знам дали има и други мокри камъни.

– Прието. Нещо друго?

– Да. Никой да не слиза долу без моя изрична заповед. Пригответи преносимия сеизмограф. Ще измеря точно работната шахта. Струва ми се, че се държи, но може да има трусове, които не усещам.

– Добре.

– И намери Рандъл Дръжката.

Мърсър се върна при скалата и премести камерата по-близо до влажното петно.

То не се беше увеличило и не бе излязло извън очертанията на тебешира. Намалявайки налягането на скалата върху езерото, те изглежда не бяха увеличили притока на вода. Мърсър се успокои, отново се навее, доближи лице на единдва сантиметра от лъскавия камък, изплезе език и близна грапавата повърхност.

И в следващия миг се дръпна назад от алкалния вкус.

– Какво е това, по дяволите? – Той близна друго място, за да бъде сигурен, че възприятията не го лъжат. Водата, проникваща от недрата на земята, беше солена, а би трябвало да бъде сладка и бистра като планински извор, след като се филтрираше през стотици метри скали. – И не само е солена, а и има привкус на морска вода – озадачено добави на глас Мърсър.

Мърсър накара всички да работят през следващите три часа. Пренебрегвайки забраната на Айра да привличат внимание, той нареди да запалят всички лампи, докато работниците претърсваха камъните, изкопани наскоро от мината. Нямаше мокри петна и гневът му леко започна да намалява.

Замаян от съня и раздразнителен, че са го събудили, Дони Рандъл настоя, че не е видял вода, когато хората му са пробивали последните дупки по време на смяната, и доказателствата изглежда подкрепяха твърденията му, че е невинен. Камъните, извадени преди последното взривяване, не бяха влажни. Ругатните на Рандъл се бяха превърнали в подигравателни забележки, когато Мърсър призна, че е сгрешил в твърдението, че Дони е изложил хората си на риск.

Рандъл седеше във фургона с командния център. Беше с долнище на анцуг, тежки ботуши и кожено яке, облечено върху голите му рамене. Във фургона беше малко по-топло, отколкото навън, в пустинната нощ. Дони почистваше ноктите си със сгъваемо джобно ножче, когато Мърсър влезе. Боядисаната и намазана с брилянтин коса на Рандъл блестеше на светлината на неоновите лампи. Той видя Мърсър и свали краката си от бюрото.

– Не намери нищо, затова се връщам в леглото. – Рандъл се изправи пред Мърсър в опит да го изплаши. – Май докторската ти степен, хонорарът от хиляда долара на час и фактът, че Айра Ласко те мисли за бог, не означават много, а?

Мърсър изтръпна. Не съзнаваше, че Рандъл знае толкова много за него.

Дони се изсмя, тълкувайки погрешно неволното му движение.

– Следващият път когато искаш урок по минно дело, ела при мен и попитай и аз ще ти кажа как се правят нещата. – В очите му отново блесна хищническа злоба и той заби пръст в гърдите на Мърсър. – И ако още веднъж се усъмниш в способностите ми, по-добре бъди прав, защото ако сгреша отново, ще те скъсам от бой. Ясно ли е?

Мърсър не се замисли за физическото превъзходство на Рандъл. Единственото, което го възпря да не счупи пръста на Дони, беше вероятността това да го разяри още повече и фургонът да бъде разрушен по време на последвалото сбиване.

– Не мисля, че си толкова корав, колкото съм чувал – подигравателно добави Рандъл и презрително тръсна намазаните си с брилянтин коси.

Той беше на прага, когато гласът на Мърсър го спря.

– Сгреших за теб, Дони. Извинявам се.

– Така по ми харесваш – засмя се Рандъл. Лицето на Мърсър остана безизразно.

– Ти си не само най-тъпото копеле, което познавам, но те наблюдавах как оглеждаш мъжете и разбрах, че си използвал дръжката на

кирката върху миньорите в Африка, защото си и сексуално сбъркан.

Рандъл премига, докато схване обидата. Мърсър сякаш видя как мислите рикошират в главата му като топче за пинг-понг между две хилки. Точно когато очите на Дони се уголемиха от прозрението, във фургона влязоха Ред Хардинг и още пет-шест души. Бяха приключили с преравянето на отломките от мината и нямаха представа в каква ситуация попадат.

Рандъл мълча още миг и явно реши да подмине забележката, но хвърли убийствен поглед на Мърсър, който знаеше, че всичко ще свърши дотам, и се усмихна на прозрачността му.

– Какво стана? – попита Ред, след като Рандъл излезе.

– Дони изрази разочарование от преценката ми за неговия характер.

– Какво? Мърсър се ухили.

– Рандъл се опитваше да докаже, че може да пикае по-надалеч от мен.

– Ясно – отвърна жилавият тексасец. – Готови сме да монтираме сезиографа. Ще ти трябва помощ. – Той посочи монитора, който показваше мокрото петно. – Не се е уголемило, затова мисля, че може набързо да слезем долу.

Фактът, че през скалата не продължаваше да прониква вода, успокои само донякъде Мърсър. Той се тревожеше много повече за произхода на водата, макар че не бе споменал нищо по този въпрос. Смяташе да се придържа към първоначалното си решение да не пуска работниците в мината най-малко един ден.

– Добре. Ти ще дойдеш ли?

– Разбира се, по дяволите! Мърсър кимна одобрително.

– Вземи още някого. Ще се срещнем при подемника след десет минути.

– Ще се обадиш ли на адмирал Ласко?

Мърсър протегна ръка към закодирания сателитен телефон на бурото.

– Това е следващата задача в списъка ми. – Той изчака мъжете да напуснат фургона и набра номера.

– Ласко.

– Обажда се Мърсър, Айра. Стигнахме до вода.

– Лошо ли е положението? – след миг на стъписване попита адмиралът.

– Само едно малко мокро петно. Не се уголемява, нито през него се процежда вода.

Прозрението изведнъж осени Ласко.

– Нали не сте пробили пещерата?

– Не. Дотам има още осем метра, но водата изглежда е излязла от кухнята, ако съдим по онова единствено петно.

– Това нещо обичайно ли е?

– Трудно е да се каже – след кратко мълчание отвърна Мърсър. – Всичко зависи от налягането на водата, пропускливостта на скалата, откога е там водата...

– Какво общо има всичко това? – прекъсна го Айра.

– За няколко милиона години водата прониква през всичко. Ако знам кога е запълнена кухнята в земята, ще имам представа колко бързо се движи водата.

– А, да.

– Поставих камера да наблюдава мокрото петно и след малко ще монтираме преносим сеизмограф да следи стабилността на скалата.

– Добре. Колко души има долу?

– Николко. Това е единствената причина, поради която ти се обаждам. Докато не разбере какво става, не искам никой да работи на обекта.

Мърсър очакваше възражение, но Айра се съгласи.

– Добре. Колко време ще ти трябва? Два дни?

– Най-малко. Скалната преграда между тунела и подземното езеро е под напрежение и докато не преценя доколко е безопасно, не мога да рискувам живота на хората.

– Чакай малко, Мърсър. – Ласко закри с ръка телефонната слушалка, за да говори с някого в кабинета си.

Във Вашингтон беше девет вечерта и Мърсър се запита защо Айра работи толкова до късно.

– Да, ето ме. Виж какво, няма смисъл хората да стоят там два дни. Организирам хеликоптери да ги закарат във военновъздушната база Зона 51. Ще задържат служебния полет до Лас Вегас за вас и ще ви запазят стаи в хотел.

Мърсър се зарадва, но и малко се изненада, че Айра Разсъждава като него. От друга страна обаче, Ласко беше Добър администратор и знаеше как да изтръгва максимални постижения от подчинените си. Хората се нуждаеха от четиридесет и осемте часа в Лас Вегас, за да си починат след месеците непрекъсната работа. Мърсър се засмя.

– Страхотно! Преди няколко минути миньорите ме мислеха за герой, защото им дадох няколко дни отпуск, но ти ме надмина с отиването в Града на греха.

– Там може да ги контролираш в баровете за стриптиз които несъмнено ще посетят – пошегува се Айра.

Смехът застина на устните на Мърсър.

– Няма да замина с тях. Искам да остана и да наблюдавам мината.

– Отиваш с тях – също така сериозно каза Айра.

– Няма да стане. Не желая да обиждам хидролозите ти, но аз съм шефът тук, и ще се уверя дали тунелът е безопасен.

– Затова сме приятели, Мърсър – усмихна се Ласко. – Ти поемаш отговорността дори когато не е необходимо. И аз това правя цял живот. Иди в Лас Вегас, за Бога! Ще прочетеш докладите на хидролозите, когато се върнеш. Нает си да прокопаеш тунела, а не да контролираш целия проект. Освен това ще мога да доведе доктор Худ или доктор Мари найрано вдругиден.

– Не искам никой да влиза в мината – настоя Мърсър. Професията му включваше знания и по хидрология, но беше съгласен, че Грегър Худ познава тази област много по-добре от него. Нямахше какво да прави до пристигането му, освен да гледа мониторите на компютрите. И независимо дали ще бъде в мината или в Лас Вегас, нищо не можеше да попречи на водата да прониква през скалната преграда, ако вече беше нестабилна.

– Ще поставя пазачи на обекта. Никой няма да влиза и да излиза. Почини си два дни. Ако наистина сме толкова близо до подземната пещера, ти и момчетата го заслужавате.

– Добре – склони Мърсър и почувства, че се отпуска. – Печелиш.

– Хеликоптерите ще бъдат там след половин час. Полетът от Зона 51 до Лас Вегас е само петнадесет минути. Чакай. Айра отново закри с ръка телефонната слушалка, за да говори е някого в кабинета си. – Добре, благодаря! Мърсър, имай запазена стая в хотел „Луксор“. Извинявай, че не е апартамент, но пътуваш с държавни пари. Ще се опитам да се измъкна от Вашингтон и да се срещна с теб, когато доктор Худ и доктор Мари пристигнат.

– Хубаво. Ще се видим след два дни. Ако кажеш на Хари, че съм в Лас Вегас, ще те убия.

В списъка с най-важните неща в живота на Хари Уайт хазартът беше след пушенето и пиенето, но преди яденето и къпането. Мърсър смяташе да му се обади от хотела, за да го подразни.

Айра се засмя.

– Има груби шегги, има и откровена жестокост. Присъствието ти там се смята за държавна тайна. Ще бъдеш в безопасност.

Мърсър стана от стола и тръгна към входа на мината. Спомни си, че искаше да каже на Айра за солеността на водата, но реши, че това може да почака, докато разговаря с Грегъри Худ. По всяка вероятност този детайл не означаваше нищо и щеше да установи, че хидрологът е имал опит с подобни аномалии по време на свои предишни анализи.

Ред чакаше заедно с един друг миньор, Кен Портър. В краката им беше тридесет и пет килограмовият брониран куфар със сеизмографа и батериите. Те го вдигнаха за дръжките и тръгнаха след Мърсър към подземника. Никоой не пророни дума, докато клетката се спускаше в мрака. Обикновено миньорите запълваха времето си с шегички и вицове или игри със зарове, докато слизаха в по-дълбоките шахти, но тримата бяха сериозни и напрегнати, защото много добре съзнаваха риска.

Когато стигнаха до подстанцията, Ред и Кен сложиха сеизмографа на трактора влекач, а Мърсър се настани на седалката и включи електрическия мотор, като продължи да поддържа връзка с миньора на повърхността, който следеше за промени в работната шахта. Спря трактора още преди да се приближат до края на тунела, защото и най-леките вибрации на тежките гуми върху неравната земя можеха да задействат катастрофално срутване. Оттам тръгнаха изключително предпазливо, като сапъори, които ще обезвреждат бомби.

Ред и Кен носеха сеизмографа, навели глави от тежестта му. Мърсър въртеше глава насам-натам, така че лампата на каската му да осветява пода, тавана и стените. Ботушите им скърцаха по осеяния с камъни тунел.

Мърсър се приближи до мокрото място и остана доволен че камерата не е излъгала. Петното бе останало в тебеширените очертания.

– Да монтираме сеизмографа и да се махаме оттук – каза той и посочи къде иска да го сложат.

Двамата с Ред се заловиха с трудния процес да настроят сеизмографа и да вкарат в него същия информационен кабел, който пренасяше картината от камерата на повърхността. Кен Портър огледа скалата, за да провери дали има дру-ги мокри петна.

– Мамка му! – неочаквано извика той и се дръпна назад. Мърсър вдигна глава.

– Какво има?

– Неексплодирала бомба.

Тялото на Мърсър се смрази. Кен бе намерил експлозив, който не се беше взривил заедно с останалите. Той посочи към една от петсантиметровите дупки, пробити от екипа на Дони Рандъл. От този ъгъл

Мърсър не виждаше какво има вътре. Кен бе осветил с миньорската си лампа триметровата на дълбочина дупка и бе видял синята опаковка на експлозива „Товекс“.

– Отстъпи назад бавно и внимателно – каза Мърсър. „Товекс“ беше един от най-надеждните разрушителни взривове на пазара и той не искаше да рискува.

Кен Портър отстъпи назад няколко крачки. Очите му бяха приковани в черната дупка в тъмния камък. Той се отдалечи от отвора, за да излезе от обхвата на евентуалната експлозия, и се намираще на шест-седем метра оттам, когато зарядът се взриви.

Дупката не беше затрупана отново, за да ограничи силата на взрива, и експлозията изригна като отработили газове на ракетен двигател – кипяща плазма от газ и пламъци, които стрелнаха в тунела в уголемяващо се огнено кълбо. Ударна вълна повали Кен на земята.

Мърсър и Ред също бяха блъснати от взрива. Никой не чу предупредителните викове на другия, защото ушите им заглъхнаха от мощната детонация. Мърсър се изправи пръв, олюлявайки се от къntenето в ушите си. Той хукна към Кен, но спря. Онова, което видя на потрепващата светлина на лампата на каската си, беше неописуемо.

Мястото около димящата дупка потъмня като уголемяващо се петно от разляно мастило. Вследствие на огромното налягане водата изпълваше микроскопичните кухини в скалата, процеждайки се като пот от пори. Отначало повърхността изглеждаше само влажна, а после заблестя. За няколко секунди се образуваха капки, които започнаха да се процеждат от камъка.

Примитивната част на мозъка му каза да забрави за другите и да бяга, но Мърсър устоя на изкушението. Без да откъсва очи от предвестника на неизбежното наводнение, той протегна ръце към Кен Портър и праметна на рамото си изпадналия в безсъзнание миньор. Ред Хардинг също се бе изправил и се бе вторачил във водата, извираща от скалата.

– Да вървим! – с всичка сила изкрещя Мърсър, но гласът му прозвуча глухо и слабо дори в собствените му уши.

Ред най-после видя, че Мърсър тича към него, излезе от шока и побягна в тунела. Водата зад тях връхлиташе яростно върху камъка, изследвайки най-тесните пролуки, докато намери най-слабото място. От дупката бликна струя с диаметър пет сантиметра и блъсна сеизмографа. За миг водата се разпени около бронирания куфар, но силата ѝ беше твърде голяма, за да бъде спряна от такова незначително препятствие. Тежкият куфар започна да се плъзга по пода, отначало бавно, после

набра скорост. Ред имаше петнадесет метра преднина, но преобръщащият се куфар едва не го събори, докато мощната струя го тласкаше в тунела. Шумът се засили, когато дупката се разшири и в шахтата нахлу още вода. Мощта ѝ беше по-голяма, отколкото на пожарен маркуч. Мърсър разбра, че ако струята го докосне, най-малко ще го повали на земята, но по-скоро ще откъсне крайни-ка, който закачи.

Двамата бягаха, преследвани от безмилостния потоп. Нивото на водата се повиши и в тунела започнаха да пулсират вълни. След сто и петдесет метра водата стигна до коленете им. Ред погледна Мърсър и видя в очите му решителност да се бори въпреки намаляващия шанс. Милиардите тонове вода зад тях притискаха скалата, търсейки излаз от подземното езеро. Дупката се разширяваше и струята бликаше с такава сила, че потокът се извисяваше на петнадесет метра във въздуха преди да падне на земята. Водният стълб мина покрай трактора влекач като прииждаща река и го повлече.

Кен тежеше на раменете му и Мърсър едва настигаше Ред, но преданият тексасец не го изостави. Те се движеха един до друг, докато водата се покачи до кръста им. Скоростта на потока ги влачеше и заплашваше да ги събори. И двамата знаеха, че падането означава смърт.

След осем минути, които им се сториха цяла вечност, Мърсър видя светлините на подстанцията и чу как водата се излива като водопад в дълбоката шахта – оглушителен звук, който разтърсваше земята. Ако успееш да стигнат до подечника, може би щяха да бъдат изтеглени нагоре преди камъните от бента на подземното езеро да се срутят.

Надеждата на Мърсър обаче угасна.

Водата беше твърде много, налягането – твърде голямо, Вместо да рухне на секции, целият тунел се срути едновременно. Стената от вода изпълни всеки квадратен сантиметър на затвореното пространство – плътна бариера, движеща се с шейсет и пет километра в час.

От срутването се образува огромна вълна, която се стрелна в потока. Мърсър и Ред бяха заварени напълно неподготвени.

Като при цунами водата ги блъсна и ги понесе по течението. Мърсър изпусна Кен Портър, когато се удари в стената. Сблъсъкът изкара от белите му дробове последната скъпоценна глътка въздух.

Той успя да се надигне и се изправи. Тъмната вода спадна от предишното си ниво и Мърсър тръгна със залитане. Знаеше че мощният прилив е само прелюдия. Ред се появи на повърхността на няколко метра от него. Дишането му беше затруднено и не можеше да фокусира погледа си. Този път Мърсър не пренебрегна инстинктите си. Ако се

заловеше да търси Кен, със сигурност щеше да изгуби Хардинг.

Той сграбчи по-дребния мъж за гърба на работния комбинезон, така че главата му да е над водата, и хукна в тунела като разярено животно. Наводнението беше отнело живота на един човек и Мърсър нямаше да му позволи да убие и втори. Беше изпуснал каската си с лампата, затова се съсредоточи върху далечното съзвездие от светлини около подстанцията. Край раменете му свистеше силен вятър, предвестник на урагана от мощната струя, връхлитаща върху тях.

Ако подът на подемника не беше от метална мрежа, през която водата се стичаше в шахтата, тунелът вече щеше да бъде наводнен до тавана. Спасението обаче беше нож с две остриета – ако се намираха в клетката, когато удареше голямата вълна, телата им щяха да бъдат смазани в тежката мрежа.

Мърсър извървя последните крачки до подстанцията и се остави течението да го понесе към асансьора. Добра се до пода на клетката и се изправи на колене. Гърлото го заболя от поглъщането на толкова много вода, а очите му пареха от солта. Мърсър натисна с длан бутона за нагоре и се обърна така, че да вижда тунела. Подемникът започна да се издига.

Водата се процеждаше през мрежата на пода. Мърсър обаче почти не забелязваше това. Той видя как лампите на стените примигваха и после се скриваха под водата. До повърхността оставаха шейсет метра.

Трийсет.

Петнайсет...

Асансьорът бе изминал едва три четвърти от пътя си догоре.

Приливната вълна се разби в подстанцията и запълни всеки ъгъл, търсейки свободно пространство. Сякаш усетил отдушник, потокът се отправи към асансьорната шахта, блъсна се в стената и изригна като гейзер от пода на клетката.

Мърсър и Ред бяха повдигнати във въздуха, блъснати в мрежестия таван и приковани там, докато подемникът ги изкара от водата. Дватама паднаха на пода, без да могат да повярват, че са живи.

Водата в шахтата под тях бучеше в плътна зеленикава завеса. Същински подземен Ниагарски водопад.

– Добре ли си? – задъхано попита Мърсър. Ред кимна.

– Ударих главата си, счупих няколко ребра и може би изкълчих китката си, но съм добре. Кен?

На Мърсър му бе необходима минута, за да превъзмогне факта, че е загубил един от хората си. Колкото и да му беше неприятно, Кен не

беше първият, когото бе изгубил под земята, и вероятно нямаше да е последният, докато продължаваше да работи по специалността си. Такава му беше професията.

– Той е в списъка на загиналите.

Ред вдигна два пръста, а после три и накрая само палците си. Двама оцелели от трима беше добре, като се имаше предвид какво бяха преживели.

– Искам да те питам нещо – каза той, пригладжайки косата си, за да изцеди водата. – Забеляза ли, че вкусът е като на морска вода?

– Да.

– Имаш ли обяснение? Мърсър поклати глава.

Подемникът продължаваше да се издига към повърхността.

ХОТЕЛ „ЛУКСОР“ ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Миньорският лагер трябваше да бъде снабдяван с всичко, включително с питейна вода, затова душовете бяха настроени да текат пет минути и капеха едва-едва. За пръв път от почти две седмици Мърсър се отпусна под струята в банята. Горещата вода се стичаше по раменете и гърба му и разхлабваше възлите в мускулите му. Вече бе измил косата си с шампоан и обилно бе насапунисал тялото си.

Отражението му в огледалото срещу душа представляваше размито очертание, скрито в талазите от пара.

Час след като двамата с Ред се бяха измъкнали от наводнената мина, бяха пристигнали обещаните от Айра хеликоп-тери. Единият излетя веднага с Хардинг, чиито наранявания бяха по-сериозни, отколкото Мърсър предполагаше. Ударът по главата бе оставил вдлъбнатина като удар с юмрук в черепа му. Повечето миньори и Мърсър бяха закарани до един от самолетите „Боинг 737 – 200“, с които правителството транспортираше хора между Зона 51 и Лас Вегас, а два хеликоптера „Блекхоук“ бяха изпратени в района на мината да търсят Дони Рандъл. Той се бе върнал във фургона с командния център, когато Мърсър и екипът му тръгнаха да монтират сеизмографа, но оттогава никой не го беше виждал. Повечето му дрехи все още бяха в стаята му, но липсваха достатъчно за предположението, че е избягал. Мърсър не се нуждаеше от повече доказателства, за да разбере, че има връзка между Рандъл и неизбухналия експлозив, станал причина за наводнението. Разбра и защо Дони е използвал повече експлозиви – Рандъл се беше запасил с „Товекс“, за да наводни мината.

Айра се обади втори път и му заповяда да напусне обекта Мърсър искаше да помогне в издирването, но Ласко го увери, че инфрачервените детектори, поставени навсякъде из Зона 51, ще засекат човек в пустинята още на първото преминаване, и до осем часа Дони ще бъде затворен в килия.

Недоволен, но оставен без избор, Мърсър се съгласи да тръгне едва след като получи обещанието на Айра, че ще присъства на разпита на Рандъл. Ласко обеща, че след тридесет и шест часа и двамата ще разпитат Рандъл.

Мърсър седя сам по време на полета от тайната база до Лас Вегас, опитвайки се да разбере мотивите на Дони. Нямахше причина да смята,

че Рандъл е планирал убийство в мината, затова престана да се обвинява за случилото се и се съсредоточи върху гнева си. Краткото пътуване не му позволи да намери отговори на въпросите и да стигне до определени изводи. Нито имаше достатъчно време, когато се приземиха, защото терминалът, използван от служителите на летище „Маккарън“, беше на един хвърлей от хотел „Луксор“.

Мърсър бе идвал за последен път в Лас Вегас през пролетната ваканция през първата си година в Минно-геоложки институт в Колорадо. Знаеше, че оттогава градът се е разраснал значително, но не беше подготвен за мащаба на промените. Хотелите бяха огромни, построени в различни теми, за да примамват комарджии и дори цели семейства. Бяха издигнати фантастични замъци и високи църковни куполи, репродукции на Ню Йорк, и хотел в архитектурния стил и Венеция в Италия. Проектираният в египетски стил „Луксор“ имаше над четири хиляди стаи и славата на един от най-големите хотели в света. Пирамидалният му дизайн го правеше най-отличителният в града. На върха на високата над сто метра сграда от тъмно стъкло блестеше най-яркият прожектор, направен досега – триста хиляди вата и четиридесет милиарда свещи.

Макар че постройката беше по-малка от Великата египетска пирамида на Хуфу в Египет, проектът и изпълнението го изумиха. Мърсър се смая още повече, когато влезе във фойето и осъзна, че може да побере десет реактивни самолета.

Статуите, дърворезбите и произведенията на изкуството не можеха да отвлекат вниманието от истинската атракция на хотела. Само няколко крачки деляха фойето от казиното където отсеченият звън на падащи монети и дрънченето на звънците на игралните автомати съблязняваха хиляди търсачи на богатство.

Неколцина миньори се бяха уговорили да се срещнат край масите за зарове веднага щом оставят в стаите оскъдния си багаж. Мърсър прояви интерес първо към няколко питиета и тридесет и пет минутно къпане, като им се наслади едновременно.

Той протегна ръка към чашата с водка и лимонов сок, поставена на подложката за сапуна. Тя беше втората, а третата чакаше на нощното шкафче, за да я изпие, докато се облича. Мърсър погледна часовника си и остана още пет минути под душа.

После с хавлия на кръста набра домашния си номер и погледна през прозореца към лазурния плувен басейн на четиридесет метра под стаята му. Двама работници чистеха района и подреждаха шезлонги. Градът блестеше почти до хоризонта в хиляди оттенъци на неонов

светлини. Телефонът иззвъня четири пъти и после се включи секретарят. Мърсър прекъсна връзката и се обади в бара на Дребосъка.

– Откажи се – подигравателно каза гласът от отсрещния край.

– Хубав начин да отговаряш на обажданията – отбеляза Мърсър.

– О, Мърсър! Извинявай. Имам идентификатор на обажданията и видях кода, но не и номера. Реших, че е някой букмейкър от Вегас, който иска да ми пробута залозите си. – Освен че беше собственик на заведението, Пол Гордън беше и нелегален букмейкър за няколко спорта. – Какво правиш там? Хари каза, че са те отвлекли едни типове от правилството за да свършиш някаква работа.

– Така е. Той там ли е? – Разговорът с Хари винаги повишаваше настроението на Мърсър и проясняваше съзнанието му.

– Да. Чакай малко.

Мърсър чу, че Дребосъка говори с Хари и спомена Лас Вегас.

– Негодник! – ядосано каза Хари в телефонната слушалка. – Защо не ми каза къде те изпращат?

– И аз не знаех.

– Колко време ще бъдеш там?

Мърсър разбра какви мисли се въртят в главата на стареца.

– Само тази нощ – излъга той. Знаеше, че ако бе казал „две нощи“, Хари щеше да се качи на първия самолет за Вегас. Мърсър говореше и се обличаше – черен панталон, бяла памучна риза и спортно сако.

– По дяволите! Обаждаш се само за да ме дразниш, нали?

– Хари, не мога да повярвам, че имаш такова мнение за мен – невинно отвърна Мърсър. – Мислех, че се тревожиш и би искал да знаеш дали съм добре.

– Да ти го начукам! Обаждаш се, за да се пръсна от яд, че си във Вегас.

– Щях да ти се обадя дори ако Айра ме бе изпратил в Уест Подънк, Уискънсин.

– Заслужаваш да те изпратят там, копеле! – рече Хари и после тогът му омекна. – Къде си отседнал?

– В „Луксор“.

– Направи ми една услуга.

– Искаш чаша с емблемата на хотела?

– Защо ми е? Ще открадна твоята. Балконът на стаята ти е над казиното. Изнеси телефона поне да чуя звуците.

Мърсър се засмя.

– Толкова ли си отчаян?

– Не съм играл хазарт, откакто с Дребосъка ходихме с ягуара ти в Атлантик Сити.

– Това беше миналото лято. Забрави ли, че непрекъснато играеше, докато бяхме в Панама?

– Миналото лято? – извикоти се Хари. – По дяволите, взехме отново ягуара ти преди две седмици, докато беше в Канада.

Мърсър поклати глава. Щеше да разбере, ако беше така.

– Чакай малко да проверя дали кабелът ще стигне. – Мърсър обукожени мокасини с гумени подметки. – На единадесетия етаж съм и не знам дали ще чуеш нещо.

Той размота дългия кабел на телефона и се приближи до вратата.

Стаите в „Луксор“ гледаха към казиното и звуците отекваха в огромното фойе, затова вратите бяха звукоизолирани. Когато бяха затворени, в стаята беше тихо, но веднага щом Мърсър отвори, го блъсна шумът на няколко хиляди комарджии, музиката от фойетото и настойчивият хор на игралните автомати.

– Готово, приятелю – каза той и провеси слушалката през балкона, за да може Хари да чуе заразителните звуци.

Писькът би трябвало да се чуе отдолу – радостният вик на щастлив печеливш на рулетка или игрален автомат, – но се разнесе вдясно от Мърсър от дългия коридор, който свършваше пред асансьора, и изразяваше ужас, а не приятно вълнение.

Трима мъже с еднакви костюми изскочиха от нишата на асансьора. Жената, която изпищя, се опита да избяга от тях, но беше с обувки на високи токчета и те я настигнаха с няколко крачки. Двама държаха картечни пистолети с извити пълнители и дълги заглушители, третият изглежда не беше въоръжен. Той стигна до жената, с лекота я преметна на рамо и я хвърли през високите до кръста перила. Писькът ѝ се извиси още по-силно, когато инерцията я преметна над парапета. Тя изчезна в развяващите се дипли на оранжевата си пола.

Мърсър се обърна и побягна, но от нишата на асансьора в отсрещната страна изскочиха още двама стрелци. Гласът на Хари стържеше от забравения телефон.

Писькът на жената изведнъж заглъхна.

Неясно как Мърсър разбра, че мъжете идват за него, за да приключат недовършената работа на Дони Рандъл. Той се хвърли обратно в стаята си. Този ход му спечели малко време, но също така означаваше, че е хванат в капан. Между хотелските стаи нямаше свързващи врати.

Мърсър пушна телефона и се втурна към леглото, където беше

чантата му. Пистолетът „Берета 92“ лежеше върху една от ризите. Той го грабна и зареди нов пълнител.

Във фойето долу щеше да настъпи суматоха. Вестта за смъртта на жената щеше да се разчуе в казиното, но щяха да бъдат загубени няколко ценни минути, докато охраната на хотела разбере как и откъде е паднала. Мърсър разполагаше само с няколко секунди, преди убийците да стигнат до стаята му и да нахлуят вътре. И най-дебелите звукоизолирани врати поддаваха при атака с автоматични оръжия. Образът на блъснатата през балкона жена започна да му въздейства. Мърсър забеляза, че ръката му е стиснала пистолета едва когато кокалчетата на пръстите му побеляха и китката му се разтрепери.

Телефонът не беше възможност за избор. Разговорът щеше да продължи твърде дълго. Портiererът беше свикнал да се справя с изгубен багаж и поръчки за билети, а не със съобщения за въоръжени мъже, които искат да убият един от гостите на хотела. Очите му обходиха стаята. Той раздели проблема на части, анализира всяка от тях, свърза ги отново и получи единственото възможно решение.

Грабна кибрит от масата и скочи на леглото. Ръцете му не потрепериха, макар че сърцето му биеше така, сякаш щеше да изхвъркне от гърдния кош. Той запали кутията и я вдигна към детектора за пушек, който веднага започна да звъни.

Мърсър протегна ръка към пръскачката на стената, действайки по предположението, че от тръбата няма да потече вода, ако някой гост се блъсне в нея от глупост или гняв. Задействайки алармената противопожарна система с включения детектор за пушек, той се надяваше, че контролните уреди ще изхвърлят вода и ще предупредят охраната. Така всеки изпратен в стаята му щеше да знае, че ще се изправи пред аварийна ситуация.

Мърсър разби стоманената глава на пръскачката с ръкохватката на пистолета. През разкъсания метал започна да свисти сгъстен въздух. Той я удари отново и отчупи главата. Секунда по-късно от тръбата изригна силна струя ръждива вода, която стигна почти до скосените прозорци в отсрещната страна на стаята.

От връщането му в стаята бяха изминали двадесет секунди – достатъчно, за да могат стрелците...

Пукотът на автоматично оръжие, сподавен от заглушител, беше още по-тих заради солидната врата, но високомощните куршуми безпроблемно я надупчиха.

Мърсър се хвърли на пода и внимателно стреля два пъти в

краищата на вратата, защото предполагаше, че нападателят има подкрепления от двете страни. Деветмилиметровият му пистолет прозвуча като оръдие в сравнение с оръжията със заглушители и куршумите пробиха много по-големи дупки в дървото и звукоизолационния материал. Мърсър чу стенание от болка и стреля още два пъти, като се прицели по-ниско с очакването, че раненият стрелец пада на пода.

Автоматичната стрелба спря за миг.

Мърсър насочи пистолета встрани от вратата и проби четири дупки в стената, за да поддържа огъня и да държи убийците далеч от стаята.

После се наведе, прекоси помещението, приближи се до леглото и сложи в пистолета единствения си резервен пълнител. В главата му се въртяха цифри, докато оглеждаше външната стена на сградата. Хотелът беше висок сто и пет и широк сто и осемдесет метра в основата. Стаята му се намиреше на единадесетия етаж. Наклонът беше тридесет и девет градуса – твърде стръмен, за да се пързала без специална екипировка.

Преди убийците отново да се организират, Мърсър стреля няколко пъти във вратата, надявайки се да им попречи да разбият разхлабената ключалка с насочен изстрел. На прозореца в средата на западната стена имаше надпис СЧУПИ СЪКЛОТО В СЛУЧАЙ НА ПОЖАР. Той изстреля два куршума, но стъклото не се счупи, докато не го удари със стола. В стаята нахлу пустинната жегла и пречисти въздуха от смрадта на барут и страх. Далеч долу се намиреше ярко осветеният басейн, а до него – паркингът. Мърсър не се страхуващо от височини, но мисълта за онова, което щеше да се опита да направи, замъгли зрението му.

Той стреля още веднъж в стената до вратата.

Пръскачката бе изпомпала стотици галони вода в стаята и всичко беше мокро. Мърсър взе завивките и одеялото от леглото и разкъса горния чаршаф. Единият нападател се хвърли върху надупчената врата. Мърсър стреля два пъти преди мъжът отново да се опита да я разбие. Ушите го заболяха от оглушителните изстрели. Той занесе мокрия чаршаф до строшения прозорец, разтла го по стената на сградата и го притисна до стъклото. От долния край потече вода.

Единственият начин да оцелее по време на плъзгането по стената на пирамидата беше да забави спускането си. Обувките нямаше да му осигурят достатъчно сцепление, затова се налагаше да импровизира. Отчаяният му план беше да приложи експеримента от детството си да залепи влажна кърпа на стената на банята. Хидростатичното налягане я прилепяше към плоската чиста повърхност и често се изискваше изненадваща сила, за да я махне. Ако чаршафът беше достатъчно голям,

сцеплението между плата и сградата щеше да го спаси да не се претърколи надолу по склона и да се стовари на земята с фатална скорост.

Мърсър застана до прозореца и изстреля последните си куршуми на удължени интервали, надявайки се, че докато изпразни пълнителя, убийците ще спрат за няколко минути, които му бяха необходими да се спусне надолу по външната стена на сградата.

„Кои са те, по дяволите?“ – запита се той, но прогони въпроса от съзнанието си. Това нямаше значение. Поне засега, докато не избягаше далеч от хотела.

Мърсър изчака още една секунда, пое дълбоко въздух и изстреля последния си куршум.

– Сякаш има връщане назад – измърмори той, прегърби рамене, седна на чаршафа и сграбчи долната му част.

Набра скорост като скиор от старт във висок до коленете сняг към заледена ивица на пистата. За част от секундата му хрумна, че няма да успее. Вече се носеше по сградата твърде бързо и с всеки изминат метър отлепваше все повече чаршафа от стъклото, ускорявайки стремглавото си спускане.

Вятърът свистеше край ушите му, докато Мърсър се бореше отново да приглади плата, като разперваше ръце колкото е възможно по-широко. Горната част на тялото му се разтрепери. Той разтвори крака, надявайки се, че влажният панталон ще му осигури известен контрол. Сърцето му сякаш биеше в гърлото. Струваше му се, че цяла вечност не си е поемал дъх.

Не смееше да погледне надолу, но веднага щом осъзна това, го направи. Беше изминал с пързаляне осем от единадесетте етажа и можа да прецени колко бързо се приближава до земята по израженията на лицата на двамата работници край басейна, които бяха зяпнали насреща. И все пак не се движеше толкова бързо, колкото предполагаше. Беше забавил скоростта и ударът нямаше да е...

Вдясно от него експлодира прозорец и остри като бръсначи, стъкла се забиха отстрани на тялото му и в крака му. Друг взрив строши стъклото над него и го засипа с лавина от смъртоносни парчета. Не беше необходимо да поглежда нагоре, за да разбере, че поне един от стрелците стои на прозореца на стаята му и стреля по наклонената фасада на хотела. Следващият автоматичен откос вероятно щеше да пръсне черепа му.

Мърсър се намираще на етаж и половина от земята, когато изпусна чаршафа.

В последната секунда преди да се стовари долу той сви колене и се

изстреля във въздуха, изчислявайки траекторията си така, че да падне с рамото напред в наскоро подкастрените храсти. Претърколи се болезнено и се блъсна в купчините шезлонги. Тялото му се вцепени за секунда, а после остра болка прониза раменете и десния му крак.

– Винаги съм искал да направя нещо подобно! – възкликна единият от младите работници, които се втурнаха към него.

– Беше страхотно! – добави другият. – Какво беше усещането?

В същия миг отгоре се посипа дъжд от деветмилиметрови куршуми. Първият младеж падна с разкъсан крак. Другият получи куршум в рамото и се строполи на земята като отсечено с брадва дърво. Ръката му едва се крепеше на тялото.

Мърсър се изправи и опита да измъкне младежите и себе си от огневата линия. Още куршуми обсипаха района около басейна и от статуята на сфинкса наблизо се разхвърчаха парчета бетон. Някои образуваха малки гейзери в неподвижната вода. Мърсър закуца сред палмите и пищните статуи. Хотелът беше направен от тъмно стъкло, та не беше трудно да забележи светлината, струяща от счупения прозорец на стаята му и силуета на стрелеца, който бе разбрал, че жертвата му е избягала. Мърсър не можа да види добре лицето му на помръкващия блясък на залъзващото слънце, но с радост би се срещнал отново с него при други обстоятелства.

Махна му подигравателно. Беше сигурен, че стрелецът видя жеста.

Мърсър стигна до декоративната стена между басейна и алеята за коли и тъкмо се приготви да се прехвърли, когато група мъже със същите костюми като нападателят горе се появиха на задния вход на хотела. Единият извика нещо неразбираемо и бръкна в якето си, за да извади оръжие. Мърсър се прехвърли над стената и падна на тротоара долу.

По двулентовия път нямаше движение и гаражът му осигуряваше прикритие. Той огледа улицата с дължина осемстотин метра. Отново беше в капан както горе в стаята си, само че този път нямаше налудничави възможности за избор. Убийците го бяха видели и щяха да се прехвърлят над стената преди да успее да измине и двадесет метра. Мърсър се обърна наляво и побягна, натоварвайки още повече ранения си крак.

Неочаквано го заслепиха фарове. Изсвирването на спирачките прозвуча неестествено силно. Колата беше ново сребристо беемве Z3 – едно от най-екзотичните превозни средства, които туристите можеха да наемат в Лас Вегас. Шофьорът завъртя волана и автомобилът се обърна по посоката, от която бе дошъл. Двигателят бръмчеше гневно. Гюрукът беше вдигнат, но стъклото от неговата страна бе спуснато. Шофьорът не

се виждаше.

– Доктор Мърсър – извика женски глас и той видя черни, блестящи като обсидиан коси. – Ако искате да живеете, елате с мен.

Мърсър хукна към беемвето и жената отвори вратата.

– Цял живот чакам да се запозная с вас, докторе – каза тя и настъпи педала за газта. – Жалко че дойдох късно.

– Бих казал, че дойдохте точно навреме.

– Съжалявам, но закъснях. И без това ще умрете.

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Преди Мърсър да успее да реагира на думите ѝ, жената подкара колата по Мандалей Бей Роуд и сетне по Лас Вегас Булевард – улицата с казина от двете страни, известна в целия свят като Стрип. Тя мина на червено и бързо се отдалечи от задръстването, което предизвика.

– Не исках да прозвучи така, докторе.

Той се опита да проясни съзнанието си и да подреди мислите си след случилото се. Приливът на адреналин намаляваше и краката и рамото му пулсираха в ритъм с все още лудешки биещото му сърце. Дышането му беше учестено.

– По колко начина може да се тълкува изречението „и без това ще умрете“?

– Имах предвид, че те ще продължат да ви преследват – отвърна жената. Лицето ѝ беше в сянка. – Искат ви мъртъв.

Докато минаваха покрай една от по-ярките неоновы реклами, в тъмния интериор на колата проникна розова и зеленикаво-синя светлина и Мърсър най-после видя профила на спасителката си.

Устните ѝ бяха стиснати от съсредоточеност. Светлините затанцуваха по гладката ѝ кожа, озарявайки в различни цветове очертанията и извивките на лицето ѝ, правейки я красива и същевременно демонична. Косата ѝ беше черна и лъскава, подстригана късо около главата и падаща на кичури около тънкия ѝ врат. В същия миг тя се обърна и го погледна.

Носеше скъпи очила с черни рамки, които ѝ придаваха сериозен вид. Големите ѝ очи имаха форма на бадеми, бяха раздалечени и издаваха азиатския ѝ произход. Веждите ѝ представляваха изящни дъги. Ако Мърсър не беше избягал от втори опит за покушение върху живота му в продължение на четири часа, тя щеше да му се стори привлекателна. Дори поразително красива.

Вгледа се по-отблизо в очите ѝ и видя какво го е привлякло към нея толкова бързо. Никога нямаше да забрави тези очи и болката в тях. Той съзря безкрайно отчаяние, сякаш жената бе виждала ужаси, на каквито никой не трябваше да става свидетел. Сякаш гледаше в очите на страдащо дете бежанец. Или на майка, току-що загубила рожбата си. Тя беше обсебена от нещо и изглежда никога нямаше да се отърси от натрапчивата мисъл.

Мърсър трябваше да положи усилия, за да прогони предизвиканото от нея съчувствие и да се съсредоточи върху случилото се. Той зададе най-очевидния въпрос.

– Не че не съм ви благодарен, но знам, че не се появихте случайно в подходящия момент, затова бихте ли ми казала коя сте, кои бяха стрелците и защо ме искат мъртъв?

– Казвам се Тиса Нгуен. – Фамилията ѝ често се срещаше във Виетнам, но малкото ѝ име беше странно. – А онези мъже бяха изпратени да ви убият заради работата ви в Зона 51.

Фактът, че тя знаеше името на свръхсекретната научноизследователска американска база, не го изненада. В края на краищата, това беше една от най-известните тайни в света. Мърсър обаче се учуди, че знае за работата му там. Айра Ласко щеше да изпадне в шок, ако Мърсър успееше да оцелее и да му го каже.

Забеляза, че Тиса Нгуен не разкри самоличността на убийците.

Тя зави на едно от кръстовищата, излезе на магистралата и се отпрати на север. Движението беше оживено, но Тиса сякаш бе свикнала с това, използваше и най-малките свободни пространства и умело докосваше педала за газта и спирачките, докато се движеше със сто и двадесет километра в час. Караше като професионален състезател.

– Не мога да ви кажа кои бяха стрелците. Съжалявам. Но Държа да знаете, че ви спасих, за да покажа искреността си. Смятам, че не е справедливо да страдате за нещо извън вашия контрол.

– Последните двадесет минути бяха абсолютно извън контрола ми – избухна Мърсър. – Щом сте знаела къде съм отседнал и какво ще се случи, не мислите ли, че трябваше да ми се обадите и да ме предупредите? – Той пренебрегна опитай да го прекъсне. – Благодаря ви за помощта, но защо не спрете на следващата отбивна и не ме оставите?

– Опитах да ви се обадя – троснато каза Тиса Нгуен. Говореше английски с акцент, може би френски. – Няколко пъти. Вие не вдигнахте слушалката и после, точно преди те да нахлуят в стаята ви, телефонът даваше заето.

Той отвори уста да възрази и пак я затвори. Твърдението ѝ беше правдоподобно. Мърсър стоя под душа половин час, а после веднага се бе обадил на Хари. Може би Тиса Нгуен наистина се бе опитала да го предупреди. Но какво означаваше фактът, че тя е знаела кога ще атакуват стрелците? Или ги бе следила, или беше с тях. Той внимателно подбра следващите си думи.

– Знаете, че те убиха една жена. И вероятно двама души от

охраната на хотела.

Тиса Нгуен не реагира по очаквания от него начин, само примигна.

– Можеше да е и по-зле.

– По-зле? Казвам ви, че са загинали невинни хора, а вие отговаряте, че е могло да бъде и по-зле. Мисля, че можехте да ги спасите, да предупредите управата на хотела или да направите нещо друго. Не съзнавате ли, че ръцете ви са изцапани с тяхната кръв?

– Тяхната кръв не е първата, доктор Мърсър – сухо отговори Тиса.
– И със сигурност няма да е последната.

Измина една минута, изпълнена с напрежение. Мърсър наблюдаваше профила ѝ, раздвоен между красотата и безразличието.

– Закъснях и не успях да им попреча да нападнат стаята ви. Но щях да се опитам да ви спася при всички случаи. Изложих живота си на риск, като ви помогнах, но това всъщност няма значение.

– Какво няма значение? Че загинаха невинни хора или че вие може да сте следващата?

– Нито едно от двете.

Превозните средства оредяха и беемвето покачи скоростта на сто и петдесет километра в час.

Мърсър беше чул достатъчно. Не му трябваше Тиса Нгуен, за да се досети, че нападението е свързано със Зона 51. Беше благодарен за спасяването си, но нямаше да търпи уклончивите ѝ отговори. Щеше да разбере истината, след като двамата с Айра подложеха на строг разпит Дони Рандъл, който несъмнено имаше връзка със стрелците. Мърсър знаеше, че истината няма нищо общо с фалшивото прикритие за хранилище за радиоактивни отпадъци на Ласко. Терористите не убиват миньори, докато копаят склад за ядрени материали, а ги нападат по време на транспортиране или нанасят удара, след като обектът е пълен.

Той сложи ръка на лоста за скоростите.

– След десет секунди ще изключи от скорост.

Тиса Нгуен го погледна, после отново отмести очи към пътя отпред.

– Не можете да ми попречите, освен ако не сте въоръжена, затова защо просто не спрете?

– Не съм въоръжена – призна тя.

– Тогава спрете проклетата кола.

Тиса Нгуен не обърна внимание на заповедта и заговори самоуверено.

– Преди четири месеца имаше сеизмичен трясък, регистриран на

отдалечено място в Зона 51.

– Една.

– Епицентърът се намираше на двеста и четиридесет метра под земята.

Това беше дълбочината, на която Мърсър и екипът му бяха пробивали главната шахта.

– Две.

– Ако прегледате архивите на Топографския институт на Съединените щати, ще видите, че няма данни за разлом в този район, не и толкова плитко. Това е първото подобно земетресение там.

Тази част на Невада беше осеяна с микроразломи, много от които не бяха открити. Мърсър не остана изненадан от думите ѝ.

– Три.

– Проблемът е там, че това не беше земетресение. Тиса Нгуен млъкна и той трябваше да си напомни за броенето.

– Четири.

– Най-близката аналогия е взривяване на мехур в плътна скала. Всичко е било нормално и после изведнъж сеизмографите регистрират силен трясък. След това отново всичко става нормално. Нещо като контролирана ядрена експлозия, продължила само миг.

– Колко? – попита Мърсър.

– Пет.

– По скалата на Рихтер?

– Не. Вашият ултиматум. Стигнахте до пет. По скалата на Рихтер трясъкът е регистриран като един-единствен пик от три цяло и едно.

– Продължителност?

– Една секунда.

– Не е възможно – заяви той. – Не е ли имало леки трусове преди или след това?

– Само един пик.

Мърсър не бе чувал подобно нещо, но въпреки всичко странното земетресение не беше причина да го убиват. Той я попита защо.

– Забравихте да броите – отвърна Тиса Нгуен. Въпреки осезаемия му гняв тя му се присмиваше.

– Броя наум – измърмори той, макар че беше готов да се усмихне. – Защо някой ще ме иска мъртъв, че работя на неоткрит разлом?

– Защото не е разлом. Те мислят, че е било експеримент на някакво оръжие. Не знам подробности. Аз... не участвам в групирането, която издаде заповедта за убийството ви. Научих какво ще се случи и долетях

във Вегас да ви спася. Вие сте невинна пионка в тази игра. Не искам да пострадате.

– Защо?

Тя го погледна за пръв път от дълго време. Очите ѝ омекнаха, но устните останаха предизвикателно стиснати. Шокът от атаката бе преминал и Мърсър трябваше да признае пред себе си, че Тиса Нгуен е изключително красива.

– По лични причини. Само това мога да ви кажа.

– А откъде знаете, че работя в Зона 51? – Самият той не го знаеше, докато не го напъхаха в правителствения шевролет.

Тя се засмя.

– Не предполагам, че сте скромен, докторе, Това е очарователно.

– Не съм скромен.

– В някои кръгове вие сте един от най-известните хора в света, може би най-добрият геолог изследовател в днешно време. Открили сте или сте изиграли важна роля в разработването на десетки преуспяващи мини. Опали в Австралия. Диаманти в Канада и Африка. Рубини в Индия. Изчислено е, че сте отговорен за изкопаването на сто милиона кубически метра пръст през последните осем години.

И тогава Мърсър разбра. Досети се по изпълнения със страхопочитание фатализъм, с който говореше Тиса Нгуен. Тя беше член на природозащитна организация с радикални убеждения и бе решила да се откаже от пасивните протести и да премине към насилие. Така както някои фанатизирани групировки, защитници на правото на живот, бяха започнали да убиват лекари, извършващи аборти, беше неизбежно и природозащитниците екстремисти постепенно да вземат на прицел онези, които смятаха за най-опасните врагове на екосистемата. Мърсър все още имаше белези от сблъсъка с подобна организация в Аляска преди няколко години.

– Мислите, че съм враг номер едно на Земята и като ме Убиете, няколко акра от пустинята ще останат непокътнати за идните поколения, които всъщност няма да обърнат внимание на този факт?

Тиса Нгуен се замисли върху обвинението.

– Тъкмо обратното. Наистина съм член на организация на име Ордена и се стремим да опазим планетата, но не така, както вие мислите. Не се завързваме за дървета и не преследваме китоловни кораби с гумени лодки. Нашата работа е по-скоро... свързана с последиците. Мърсър се подсмехна.

– И смятате мен за достатъчно важен за последиците, за да ме

убиете?

– Аз не желая да ви убиват – разпалено заяви тя. – Но други искат.

– Защото съм преуспяващ минен инженер? И смятате, че работата ми вреди на околната среда?

Тиса Нгуен отново го погледна.

– С изключение на някои крайности един човек не може да повлияе на околната среда по никакъв начин. Трябва да се придържате към скромността. Повече ви подхожда. Малко от вашите постижения изискват корекции от моя страна.

Мърсър нямаше представа какво има предвид под „корекции“ и се приготви да я попита, но тя продължи.

– Опасявам се, че сте взет на прицел, защото стоите на пътя на хора, научили какво се е случило преди четири месеца дълбоко под Зона 51. Докато не разберат защо се е случило, в това число и аз, хората от Ордена смятат, че има огромен риск.

– Нямам представа за какво говорите. Тя кимна.

– Нямате представа колко много неща не знаете. И се боя, че нямам време да ви ги обяснявам. Всъщност имам време, но няма да ми повярвате.

Мърсър започна да мисли, че спасителката му е откачена. В думите ѝ нямаше логика.

– А аз искам да ми вярвате. – Тиса Нгуен го погледна. Мъката се бе разсеяла, но в очите ѝ бе останала лека тъга, всеобхватна меланхолия, която омекотяваше чертите ѝ. Той разбра, че думите ѝ са интимна изповед. – Със спасяването ви, надявам се, показах, че може да ми имате поне малко доверие. Ако бях разбрала за плановете им по-рано, кълна се, че щях да ви предупредя. Съжалявам за гостенката на хотела, за която споменахте. Колко е часът?

– Моля?

– Часът?

Мърсър погледна часовника си и после забеляза, че на таблото има електронен часовник.

– Осем и половина. Защо питате? Ще се случи ли нещо?

– Не – разсеяно отвърна Тиса Нгуен. – Просто не нося ръчен часовник. Спасих ви, защото реших, че е крайно време някой да предприеме нещо. Организацията ни не прибегваше до насилие. Опитите за употреба на сила започнаха отскоро и се страхувам, че ще става по-лошо.

– Защо не отидете при властите?

– Това правя. Дойдох при вас. Вие имате опита и познанията да

разберете онова, което ще ви покажа, и да се надяваме – влиянието да го предотвратите.

Сетивата му се обостриха.

– Какво да предотвратя? Терористична атака?

– Опасявам се, че не е толкова лесно. Ще разчитам на малкото доверие, което – надявам се – изпитвате към мен, и ще отговоря, че все още не мога да ви кажа, но ще ви направя демонстрация. Трябва да знаете, че онова, което ще ви кажа, нарушава клетва за опазване на тайна, датираща от сто и петдесет години.

Тиса Нгуен пое дълбоко въздух. Мърсър нямаше представа коя е тя и какво иска организацията ѝ, но беше ясно, че жената се бори със съвестта си. Очевидно изпитваше по-голямо желание да изложи на риск живота си, за да го спаси, отколкото да наруши обета си.

– Може ли да дойдете да се срещнем на гръцкия остров Санторин на двадесет и седми?

– Предполагам – предпазливо отвърна той.

– Там има лифт, който пренася хората от пристанището до града. Ще ви чакам на крайната спирката горе в пет следобед.

– Съжалявам, но вие не ми дадохте нито една причина да съм спокоен, че всичко това не е някакъв сложен сценарий за клопка.

– Не мога да кажа или да направя нищо до двадесет и седми – настоя тя, но сетне се поправи. – Чакайте. Мога.

Преобразяването ѝ беше драстично. На Мърсър му се стори, че друг човек кара колата. Премрежените ѝ замислени очи се оживиха.

– След няколко дни в Тихия океан ще се случи нещо необяснимо. Съжалявам, но не знам какво е, а само че ще бъде невиджано досега природно явление. Убедена съм, че ще го разпознаете. Ако се случи, ще се срещнете ли с мен? – Тонът ѝ беше умолителен.

– Явлението има ли нещо общо с вашата организация? Как я нарекохте? Ордена?

– Да.

– Но вие не сте замесена?

– Не. Това е... групировката, която ви нападна.

– Ако се срещна с вас, ще ми обясните ли най-после коя сте?

– Ще разберете, когато видите демонстрацията. – Тя отново млъкна, загадъчна, но и примамлива. Мърсър знаеше, че не трябва да ѝ вярва. – Хората ви наричат Мърсър, а не Фил или Филип, нали?

– Да.

– Може ли и аз да ви наричам Мърсър?

– Щом ще се срещаме на един от най-романтичните острови в света, мисля, че това е най-малкото, което можете да направите.

Мускулите на лицето ѝ се изкривиха, докато се опитваше да съдържи усмивката си.

– Мърсър – промълви Тиса Нгуен, а после изведнъж удари спирачки. – Пристигнахме.

Бяха излезли от магистралата най-малко преди час. Млечнобялата луна се очертаваше над сухите, безводни планини на изток, а звездите блестяха студено и безразлично. Високите електрически стълбове край пътя бяха наредени до хоризонта като оловни войници. Докъдето стигаеше погледът, нямаше други доказателства за човешко присъствие, никакви светлини или сгради.

– Какво е това място? – попита Мърсър.

– Твоята спирка. – Тиса видя, че той стана напрегнат, сложи ръка на рамото му и се вторачи в бледите отблясъци на кожата си върху тъмния плат на спортното му сако. – Отпусни се. Намираме се на служебния път към Зона 51. Периметърът е стотина метра по-нататък. Щом преминеш маркировката, камерите за наблюдение и топлинните сензори ще те засекат. Охраната ще те открие само за две минути. Ще ти отнеме повече време да докажеш кой си, но мисля, че ще се справиш.

– А ти? – попита Мърсър по-загрижено, отколкото очакваше.

– Всичко ще бъде наред, стига да се срещнем след две седмици на Санторин.

– А онези...

– Престъпната фракция? Няма да посмеят да ме докоснат. Не се тревожи.

Мърсър слезе от беembeвто и затвори вратата. Не виждаше логика в случилото се и нямаше обяснение за изминалите няколко часа. Докато стоповете изчезваха зад завоя, той осъзна, че има две идеи. Едната беше да настоява за отговори от Айра Ласко, а втората – че въпреки недоверието, което бе показал пред Тиса, не се съмняваше в здравини разум. Беше му се случило твърде много и предполагаше, че става нещо много по-значимо. Експлозията в мината, изчезването на Дони Рандъл и нападението в „Луксор“. Между всичко това имаше връзка, но Мърсър нямаше представа каква и не смяташе да се отдава на размисъл. По-късно щеше да го направи. Той придърпа на раменете си мокрото сако и тръгна по пътя. Хрумна му трета идея и Мърсър погледна през рамо към мястото, където бе заглъхнало бръмченето на колата на Тиса. Беше сигурен, че си струва да разбере онова, което тя знае.

ЗОНА 51, НЕВАДА

Двадесет напрегнати минути Мърсър убеждава двамата пазачи в камуфлажни униформи, които се появиха в пустинята, че не трябва веднага да го заведат при местния шериф като нарушител. Последва двучасово пътуване с джип „Чероки“, още няколко часа чакане в уединена сграда, докато няколко пъти проверят самоличността му, и после бърз полет с хеликоптер „Блекхоук“ без прозорци до главния комплекс.

Заведоха го в същата спартански обзаведена стая, където бе настанен през първата си нощ в Зона 51. Пет минути след като се изкъпа и облече чистите дрехи, оставени от войника на рецепцията, някой потропа на вратата.

– Омега деветдесет и девет храм. Мърсър позна плътния глас и каза отговора.

– Керван единадесет слънцестоене.

Вратата се отвори и в стаята влезе капитан Букър Т. Сайкс, който го бе придружил по време на полета от Вашингтон. Едрият чернокож мъж държеше картон с шест бири в едната ръка и колода карти в другата. Беше облечен в камуфлажен панталон и черна тениска, опъната на широките му гърди, и стискаше незапалена пура между равните си зъби.

– Чух, че си се върнал от града. Мърсър се ухили.

– В тази баня има по-хубави шампоани, отколкото във Вегас.

Сайкс извади две бири и му даде едната.

– И обслужването по стаите е по-евтино. – Той седна до масичката под прозореца и започна да разбърква картите. – Носи се слух, че охраната на базата те е забелязала да идваш насам от магистрала 375 близо до град Рейчъл.

– Изгубих се, докато търсех маса за зарове с разгорещени играчи.

Сайкс поклати глава.

– Не предполагам, че ще ми кажеш какво е станало. Адмирал Ласко трябва да пристигне до два часа, за да те разпита. Реших, че ще искаш да изпиеш няколко бири, вместо да спиш.

– Не си сбъркал. – Мърсър отпи голяма глътка от бирата си и погледна картите, които Сайкс му бе дал. – Източникът на слуха каза ли дали са хванали Дони Рандъл, избягалия миньор?

– Той изчезна безследно. Охраната извика мен и екипа ми да помогнем в издирването. Открихме, че следите му водят на единадесет мили

от МН – 2 и после изчезват. Няма следи, че е кацал хеликоптер да го вземе. Няма нищо.

– Топлинно сканиране?

– Засякохме множество зайци и няколко чакала, но не и изчезнал миньор. Дори да е умрял там някъде, трупът му би трябвало все още да е топъл и да го открием. Хората ми продължават да го търсят. Аз се върнах, когато чух, че си тук, за да разбера дали имаш някакво обяснение.

– Нямам представа как е изчезнал. Дори не знам защо, освен че някой се е свързал с него и го е подкупил. Експлозията беше умишлена. Рандъл се опита да убие мен и още двама души. Мисля, че той е предизвикал и срутването преди да дойда тук, което уби десетина души.

– Обзалагам се, че вече не вярваш на историята на адмирала?

– Заохранилището за радиоактивни отпадъци? Не. Мислех, че това е строго секретно. Откъде знаеш толкова много?

– От Ласко. Разговаряхме вчера, след като ти и хората ти бяхте изпатени във Вегас. Възложиха ни охраната на проекта му. Той смята, че експлозията и изчезването на Рандъл са начало на нещо по-голямо.

– И аз мисля така – съгласи се Мърсър и свали картите си, за да покаже, че е спечелил първото раздаване. – Тъй като ще прекараме известно време заедно, ще ми кажеш ли какво правиш тук?

Сайкс запали пурата си със златна запалка „Зипо“.

– Нека да ти разкажа за проекта „Маймунска бомба“. След три часа и няколко десетки игри на джин телефонът на нощното шкафче иззвъня.

– Добро утро, Айра! – каза Мърсър. Знаеше кой се обажда. Слънце-то беше започнало да озарява очертанията на планините навън.

– Кажй на Сайкс да те доведе в заседателната зала след пет минути.

Линията прекъсна.

Сепнат от резкия тон на приятеля си, Мърсър остави слушалката на вил ката и повдигна вежди в недоумение.

– Мисля, че здравата съм загазила. Сайкс стана.

– Така си е.

Айра беше с костюм, малко по-тъмен от торбичките под очите му. Беше се избръснал набързо, вероятно в самолета, и на лицето му бяха останали ивици недообръсната прошарена брада и няколко порязвания. На масата имаше кана с кафе и четири чаши. Доктор Браяна Мари седеше от лявата му страна. Беше облечена в червена блуза и неизменната си бяла престилка. Ласко не вдигна глава, когато Мърсър и Букър Сайкс влязоха в залата, и продължи да прелиства папката на масата пред него.

Мърсър седна, наля си кафе и отпи. Никой не пророни дума, нито

помръдна. Доктор Мари дори сякаш не дишаше. Айра най-после затвори папката, махна очилата си за четене и погледна Мърсър така, сякаш беше непознат. Или противник.

– Как стигна от „Луксор“ до мястото, където те намери охраната?

Мърсър не можа да обясни защо излъга, но не се поколеба да го направи.

– На автостоп. Провървя ми. Качиха ме двама колежани.

Бяха тръгнали за Рейчъл, защото чули, че точно преди зазоряване прелитат НЛО, и искаха да се качат на хребета Фрийдъм.

– Хребетът Фрийдъм е забранен за публичен достъп от деветдесет и пета година – троснато рече доктор Мари.

– Казах, че бяха колежани. Вероятно не са знаели. Аз дори не съм чувал за този хребет. – Мърсър знаеше за отвесната скала, надвиснала над единия ъгъл на базата, от телевизионно предаване.

– Какво се случи в „Луксор“? – попита Айра и вдигна папката. – Това е предварителен полицейски доклад. Една мъртва туристка, двама тежко ранени чистачи на басейн и двама неизвестни мъже, намерени застреляни пред стаята ти. Охраната е преследвала други двама.

Мърсър се изненада. Предполагаше, че ще рани поне един от нападателите с инсценирания си пожар, а не че ще убие двама. Явно беше извадил късмет, защото стрелбата през стените не изискваше умения. Той разказа всичко – разговора с Хари, блъснатата от балкона жена и стремглавото си спускане по наклонената стъклена стена. Не пропусна нищо, освен спасяването си и последвалия разговор с Тиса Нгуен. Нямаше да я издаде, докато не разбере какво правят Айра и доктор Мари в обект МН – 2.

– А Дони Рандъл и експлозията? – попита Ласко. – Имаш ли някакви теории?

– Същите като твоите – отвърна Мърсър. – Инцидентът, който е убил онези хора и те накара да ме повикаш, не е бил случаен. Дони го е предизвикал, защото се е надявал да бъде определен за шеф на проекта и ти да му кажеш какво всъщност става тук. Когато това не се е случило, онези, които го контролират, са решили да се откажат от безрезултатните си опити. Заповядали са на Рандъл да ме убие и да офейка. Взривът, който беше поставил, щеше да свърши работата, ако Кен не го бе забелязал. Дони беше във фургона с командния център и сигурно ни е видял на камерата. Детонира е експлозива с малко закъснение. Не е останал да види дали Ще се удавим и очевидно са му помогнали да се измъкне от Зона 51. Тъй като хората на Сайкс не са намерили следи от

превозни средства, а предполагам, че радарът тук би засякъл хеликоптер дори на височината на върхарите не дърветата, може да направим извода, че навътре в пустинята го е посрещнал всъдеход на въздушна възглавница и го е откарал. Всички в мината знаеха, че отиваме в „Луксор“, затова убийците са имали резервен екип, който да ни чака, в случай че Рандъл не успее. И ти ли си на това мнение?

Айра въздъхна.

– Да, освен за всъдехода на въздушна възглавница. Не се сетих за това – призна той.

– Бях откровен с теб. – На лицето на Мърсър се изписа зле прикрит гняв. – Не мислиш ли, че е време и ти да бъдеш откровен с мен? Какво става тук, Айра? Загинаха много хора и не заради някакво тайно хранилище за радиоактивни материали.

– Не, но не мога да ти кажа повече. Съжалявам. Ще те разбере, ако се откажеш от проекта, стига да обещаеш, че няма да обсъждаш с никого какво се случи тук през последните две седмици.

– Но аз дори не знам какво се е случило тук през последните две седмици! – отчаяно каза Мърсър.

– Така е най-добре – сериозно отбеляза Бранна. Мърсър можеше да приеме предложението на Айра и да напусне Зона 51, без да се обижда. Вероятно дори щеше да запази работата си на научен съветник. Но нямаше да научи истината, а за него това не беше възможност за избор. Ласко му бе поднесъл загатка и го бе примамил с достатъчно информация, за да разпали любопитството му. Играеха си с Мърсър. И двамата го знаеха. Както и това, че Мърсър няма да се откаже. Предлагаша му да запази маската на секретност, вместо да научи тайната.

– Ще се съглася, ако ми обещаеш няколко минути насаме с Рандъл Дръжката, когато го заловите.

Айра изсумтя.

– Ще ти дам копелето.

– Е, какво знаеш за стрелците?

– Нямаха документи за самоличност. Етикетите на дрехите им бяха отрязани, но изглежда са били купени от магазин от веригата „Сиърс“ някъде в страната. Ченгетата проверяват всички коли на съседните паркинги, но в града има стотици хиляди туристи и се съмнявам да открият нещо. Оръжията са изпратени в лабораторията на ФБР. Вероятно ще установим, че са били купени от магазин от човек с определено отношение към правителството и кратка памет. Не разполагаме с нищо за мъжете, поне от базата данни за престъпниците. Ще ни отнеме повече

време, докато издирим останалите. Не съм настроен оптимистично.

– Не мислиш, че са местни хора, наети за задачата, така ли?

– Не, освен ако бандитите в Лас Вегас не са започнали да наемат убийци тайландци.

– Тайландци? – Мърсър не беше видял лицата на нападателите, затова се стъписа от факта, че са били азиатци. Мигновено се сети за Тиса Нгуен и за организацията, в която тя членуваше.

– Тайландци, лаосци или камбоджанци. Все още не сме сигурни какви са били. Очакваме антрополог, който ще прецени националността им.

– Петима нападаха стаята ми, а навън имаше още. Научихте ли нещо за тях?

– Нищо за тримата, които избягаха. Пазачите са били твърде далеч. Слезли са по аварийните стълби и са напуснали хотела по време на суматохата. Според неколцината очевидци нападателите са били високи, ниски, чернокожи, бели, латиноамериканци, добре облечени, дрипави, с пистолети и дори с меч. Описанията са типични за паникьосани свидетели.

В стаята настъпи мълчание. Убийците очевидно бяха професионалисти и не бяха оставили улики. Те и Дони Рандъл бяха изчезнали, оставяйки множество въпроси, на които никой не можеше да отговори.

– Какво става в мината? – попита Мърсър.

– Мощни помпи източват водата от шахтата – отвърна доктор Мари. – Това може да отнеме няколко дни.

Мърсър си спомни силата на потопа и разбра, че работата ще продължи повече от няколко дни. Спомни си и странния солен вкус и как се пенеше като морска вода и реши да не споменава това. Предпочете да го запази за себе си, също както и съществуването на Тиса Нгуен и някои други неща.

– Тогава единственото, което можем да направим, е да чакаме помпите да си свършат работата.

– И да търсим изоставен всъдеход на въздушна възглавница – добави Сайкс.

Помпите все още работеха на пълни обороти, изхвърляйки сто хиляди галона в час, когато патрулът в джипа „Чероки“ намери всъдеход на въздушна възглавница с размери на камион на шейсет километра югозападно от обект МН – 2. Машината лежеше върху изпуснатата си гумена въздушна възглавница до мощен влекач. Резервоарът беше почти празен, а отпечатъците на Дони Рандъл бяха навсякъде по седалката

до шофьора в отворената кабина. Следи от гуми като оставените от пратителствените джипове продължаваха в същата посока. Не беше трудно да се разбере как са го направили. Екипът за евакуация беше докарал всъдехода в Зона 51 с джип „Чероки“, какъвто използваше охраната, за да буди по-малко подозрения. Бяха го разговорили на максимално разстояние от уговореното място, където чакал Рандъл. След като бяха взели „къртицата“ си, те се бяха върнали в джипа, бяха зарязали всъдехода и влекача и бяха заминали. Организирана и добре изпълнена операция.

За шест часа всъдеходът бе проследен до производителя в Калифорния и беше установено, че е откраднат седмица по-рано от полигона на компанията. Задънена улица.

По препоръка на Мърсър половината от миньорите бяха изпратени въщи с щедри премии, а хората от смяната му останаха в Лас Вегас – в случай че им потрябват, след като водата от мината бъде източена. Обект МН – 2 не напуснаха само неколцина инженери, за да наблюдават помпите, а Мърсър, Айра и доктор Мари отидоха в главния комплекс на Зона 51, като всеки ден поддържаха връзка с тях.

Той седеше във фургона с командния център и бавно прелистваше старо списание. Беше вдигнал краката си на масата и до лакътя му имаше чаша кафе. Канеше се да обядва, когато някакъв шум прекъсна ленивите му разсъждения. Не шум, а по-скоро липсата на шум. От четири дни чуваше постоянното бучене на водата в двадесет и пет сантиметровите тръби от помпите. Звукът беше станал обичаен като уличното движение за жителите на големите градове и той трябваше да се съсредоточи, за да го чуе. И когато спря, му беше необходима минута, за да осъзнае, че го няма.

Край фургона се разнесоха бързи стъпки, когато техниците хукнаха към шахтата. Мърсър изскочи навън и побягна след тях. Отговорникът за помпите вече ги беше изключил.

– Какво стана? – викна Мърсър, поемайки контрола върху положението.

– Нещо е запушило входната дюза на втората всмукателна помпа – отвърна служителят на военновъздушните сили.

– Помътняла ли е водата?

– Не. Нивото на частиците в изхвърлената вода не се е променило. Помпите не засмукват кал.

Това отхвърли първата идея на Мърсър, че помпата се е задръстила с наноси.

– Опита ли да я пуснеш на обратен ход, за да прочистиш входната

дюза?

– Компютърът го прави автоматично, когато има запушване. Нямаше резултат. Нещо се е затыкнало здраво.

Мърсър млькна за минута.

– Каква е дълбочината на водата при входната дюза? Сержантът погледна монитора на главната помпена станция.

– Тридесет и три метра.

Не беше дълбоко и Мърсър можеше да се гмурне. От разговора със Сайкс в първата нощ след завръщането си от Вегас знаеше, че екипът на Делта Форс е донесъл цялата си екипировка в Зона 51, включително водолазни костюми. Щеше да бъде по-бързо да се гмурне до задръстената входна дюза, отколкото да чака да донесат подводна камера.

– Ето какво искам – каза Мърсър. – Спри дизеловите мотори. Помпите не трябва да работят. Не можем да рискуваме да се повредят, ако нещо влезе в друга от тях. Докато са изключени, внимавай втората помпа да не се счупи. Вярвам на контрола на компютъра, но само дотук.

– Добре. Нещо друго?

– Това би трябвало да е достатъчно. – Мърсър се върна във фургона с командния център и набра номера на секретния телефон на Ласко. – Айра, възникна още едно непредвидено препятствие.

– Какво се случи?

– Една от помпите се запусти и не можем да я изчистим. Искам да се гмурна там долу заедно със Сайкс и да я погледна. Можеш ли да го изпратиш с водолазна екипировка?

– Чакай малко. – Ласко сигурно сложи ръка на слушалката, защото Мърсър не чу нищо. Паузата продължи минута. – Доктор Мари иска да знае каква е дълбочината на водата.

– Тридесет и три метра. Плитко е и ще можем да се гмурнем.

– Чакай пак. – Този път Айра се обади чак след три минути. – Добре, ще го изпратят, но и аз ще дойда. Искам да ти кажа някои неща. До един час ще долетим с хеликоптер.

Четиридесет и осем минути по-късно хеликоптерът „Блекхоук“ кацна на четиристотин метра от каньона, който криеше мина МН – 2 в края на плиткото езеро от изпомпваната от тунела вода. Водният басейн беше обграден от кал там, където бреговете му се отдръпваха през деня чрез изпаряване, а през нощта, когато помпите изхвърляха водата, се разширяваха. Мърсър изпрати бронетранспортър да вземе Айра, Сайкс и водолазните костюми и след това заповяда на всички останали да излязат от шахтата. Онова, което Айра искаше да му каже, вероятно беше

секретно.

Бронетранспортърът влезе в мината и спря до подемника. Сайкс веднага започна да разтоварва тежките водолазни чанти. Правеше го с такава лекота, сякаш бяха пликове с продукти. Мърсър и шофьорът му помогнаха с кислородните апарати. Айра чакаше до асансьора и се взираше в тъмната шахта. Въздухът беше наситен с мирис на солена вода, досущ лека морска мъгла.

– Предположих кой номер носиш – каза Букър Сайкс, докато отваряше първата чанта. Вътре имаше черен неопренов костюм.

Мърсър го вдигна. Изглеждаше по мярка.

– Трогнат съм, че си забелязал размера ми.

– Много смешно. Е, как е там долу?

– Ще слезем с подемника до повърхността на водата. На дъното му има капак. Входните дюзи на помпите са точно отдолу. Намират се на дванадесет метра под мястото, където проправяхме тунел встрани от главната шахта.

– В тунела има ли нещо, за което трябва да се тревожим? – Сайкс продължаваше да вади екипировка от чантите – фенерчета, дихателни тръби и колани с тежести.

– Едва ли.

Сайкс си представи гмуркането и кимна.

– А ти? Ще се справиш ли?

– Нямам твоя опит, но би трябвало да се оправя. Това не е като гмуркане в непозната пещера. Познавам шахтата. Не е необходимо да влизаме в тунела.

– Определено – обади се Айра. Мърсър и Сайкс го погледнаха.

– При никакви обстоятелства не трябва да влизате в тунела. – Тонът на Ласко не търпеше възражение.

Мърсър се приготви да попита защо, но видя погледа в очите на приятеля си и реши да не задава въпроса. Знаеше, че Айра има чувство за хумор и умее да командва хората. Той рядко издаваше изрична заповед, без да има основателна причина. Мърсър добре познаваше света, в който живееше Ласко, и му беше ясно, че той няма да каже какви са мотивите му.

– Това е заповед, Мърсър – каза Айра. – Не ги издавам много често, но когато го правя, по-добре хората да ми се подчиняват. Заради вашата безопасност е, не за моята. Не излизайте от главната шахта.

– Добре – най-после отвърна Мърсър.

– Капитан Сайкс? – Ласко насочи вниманието си към командоса.

– Сър!

– Мърсър трябва да се движи плътно до теб и да не влизате в тунела. Гмурнете се, почистете входната дюза и веднага се върнете. Ясно ли е?

– Тъй вярно, адмирале.

Мърсър реши, че Айра се страхува от онова, което се намира долу. Какво правеха с доктор Мари, по дяволите? Какво бе казала Тиса? Един-единствен сеизмичен трус, образувала се в скалата кухня, която после изчезнала. Точните й думи бяха „контролирана ядрена експлозия“. Може би наистина беше извършен опит с оръжие, както смяташе нейната организация. Нещо, излязло от контрол?

От мястото, където работеше заедно с Букър, Мърсър виждаше зеещия вход на мината – правоъгълен, тъмен и зловещ. Влажният въздух, появяващ отвътре, беше като леден дъх.

Петнадесет минути по-късно, след като Сайкс обясни набързо редица процедури за безопасност, двамата бяха готови да се гмурнат. Айра извика на краниста да включи подемника, а Мърсър и Сайкс влязоха в клетката и седнаха на пода. Нямаше да им бъде удобно да стоят прави, докато стигнат до нивото на водата, защото Носеха на гръб двадесет и пет килограма екипировка и колани с тежести и инструменти.

– Надолу и обратно – каза Ласко и трясна стоманената врата.

– Надолу и обратно – като ехо повтори Мърсър. Подемникът започна да се спуска.

– Забравих да ти кажа нещо, Букър – каза Мърсър високо, за да го чуе Айра. – Водата е солена.

– Хората ме наричат Доктора. Колко солена? – попита Сайкс. Двамата не си направиха труда да запалят фенерчетата или лампите на миньорските си каски и седяха в мрака.

– Колкото морска вода.

– Тогава би трябвало да плуваме с лекота. Само не вкарвай твърде много въздух в компенсатора за плаваемост.

Температурата постепенно се понижаваше. Милионите галони вода в мината изсмукваха топлината. Мърсър отново изпита чувството, че усеща леден дъх. Клетката забави скоростта си и спря на двеста и тридесет метра. Мърсър отвори капака на пода и освети с фенерчето си дълбочината. Неподвижната вода отрази лъча като черно огледало. Той протегна ръка към вградения в подемника телефон и каза да ги спуснат още метър и половина. Така водата беше само на няколко сантиметра от металната решетка на пода.

Сайкс загреба шепа, поднесе я към устата си и мигновено я изплю.

– Мамка му! Вкусът е океански.

– Казах ти – отвърна Мърсър и се вторачи по-отблизо във водата.

На повърхността плаваха някакви увивни растения. Той закачи едно с лоста и го притегли. Беше зелено и влакнесто като водорасло. Мърсър го помириса. Миризмата беше на разложена риба. Но това беше невъзможно! Подземното езеро беше изолирано от останалия свят от десетки или стотици милиони години. Нямаше начин водорасли да са се развили в това уединено мрачно владение толкова далеч от океана. Той го показа на Сайкс и двамата се спогледаха тревожно.

– Хайде да се гмурнем, а?

Мърсър изтръска водораслото от лоста и закопча инструмента на колана си.

Букър пръв влезе във водата. Той пхна дихателната тръба в устата си, пое въздух няколко пъти и се спусна през капака. Мърсър го последва. Двамата регулираха плаваемостта си. Сайкс даде знак на Мърсър с палец и показалец и потъна, без да разплисква вълни.

Мърсър не беше толкова грациозен, усети как водата обг-ръща тялото му и изпита онази моментна тръпка на безтегловност. Ако не бяха мощните фенерчета, лесно можеше да си представи, че се носят в космоса.

Сайкс се придвижваше с лекота, като се държеше с една ръка за тридесетсантиметровата тръба, водеща към запушената входна дюза. Плавниците му се размахваха бавно, по-скоро за контрол върху управлението, отколкото за изтласкване. Като всеки опитен водолаз той оставяше коланът с тежестите да върши работата вместо него. Двамата минаха покрай входа на тунела. Букър дори не насочи фенерчето си натам, докато се плъзгаха все по-навътре в дълбините.

Мърсър плуваше на метър и половина над него и го осветяваше с фенерчето си. Водата беше замърсена с някакви непознати частици, които обаче бяха твърде големи, за да са наноси. Мърсър не беше виждал такава замърсена изворна вода. Би трябвало да плуват в кристално чиста вода, а не в бульон. Сайкс изглежда не се смущаваше от това, но Мърсър беше неспокоен. Нещо не беше наред. Хрумна му да се откажат и да настояват за отговори от Айра, когато Букър започна да се спуска по-бавно.

Мърсър погледна уреда за измерване на дълбочината. Тридесет и един метра. Сайкс беше застанал точно над задръстената входна дюза и му пречеше да я види. Мърсър се приближи до него и насочи фенерчето

си към края на тръбата.

Дюзата на помпата беше запушена от кръгло парче бяла пластмаса с диаметър метър и трийсет – нещо, което не беше в мината преди наводнението. Всъщност не го беше виждал изобщо. Силният вакуум на помпата бе изкривил пластмасата и я бе втъкнал в мрежата, която не позволяваше на по-големите частици да минат през тръбата. Парчето пластмаса беше толкова деформирано, че обръщането на посоката на струята на помпата само го бе заклешило още по-здраво.

Сайкс извади дъската си за писане и мазен молив и нарисова голям въпросителен знак.

Мърсър поклати глава. Нямаше представа какво търсят. Двамата пъхнаха лостовете си в мястото, където пластмасата се бе огънала около стоманената тръба, и едновременно повдигнаха, за да извадят един-два сантиметра от диска. След това преместиха лостовете и повториха маневрата, обикаляйки тръбата така, сякаш отваряха консерва. След няколко минути усилена работа дискът изскочи и се понесе във водата. Докато се преобръщаше, лъчите на фенерчетата осветиха страната откъм входната дюза. Думите, написани в кръг по периметъра, се четяха ясно: ТУРИСТИЧЕСКИ МОРСКИ ЛИНИИ „РАЙЛАНДЪР“ – Щастливите кораби.

Загадъчният диск беше пластмасова покривка, каквито се използват за масите около плувните басейни на туристическите кораби – нещо, което вероятно паднаше в морето при силно вълнение, но как се бе озовало на двеста и петдесет метра под плътна скала, на близо шестстотин и петдесет километра от най-близкия океан?

Не беше нужно Сайкс отново да рисува въпросителна. Недоумението се четеше в очите му.

Мърсър извади дъската си и написа: „Отиваме в тунела. Изчисли за колко време имаме кислород.“

Букур поклати глава. Мърсър настоятелно размаха дъската, подчертавайки искането си. Командосът отново поклати глава. Мърсър изтри съобщението и написа друго.

„Тогава отивам без теб.“

Букур мълчаливо погледна измервателните уреди и въведе числата във водолазния компютър на китката си, после написа: „Имаме четиридесет минути на тази дълбочина и малко повече там, където тунелът се разклонява.“

Мърсър прикрепи въздушна възглавница към пластмасовата покривка за маса, и дръпна връвта за надуване. Белият Диск се издигна в

мрака. Щяха да го издърпат в подемяка, след като приключе с гмуркането. Мърсър заплува, убеден, че Сайкс го следва. След двайсетина метра стигнаха до тунела. Мърсър се вмъкна и продължи навътре. Дори не се замисли, че последния път, когато беше там, наводнението бе отнело живота на Кен Портър. Съсредоточи се изцяло върху онова, което се намираше отвъд взривения бент. Нямаше подземно езеро, поне до предчетири месеца. Водата беше морска. И отговорът как се бе озовала наред пустинята в Невада беше на четиристотин метра пред него.

Трябваше да полага усилия да не бърза. Усети, че зад гърба му се образува дия от мехурчета, докато дълбоко и равномерно поемаше въздух. Светлината чезнеше отпред и имаше чувството, че плува в безкраен кошмарен коридор. След седем минути Мърсър стигна до мястото на експлозията. Всички отломки от последното взривяване на Дони Рандъл бяха пометени от наводнението. Отнесена беше и по-голямата част от работната шахта. От тавана стърчаха само назъбени скали, а от пода се подаваха изгнили зъбери, отбелязващи мястото, където бе умрял Кен.

Мърсър не забави придвижването си, но докато минаваше през разбития бент, светлината изчезна. Огромната пещера погълна лъча. Той застана неподвижно във водата, опитвайки да се приспособи към внезапната промяна от клаустрофобичното пространство в тунела. Сайкс го настигна и обходи пещерата с фенерчето си. Водата беше дълбока и подът и стените не се виждаха. Букър насочи лъча нагоре и потупа Мърсър по рамото.

Светлината се отразяваше в повърхността на водата на десетина метра над главите им. Помпите бяха източили езерото до нивото на главната шахта, където чакаше подемякът.

Не беше необходимо да обсъждат какво да направят. Сайкс наблюдаваше уреда за измерване на дълбочината и работеше с компютъра на китката си, за да изчисли колко кислород им остава. Каквото и да откриеха, имаха пет минути да се върнат в асансьорната клетка.

Миг по-късно двамата излязоха на повърхността. Мърсър освети пространството с фенерчето си. Светлината проникваше много по-надалеч във въздуха, отколкото във водата. Пещерата беше дълга най-малко сто и петдесет метра. Сводестият таван се извисяваше на тридесет метра над тях. Стените бяха гладки и обли като във вътрешността на излъскана до съвършенство сфера.

Мърсър видя всичко това съвсем бегло, защото нещо друго привлече вниманието му. Той се бе зачудил на морското водорасло и се изуми, когато откри покривката за маса, но новото откритие противоречеше на

всякаква логика.

Дори на светлината на водолазното фенерче очертанията бяха непогрешими. В средата на подземното езеро се поклащаше сив силует на подводница.

НА БОРДА НА „МОРСКИ НАБЛЮДАТЕЛ II“ ТИХИЯ ОКЕАН, ОСЕМСТОТИН КИЛОМЕТРАЮГОИЗТОЧНО ОТ ОСТРОВ МИДУЕЙ

Чарли Уилямс никак не харесваше положението си. Но вината си беше негова. Не беше забелязал как опонентът му премести фигурите си и взе топа му. Царицата му беше притисната от двата коня на противника и Чарли губеше играта. Единствената му утеха беше, че това е едва петата му партия шах и на третия помощник-капитан на кораба Джон Карлайл му бяха необходими петнадесет хода повече, за да го победи, отколкото предишния път.

Спирит, съпругата на Чарли, долови отчаянието му и вдигна глава от книгата, която бе взела от малката библиотека на кораба – биографията на Алфред Уоткинс, откривателя на геомагнитните линии в Англия. Освен блясъка на уредите и сиянието на преносимия компютър на Чарли, където се играеше шахът, нейната лампа даваше единствената светлинка на мостика на „Морски наблюдател II“. Нощта отвъд големите прозорци беше беззвездна, а океанът – спокоен. Вратата беше отворена и тропическият бриз отвяваше озонния мирис на електрониката.

– Чарли – рече тя с глас, който можеше да я направи богата или момиче от телефон за секс услуги, – неприятно ми е да ти го кажа, любими, но макар че най-силната фигура в шаха е женска, самата игра се основава на женомразки представи за класова борба, в която целта е да поддържаш живота на безсилен цар и да жертваш пионките, без да се интересуваш какво означават в реалния свят. Според мен е хубаво, че губиш. Това означава, че си просветен.

– Означава – отвърна Чарли, без да откъсва очи от компютърната игра, – че съм заклет монархист, който ако беше цар, щеше да убие царицата, без да му мигне окото, ако това би го задържало на власт още няколко минути. Какво ще кажеш, Джон?

Третият помощник-капитан приближаваше петдесетте. Дъщеря му беше малко по-млада от Спирит и той мислеше, че Чарли е сполучил в брака си. Спирит представляваше убийствена комбинация от категорично мнение, желязна воля и абсолютно никакво търпение. От друга страна, имаше циганска красота и очевидно обичаше Чарли с цялата си

душа и сърце. Карлайл зашари по клавиатурата, за да засили атаката си срещу царя на Чарли, като придвижи офицера си през две трети от шахматната дъска.

– Мисля, че тъй като вие двамата очевидно никога не спите и нямате нищо против да ми правите компания по време на нощната смяна, ще се въздържа от отговор, за да не ме изоставите.

– Дипломатичност от страна на шахматния войник – присмя му се Спирит. – Може би и ти си малко просветен.

– Аз съм много неща – усмихна се старият морски вълк, – но ти си първата, която ме нарича просветен.

Изследователският кораб „Морски наблюдател“ беше собственост на консорциум от Калифорнийския университет и се използваше за изучаване на световните океани. Повечето му пътници бяха млади, наскоро дипломирали се висшисти, които не знаеха много извън специалността си, а екипажът се състоеше от опитни моряци, мнозина с военна подготовка, наслаждаващи се на спокойната скорост на кораба в морето почти десет месеца всяка година.

Това пътуване беше петото за Карлайл и второто за Чарли, но първо за Спирит Уилямс, която втора година учеше за докторска степен и изучаваше въздействието на глобалното затопляне върху дълбокоокеанските течения. Чарли беше нов член на поддържащия персонал на дългия осемдесет метра плавателен съд и отговаряше за „Тритон“ – свръх-модерните водолазни костюми, които приличаха на комбинация между средновековна броня и Мишелин Мен от анимационния филм. Освен това беше зачислен като лоцман на „Скокло“ – триместната подводница, съхранявана в специален гараж на кърмата на „Морски наблюдател“.

Чарли и Спирит се бяха запознали преди шест месеца и се бяха оженили само четири седмици по-късно. Той бе израснал в Южна Калифорния и бе запазил мускулестото телосложение и тена си на дългогодишен сърфист. Гъстата му разрошена коса, изрусяла почти до бяло от слънцето, беше започнала да губи лъскавината си и да става по-естествено руса, но върхът на носа му бе останал червеникав. Чарли беше двадесет и осем годишен и бе навлязъл в света на дълбоководните подводници, защото бащата на съквартиранта му в колежа притежаваше компания, която ги проектираше и произвеждаше в склад в Лонг Бийч. Докато учеше, Чарли работеше за него през пролетните ваканции и след като завърши, беше нает на пълен работен ден. Той беше спокоен и сговорчив, живееше ден за ден и не се интересуваше от нищо, освен от непосредствените задачи. Не гласуваше на избори, не беше ходил на

църква от дете и за малко неща имаше категорично мнение.

Спирит Уилямс беше пълна негова противоположност. Косата и очите ѝ бяха черни, а кожата – бяла, и както подсказваше името ѝ³, притежаваше богата душевност.

Беше израснала в хипарска комуна край Монтерей и отгледана от родители, които така и не приеха, че шестдесетте години на ХХ век са безвъзвратно отминали. Майка ѝ имаше индиански произход и беше акушерка и заклинателна, а баща ѝ отглеждаше най-силната марихуана в щата. Те я бяха възпитали да живее семпло, в света на природата. Спирит мислеше, че земята е Гея, жив дух, а човечеството се намира не на върха, а на дъното на световния социален ред. За разлика от съпруга си тя твърдо вярваше в цял списък от възгледи и принципи и се интересуваше от опазването на околната среда, феминизма, правата на животните, на децата, на местни те американци, на затворниците и почти във всяка друга хуманна кауза. Спирит беше двадесет и пет годишна и вече бе арестувана за разбиване на прозорците на голям индустриален концерн в Сиатъл и пръскана с лютив газ на протест при среща на върха във Вашингтон.

– Щом не знаеш шах, на какво си играла като малка? – обърна се Карлайл към нея.

Спирит отбеляза страницата, до която беше стигнала, с перо от бухал.

– Типични детски игри. Например на стражари и апаши.

– Каубои и индианци? Тя кимна.

– На криеница. – Спирит се усмихна. – А по-късно и на доктори.

Карлайл се замисли, докато тълкуваше какво означава това, и се стъписа от безсрамието ѝ.

– На доктори?

– Да. Сякаш дъщеря ти не е играла на това.

– Може, но е проявила тактичност и не ми е казала.

– Обзалагам се, че си от онези бащи, които не знаят кога момиченцето им за пръв път е имало менструация, но знаят точния ден и час, когато синът им се е надървил за пръв път.

Джон можеше да се обиди, но знаеше, че тя не иска да каже нищо лошо със забележката. Спирит просто си говореше така и той ѝ го върна.

– На осемнадесети юни, в седем и двадесет и една минути

3. Спирит (англ.) – дух, духовно начало, душа. – Б. пр.

сутринта.

Тя повдигна вежди в знак на интерес.

– Може би трябва да се запозная с него.

Карлайл погледна смутено Чарли, но съпругът бе свикнал с флиртуването ѝ и гледаше електронната шахматна дъска, за да види дали има надежда за бягство и да реши какъв да бъде следващият му ход.

– До всички кораби, до всички кораби! Говори корабът на Съединените американски щати „Смитбек“. Мейдей, Мейдей, Мейдей!⁴

– Гласът от високоговорителите беше ясен и тримата на мостика чуха страха на моряка.

Джон Карлайл грабна слушалките на радиопредавателя.

– „Смитбек“, „Смитбек“, „Смитбек“. Кажете координатите си и каква е аварията.

– „Морски наблюдател“, упълномощени сме от Тихоокеанското командване да подадем сигнал за бедствие и да поискаме незабавна помощ.

Карлайл си представи сценария. Кораб на американския военен флот беше в беда, но въпреки това екипажът трябваше да иска разрешение да помоли за помощ.

– „Смитбек“, моля, съобщете координатите си и каква е аварията – спокойно повтори Джон и през рамо каза на кормчията филипинец да уведоми капитана Пери Джакоби и да го извика на мостика.

– Блъснахме се в айсберг. В кораба влиза вода, но засега помпите се справят.

„Господи!“ – помисли Карлайл. Сигурно получаваше блуждаещ сигнал от водите на Арктика или Антарктика, отразил се някъде в атмосферата – нещо, което често се случваше. По този начин радиолобителите разговаряха с колегите си в другия край на света. „Морски наблюдател“ едва ли беше най-близо, за да окаже помощ. Всъщност, в зависимост от позицията на военния кораб, можеше да минат няколко дни, докато спасителите стигнат до него.

– Намираме се на 21.21 градуса северно и 173.32 западно... Карлайл ядосано поклати глава и престана да слуша. Това беше фалшив радиосигнал за бедствие – морската версия да изкрещиш в препълнен театър, че има пожар. Някакъв кретен с мощен радиопредавател се преструваше на потъващ американски кораб, но беше твърде глупав, за да

4. Помощ – международен радиотелеграфен сигнал за бедствие на кораб или самолет. – Б. пр.

осъзнае, че според координатите се намира в тропически води само на сто и петдесет километра от „Морски наблюдател“. Блъснат от айсберг, как не!

– Тук е „Морски наблюдател“ – строго каза Джон. – Нарушавате морския закон и подлежите на съдебно преследване, ако не престанете да подавате фалшив сигнал за бедствие.

От високоговорителите се разнесе друг глас, по-уверен от онзи на нервния радист.

– „Морски наблюдател“, говори командир Кенет Галоуей, капитан на „Смитбек“. Това не е шега. Ние сме товарен кораб на американската флота и се блъснахме в айсберг. Не го видяхме на радара. Изскочи от водата точно пред нас. Нямахме време за маневри да избегнем сблъсъка. Отначало помислихме, че е подводница, но айсбергът се натроши на парчета.

По радиовръзката Карлайл и другите чува тревожен вой на сирени и панически викове на обезумели хора на закъсалия кораб. Джон се зае да изчислява курса.

– Съжалявам за недоразумението, капитане – отвърна той. – Намирам се на седем часа път от вашата позиция и потегляме към вас. Какво е положението?

– Отначало пораженията не изглеждаха сериозни. Помпите се справят с притока на морска вода и заковахме дупките с дъски, но въпреки това изглежда потъваме. Спуснали сме се с метър и двайсет за последните тридесет минути. Ако продължаваме така, след седем часа ще бъде късно.

През минутата, докато помощник-капитанът на „Морски наблюдател“ обмисляше положението, на призива за помощ отговориха три други кораба в района – два контейнеровоза, пътуващи от Япония за Лос Анджелис, и малък танкер с бензин за остров Уейк. Те не бяха по-близо от изследователския кораб, но капитаните им заповядаха на екипажите да се отклонят от маршрута си, за да предложат помощ. От остров Мидуей излетя военноморски патрулен самолет.

Карлайл не постави под съмнение думите на Галоуей. Щом капитанът твърдеше, че корабът му потъва, значи се случваше точно това. Хрумна му, че може да не са забелязали някоя пробойна, но това беше малко вероятно. Ремонтните екипи на военните кораби бяха добре обучени и не биха допуснали подобен елементарен пропуск.

– Какво означава това? – попита Чарли. Спирит беше до него и държеше ръката му.

Джон почти бе забравил за присъствието им.

– Не знам.

– Мейдей! Мейдей! Мейдей! – отново изкрещя радистът. – Потъваме бързо. Носът е във водата. Говори „Смитбек“. О, Господи! Исусе! Морето! Морето започна да гори!

От високоговорителите се разнесе приглушена експлозия. Чу се още един писък и после тътен на вода. Накрая настъпи тишина.

В продължение на шест часа и четиридесет минути, докато „Морски наблюдател П“ стигна до последните известни координати на „Смитбек“, Джон Карлайл продължи да предава по радиото, без да получава отговор. Противолодъчният боен самолет „Р – 3 Орион“ от Мидуей вече бе докладвал, когато изследователският кораб стигна до мястото. Един час след последното обаждане на „Смитбек“ „Орион“ не бе намерил останки, нито отломки или дори мазно петно.

Товарният военен кораб сякаш никога не бе съществувал.

МИНА МН – 2 ЗОНА 51, НЕВАДА

Айра Ласко не чакаше на входа за шахтата, когато Мърсър и Сайкс излязоха от наводнената мина. Нямахше го и във фургона с командния център. Все още облечен в неопреновия костюм и без да обръща внимание на остриите камъчета, които се забиваха в босите му крака, докато претърсваше лагера, Мърсър намери приятеля си в залата за почивка. Доктор Браяна Мари беше с него. Лабораторната й престилка беше премежната на канапето. Те обсъждаха нещо, наведени над дебела папка.

И двамата вдигнаха глави, когато Мърсър влезе в помещението. Тя затвори папката и се облегна назад на стола, а Ласко прокара пръсти по обръснатата си глава. Единствените звуци бяха постоянното бръмчене на климатичната инсталация и капенето на морската вода от неопрена на Мърсър. Той хвърли плавниците си в ъгъла и подигравателно подхвърли на Браяна:

– Ядрен физик, а? А не си ли Хари Худини?

– Казаха ви да не влизате в пещерата – срязва го тя.

– Спокойно, докторе – намеси се Айра.

– Мърсър няма право на достъп до информацията за проекта, адмирале. Ти ме увери, че той ще завърши тунела до пещерата и няма да задава въпроси.

Ласко я погледна изпитателно.

– Не обичам да лъжа приятелите си и го правих достатъчно дълго. Край. – Ласко се обърна към Мърсър. – Нямах избор. Заповедите бяха от министъра на отбраната и канцеларията на президента.

Мърсър долови искреността в гласа му и видя срама в очите му. Това беше Айра, когото познаваше и за когото се бе съгласил да работи. Бръчките от напрежение на лицето му започнаха да се изглаждат. Мърсър смъкна ципа на неопрена, взе няколко салфетки от шкафа и избърса водата от очите и гърдите си. Знаеше, че трябва да седне заради онова, което щеше да чуе. Вероятно се нуждаеше и от питие, но в лагера нямаше алкохол.

– Пещерата не е създадена от природата, нали?

– Не – отвърна Айра. – Образува се, когато подводницата отново се фокусира.

– Отново се фокусира? Какво означава това? Ласко се поколеба.

– Мисля, че е най-добре доктор Мари да ти обясни.

Тя се подвоуми между необходимостта да запази в тайна проекта си и желанието да се похвали с работата си, но накрая гордо заговори.

– Какво знаете за квантовата физика, доктор Мърсър?

– Това е областта на микрочастиците, по-малки от атома, където правилата в живота ни – като гравитацията и магнитните свойства – не важат. Повечето неща, които съм чел, противоречат толкова много на общоприетата логика, че ги пренебрегвам.

Доктор Мари кимна.

– Разумен и откровен отговор. В света има само шепа учени, които не биха отговорили така. Не знаете обаче, че един ден този клон на физиката ще направи революция в начина ни на живот.

– Не мисля, че възможността да преместите подводница в планина ще направи живота ми по-хубав – иронично отвърна Мърсър, все още ядосан заради лъжите, които му бяха наговорили.

Тя не хареса пренебрежителната забележка и тонът ѝ стана рязък и груб.

– Не сме преместили подводницата в планината, докторе. Всъщност подводницата никога не е помръдвала.

Мърсър умолително вдигна ръка. Враждебното и предизвикателно отношение нямаше да му донесе отговорите, които искаше.

– Бихте ли започнали отначало, ако обичате? С прости думи.

– Добре. Каква е най-високата възможна скорост във вселената?

– Скоростта на светлината. Двеста деветдесет и девет хиляди километра в секунда.

– Вторият закон на Нютон за термодинамиката в основни линии твърди, че всички системи се разпадат в хаос, нали?

– Май така беше.

– Падащото дърво в гората издава ли звук?

– Какво общо има това с подводницата?

– Моля ви, отговорете на въпроса.

– Разбира се. Защо да не издава звук?

– В света на квантовата физика вие току-що дадохте три грешни отговора. Изучаването на квантовата теория на атома произлиза от работата на Нилс Бор и Вернер Хайзенберг. Един от принципите, на които се основават всички последвали научни изследвания, се нарича Принципа за неопределеността на Хайзенберг. Казано на прост език, това означава, че наблюдаването на някое явление предупреждава за последиците от него. Следователно във вселената не се случва нищо, ако не бъде пряко наблюдавано. Знаем, звучи дръзко, че ние, наблюдателите, караме

нещата да се случват със самото си присъствие, но този факт е доказван десетки пъти в лабораторни условия. Това означава, че дървото в гората не може да издаде звук, защото не е падало. Нещо повече, в света на квантите и във времето, и в пространството от хаоса може спонтанно да възникне ред. Макар и за части от секундата, но дори този кратък период от време опровергава Втория закон на Нютон.

– А граница на скоростта? – настоя Мърсър. – Скоростта на светлината?

– Ами ако ви кажа, че съм наблюдавала експеримент, при който лъч лазерна светлина, пуснат в газова среда при изключително ниска температура, излезе от другата страна на камерата, преди да бъде изстрелян? Следствието се появи преди причината. По някакъв начин в квантовия свят съобщение, движещо се по-бързо от скоростта на светлината, е предало на детектора, че лазерният лъч идва.

Мърсър не се съмняваше в твърденията ѝ. Съзнаваше, че научните пробиви с непрекъснато ускоряващи се темпове опровергават неизменните в миналото закони. Не можете обаче да проумее напълно изводите, нито как това е вкарало подводница с тегло хиляда и повече тона в планина на стотици километри от морето.

– Нека да разширим експеримента. И да го направим с частици. В известен смисъл това представлява светлината – частица, наречена фотон.

– Ще има частица, съществуваща на две места едновременно.

– Ами ако в процеса на изстрелването на частицата първата, с която сте започнали, бъде унищожена?

– В друг ъгъл на вашата свръхохладена газова камера ще има частица двойник. – Изведнъж прозрението го осени със силата на физически удар. – Говорите за някаква научнофантастична система на транспортиране.

Доктор Мари направи кисела гримаса.

– Не. Медиите преувеличават вероятността, но истината е, че транспортирането на човешки същества, макар и възможно в абстрактен смисъл, няма да бъде практично.

– Това ли сте искали да направите с подводницата? Да я транспортирате до Зона 51?

Изражението ѝ стана още по-намусено.

– Не, но се опасявахме, че това може да се случи. Целта ни беше да я направим невидима. Наричаме го оптично-електрически камуфлаж. Предназначен е за кораби и вероятно за самолети, ако съумеем да

намалим размерите на необходимата техника и консумацията на енергия. Използвахме подводница, защото имаше теоретичен шанс да се случи нещо подобно.

– Изпуснали са я – обади се Айра.

– Не сме я изпуснали – троснато отвърна доктор Мари. – Военно-морските сили ни казаха за тази вероятност. Ние вградихме защитна система в случай на авария.

– Разкажете ми какво се случи.

– Системата, която екипът ми и аз разработихме, използва мехур със силни магнитни свойства, който пречупва видимата светлина в тороид, нещо като формата на поничка. Ние виждаме предметите, защото светлината се отразява в повърхността им. Някои дължини на вълните се поглъщат, а онези, които се отразяват, придават цвета на предмета. Черните неща поглъщат всички дължини на вълните, затова не можем да ги видим, но възприемаме присъствието им на цветен фон. Според моята теория, ако затворим светлината в тороид а така, че да не може да избяга, и после я пречупим около предмета, наблюдателят няма да види нищо. Ще бъде все едно водата да изкриви светлината и моливът да изглежда крив, ако половината стърчи над повърхността.

– Е, и? – подкани я Мърсър. Думите й звучаха невероятно и не обясняваха онова, което бе видял в мината.

– Попаднахме в квантовия свят – отвърна тя, сякаш това обясняваше всичко.

– Какво означава това?

– Означава, че възникнаха последици. Бяхме ги предвидили и взехме предпазни мерки, но ги бяхме отхвърлили като реална тревога. Магнитното поле пречупи видимата светлина, докато я превърна в самостоятелна система, точка в пространството, където светлината не може да избяга.

– Чакайте малко. Това прилича на черна дупка.

– Не. Черните дупки са срыв на материята вследствие на гравитацията. Ние използвахме магнитни свойства.

– Каква е разликата?

– Гравитацията не е съвместима със света на квантите. Преди смъртта си Айнщайн е работил в тази област, грандиозната теория за всичко – ядрени сили, магнитни свойства и гравитация.

– Значи сте попаднали на нещо ново.

– Но със същите последици. – Какви последици?

– Поради липса на по-добър начин да се изразя, ние спряхме

времето. Магнитното налягане, също като гравитацията в черна дупка, създаде мехур около експерименталната под-водница. Светлината беше затворена в мехура и принципът за неопределеността на Хайзенберг влезе в сила.

– И експериментът ви вече няма наблюдател?

– А в света на квантите, когато няма наблюдател, нищо не се случва. Дървото в гората все още си стои, докато някой не отиде да го наблюдава.

– Какво причини това на подводницата?

– В основни линии, за нея времето спря и останалата част от вселената изчезна. Някои учени от нашия екип предположиха, че това може да се случи – и затова взехме предпазни мерки. Инсталирахме пусково устройство за преплитане на квантите, което да намали енергията в магнитната сфера около подводницата и да възвърне нормалния поток от време. Теоретично подводницата трябваше отново да се появи в нашия свят.

– Но я изпуснахте и тя се появи в Невада. Защо?

– Приливът и времето не чакат никого – цитира доктор Мари. – Не я изпуснахме. Земята се върти с повече от хиляда и шестстотин километра в час, а около слънцето още по бързо. Включете и въртенето на нашата Слънчева система с Млечния път и ще разберете, че сме се справили добре, като сме върнали подводницата на нашата планета. Лесно можеше да се фокусира в орбита или на обратната страна на Луната. Не успяхме да я върнем в океана, защото не можехме да гарантираме, че подводницата ще се върне над пределната си дълбочина, затова решихме да провокираме връщането на някоя уединена секретна база на сушата. Зона 51 беше идеалното място.

– МН – 2?

– „Местоназначение – 2“ – каза Айра. – Първоначалните координати за връщането бяха в района, където подводницата изчезна – край Джаксънвил, Флорида. Надявахме се, че ако наистина избледнее, това ще бъде само за миг.

Употребата на думата „избледнее“ опресни паметта на Мърсър. Това беше една от любимите истории, разказвани от любители на НЛО, откачалките по конспирациите и вярващите в абсурдното.

– Описвате експеримента във Филаделфия – отбеляза той.

– Тази история разпали интереса ми към физиката – призна доктор Мари.

Макар и опроверган от същия човек, който бе създал мита,

филадельфийският експеримент остана популярна тема за разговори в някои чатове в интернет. Легендата разказваше за скриването на американския военноморски плователен съд „Елдридж“ от радарите във военното пристанище на Филадельфия. По време на Втората световна война Айнщайн и известният изобретател Никола Тесла започнали да разработват тайна програма – проектът „Дъга“. Те искали да създадат пречупващ светлината камуфлаж, за да скрият корабите на съюзниците от нацистките подводници. Новият ескадрен миноносец бил оборудван с всевъзможна научна техника, включително огромни електрически генератори. Плователният съд се обвивал в синьозелена мъгла, когато включели уредите, и след миг избледнявал, а после отново се появявал, щом изключели захранването.

Експериментът бил повторен няколко пъти до август 1943 година. На кораба били направени някои подобрения и когато системата отново била активирана, плователният съд избледнял в мъглата, само че този път се появил в Норфък, Вирджиния. Няколко минути по-късно се върнал във Филадельфия и се материализирал от свръхестествената мъгла. И сякаш историята не беше достатъчно фантастична, но и очевидец на намиращия се наблизо товарен кораб „Андрю Фурусет“ на име Карлос Аленде съобщил, че видял неколцина членове на екипажа на „Елдридж“ да се разхождат зашеметени, докато други продължавали да избледняват и да се появяват, сякаш били призраци. Той твърдял, че трети се били сраснали с палубата на кораба – причудливи манекени, застинали в пози на невъобразима агония.

– Но това са втели-некипели! – възкликна Мърсър. – Четох как след години Аленде е признал, че е съчинил цялата история. Освен това е доказано, че „Елдридж“ никога не е бил във Филадельфия, а Айнщайн е работил върху проекта „Манхатън“.

Браяна Мари се усмихна за пръв път, откакто Мърсър бе нахлул в стаята за почивка.

– Мислите ли, че фактът, че това не се е случило, има значение? Науката е смесица от експерименти и вдъхновение. Няма значение откъде идват идеите. Има безброй примери за изобретения, вдъхновени от легенди, митове и фантастика. През тридесетте години на двайсети век ръчното радио на Дик Трейси е било само фантазия, но сега никой не се съмнява в клетъчния телефон. Жул Верн описва атомна подводница почти цяло столетие преди адмирал Рикоувър да направи „Наутилус“, която кръщава на творбата на писателя. Научната фантастика предшества лазера, радара, сонара, космическите пътешествия, клонирането и

стотици други технологии. Не ви ли е минавало през ума, че ние, учениците, се влияем от книгите, които сме прочели като деца, и се надяваме, че някой ден може да превърнем в реалност мечтите на писателите? – разгорещи се доктор Мари. – В целия си професионален живот се опитвам да проумея небивалиците във Филаделфийския експеримент и вие видяхте проклетото доказателство.

– Добре – отстъпи Мърсър. – Признавам, че съм чел малко за квантовото телепортиране. Но всичко, което е постигнато, са няколко хиляди атома, по същество кълбо от газ, изстреляно от точка А до точка Б в лабораторни условия. Твърдите, че можете да преместите цяла подводница, съставена от безброй атоми, и да я сглобите точно както е била?

– Това не е квантово телепортиране, а нещо ново. – Тя въздъхна. – Наричам го магнитно скриване. Не разградихме подводницата, а я преместихме от едно от четирите известни измерения – трите основни величини и времето. Премахнете ли едно измерение от някой предмет, той престава да съществува. Сянката е идеалният пример. Тя е двуизмерно копие на предмета, но не е самият предмет. Аз доказах, че същият принцип важи и за времето. Ние извадихме подводницата от нашето време и после я върнахме. Дори вие не може да сте толкова наивен да мислите, че военните изследвания не са с години по-напред от публикациите в научните списания. Военните имаха свръхзвукови самолети тридесет години преди „Конкорд“ и глобални позициониращи системи много преди да бъдат пуснати в търговската мрежа. Експериментът с кълбото от газ, за който споменахте, е стара история за екипа на моя проект.

– Откога е изчезнала? – попита Мърсър, опитвайки се да върне разговора от абстрактното в реалността.

Доктор Мари погледна Айра, искайки разрешение да разкрие друга тайна.

– Почти от дванадесет месеца – отговори Ласко вместо нея.

„Трябвало е да чакат Земята да обиколи Слънцето, преди да върнат подводницата в действителността“ – помисли Мърсър.

– Орбиталните изчисления трябваше да са абсолютно точни – гордо добави Браяна Мари. – Взехме под внимание географската дължина, ширина и надморската височина. Връщането ѝ на секретно място като Зона 51 означаваше, че подводницата ще се фокусира отново дълбоко под земята. Затова се нуждаехме от миньори, които да изкопаят шахта за достъп. Забавехме ли се дори с няколко секунди, подводницата щеше да се върне край Бейкърсфийлд, Калифорния, на надморска височина две хиляди и четиристотин метра. А ако бяхме подрали с няколко

секунди, щеше да се появи на три хиляди и триста метра под езерото Пауъл, Юта.

– И кога я върнахте? – попита Мърсър, макар да предчувстваше, че знае отговора на този въпрос.

Мобилният телефон на Айра иззвъня. Той го извади от вътрешния джоб на самото си и отместе встрани стола си, за да не чуят разговора му.

– Преди четири месеца – отвърна доктор Мари.

„Там се е случило нещо свръхестествено.“ Мърсър сякаш чу гласа на Тиса. Беше забравил забележката ѝ, която сега прозвуча като предупреждение. „Взривяване на мехур в плътна скала, нещо като контролирана ядрена експлозия, продължила само миг.“ Нейната организация беше открила подводницата, появила се от мястото, където се бе пренесла от една година.

Изведнъж му хрумна нещо. Защо им пукаше, по дяволите?

Трябваше да предположат, че сеизмичният трус е земетресение. Сигурно го бяха регистрирали и други сеизмични станции и бързо го бяха забравили. Централна Невада представляваше плетеница от плитки разломи. Защо се бяха съсредоточили върху това единствено явление, при това до такава степен, че да се опитат да саботират прокопаването на тунела? Имаше ли изтичане на информация от отдела на доктор Мари, доносник или предател, който бе издал тайната?

Главата му пулсираше от кратките престои за декомпресия, които двамата със Сайкс бяха принудени да правят. Беше видял доказателството за работата на доктор Мари, макар да не можеше да оцени научната му стойност. Той прогони тази мисъл от съзнанието си. Въпросът със задължителен отговор беше за Тиса Нгуен и Ордена. Мърсър умишлено не бе споменал как тя го бе спасила в хотел „Луксор“, но сега разбра, че се налага да каже на Айра. Ако от екипа на доктор Мари изтичаше информация, това трябваше да спре.

Ласко говори кратко по телефона. Изражението му беше сериозно и мрачно.

– Военноморският флот е загубил товарен кораб в Тихия океан. Според първоначалния доклад на спасителния екип няма оцелели. Няма и отломки.

„Чакай. Ще ти дам доказателство. В Тихия океан ще се случи нещо необяснимо.“ Мърсър беше попитал дали организацията ѝ е замесена и Тиса бе отговорила утвърдително.

Той загуби интерес към разказаното от доктор Мари.

– Какво се е случило? – с дрезгав глас попита Мърсър.

– Не е ясно. Цивилен изследователски кораб е чул сигнала за мощ и в момента се приближава до последните му известни координати. Първоначалните разузнавателни данни на Тихоокеанското командване съобщават, че корабът се е блъснал в айсберг, но се е намирал в тропически води. Обзалагам се, че е бил ударен от подводница, излизаща на повърхността, или от грамаден контейнер, изпуснат от някой товарен кораб. В последното си обаждане са казали, че океанът се е запалил. Може би контейнерът е съдържал възпламеними материали, пробил се е при сблъсъка и се е запалил.

„Как да те убедя, че настъпва края на света?“ Мърсър сякаш отново чу гласа на Тиса. „Очевидно няма да е достатъчно, ако просто го кажа, затова трябва да ти покажа доказателство. И единственият начин те убедя е постепенно да спечеля доверието ти. Следиш ли мисълта ми дотук?“

Тя му беше казала това в края на разговора. Тогава Мърсър все още не беше наясно какво да мисли за тази привлекателна жена. Тя говореше разумно и същевременно напълно нелогично. Той предположи, че психичноболните хора говорят така. Тиса се опитваше да го убеди във възгледите си, но явно не правеше това с всеки. Пристрастените към теориите за конспирациите се нуждаеха от потвърждения, за да не се мислят за луди. Затова си разменяха информация и интернет беше пълен със стаи за чат по въпросите на паранормалното. Но Тиса не беше такава. Тя искаше Мърсър да ѝ вярва, но не защото не можеше да понесе несъгласието му. Нещо повече, Тиса сякаш търсеше помощта му и единственият начин да я получи беше да го привлече в нейния свят.

Тя знаеше това, когато му каза, че в Тихия океан ще се случи нещо странно. Подхвърляйки му трохи информация, Тиса можеше да го убеди да отиде на Санторин, където се предполагаше, че ще научи истината, вероятно за „настъпването на края на света“. Едно беше ясно. Той трябваше да се включи в издирването на потъналия кораб, ако искаше да разбере нещо повече.

– Има и друга вероятност – бавно каза Мърсър, поглеждайки Айра в очите. – Премълчах някои факти за бягството ми от хотел „Луксор“. Нещо много важно.

За петнадесетина минути той им разказа подробно как Тиса го е спасила, че е бягала от членовете на загадъчната организация и е вярвала, че настъпва края на света.

– И аз съм скептично настроен като теб, Айра – заяви накрая

Мърсър. – Нямахте да спомена за това, ако не бях стигнал до извода, че между привидно случайните съвпадения има връзка. – Той започна да отброява на пръстите на едната си ръка. – Срутването, убило повечето хора от първия ти работен екип. Подозирам, че е било предизвикано от Дони Рандъл, като имам предвид опита му да ме убие. Фактът, че Тиса знаеше кога се е фокусирала вашата подводница в Зона 51. Стрелците в хотела. Навременното ми спасяване от Тиса. А сега в Тихия океан е потънал кораб при странни обстоятелства. Може да изгълкуваме всичко това по два начина. Или някой от персонала на доктор Мари е предал информация за експеримента и тя е попаднала в ръцете на групировка, която иска да го спре... – Гласът му постепенно заглъхна.

– Или? – едновременно попитаха Мари и Ласко.

– Или са забелязали материализирането на подводницата, разбрали са, че сеизмичният трус не е природен, и са изпратили екип да разследва. Съдейки по добрата им организираност и логистичната подкрепа, мисля, че организацията не е нова и не е възникнала в резултат на работата ви тук. Те съществуват отдавна, само че досега ние не сме правили нищо, което да привлече вниманието им.

– Защо този експеримент привлича вниманието им? Мърсър се облегна назад на стола. Неопренът изсъхваше и тялото го сърбеше.

– Подозирам, че отговорът е там, където е потънал корабът.

– А в Гърция? – попита Айра. Мърсър се замисли.

– Не. Предполагам, че там ще открия още въпроси.

– Но въпреки това ще отидеш. – Думите на Ласко прозвучаха като заповед.

Мърсър превърна това в разменна монета.

– Само ако ме изпратиш в Тихия океан да видя с очите си какво се е случило с кораба на военноморския флот.

Айра не се поколеба. Точно с такава мисия очакваше да се залови Мърсър като специален научен съветник.

– Ще го уредя.

– Какво ще стане тук? – добави Мърсър.

– Ще изпомпаме водата от мината, за да могат хората на доктор Мари да стигнат до подводницата. Предполагам, че после ще започнат отначало, а флотът ще отпише грешка за сто милиона долара.

НА БОРДА НА „МОРСКИ НАБЛЮДАТЕЛ 2“ ТИХИЯ ОКЕАН

В рамките на двадесет часа след разговора му с Айра Мърсър отиде от Зона 51 до Лас Вегас за пътнически полет до Хавай. Оттам се качи на товарен самолет на военновъздушните сили и стигна до Гуам, където го чакаше военен самолет, пренасящ екипаж и поща до самолетоносача „Роналд Рейгън“, а последната отсечка от пътуването до изследователския плавателен съд измина на борда на стар хеликоптер „Сий Кинг“. Името и постът на Айра Ласко имаха значителна тежест пред военните и прехвърлянията преминаха без засечка.

От въздуха „Морски наблюдател“ изглеждаше като всеки друг научен кораб. Надстройката беше прегърбена над носа. Отзад имаше дълга открита палуба и на кърмата беше монтиран кран. Две четвъртити кабинни с размери на товарни контейнери заемаха част от пространството на палубата. Мърсър реши, че там се помещават научните лаборатории и контролният център за яркожълтата подводница под крана. Площадката за хеликоптери се подаваше от задната част на надстройката на две нива над главната палуба и изискваше цялата съсредоточеност на пилота, за да кацне. Той задържа хеликоптера достатъчно дълго, за да може Мърсър да слезе и да вземе чантата си и някои технически средства от един член на екипажа.

Силната въздушна струя, предизвикана от перките, блъсна Мърсър, когато „Сий Кинг“ излетя от площадката и отново се отправи към „Рейгън“. Миг по-късно от вратата наблизко излезе петдесетинагодишен мъж, облечен в бяла униформа с къси ръкави и позлатени еполети на раменете. Той беше слаб и не по-висок от метър и седемдесет, но прошарените коси и решителният поглед му придаваха силно физическо присъствие.

– Филип Мърсър? – извика мъжът малко подозрително, сякаш очакваше някой друг да слезе от хеликоптера напред океана. – Аз съм Джон Карлайл, третият помощник-капитан. Добре дошъл на борда!

– Благодаря! – Те се ръкуваха и Карлайл го заведе в надстройката. Климатичната инсталация прогонваше влажността и горещината.

– Стреснахме се от радиосъобщението тази сутрин от военноморския флот, че изпращат вас. Съжалявам, но не очаквах граждан. Вие сте граждан, нали?

Мърсър все още се чувстваше неудобно да използва титлата си

заради сепнатите погледи, които предизвикваше, но трябваше да обясни кой е още в самото начало.

– Всъщност съм специален научен съветник на президента.

– На Съединените щати? – смая се Карлайл.

– Същият. Упълномощен съм да дойда тук от адмирал Айра Ласко, заместник-съветника по националната сигурност. Вие не само сте били на подходящото място и време, за да наблюдавате потъването на „Смитбек“, но докато от флота са изпратили спасителен кораб от Сан Диего, сте били и единствените с подходящата техника да разследвате корабокрушението.

– Не ни казаха, че ще използвате нашата подводница за огледа.

– В момента вашият капитан Джакоби вероятно получава заповед да ми помага по всякакъв начин. И в случай че се питате – правителството ще плаща.

– Какво по-точно трябва да направим?

– Знаете ли какви са обстоятелствата около потъването на „Смитбек“?

– Бях дежурен, когато получихме сигнала им за помощ. Казаха, че са се блъснали в айсберг. Отначало реших, че е шега, но сега имам теория.

Мърсър мълчаливо чакаше.

– Последните им думи бяха, че морето се е запалило. Мисля, че „Смитбек“ се е блъснал в контейнер, паднал от товарен кораб, и съдържанието му е предизвикало пожара.

– И ние предполагаме същото. – Мърсър беше решил да не споменава нищо за Тиса Нгуен и предсказанията ѝ и само щеше да предложи теорията за контейнера, ако третият помощник-капитан вече не се беше сетил за нея. Освен това бе измислил приемливо прикритие за неотложността на мисията си. – От флота обаче искат потвърждение. Има анонимни терористични заплахи срещу американски кораби в Тихия океан и ако се окаже, че не е катастрофа, а нещо друго...

– Трябва да разберат веднага, за да вземат съответните мерки – довърши мисълта му Карлайл. – Бях във флота двадесет и една години. Знаем как стоят нещата там и лично аз се радвам, че сме тук да помогнем.

– Благодаря ви, господин Карлайл.

– Джон.

– Джон. А мен ме наричат Мърсър.

– Хайде първо да те напомним, Мърсър, а после ще идем мислим

план как да огледаме потъналия кораб.

Мърсър остави оскъдния си багаж в определената за него каюта и се изкъпа набързо. Когато излезе от малката баня само по хавлия и се приготви да я хвърли на леглото, видя че на прага стои жена с гарвановочерни коси. Мърсър много добре си спомняше, че затвори вратата преди няколко минути. Жената беше по сандали, тесни къси панталони и прилепнала по тялото тениска. Очевидно не носеше сутиен и излъчваше първичен сексапил, който вероятно пленяваше повечето мъже. Тя го огледа от главата до петите. – Страхотна поява.

– Хеликоптерът ли?

– И това. – Тя престана да флиртува и очите ѝ добиха студен израз. – Аз съм Спирит Уилямс, един от учените, които загубват възможността си да работят заради вас.

– Аз...

– Няма какво да кажете, затова не го правете. Цял живот борих да се кача на борда на този кораб и исках да ви благодаря, че ме прецакахте. – Жената се обърна и тръгна коридора, преди Мърсър да разбере напълно смисъла на думите ѝ.

Той не я последва. Само щеше да си загуби времето. Тя беше учен, вероятно работеше по докторската си дисертация и бе толкова отдадена на работата си, че каквото и да се случеше, независимо колко е сериозно или важно, беше непоносимо объркване за нея. Подобно тесногръдо отношение служеше добре на учените в техния свят, но нанасяше огромни поражения върху останалата част на обществото. Мърсър очакваше, че и другите от научния персонал на „Морски наблюдател“ ще се държат с него по същия начин. Ако му провървеше, можеше да приключи мисията си преди отново да види Спирит Уилямс или някого от останалите.

Десет минути по-късно той намери каюткомпанията и видя, че късметът вече му е изневерил. Спирит Уилямс беше там заедно с Джон Карлайл и млад русокос мъж по бански и с пъстра хавайска риза. Кракът ѝ беше допрян до неговия и тя пиеше портокалов сок от чашата пред него. Мърсър забеляза пръстена на ръката ѝ и предположи, че са женени.

– А, Мърсър! – Карлайл стана. – Позволи ми да ти представя един от нашите водолази, Чарли Уилямс.

Сърфистът със слънчев загар се изправи.

– Наричай ме Чарли. Това е съпругата ми Спирит.

– Имах удоволствието да се запозная с нея – отвърна Мърсър и седна на четвъртия стол край масата.

Стюардът го попита дали желае нещо и той си поръча кафе.

– Видях господин Мърсър и го уведомих, че не одобрявам присъствието му на „Наблюдател“ – намусено каза Спирит. – Предполагам, че е тук като участник в потулването на някаква тайна на правителството. Флотата вероятно върши нелегални изследвания и убива китове със сонар, както направиха преди няколко години по крайбрежието на Лонг Бийч, и нещо се е объркало. А сега той ще скрие истината.

– Мърсър е дошъл да разбере защо преди две нощи загинаха много смели моряци – отвърна Джон, на когото му беше писнало от озлоблението й.

Екипажът не се интересуваше какво правят, след като бяха в открито море, но изследователите получаваха оскъдно финансиране и ревниво пазеха времето си на борда. Забавянето дори с няколко дни беше огромна загуба на времето и ресурсите им. Те не бяха престанали да недоволстват, откакто бяха научили новината, и Спирит беше най-гласовитата.

– Бог да ги прости! – каза тя. – Трябва да ги оставят да почиват в покой. Изпращането на хора тук да злорадстват над останките им е сатанинско.

– Мърсър не е дошъл да злорадства, а да получи отговори, за да не загиват повече моряци.

– Те са знаели какви са рисковете, когато са постъпили във флота. Смъртта влиза в професионалните им задължения.

Лицето на Карлайл се зачерви.

– Защитата на Съединените щати е тяхното професионално задължение.

– Аха, разбирам – още по-язвително подхвърли тя. – Смъртта е само допълнителна облага.

Мърсър улови погледа на Чарли. Водолазът не проявяваше интерес към обуздаването на съпругата си. Чувал я беше в действие и преди и знаеше, че трябва да стои настрана от огневата линия.

– Стига! – изрева обикновено невъзмутимият трети помощник-капитан. След потъването на „Смитбек“ възхищението му към военноморския флот и служителите му се бе разпалило отново. Преди обаче да успее да продължи, в каюткомпанията влязоха още четирима души.

Карлайл гневно погледна Спирит, избърса челото си с носна кърпа и ги представи. Единият от новодошлите беше вторият лоцман на подводницата. Другите трима оглавяваха поддържащия персонал.

– Ще трябва да тръгваш, скъпа – каза Чарли на съпругата си.

Тя коренно промени държането си, усмихна се на събралите се мъже и продължително целуна Чарли по устните.

– Ела да ме вземеш от лабораторията, ако ще се гмуркаш днес. Ще бъда в контейнера с контролния център. Обичам те.

– И аз те обичам.

Ако Джон очакваше Чарли да се извини за поведението на съпругата си, имаше много да чака. Секундите летяха.

Мърсър осъзна, че никой няма да наруши мълчанието, затова се прокашля.

– Е, да се залавяме за работа. Джон може би ви е казал, че ме изпратиха тук, за да разбера какво се е случило със „Смитбек“. Изглежда всички сме на мнение, че корабът се е блъснал в контейнер, който се е разбил и съдържанието му се е запалило. Флотът иска да провери тази хипотеза, като огледам плавателния съд. Открихте ли къде е точно на морското дъно?

– Намерихме го със сонара десетина часа след като пристигнахме в района – отвърна Джим Маккензи, шефът на водолазния екип. – „Смитбек“ се намира точно под нас на дълбочина около триста метра.

– Струва ми се плитко – отбеляза Мърсър. – Ние сме наред Тихия океан.

– Намираме се над подводно плато, издигащо се от бездната. Ако беше потънал осемдесет километра на север, нямаше да можем да стигнем до него. „Скокло“ е предназначена за дълбочина шестстотин метра, а двата АВК издържат до триста. „Скокло“ е името на подводницата ни. Така прави, когато излиза на повърхността. Просто изскача от океана.

Мърсър се усмихна.

– Имам приятел, който кръсти кучето си Повлекан, защото се влачи, когато излиза на разходка. Какво е АВК?

– Атмосферен водолазен костюм или „Тритон“. Нещо като едно-местна подводница с ръце и крака. Поддържа налягането на морското равнище, затова не е необходимо да се тревожим за декомпресия, и предоставя свобода на движенията, каквато нямат по-големите подводници, нито дори роботите.

Чарли помогна в разработването му и сега е може би най-добрият водолаз в света.

– Джими преувеличава – обади се Чарли. – В колежа работех на половин ден във фабриката и наблюдавах на компютъра как ги правят. – Той се ухили накриво. – Но наистина съм най-добрият.

– Колко души побира „Скокло“?

– Трима – отвърна Маккензи. – Лоцманът и двама наблюдатели. Имаме обаче проблем. По време на изпитание преди седмица изгоря едната редица фарове. На тази дълбочина не виждаш на сантиметър отвъд илюминатора, а роботите ни работят с камери, предназначени за дълбоки тъмни води, затова не могат да осигурят достатъчно светлина.

– Решението е аз да се спусна с теб в АВК и да го използваме като подвижна осветителна платформа – прекъсна го Чарли.

– Самостоятелни ли са тези костюми?

– Свързани са с „Наблюдател“ с кабелите за изтегляне и комуникации, но не разчитай на кораба за кислород. Не се тревожи – добави Чарли. – Спускали сме се няколко пъти с „Тритон“ и подводницата.

– Кога ще можем да се гмурнем? – обърна се Мърсър към Маккензи.

– Времето не е проблем. Не се предвиждат бури. Акумулаторните батерии са заредени и наскоро сменихме газоочистителите за въглероден двуокис. Трябва да сложим нови баластни плочи и да напълним резервоарите за кислород и после да направим няколко проби. Може би след пет часа.

– Ще искаш ли да видиш и кулата? – попита Карлайл. Мърсър за пръв път чуваше за кула.

– За какво говорите? – попита той.

– Подводната кула на около километър и половина западно от нас. Открихме я със сонара, докато търсехме „Смитбек“.

– Какво представлява?

– Не сме сигурни – отвърна Маккензи. – Прилича на подводна петролна сонда. Висока е двеста и четиридесет метра и широка трийсет в основата. Стеснява се нагоре.

– Цялата ли е под водата? Маккензи кимна.

– Дъното там е по-дълбоко, отколкото тук, около четиристотин метра. Върхът на кулата е на дълбочина сто и петдесет.

Мърсър не беше чувал за подобна конструкция. Познаваше добре дълбоководното сондиране, макар че не беше геолог специалист по петрола. Такава платформа вече не беше рядкост. Някои сонди в Северно море се извисяваха на триста метра, но всички се обслужваха от модули, построени над морското равнище. Маккензи и Карлайл говореха за нещо съвсем ново. И докато мислеше за това, му хрумна и друга идея. Доколкото му беше известно, в радиус от две хиляди мили от мястото, където се намираха, нямаше петролни залежи. Загадките ставаха все повече, но трябваше да ги решава една по една. Беше сигурен, че между

тайнствената кула и катастрофата със „Смитбек“ има връзка, но искаше да огледа кораба, преди да проучи подводната конструкция.

– Да проверим първо „Смитбек“. Какъв е пробегът на „Скокло“?

– Може да стои под водата тридесет и няколко часа, но има предел на скорост три възела и не може да се каже, че е бързоподвижна – отвърна Алан Джарвис, лоцманът на подводницата, който щеше да закара Мърсър до потъналия кораб. Джарвис беше на неговите години, черна оредяваща коса и очила с позлатени рамки. – Ако искаш да останем на дъното и да отидеш до кулата, ще ни трябва един час, дори повече, защото през целия път ще се борим с течение със скорост два възела.

– Ще трябва да преместим „Наблюдател“ – отбеляза Карлайл. – Чарли ще е завързан за нас. За да го закарваме дотам, ще трябва да го вдигнем нагоре, да го пренесем до кулата и после отново да го спуснем.

– Това проблем ли е?

– Не. Вие ще се движите толкова бавно, че той ще ви изпревари.

– Тогава ето какво ще направим – заяви Мърсър и никой не оспори правото му да реши. – Първо ще се спуснем към кораба и сетне ще разгледаме онази ваша кула.

Мърсър се опита да дремне след съвещанието, но силното кафе и тракането на вентилатора на климатичната инсталация го държаха буден. След като един час се визира в тавана, той призна, че безсънието му няма нищо общо с кофеина и шума. Образът на Тиса Нгуен прогонваше съня от очите му. Мърсър непрекъснато си представяше очите ѝ – дълбочината им и болката им. Не вярваше, че това се дължи на лична драма, защото хората криеха по-добре такива неща, особено от непознати.

Тя му напомняше на изображение от картина с религиозен сюжет – Богородица с младенца, където блажената Мадона с обич гледа бебето си, но в очите ѝ се чете и прозрението, че той ще трябва да умре, за да изкупи греховете на света. Дали Тиса познаваше греха? Затова ли беше убедена, че настъпва краят на света?

Какво беше видяла с очите си, че да вярва в това? Тиса изобщо не страдаше за положението в света, глада и бедствията, за които медиите съобщаваха толкова бодро и енергично, а за нещо определено, за което само тя и организацията ѝ знаеха, че се е случило или ще се случи.

Тя всъщност беше признала за намесата на групировката в потапянето на „Смитбек“. Не, не беше така. Само бе споменала, че в Тихия океан ще се случи нещо необяснимо.

Мърсър никога не се беше чувствал толкова объркан. Имаше усещането, че върви по минирано поле и държи грешна карта. През

последните седмици му бяха подхвърлили десетина лъжи, бе оцелял от два опита за покушение и бе срещнал жена, за която не преставаше да мисли. Връзката между всичко това беше ефирна и не можеше да я види, още по-малко да я разбере.

Знаеше ли Тиса, че „Смитбек“ е бил близо до кулата? Дали го беше предупредила своевременно и го бе оставила да разсъждава, така както не бе предотвратила смъртта на жената в хотел „Луксор“? Или се опитваше да проумее някакви неумишлени последици? Ами ако „Смитбек“ се бе изпречил на пътя на експеримент, който организацията й извършваше? Имаше ли това нещо общо е експеримента на доктор Мари с оптично-електрическия камуфлаж?

Мърсър можеше само да се надява, че някои от отговорите се намират на триста метра под леглото, на което неспокойно се мяташе.

Час по-късно той се отказа от опитите да заспи, облече работния комбинезон, който Алан Джарвис му беше дал, и отиде на кърмата на „Наблюдател“.

„Сколко“ беше в люлка под крана. Подводницата беше боядисана в яркочълто и на корпуса бяха монтирани резервни кислородни бутилки, малки мотори и витла и две механични ръце, завършващи със злоешици на вид щипки. Носът беше направен от плексиглас, дебел петнайсет сантиметра. Лоцманската кабина беше тясна. Алан щеше да седне зад и малко над двете места за наблюдателите. На стените отвътре бяха наредени копчета, лостове и няколко компютърни монитора с плоски екрани. Малката подводница беше върхът на модерната дълбоководна технология.

Чарли беше наблизил и работеше върху още по-необикновена екипировка – атмосферния водолазен костюм „Тритон“. АВК също беше боядисан в жълто и с двадесетте въртящи се съчленения приличаше на огромна гъсеница. Шлемът беше с широка лицева част за по-добра видимост, а в края на ръцете имаше подвижни щипци с три пръста.

– Какво ще кажеш? – с нескрита гордост попита Чарли.

– Изумително, по дяволите! Колко тежи?

– Двеста и петдесет килограма, когато е празен, но е балансиран и в съединенията има вода, затова на дълбочина над десет метра е почти безтегловен. Много е хубав, стига да не страдаш от клаустрофобия.

– Как се работи с него?

– Няма нещо особено. – Чарли отвори задната част на костюма. – Готвех се да проверя системите. Може да го направим заедно. Влез вътре.

Това беше все едно да нахлузи стоманени панталони. Мърсър използва прикращения за люлката на АВК лост, за да се провери през отвора, после спусна краката си до крачолите и пъкна ръцете си в ръкавите, а главата в куполовидния шлем. Костюмът миришеше на електроника, дезинфектант и съвсем леко на потта на предишния потребител.

– Усещаш ли педалите под краката? – Гласът на Чарли беше приглушен и далечен, макар че лицевата част на шлема беше отворена.

– Да.

– Те контролират моторите. Отпуснеш ли тежестта си върху десния заден педал, костюмът се движи назад. Опитай.

Мърсър натисна с пета и двата мотора, прикрепени към раменете, забръмчаха.

– Натисни напред и ще тръгнеш напред.

Той опита и малките витла спряха веднага и започнаха да се обръщат в противоположната посока.

– Левият ти крак контролира обръщането – обясни Чарли. – Задният педал те обръща надясно, а предният наляво.

Мърсър изпълни указанията и други мотори, монтирани на външната част на скафандъра, забръмчаха пронизително. След това пробва ръцете. Хиляди часове беше работил с тежки минни машини с подобни лостове за управление като ръкави на костюм и само за няколко минути започна да борави с контролните уреди на „Тритон“.

– Мамка му, човече! Имаш вроден талант – възкликна Чарли, когато Мърсър се обърна.

– Контролните уреди са поставени логично. И казваш, че на десет метра вече не усещаш тежестта?

– Костюмът е изумително маневрен. Ръцете се движат само с мускулна сила и можеш да се навеждаш на четиридесет и пет градуса. Астронавтите от НАСА казаха, че са по-хубави от техните скафандри, а налягането, при което ние работим, е много по-високо от вакуума, където те имат опит. Ако ти остане време, докато си на борда, ще ти дам да изпробваш единия във водата.

Мърсър се усмихна.

– С удоволствие, но мисля, че няма да стане. Очаквам да замина от тук колкото е възможно по-скоро.

Обикновено безгрижното и весело изражение на Чарли помръкна.

– Какво става всъщност? – попита той. – Позволено ли ти е да говориш? Права ли е Спирит, че правителството е объркало нещо?

– Не, няма потулване на тайна, макар да се съмнявам, че думата ми

ще убеди съпругата ти.

Бившият сърфист се подсмихна.

– За пет минути разбрах, че когато твърди, че небето е зелено, не трябва да споря с нея.

– Бавно загряваш – пошегува се Мърсър. Отстъпчивият и добродушен характер на Чарли го предразполагаше. – Аз го установих за пет секунди.

– Спирит е голям образ, нали? Запознахме се на купон на плажа. Тъкмо бях убедил едно друго момиче да дойде у дома, когато Спирит се появи зад мен. Заяви, че имам предразсъдъци към жените и се интересувам единствено от силиконовите гърди на другото момиче. Обърнах се да ѝ кажа, че е лесбийка, и направо онемях, като я видях. Мисля, че и тя го почувства. И после си спомням само, че бяхме в леглото и Спирит рече нещо от сорта „По-хубави са от силиконовите, нали?“.

Мърсър се усмихна. Донякъде завиждаше на Чарли, че е успял да преобрази секса в любов. Много пъти беше изпитвал онази моментна тръпка на сексуално желание, но поради една или друга причина връзката му не се бе задълбочавала. Хари Уайт веднъж му беше казал, че за да се ожениш, трябва да избереш подходящия човек и подходящия момент. Едното не ставало без другото. Разбира се, съветите за брака на осемдесетгодишния ерген не бяха най-добрата идея на света, но Мърсър не можеше да отрече, че в думите му има зрънце истина.

Много жени бяха идвали и си бяха отивали от живота му. Мърсър не мислеше, че проблемът е в тях, затова сигурно беше в подходящия момент. Или в него.

Мислите му бяха прекъснати от появата на Алан и Джим Маккензи. Алан хвърли горнище на анцуг на Мърсър.

– На триста метра е студено, а не можем да си позволим да използваме акумулаторните батерии за отопление.

Мърсър го облече, а другите трима мъже и екипът от техници се заловиха с последните приготовления преди потапянето. Мърсър забеляза, че Спирит стои на площадката за хеликоптери над палубата. Ако не грешеше, тя гледаше него, а не съпруга си. И после очите им се срещнаха. Спирит го изглежда презрително и влезе в надстройката. Беше ядосана не заради забавянето в изследователската ѝ работа, за което беше виновен той, а лично на него.

– Всичко е готово – съобщи Маккензи. – Хайде да те пъкнем в консервата и да вдигнем ципа.

Мърсър се изкатери по стълбата, подпряна на „Сколько“, провря се

през люка, като внимаваше да не се изцапа с гъстото машинно масло, размазано по защитните прегради около отворите за плътно затваряне, и се настани на едно от тесните, места за наблюдатели. Пред него имаше редица копчета и лостове, но Алан го бе уверил, че не трябва да се безпокои за тях. Лоцманът контролираше всичко, освен механичните ръце. Миг по-късно в подводницата влезе и Алан. Той нахлузи шлем на главата си и отново се залови да проверява уредите и да съобщава данните на Маккензи, който заедно с още неколцина души бе отишъл в контейнера с контролния център. Мърсър сякаш слушаше тайнствения език на пилот, който говори с диспечери – поредица от числа и неразгадаеми съкращения.

– Добре. Всичко е наред. Може да тръгваме. Ние ще се потопим първи, а Чарли ще ни последва в „Тритон“.

– Колко ще продължи спускането?

– Не би трябвало да е повече от двадесет минути. За твоя информация налягането е около четиридесет килограма на квадратен сантиметър.

– Напомни ми да не си купувам имот в този район. Кранът повдигна единадесеттонната подводница от спусковата шейна и внимателно я понесе към края на кърмата. Морето беше спокойно и тъмносиньо, а небето безоблачно. „Сколько“ бавно бе спусната във водата. Мърсър несъзнателно пое дълбоко въздух, когато вълните обляха плексигласа.

– Не си се гмуркал с такова нещо, а?

– Толкова ли е очевидно?

– Не съм – отвърна Алан. – Повечето хора, които се качват за пръв път, са толкова нервни, че не спират да говорят. Но всеки поема дълбоко въздух, когато подводницата започне да потъва. – Лоцманът включи слушалките и микрофона на главата си. – Джим, готов съм. Спускай ни.

„Сколько“ се разтресе, когато се освободи от кабелите, и заплава самостоятелно.

– Потеглихме – каза лоцманът.

Подводницата беше в отрицателна плаваемост поради железните плочи с тежест един тон, прикрепени към долната част на корпуса, и веднага потъна под вълните. Мърсър изви врат и надникна нагоре, докато водата покриваше плексигласовата лоцманска кабина. Повърхността на океана отразяваше трепкащ сребрист блясък и постепенно се смаляваше, докато подводницата се спускаше към дълбините. Няколко минути достатъчно светлина проникваше отгоре и водата наоколо се

виждаше ясно. Изхвърлените от камбуза хранителни остатъци привлякоха пасаж риби и хищниците, които ги преследваха. Няколко по-смели екземпляра спряха, за да преценят дали подводницата ще бъде следващата им закуска, преди да изчезне в съгъстващия се мрак.

Все по-надълбоко се спускаха, водата пречупваше спектъра на светлината като призма, така че цветовете започнаха да се разделят и да избледняват. Първо изчезнаха жълтите и оранжевите отънъци, а после червените. Остана виолетовата бездна, която също избледня до синьо и накрая стана черна.

– Мислиш ли, че сме сами? – попита Алан след десетина минути.

– Предполагам – отвърна Мърсър с усещането, че опитният лощман го изпитва.

Алан натисна копче на таблото и морето оживя. Водата съвсем не беше чиста и прозрачна, а приличаше на снежна виелица. Телата на десетки милиони миниатюрни същества бавно се носеха надолу към бездната, където създанията на дъното щяха да ги асимилират и отново да ги върнат в хранителната верига. Рибите, които бяха стояли настрана от тромавия натрапник, се втурнаха към фаровете. Все още беше плитко и Мърсър разпозна формата на рибите, но не и различните видове. Истински странните морски същества – сепни вампири, змиорки, морският дявол и други – живееха дълбоко под пределната дълбочина на потапяне на „Скокло“.

– Прекарал съм над шест хиляди часа тук долу – гордо каза Алан. – Никога няма да ми омръзне. – Той отново угаси фаровете. – Съжалявам, но трябва да пестя акумулаторите. Знам, че потапянето няма да продължи дълго, но това е стандартна оперативна процедура.

– Благодаря за гледката. Работиш на страхотно местенце.

– Дълбочината е двеста и шейсет метра – извика Алан на Мърсър и на хората, които с трепет гледаха мониторите на борда на „Морски наблюдател“.

– Чарли се гмурка – съобщи Маккензи.

– Прието, Джим. Би трябвало да стигнем до дъното след шест минути.

– Прието.

Джарвис активира сонара за претърсване на дъното, слаб акустичен пулс, който пиукаше все по-ускорено с увеличаването на дълбочината. Гърдите на Мърсър се свиваха и отпусаха в ритъм с тоновете. Знаеше, че се приближава до отговора, но не беше сигурен какъв е въпросът.

– Петнайсет метра до дъното – измърмори Алан. Пръстите му

летяха по контролните бутони и лостове, докато маневрираше под водата.

– Намирате се на петдесет и седем метра източно от потъналия кораб – съобщи Маккензи по радиопредавателя.

По лицето на Мърсър се стече струйка кондензация. Очакваше я, защото разликата между температурата в „Скокльо“ и океана беше петнадесет градуса, но като си представи огромното налягане върху стоманения корпус, сърцето му подскочи.

Алан включи моторите за движение напред и отново запали фаровете. Дори да работеха с пълния си капацитет, те пак нямаше да осветят повече от шест метра. Водата беше гъста като масло. Мърсър се вторачи в мрака, опитвайки се пръв да съзре „Смитбек“. Дъното беше песъчливо, набраздено от постоянното течение и безинтересно като повърхността на луната.

– Ето го! – каза Алан, който имаше богат опит в дълбоководното гмуркане и видя минута преди Мърсър очертанията на потъналия кораб.

„Смитбек“ се извисяваше от морското дъно като развалините на отдалвна изоставена мавърска крепост в Сахара. Беше потънал само преди няколко дни, но изглеждаше стар, изоставен, забравен и от десетилетия обитаван от духове. – Господи! Погледни го.

„Смитбек“ беше военен морски плавателен съд, товарен кораб с тъп нос и квадратна кърма. Беше купен от „Маерск Лайн“ след войната в Персийския залив и работата му беше да извършва бързи доставки за въоръжените сили, включително до шестдесет танка „Ейбрамс“. Корабът беше дълъг сто и осемдесет метра, но се нуждаеше само от четиридесет и осем души екипаж. Мърсър и Джарвис видяха достатъчно детайли, за да разберат, че случилото се със „Смитбек“ не може да се обясни със сблъсък с контейнер. Мърсър не проумяваше онова, което виждаше.

Корпусът и надстройката бяха смачкани от падането на морското дъно. Явлението не беше необичайно. Потъващият плавателен съд можеше да се удари с двадесет морски мили в час в дъното, а отделни конструкции не бяха проектирани да издържат на такава сила. Но пораженията върху „Смитбек“ бяха много по-сериозни, отколкото Мърсър и Джарвис очакваха.

Сякаш гигантски юмрук беше смазал на морското дъно останките на кораба. Носът беше заровен дълбоко в тинята, а килът беше счупен по средата. Беше невъзможно да се каже Дали „Смитбек“ се е наклонил, защото беше напълно разрушен. От информацията за кораба, която Айра му бе дал.

Мърсър знаеше, че мостикът се е издигал над кила на близо тридесет метра. Купчината изкривен метал на дъното на Тихия океан не изглеждаше повече от една четвърт от това разстояние. „Смитбек“ беше сплескан като палачинка.

Светлината извън подводницата се промени, когато Чарли се приближи до потъналия кораб с водолазния си костюм.

– Какво се е случило? – попита той, като видя мащабите на пораженията.

– Опитваме се да преценим – отвърна Мърсър. – Да започнем от носа и да продължим към кърмата.

– Прието.

Лесноподвижният „Тритон“ се повдигна от корпуса и се насочи към предната част на „Смитбек“. Алан маневрира „Скокльо“ на място, така че всички фарове да осветят кораба. Чарли и подводницата се движеха като един, докато си проправяха път по дължината на „Смитбек“. Стоманената му повърхност беше нагъната като акордеон. Гредите бяха пробили метала и стърчаха като натрошени кости. Когато стигнаха до средата, Мърсър накара Алан да приближи подводницата колкото е възможно повече до кораба. Шестте нива на четвъртитата надстройка бяха изравнени с най-долното. Палубата беше осеяна със стъкла от кабината на шурвала, които искряха като скъпоценни камъни. Близо до кърмата на черни мехури изтичаше машинно масло. Имаше само две дупки, откъдето излизаше въздух.

– Какво мислиш, Алан? – попита Чарли, след като приключиха с огледа.

– Предполагам, че е бил натоварен догоре и всичият въздух е излязал от корпуса, докато е потъвал. Това е единствената причина пораженията да са толкова сериозни. Какво е твоето предположение, Мърсър?

– Теорията ти е правдоподобна, но има един проблем. – Мърсър потърка брадичката си, докато обмисляше изводите от онова, което се готвеше да каже. – „Смитбек“ се е връщал от Корея. Празен. Обемът на товарните отсеци е сто хиляди кубически метра. Дори ако товарните рампи някак са се отворили, трябвало е да мине много повече време, за да излезе такова голямо количество въздух. Мисля, че причината е друга.

– Каква? – попита Чарли.

– Не знам, но ми се струва, че отговорът е в кулата, която сте открили, момчета. Джим, чуваш ли ме?

– Слушаме ви – отвърна Макензи, който беше на „Морски

наблюдател“.

– Отиваме към кулата. Издърпайте Чарли. Ще се срещнем с него там.

– Прието. Алан, курс на двеста шестдесет и пет градуса. Ще коригираме посоката ви по пътя, защото има напречни течения.

– Разбрано, Джим. Двеста шестдесет и пет. – Лоцманът издигна подводницата и угаси фаровете. Мракът отново стана непрогледен, докато безшумно се отдалечаваха от призрачния кораб.

Алан включи портативен касетофон, за да заглуши постоянното бърмчене на моторите за движение напред. Тясната кабина се изпълни със звуците на джазова музика.

– Спускал съм се до двадесетина потънали кораба – каза той след няколко минути. – Подобно деформиране става с по-старите плавателни съдове. Те рухват, след като корозията разяде стоманата. Веднъж намерихме товарен кораб от Първата световна война в крайбрежните води на Франция. Беше се разпаднал по същия начин като „Смитбек“. Представляваше нещо като сандвич от палуби и ръжда. Но не съм виждал чак такива поражения като на „Смитбек“.

– И аз не мога да си го обясня.

– Но нещо ти се върти в главата.

– Може би. – Мърсър не добави нищо повече. Нямаше доказателства и не можеше да изкаже изключително необикновената си хипотеза.

Джарвис управляваше малката подводница с помощта на сложните сензори и изглежда не го интересуваше, че не вижда на повече от два-три сантиметра отвъд купола от плексиглас. Мърсър свикна с дезориентиращата среда и се настани по-удобно на седалката. Температурата в кабината спадна до тринадесет градуса и той се зарадва, че е облякъл анцуга. Държеше ръцете си между краката, но въпреки това усещаше, че са студени. Хладината отчасти се дължеше на онова, което със страх очакваше да намери в кулата.

Четиридесет и пет минути по-късно Джим Маккензи се обади да променят курса и ги предупреди, че се намират на хиляда метра от кулата. Сонарът показва, че морското дъно е на деветдесет метра под овалния корпус на „Скокло“. Джарвис насочи надолу носа на малката подводница, когато се приближиха до загадъчната конструкция.

– Ще започнем от основата – каза той и запали фаровете – Чарли не може да се спусне толкова надълбоко, затова известно време ще бъдем сами.

– Добре.

Първата от огромните подпори на кулата се появи, когато бяха на разстояние пет метра. Диаметърът на огромния стоманен стълб беше най-малко дванадесет метра. Освен огромната тежест на конструкцията, нямаше никакъв механизъм който да я е забил в морското дъно. Подпорите бяха на височина петнадесет метра от пясъка и вероятно бяха прикрепени към другите колони. Кръстосаните греди допълваха дизайна на скеле. Сякаш бяха открили Айфеловата кула под водата.

Подводницата обикаляше кулата, като спирално се издигаше нагоре и се движеше само на педя от конструкцията. Когато бяха на шейсет метра от дъното и на тридесет от мястото, където Чарли можеше да помогне в разследването, те видяха първото витло. Петте перки бяха огромни и зловещо извити, за да постигнат максимална ефективност при въртене. На потрепващата светлина беше трудно да се определи от какво е направено дванайсетметровото витло, но материалът изглеждаше еластичен. Военноморският флот използваше меки витла в най-тихите си подводници, за да намали до минимум шума от придвижването.

– Какво е това според теб? – попита Джарвис, всъщност без да очаква отговор.

В лабиринта от стомана зад витлото беше сгушена аварийна капсула, поне два пъти по-голяма от подводницата. Алан предпазливо провери носа на „Скокло“ между по-големите подпори, за да видят по-отблизо странната конструкция.

Между витлото и капсулата минаваше ос. От долния ѝ край излизаха няколко големи тръби, които изчезваха в мрака.

Мърсър и Алан не ги бяха забелязали, докато се издигаха.

– Прилича на гигантска мелница – отбеляза Мърсър. – Перките са обърнати към течението. Върти ги водата, минаваща през тях.

– Но каква е функцията им? Изпомпват ли нещо от земята, например петрол?

– Не знам. Хайде да се измъкнем и да видим какво има над нас.

Откриха още три такива витла. Чарли в скафандъра ги чакаше на двеста метра под повърхността.

– Колко такива неща има под нас? – попита той по предавателя.

– Четири.

– И още две нагоре.

– Откри ли резервоари? – попита Мърсър.

– Само витлата и поддържащите механизми. В момента нищо не работи и мисля, че всички са свързани с тръби. Забелязах, че водата е по-студена около по-тънките тръби.

„Тънки“ беше относително понятие. Тръбите, свързващи машините, бяха с диаметър поне метър и половина.

– Колко по-студена?

– Между пет и седем градуса според сензорите на водолазния костюм.

Мърсър усети, че е по следите на първото доказателство, което му беше необходимо.

– Може ли да проверим температурата в основата на кулата? – обърна се той към Джарвис.

– Няма проблем. Не забравяй, че подводницата е направена за научни изследвания и на всеки петнадесет секунди можем да проверяваме температурата, налягането и солеността.

– Чарли, стой там – нареди Мърсър, обзет от вълнение. Беше сигурен, че знае какво са открили. Имаше известен риск, докато бяха близо до кулата, но той смяташе, че е оправдан. – Ще се нуждаем от теб, докато се издигаме. Искам да отворя кожуха на едно от витлата, за да видя какво има вътре.

– Ще действам по въпроса, докато сте долу – каза Чарли с характерния си провлачен говор на сърфист.

– Не. Чакай ни да се върнем.

– Е, добре, добре – отвърна Чарли, смирен от резкия тон на Мърсър.

Подводницата излезе от кулата и отново се насочи към дъното.

– Какво мислиш? – попита Алан, докато се спускаха.

– Турбините може да се използват за три цели – отвърна Мърсър. – Да изпомпват, да вкарват нещо и да произвеждат електричество. Тук няма трансмисионни линии, значи съоръжението не произвежда енергия. Не видяхме резервоари, които да съхраняват материал, изпомпан от морското дъно.

Остава вариантът, че нещо се вкарва в земята.

– Звучи логично, но не трябва ли да има резервоари за онова, което се вкарва?

– Не и ако е морска вода. Или ако системата е затворена верига?

– Какво е тогава?

– И двете.

– Ще ми обясниш ли?

– Питал ли си се как поддържат леда на хоккейните игрища?

Джарвис се ухили.

– Израснах в Аризона. Хокейт не беше приоритет.

– „Койотите“ играят във Финикс – подчерта Мърсър. Вкарваш солена вода чрез система от тръби под леда. Поради солта водата не замръзва при нула градуса и остава в течно състояние. Свърхохладените тръби запазват леда и готово – хокей в пустинята.

– Чакай – прекъсна го Джарвис. – Издигаме се от дъното. Температурата на водата спада по-бързо, отколкото би трябало, с четири градуса само за пет метра.

Решетката от стоманени подпори до основата на кулата не им позволяваше да се приближат до тръбите, спускащи се надолу от кожуха на турбината. Мърсър накара Джарвис да обикаля конструкцията във все по-широки кръгове. На светлината на фаровете дъното изглеждаше еднообразно. Наносите имаха зеленикав оттенък и поради вихрушката от органични материали видимостта беше около метър. Алан обаче майсторски управляваше подводницата за движение близо до бездната.

– Какво е това? – попита той след няколко минути. – Кратер?

– Не съм сигурен – отвърна Мърсър, макар да беше убеден, че знае какво е.

Те преминаха над кратера за няколко минути. Сонарът за релефа на дъното показва, че дълбочината му е трийсет метра. Мърсър изчисли наум, че обемът на кратера е близо петнайсет хиляди кубически метра и помоли лощмана да задържи подводницата над ръба на огромната яма.

– Какво търсим?

– Задръж я неподвижно – отвърна Мърсър и започна да работи с контролните уреди.

– Ей, не може да правиш това! – възрази Джарвис, когато механичните ръце на „Скокльо“ се протегнаха напред.

Мърсър провери как щипците реагират на движенията му върху лостовете за управление.

– Ще заплатя щетите.

За секунди Мърсър разбра каква е системата. Не беше трудно да маневрира с автоматизираните ръце на подводницата, защото много години бе работил с миньорска техника. Той прибра едната ръка и премести другата по-близо до ръба на кратера.

– Какво става там долу? – извика Маккензи по предавателя.

– Искам да взема проба от почвата – отвърна Мърсър и бръкна с механичната ръка в калта, предизвиквайки малка лавина, която се плъзна край подводницата. Макар да нямаше обратна информация за съпротивление върху лостовете, той усети, че щипците се удариха в нещо твърдо. От тинята изскочи сребрист мехур и в издълбаната от него

кухина се видя странна бяла маса.

– Какво е това? – попита Джарвис.

– Лед.

– Какво? Невъзможно! Мърсър се обърна и го погледна.

– Лед е. Кулата представлява гигантска нагревателна помпа.

– Но за какво служи? Няма логика.

– Хей, момчета! – извика Чарли отгоре. – Тук става нещо. Перките започнаха да се въртят. Виж ти!

– Какво? – попита Алан.

– Течението не може да е по-силно от един-два възела, а това чудо се върти като чудноват ураган.

Мърсър проумя значението на думите на Чарли миг по-късно. Той възприемаше кулата от един аспект и пренебрегваше друг. Осъзна грешката си и очите му се разшириха от изумление, но въпреки това заговори с твърд като стомана глас.

– Чарли, хвани се за нещо. Дръж се за кулата. Джим, чуваш ли ме там горе?

– Тук съм, Мърсър. Какво става?

– Намираме се над залежи от метан-хидрат. Това е потопило „Смитбек“. Трябва да се махнете оттам.

– Какви ги говориш?

– Метан-хидратът е последният голям източник на твърдо гориво на планетата – газ, затворен в леда от температурата и налягането на морското дъно. Обикновено е стабилен, но мисля, че предназначението на кулата е да разтапя метан-хидрата. Този газ увеличава обема си около сто и петдесет пъти в твърдо състояние. Ако залежите са големи, океанът ще закипи като шампанско от толкова много метан. Плътноста на водата ще намалее, „Морски наблюдател“ ще загуби плаваемост и ще потъне като камък.

– Газът изригва ли в момента? – попита Маккензи, който разбра опасността.

– Ще изригне.

Първото предположение на Мърсър, че кулата е нагревателна помпа, се оказа правилно. Но едва сега осъзна, че конструкцията не вкарва студена морска вода в земята, за да поддържа стабилността на метан-хидрата, а го извлича, за да разсее хладината в по-топлата плитка вода и да провокира избухване на газа.

„Смитбек“ сигурно бе преминал по време на експлозия и се бе блъснал в огромно парче хидратен лед, което не се е разтопило по пътя

си към повърхността. Но не този сблъсък бе станал причина за потъването му, а промяната в плътността на водата. Корабите плават, защото тежат по-малко от обема вода, изместван от корпусите им. В случая със „Смитбек“ разпенената смесица от газ и вода не е била достатъчно плътна или тежка, за да издържи на масата на плавателния съд. Корабът бе натежал повече от водата, която е измествал, и бе загубил плаваемост. И в някой критичен момент бе започнал да потъва толкова внезапно, че никой не бе успял да се спаси. „Смитбек“ явно се бе отправил надолу много по-бързо от нормалното и вероятно се бе ударил в дъното с около двадесет и пет километра в час. Нищо чудно, че от корпуса не излизаше много въздух. Той бе изкаран от кораба в момента на падането.

А пожарът, за който екипажът бе съобщил, преди „Смитбек“ да потъне? Метан-хидратът, дори под формата на лед, беше изключително лесновъзпламеним. Въздухът около кораба сигурно е бил наситен с газа и малка искра е предизвикала катастрофалната експлозия. Мърсър прогони от съзнанието си ужасяващата картина – плавателният съд, обхванат от пламъци, докато екипажът напразно се опитва да разбере защо незначителната повреда от сблъсъка е станала причина Да потъват. Той се съсредоточи върху положението в момента.

От предавателя се чува забързани команди, издавани от контролния център на „Морски наблюдател“.

– Трябва да изтеглим Чарли на борда – каза Маккензи.

– Мисля, че нямате време.

Мърсър посочи на Джарвис накъде да насочи подводницата – далеч от мястото, където вероятно щеше да стане следващата експлозия от газ. Дънният сонар бе нарисувал на екрана дигитално изображение на морското дъно наоколо. Кулата сякаш бе издигната в средата на поредица от възвишения. Едното вече беше изчезнало в експлозия от газ, оставяйки дълбок кратер.

– Чарли, какво е положението при теб? – попита Маккензи.

– В готовност съм – отвърна младият калифорниец. – Мисля, че съм добре. Ще издържа, ако кабелът се скъса, стига Алан да дойде да ме вземе.

– Температурата се покачи с три градуса – предупреди Джарвис.

Мърсър включи микрофона си.

– Чарли, когато газът експлодира, ще бъдеш точно над него. Сигурен ли си, че ще издържиш?

– Да. Увил съм ръце около подпората. Няма да ходя никъде.

Водата започна да вибрира и видимостта спадна до нулата в буря от

ситна утайка. Отначало не се чу нищо, но после басовият тон се извиси в постоянен грохот.

– Температурата се повиши с още три градуса.

– Обърни подводницата срещу течението от кулата и я издигни на двеста метра – заповяда Мърсър, разчитайки, че стълбът от газ, който всеки момент щеше да изригне от морското дъно, ще мине покрай тях.

– Прието.

С внезапност, каквато никой не очакваше, морското дъно изчезна в талази мъгла, която се разрасна като гъбовиден облак от ядрен взрив. Метан-хидратът, огромен мехур от замразени въглеродороди, изригна във висок водопад, когато топлата вода, нахлуваща от върха на кулата, стигна до точката си на кипене и го издигна. Газът се отправи към повърхността, въртейки се в лудешки взрив от енергия като гигантско торнадо.

Подводницата бе подхваната в периметъра на изригването. Джарвис беше изхвърлил баласт, за да се издигнат, и бе увеличил тягата, за да спомогне за изгласването на подводницата към повърхността, но скоростта намаля, когато разпенената вода я погълна.

– По дяволите! – изруга Алан и увеличи още тягата.

– Чарли, трябва да откачиш кабела си – извика Мърсър. – Джим, газът изригва. Отдалечете „Наблюдател“ колкото е възможно повече. Отправете се на запад, срещу течението, иначе ще потънете като „Смитбек“. Ние с Алан се опитваме да заемем позиция, в случай че Чарли загази.

– Ако откача кабела, няма да имам връзка с вас.

– Разбирам – отвърна Мърсър. – Насилваме „Скокло“ да стигне до твоята дълбочина.

Водата прииждаше и се пенеше, сякаш кипеше.

– Скоростта на издигане намаля на петнадесет метра в минута и става все по-бавна – съобщи Алан.

– Можеш ли да изхвърлиш още баласт? – попита Мърсър. Не му беше приятно, че е само пътник.

– Не и ако искаме да се задържим на двеста метра, за да помогнем на Чарли.

– Ами ако се отдалечим от центъра на стълба от газ?

– Ако променя курса, вероятно ще започнем да се спускаме. Опасявам се, че ще трябва да изчакаме. По дяволите, в неутрална плаваемост сме!

Гледката от „Скокло“ наподобяваше ад, но картината пред очите

на Чарли беше много по-страшна. Подводницата бе повлечена в периферията на изригването, а той се намиреше в центъра. От време на време се освобождаваше толкова много метан, че го поглъщаха грамадни мехури смъртоносен газ. Чарли стоеше в скафандъра и гледаше как водата се стича по шлема му като дъжд по предно стъкло на кола. И в следващия миг мехурът отминаваше и огромното налягане на морето отново се стоварваше върху него. На няколко пъти той загуби равновесие и металните нокти на водолазния му костюм, където бяха ръцете му, остъргаха подпората на кулата.

Картината на повърхността не беше по-приятна. Маккен-зи мигновено бе предал на мостика заповедите на Мърсър. Лоцманът беше подал пълна тяга и бе насочил кораба на запад, срещу течението от кулата. Газът стигна до повърхността веднага щом „Наблюдател“ започна да се движи. Появата му представляваше само леко вълнение на мръсна вода, локализирано явление, което би било подминато като порив на вятър, обезпокоил морето.

Но после количеството на изригващия метан се увеличи. Кипящи гейзери вода се извисиха на девет, дванайсет и петнайсет метра във въздуха. Морето сякаш се разтапяше. Водолазна шамандура, която не беше прибрана по време на аварийната маневра, потъна, когато плътността на водата рязко намаля. „Наблюдател“ започна да се движи по-бавно. Мехури от газ изместваха морската вода, от която корабът се нуждаеше, за да плава на повърхността. „Наблюдател“ леко потъна. Вълните минаваха на сантиметри от лакираните му перила. От океана изригваше все повече метан. И сетне постоянното източно течение понесе кораба. „Наблюдател“ стигна до чисти води и се издигна.

Навременното предупреждение на Мърсър ги спаси от участието на „Смитбек“. Но за него и Алан угрозата не бе отминала и смелата малка подводница потъваше все по-дълбоко в бездната.

НЮ ЙОРК

Златиста слънчева светлина струеше през кованото желязо на своестите прозорци на таванския апартамент. Дървеният под сякаш пламтеше на ярките лъчи. Стените бяха тухлени, а мебелите малко – диван, ниска маса и няколко разхвърляни тук-там големи възглавници. Жилището се състоеше от едно просторно помещение. Душът беше преграден с платнени ленти, висящи от високия таван. Кухнята беше по-малка от камбуз в скромна по размери яхта.

Жената, която заемаше различни пози в средата на стаята, беше обляна в пот. Термостатът беше настроен на максималната степен. Тя стоеше на тънка рогозка и извиваше гръб, докато пръстите ѝ докоснеха пода зад нея. Беше гола и малките ѝ гърди леко потрепваха, докато се протягаше. Жената сви гъвкавите мускули на единия си крак, повдигна го бавно, премествайки тежестта си върху ръцете, и се задържа на пръстите си. Тялото ѝ застина неподвижно. Нямаше трепване или друг външен признак на напрежение. След като стоя така няколко секунди, тя продължи бавно да извива крака си, докато го плъзна между раменете си, отпусна се на рогозката и направи шпагат. После се наведе напред и отпусна глава на гладкото си бедро.

Следващото ѝ действие беше да кръстоса крака, отново да извие гръб и бавно да се изправи с лице, опряно в коленете. Тя правеше гимнастика от един час, но потта ѝ миришеше на чисто и свежо.

Жената отново направи шпагат, завъртя краката си така, че и двата да са пред нея, сетне повдигна гръб от пода, като се държеше на кокалчетата на пръстите си. След като известно време стоя така, тя прибра крака до гърдите си и използва мускулите на плоския си корем, за да се обърне на ръце и отново да извие гръб. И после бързо кръстоса крака и се отпусна на пода. Петите ѝ докосваха тила ѝ. Тялото ѝ беше опънато като тетива на лък.

– Бих помислил, че го правиш заради мен, Тиса.

Тя се стресна и бързо протегна ръка към копринения си халат, захвърлен на дивана. Не го беше чула да влиза в апар-тамента, но мигновено позна гласа му и нежния любящ тон. Лицето ѝ пламна от срам. Тиса се изправи с гръб към него, уви халата около тялото си и преди да се обърне, извади очилата от джоба си. Мъжът на прага беше три години по-голям от нея, но двамата си приличаха като близнаци. Устните му

обаче бяха тънки и капризно извити, а не чувствени като нейните. Големите ѝ очи бяха привлекателни, а неговите гледаха презрително. Тиса беше скромна, а той – дързък и арогантен. Тя предпочиташе да я шпионира непознат, отколкото природеният ѝ брат Люк.

– Докато те гледах, си спомних какви неща правеше с дребното си телце, когато беше малка.

Кожата ѝ настръхна от начина, по който той говореше. В гласа му долови не гордостта на по-голям брат, а изпълнения с копнеж вопъл на бивш любовник. В очите му Тиса видя, че не си припомня йогистките ѝ упражнения. Там се спотайваше друг спомен, който се завръщаше с обезпо-коителна честота. Макар да не искаше, тя наведе глава, Черните му панталони бяха от тънък плат и не можаха да скрият факта, че е възбуден. Сигурно я бе наблюдавал отдавна.

Тиса го погледна отново. Усмивката му беше хищническа. Той предпазливо пристъпи към нея.

– И ти мислиш за това, нали?

Тя потръпна от отвращение, но отказа да отстъпи назад.

– Бяхме деца, Люк.

– Аз знаех какво правя – нежно каза той. – Бях на петнадесет. Оттогава сравнявам с теб всяка жена, с която съм бил. След онзи единствен път заедно не мога да се влюбя в никоя.

Двамата живееха в Париж с майка си, когато се случи.

Бащата на Тиса не възрази срещу края на втория си брак, нито че тя взима дъщеря им и неговия син. Той беше обсебен от работата си и не виждаше семейството си по няколко месеца, макар че живееха в едно и също отдалечено село в Хималаите. Майка ѝ бе дошла в Ринпоче-Ла, Дефиле Скъпоценен камък, от Франция, където на млади години бе завербувана от Ордена. Макар че беше отлъчена от обществото в Тибет, защото бе напуснала съпруга си, когото мнозина смятаха за божество, тя имаше в Париж достатъчно роднини и приятели, които да ѝ дадат пари да се върне. Бяха се настанили в просторен апартамент над салон за йога на левия бряг на Сена. Собственикът познаваше бащата на Тиса и Люк и отказа да приеме наем за жилището.

Тиса знаеше за властта на баща си в тяхното село и над древния манастир в началото на уединената долина, но щедростта на хазяина я накара за пръв път да усети влиянието му толкова далеч от родината. Тогава за пръв път доби представа и за мащабите на организацията, в която се бе родила.

Припомняйки си миналото, Тиса осъзна, че брат ѝ винаги бе

работил по-добре за Ордена. Той бързо се приспособи към живота във Франция и се наслаждаваше на достъпа, който името на баща му осигуряваше до определени среди. Само за една година Люк научи френски разговорно и започна да ухажда младите ученички, които свикнаха да използват салона за йога като място за срещи. Макар че все още не познаваше пълните измерения и цели на Ордена, той знаеше достатъчно, за да смае наивните.

Един следобед Тиса беше сама вкъщи. Майка ѝ работеше като преводач. Децата бяха наследили от нея дарбата да усвояват чужди езици. Тиса говореше три езика, Люк пет, а майка ѝ седем. Тиса беше в спалнята си. Беше лято и не полъхваше ветрец, затова беше само по бикини и широка тениска с образа на най-новата рокзвезда.

Люк влезе в стаята и без да пророни дума, сложи мокра хавлия на краката ѝ, докато Тиса лежеше по корем на леглото и учеше уроците си. Отначало тя се стресна, но сетне му позволи да остане благодарение на хладната хавлия. В онази седмица горещините в града бяха рекордни, най-високите температури, измервани дотогава. Люк сложи ръка на бедротата ѝ.

Двамата разговаряха за незначителни неща, но скоро се върнаха на темата, която ги интересуваше – баща им. Бяха размишлявали часове наред за истинската същност на работата му. Подозираха, че той е борец за свобода, отишъл от Виетнам в Тибет, за да освободи народа от китайците. Предположението им се подкрепяше от слуховете за мистичните сили, контролирани от баща им. Не знаеха откъде произлизат разказите, но винаги се шушукаше за нещата, които той може да прави.

И в онзи горещ следобед двамата отново обсъждаха този въпрос, разкроявайки историите, които тайно си бяха разказвали стотици пъти, развълнувани, че са част от легендата около баща си. В края на краищата, те щяха да споделят неговата съдба. Люк говореше колко са различни от редовите членове на Ордена, които се събираха в салона за йога, и как всички усещат това. Гостите им често споменаваха, че двамата не са като другите. Той попита дали и Тиса го долавя. Откакто бе дошла във Франция, тя наистина бе почувствала, че хората се държат с нея с почителност и уважение, каквито не бе заслужила, но ѝ се полагаха по рождение. Тиса и Люк бяха отделяни от останалите и поставяни по-високо в йерархия, която никой не разбираше. Ръката му се плъзна по-нагоре по бедротата ѝ.

Люк каза, че са споделяли много неща, припомни ѝ нощта, когато се бяха промъкнали в огромния манастир на скалите над древното

тибетско село. Там бяха видели подземното помещение със стари книги с восьмични печати и бяха чули двама монаси да разговарят за нещо, което наричаха Пъпа на света. Той говореше как като деца се бяха къпали в горещите извори под селото, обвити в уханна пара, докато снежните планини се извисяваха над тях като богове. Напомни й как бяха кръщавали планините на различни животни. И за нощта, когато в уединената долина се бе разразила необичайна буря и Тиса бе дошла в леглото му. Гръмотевиците отекваха толкова силно, че й се струваше, че планините ще се взривят. Люк дълго я бе притискал в прегръдките си и бършеше сълзите й с края на нощницата.

Той добави, че винаги се е грижил за нея и бе направил преместването им във Франция много по-лесно поносимо. Пръстите му започнаха да мачкат плътта й. Тиса стоя неподвижно по време на разговора. Усещаше ръката му, но тъгуваше за селото им толкова много, че допирът й напомняше за родината им. Люк изглежда прочете мислите й и се наведе по-близо.

– И на мен ми липсва – прошепна той в ухото й и допря устни до врата й.

Тиса бе прогонила от паметта си остатъка от спомена. Това й бе отнело години, но тя наистина не си спомняше докъде бяха стигнали в онзи зноен следобед. Тази трудна и опасна форма на отрицание беше единственият начин да заобиколи срама, без да каже на никого. Никога нямаше да го стори.

– Какво правиш тук, Люк? – Тиса се дръпна от него. Усмивката му помръкна.

– И аз би трябвало да ти задам същия въпрос.

– Имам право да използвам този апартамент. Той принадлежи на Ордена.

– Не говоря за апартамента, а питам защо си в Съединените щати. Мислех, че си в родината ни.

– Не съм била там от няколко месеца.

Тя влезе зад паравана на душа, за да обуе широк анцуг. Не съблече халата, защото единствената горна дреха, която имаше подръка, беше спортен сутиен.

– Била си в Ню Йорк през цялото време? – попита Люк. Гласът му сякаш се чу от кухнята.

– Минах през Лос Анджелис. Там се срещнах с някои от нашите хора, за да говорим за земетресението в Сан Бернардино.

– Земетресението беше преди няколко месеца. За какво друго

говорихте?

Тиса излезе от банята. Тялото ѝ лепнеше от потта и мус-кулите ѝ протестираха, защото не ги бе охладила.

– Исках коригираните изчисления за приплъзването на разлома. Преценката ни се разминаваше почти с един метър и ако си внимавал в нашата мисия, щеше да знаеш, че в Северна Америка неточността на оракула се е увеличила с още единадесет минути.

Люк сякаш не я чу.

– И дойде направо тук? Не си спирала никъде по пътя? – Той обикаляше апартамента като хванат в клетка див звяр, хитра нощна котка. Движеше се с лекота и без усилия, като танцьор.

„Той знае“ – помисли Тиса и придърпа халата около тялото си.

– Не. Дойдох направо тук. След два дни заминавам за Гърция и исках да изчакам в Ню Йорк, вместо в Лос Анджелис.

– Бях в Лас Вегас с няколко от нашите хора и някой се кълнеше, че те е видял зад волана на беемве заедно с Филип Мърсър.

– Как е възможно? – възрази тя твърде прибръзано. – Не съм го виждала.

Люк се изсмя и заряза учтивите обноски.

– Мисля, че си се срещнала с него. Проследила си ме до Лас Вегас и си му помогнала да избяга. Ако докажа това, ще трябва да заповядам да те убият за намесата ти.

– Намеса? – отвърна Тиса, без да обръща внимание на празната му заплаха. – Намеса в какво? Преди всичко ти не беше упълномощен да ходиш в Лас Вегас.

– Не ми е необходимо разрешение.

– Когато облечеш синята мантия на лама, тогава ще можеш да взимаш решения, Люк, а дотогава ще бъдеш под неговото разпореждане.

Той се отпусна на дивана.

– Да му го начукам на ламата! Вече не се нуждая от него. Той не е необходим на никого от нас. Наблюдателите се придържат към задачите си. Ламата иска от нас да бъдем само такива. А ние трябва да подпомагаме формирането на света. Това е истинската ни съдба.

– Ние сме наблюдатели, при това от сто и петдесет години. Дори ти сигурно разбираш какви ще бъдат последиците, ако променим ролята си.

– И ти не се опита да промениш пасивната си роля, когато се свърза с Мърсър в Лас Вегас?

– А ти какво правеше там? – отклони въпроса му Тиса.

– Разследвах сеизмичен трус – самодоволно отвърна Люк. – Същото, което и ти си правила.

За да се противопостави още повече на брат си, тя беше принудена да признае за присъствието си пред хотел „Луксор“.

– Не трябваше да бъдеш там – неубедително каза Тиса. – В Калифорния имаме хроникьори, които можеше да отидат до епицентъра.

– Епицентърът се намираше в средата на секретен правителствен обект, мило момиче. Нямахме да успеят да се приближат. Аз трябваше да го направя.

– Недей да се ласкаеш. И не съм ти „мило момиче“.

– Някога беше.

– Престани! – ядоса се тя. Косата ѝ бе залепнала за главата и температурата ѝ се повишаваше. Чувстваше се неудобно в собствената си кожа. Тиса избърса запотените си очила. – Кажи ми защо беше там.

Той стана. Тонът му беше остър. Лесно избухливият му нрав се проявяваше.

– За да те предупредя. Преди малко ми напомни за ненамесата. Мисля, че е по-добре да се вслушаш в собствения си съвет. Знам, че си била в хотела. Не трябваше да предупреждаваш Мърсър какво ще се случи. Не че може да направи нещо, за да го предотврати, но ние оцеляваме от век и половина, като не казваме на света какво знаем. Нямах право да го правиш.

– А ти имаш право да го убиваш, така ли? – възрази Тиса и после заговори тихо, опитвайки се да го успокои. – Това не е в нашата власт.

Думите ѝ обаче го ядосаха още повече.

– Ще бъде! – неконтролируемо изкрещя Люк. – Точно това никога няма да разберете ти и останалите. Ние наблюдаваме как планетата се разпада, когато може да се намесим и да го предотвратим. Ние притежаваме силата над живота и смъртта на милиарди хора, но се страхуваме да я използваме. Вече няма да бъде така. Много скоро светът ще разбере какво знаем и ще ни даде каквото трябва, за да го предпазим. Ще загинат милиони, но след това ние ще разкрием истината и как може да бъдат спасени оцелелите. Не разбираш ли? Ние ще бъдем пророците на нова религия. Ще ни боготворят.

– Тогава да им кажем сега – замоли го Тиса. – Искаш да бъдеш боготворен? Помогни ми да разкажа на света какво ще стане. Ще го докажем преди мнозина да умрат напразно. Ще ти дадат всичката власт, която искаш.

Люк наведе глава. Тялото му се скова. Тиса усети нерешителността

му. Той не беше лош човек, а просто се раздвояваше между традицията и онова, което смяташе за правилно. Люк не искаше да умират хора, но му трябваше някакъв грандиозен жест, така че оцелелите да му повярват. Беше мотивиран от страха, че ще стане за смях, ако не направи някаква внушителна демонстрация. Тиса искаше да се срещне с Мърсър на Санторин поради същата причина – да може той да стане свидетел на онова, която тя знаеше от години.

– Можем да го направим – опита се да го придума тя. – Има и други начини. Може да се обърнем към други учени. Да им покажем нашите доказателства, хрониките. Можем да спасим милиони невинни хора. Ти и аз заедно, Люк, както винаги си искал – добави тя, преглъщайки отвращението си.

Той я погледна. Тиса бе прекалила. Опитваше се да използва извратеното му влечение, за да го разчувства, и това даде обратен резултат.

Очите му пламнаха.

– Кучка!

– Не, Люк, аз съм само малката ти сестра.

Той отмести поглед от нея.

– Можеше да бъде така, но вече е късно, Тиса. Дойдох да ти кажа да се откажеш. Не се свързвай повече с Мърсър. Оставям те да живееш, защото те обичам. Говоря сериозно.

– Ако ме обичаш, ще спасиш хората.

– Не мога. Това е моята съдба. Знам го. Единствено аз разбирам необходимостта от жертви. Такъв е бил целият ми живот.

– Нашият живот. Не го ли проумяваш? Заедно сме въвлечени. Винаги сме били. – Тя отчаяно опитваше всякакви лъжи, за да накара брат си да спре.

Люк се приближи до вратата.

– Дадох ти възможност да бъдем заедно, но ти я отхвърли. А сега те предупреждавам. Приеми го сериозно. Ще смажа теб и всеки, когото помолиш за помощ. – Той замълча за миг. – Когато всичко свърши, ще се опитам да те намеря.

Тиса го погледна в очите, за да не остави съмнение, че блъфира.

– Ако това наистина се случи, ще се погрижа да не оцелея, Люк. За мен няма да има място в света, който искаш да създадеш.

– За това става дума, нали? Сътворение.

Той излезе и затвори вратата. Тиса се отпусна на рогазката за йога. Люк го бе нарекъл „сътворение“. Най-голямото бедствие в човешката история, а той го възприемаше като раждането на нещо ново. От години

тя знаеше, че брат ѝ е неуравновесен, но сега разбра, че е опасен психопат. Мислеше, че Люк не е зъл, но грешеше. Само можеше да се моли, че ще успее да му попречи навреме.

Тиса прегърби рамене и зарови лице в ръцете си.

Дони Рандъл стоеше пред жилищната сграда с апартаментата ѝ като скала сред реката от хора, които вървяха по тесния тротоар. Той бе кръстосал на гърдите си големите си ръце и принуждаваше пешеходците или да се промъкват близо до сградата, или да слязат на платното, където колите бавно пълзяха една до друга. Рандъл изглежда изпитваше удоволствие от отправените към него гневни погледи, но беше разочарован, че никой не се опита да му направи забележка. Люк мина покрай него, без да му обърне внимание. Дони го последва.

– Какво стана? – попита той, след като изминаха половин пресечка.

– Тя е била. Аз бях горе, когато колата спаси Мърсър пред „Луксор“. Не видях шофьора, но Пран беше сигурен, че е тя. Сега и аз съм убеден в това.

– Тогава трябва да се върнем и да се погрижим за нея. Освен ако вече не си го направил?

– Млъкни, тъпако! – грубо го прекъсна Люк. – Никой няма да я докосва.

Рандъл се ядоса. Люк Нгуен му плащаше повече, отколкото можеше да изкара като миньор, но той не харесваше дребния мелез и нямаше намерение да търпи шуротиите му.

– Внимавай кого наричаш тъпак. Едно телефонно обаждане и мога да проваля операцията ти.

Люк не забави крачка, но Дони неочаквано се озова проснат на тротоара, повален върху куфар на съгъваема масичка, откъдето амбулантен търговец продаваше фалшиви „Ролекс“. Часовниците изхвърчаха в една посока, а младият емигрант от Етиопия – в друга.

Люк спря да помогне на едрия мъж да стане.

– Съжалявам, Дони. Стана без да искам. Не разсъждавах. Рандъл потърка мястото, където кракът му се бе ударил в тротоара. Беше по-скоро смаян, отколкото ядосан.

– Как го направи? Всъщност няма значение. Нещо от кунг фу, а?

– Нещо такова, макар че предхожда с векове повечето бойни изкуства. Баща ми ме научи, когато бях малък.

Двамата отново тръгнаха.

– Виж какво – рече Дони, решил да смае работодателя си с интелект. – Знаеш, че сестра ти може да представлява проблем. Не е

необходимо да я убиваме, но трябва да внимаваме с нея.

– Не се тревожи. Знам къде отива. И мисля, че знам с кого ще се среща. – Харесваше му възможността да убие Мърсър и в същото време да заведе Тиса в родината им, за да чака предстоящия хаос.

По гърба му полазиха ледени тръпки от онова, което щеше да настъпи. В новия свят Тиса скоро щеше да осъзнае необходимостта от жертвите и защо той е позволил това да се случи. Тя щеше да разбере колко е велик, докато Люк ще спасява останалата част от човечеството на родната им планета. И постепенно щеше да започне да го боготвори. И тогава щяха да бъдат заедно така, както той искаше още от детските им години.

ТИХИЯ ОКЕАН НА СЕВЕР ОТ ГУАМ

Изригването на метан-хидрат продължаваше вече десет минути. Въпреки уменията и опита на Алан Джарвис подводницата оставаше в отрицателна плаваемост и потъваше. Макар че се намираше встрани от прекия път на стълба от газ, водата едва запазваше плътността си и не позволяваше на „Скокло“ да се отпрати като камък към дъното.

– Трябва да изхвърлим останалия баласт – мрачно каза лоцманът.

Стореха ли го, нямаше връщане назад. Маневрата беше рискована и ако Чарли загазеше, нямаше да могат да му се притекат на помощ.

– С каква скорост потъваме?

– Почти с трийсет метра в минута и се увеличава.

– А какво е разстоянието до дъното? – Осемдесет метра.

– Ще оцелеем ли при сблъсъка?

– Не знам. Зависи от структурата на дъното. Ако се ударим в скала, свършено е с нас. Паднем ли в тиня, може би всичко ще бъде наред, но има вероятност да заседнем.

– Ти решаваш – каза Мърсър. – Познаваш подводницата, но ако изхвърлиш и последните баластни плочи, Чарли е покойник.

Джарвис мълча известно време, наблюдавайки уредите.

– Скоростта намалява. Двайсет и пет метра в минута. По дяволите! Добре, отиваме на дъното.

– Ако оцелеем от удара, кое е най-доброто поведение да не заседнем?

– Оптимизмът?

Мърсър се усмихна въпреки безпокойството си.

– Неизменно.

– Приземяването по корем е стандартна процедура, но според моята теория, ако носът се удари под ъгъл, подводницата бавно ще се наклони и ще го извади от калта. Разбира се, ако на дъното има скала, куполът ще се разцепи.

– Няма да разберем, докато не стане късно, затова да опитаме. Ще протегна механичните ръце, за да омекотя удара.

– Омекотяване? Как се сети за това? Мърсър, ти си гений. В складовото отделение под механичните ръце има въздушни възглавници. Пълнят се с въглероден двуокис от цилиндър. Използваме ги да изкачваме археологически находки и проби на повърхността, докато сме долу. Не

са достатъчно големи, за да ни осигурят плаваемост и няма да се надует дори до половината на тази дълбочина, но ще ни предпазят от силен сблъсък.

– Каж ми какво да направя.

Джарвис му обясни последователността. Ръцете на Мърсър не трепнаха, докато боравеше с контролните уреди на механичните ръце. Напрежението го накара да забрави за ниската температура в малката подводница. Опита се да не мисли и за налягането – тоновете вода, притискащи стоманения корпус. На морското равнище налягането беше пет килограма на квадратен сантиметър. Два пъти повече – на десет метра. Три пъти повече – на двайсет. Четири пъти повече... Мърсър положи усилия да престане да изчислява.

Обърна видеокамерата така, че да вижда складовото отделение под носа на подводницата, и разтвори една от щипките, за да вземе въздушна възглавница. Жълтият балон беше сгънат в стегнат вързоп и имаше връв, която лесно можеше да се хване с другата автоматизирана ръка.

– Каква е дълбочината? – попита той.

– Не се тревожи – отвърна Алан. – Имаш време. Спокойно. След малко ще изправя подводницата на носа ѝ.

Джарвис издигна кърмата. Мърсър беше принуден да подпре колелата, на контролното табло, за да не се изплъзне от мястото си.

– Дръпни връвта.

От недрата на земята все още изригваше газ и връвта се развя като флагче на силен вятър. Мърсър успя да хване въженцето с левите щипци едва на третия път и леко го дръпна. Балонът бавно започна да се издува, докато въглеродният двуокис изтласкваше смазващото налягане на водата. След миг се напълни докъдето можеше – около една четвърт от двуметровия си диаметър. Не беше ясно дали въздушната възглавница ще ги предпази, докато подводницата не се ударише в дъното.

– Дванайсет метра. Скоростта продължава да намалява. Мърсър премести въздушната възглавница пред купола от плексиглас. Балонът пречеше на видимостта, но това донякъде не беше лошо.

– Шест метра.

Тътенът на изригващия метан-хидрат заглъхна, когато мехурът от газ се изпразни.

– Три метра.

Мърсър положи усилия да се отпусне. Или щяха да оцелеят при удара, или мигновено щяха да бъдат смазани. Той се замисли за стената от вода, която го бе преследвала в шахтата на мина МН – 2. Ако

плексигласът се строщеше, този път поне нямаше да я види.

– Шейсет сантиметра.

В последната секунда единият ъгъл на въздушната възглавница се прегъна. През мътната тиня Мърсър видя, че дъното е равно и няма скали. Подводницата тупна долу, раз-тресе се и вдигна облак кал, който я обви. Дъската с листо-вете за писане и термосът прелетяха край Мърсър и се блъснаха в плексигласа. Подводницата продължи да потъва, но кърмата не се наклони.

– Хайде, „Скокло“ – прошепна Алан. – Спри се, по дяволите.

Носът се зарови в дъното. Джарвис подаваше тяга, опитвайки се да накара подводницата да помръдне, но безуспешно. Той дори изхвърли останалия баласт, но железната плоча не се освободи поради ъгъла, под който се бяха наклонили. Бяха рискували и загубиха – вместо бързата смърт от разпадането на подводницата при удара в дъното, бяха заседнали на четиристотин и петдесет метра от повърхността и им предстоеше дългата агония на задушаването. Алан се задъха.

– Какво ще правим?

– Запази спокойствие – отвърна Мърсър. – Хрумна ми нещо.

– Знам за какво мислиш. Забрави – едва поемайки си дъх, каза Джарвис. – Механичните ръце не са достатъчно силни, за да повдигнат подводницата. Няма дори да помръднат.

Мърсър не обърна внимание на песимистичната прогноза и се залови за работа. Алан обаче имаше право. Автоматичните ръце не искаха да помръднат, притиснати между дъното и подводницата.

Носът сочеше към дъното и Мърсър дори не можеше да се облегне назад на седалката и да обмисли положението. Джарвис отново се опита да измъкне подводницата. Усилията му не постигнаха нищо друго, освен да изчерпят безценните запаси на акумулаторната батерия. След три безплодни минути той се отказа и изключи всички уреди, освен газоочистителите. Удари с юмрук по таблото и тупна с крак, а после застана неподвижно. Мърсър беше благодарен за тишината.

Горната част на плексигласовия купол не беше заровена в тинята и им позволяваше да виждат тъмния океан отвъд. Въздушната възглавница се бе заклешила между „Скокло“ и морското дъно и механичните щипци все още я държаха. Фарът вдясно от носа хвърляше слаб отблясък в калта, но после угасна заради късо съединение и се възцари непрогледен мрак. От задната част на подводницата падна капка кондензация, която се стече по ухото на Мърсър. Сърцето му прескочи един удар.

– Имаш ли семейство? – няколко минути по-късно попита Джарвис.

– Не – отвърна Мърсър. Знаеше накъде води разговорът и не искаше да участва в него.

– Аз имам две деца. Живеят с майка си. Тя ме напусна преди шест години. Не издържала на честите ми отсъствия. Омъжи се за адвокатка си година след като се разделихме. – Той се усмихна мрачно. – По-късно разбрах, че са се срещали преди развода. Но децата ми са нещо друго. Две момичета, на дванадесет и на осем години. Карън е капитан на футболния отбор, а Ашли се учи да свири на цигулка. Вече може...

– Престани, Алан – прекъсна го Мърсър. – Знаем какво правиш и моментът не е подходящ. Още не сме мъртви.

– Има ли значение? Ще умрем след няколко часа, когато въздухът не става за дишане. Все ми е едно дали искаш да ме слушаш да говоря за моите деца. Щях да кажа, че Ашли вече може да свири „Блести, блести, звездичке“.

– Ако престанеш да говориш и ми дадеш секунда да помисля, може би ще предложи идея.

– Каква?

– Как да се измъкнем отгук. Можеш ли отново да запалиш фара?

– Добре. Ей сега.

Джарвис включи захранването на подводницата. Контролните табла и екраните на уредите блеснаха. Миг по-късно Мърсър видя как жълтокафявата светлина прорязва тинята.

– Въздушната възглавница се е заклешила между нас и морското дъно. Надута е само до половината, но ако изпусна въздуха от нея, подводницата за миг ще бъде нестабилна.

– Какво искаш да направя? – В гласа на Алан отново прозвуча професионализъм.

– Въздушната възглавница се намира вляво от центъра. Когато я срежа, искам да подадеш пълна тяга на десните двигатели. Ако ни провърви, подводницата ще се наклони надясно и ще се измъкне от тинята.

– Каж ми кога.

Мърсър използва контролните уреди на механичната ръка и отвори щипката. Налягането принуди въздушната възглавница да се премести и да се плъзне между стоманените пръсти.

– Готово. Взех я.

Моторите заработиха на максималните си обороти. Корпусът започна да вибрира, но остана затънал в калта. Мърсър затвори щипците. Назъбените краища сграбчиха здраво въздушната възглавница, впиха се

в гумата и я разкъсаха. От дупката като шампанско от разклатена бутилка изригна въглероден двуокис. Подводницата леко се наклони, достатъчно, за да се освободи от тинята, и бавно започна да се измъква от калта, а кърмата се смъкна надясно. По плексигласа се стече тиня, която отново се утаи на дъното.

– Мамка му! Ти успя.

– Закрепи отново баластната плоча, защото иначе няма да можем да помогнем на Чарли – предупреди го Мърсър.

– Дадено. – Джарвис затегна тежката плоча на мястото ѝ и подаде тяга на двигателите, за да извади подводницата от дъното. След секунди „Скокло“ се понесе нагоре, на няколко метра от облака тиня, който бавно се носеше по течението. От корпуса се стичаше кал. – Разминахме се на косъм. Никога не съм имал проблеми по време на потапяне, дори не съм катастрофирал с колата. Господи! Как е възможно да си толкова хладнокръвен? Окото ти не мигна, а аз за малко да напълня гащите.

Мърсър се усмихна.

– Не се тревожи. Ако номерът не беше станал, и аз щях да се паникьосам. А сега да отидем да видим дали Чарли се нуждае от помощ.

– Добре.

Изригването на метан хидрат беше свършило и към повърхността се носеха само няколко самотни мехурчета, сребристи кълба, които приличаха на огромни медузи на оскъдната светлина от подводницата. Двамата се върнаха при кулата и я обиколиха в широк кръг. Мърсър не попита защо Алан прави маневрата. Знаеше, че лоцманът търси остатъци от водолазния костюм на Чарли. Окуражени, че не откриха нищо, те бавно започнаха да се издигат, движейки се край западната страна на конструкцията, където го бяха оставили.

И там го видяха. Чарли явно беше загубил опора по време на изригването на газа и бе паднал с няколко метра, а после се бе блъснал в кулата и бе заклешил ръката си между две пресичащи се греди. Той висеше там почти в хоризонтално положение, като знаме на силен вятър.

Чарли очевидно е бил принуден да среже кабелите, за да се освободи от „Морски наблюдател“, затова комуникациите му бяха прекъснати, но явно видя фаровете на подводницата, защото размаха крака.

– Какво е положението там долу? – попита по предавателя Джим Маккензи, който беше извън обсег, когато „Наблюдател“ се бе впуснал в отчаяното си бягство да избегне експлозията, но сега отново бе върнал кораба на предишното му място.

– Радвам се, че чувам гласа ти, Джим – задъхано отвърна Джарвис.

– Едва се измъкнахме. Не предполагах, че старото корито може да се движи толкова бързо. Как сте, момчета?

– Освен че изстъргахме малко боя от носа на „Скокло“, всичко е наред. При кулата сме заедно с Чарли. Заклешил е ръката си. – Алан приближи подводницата до водолаза, докато говореше.

– Можете ли да го измъкнете?

– Действаме по въпроса. Какво мислиш, Мърсър? Имаш ли други гениални идеи?

– Съжалявам, но пределът ми е по една на ден. Автоматичните ръце достатъчно силни ли са, за да го измъкнат?

– Съмнявам се. Направени са за деликатни операции, а не да мъкнат тежки товари.

– Добре. Тогава ще кажем на Джим да спусне кабела и кислород.

– Работата е много сложна. Искаш ли аз да го направя? Мърсър сви рамене.

– С удоволствие, но аз не мога да управлявам подводницата. Освен това ще трябва да я направляваш срещу течението.

Джарвис включи микрофона си.

– Джим, имаме план. Можеш ли да спуснеш кабела на Чарли и кислород?

– Мисля, че се досещам какво сте намислили. Дайте ни десетина минути.

Кабелът беше спуснат след осем минути и за един час, докато Алан даваше инструкции на Мърсър, бе запоен за гърба на водолазния костюм на Чарли. Най-трудната част на операцията беше да дават указания на краниста на „Наблюдател“. Едно погрешно движение или внезапно вълнение в океана в неподходящ момент можеше да откъсне ръкава на скафандъра и да убие водолаза вътре. След няколко напрегнати минути „Тритон“ се освободи и Чарли увисна като риба в края на кабела. Започнаха да го изтеглят. Джарвис зае позиция точно под него, докато го издърпаха към повърхността, в случай че заварката не издържи и водолазният костюм падне.

Джим Маккензи беше наредил да спуснат няколко лодки във водата, за да вземат „Тритон“. За половин час водолазите опънаха предпазна мрежа под Чарли, извадиха го и едва тогава изтеглиха подводницата от морето.

Люкът се отвори. Мърсър пое първата глътка чист въздух от пет часа и осъзна колко задушно бе станало в подводницата. Ярката слънчева светлина беше болезнена за очите му, но той обърна лице към нея,

сякаш очакваше дълга цегувка.

Техниците вече бяха отворили гърба на скафандъра на Чарли. Високият слаб калифорниец се измъкна от водолазния костюм. Никой не коментира миризмата на урина. Спирит Уилямс разблъска тълпата и се хвърли върху съпруга си, като едва не го събори на палубата. Тя се смееше и плачеше едновременно и го задуши с целувки. Насъбралите се мъже се развикаха одобрително.

Чарли стисна ръката първо на Алан и после на Мърсър.

– Вие двамата се страхотни. Помислих, че е свършено с мен, когато експлозията на газа ме събори от кулата. След това се заклеших, но метанът се взриви бързо и бях сигурен, че ще ме събори. Когато изригването най-после спря, реших, че сте до мен, но ви нямаше. Добре че загубих връзка, защото псувах като хамалин.

– И ние иммахме затруднения – монотонно каза Джарвис.

– Стори ми се, че мина цял час, докато видях фаровете на „Скокло“⁴. Не бях изпитвал такова облекчение през живота си. Защо се забавихте толкова много със запояването?

– Наложих се да използваме оксиацетилен – отвърна Мърсър. – Оксигенът не беше заземен, затова волтовата дъга щеше да те изпържи в скафандъра.

– Логично! Благодаря!

Мърсър и Алан се спогледаха виновно.

– Благодарни на Джим. Дори не ни мина през ума. Как се чувстваш?

Чарли прегърна Спирит.

– По-добре.

Тя се обърна към Мърсър.

– Сигурно очаквате да ви благодаря, че сте го спасили. „Господи, каква гадна кучка!“ – помисли Мърсър и се усмихна.

– Съвсем не.

– Е, няма да го направя. Вместо да ви благодаря, ще ви обвиня. Ако не му бяхте заповядали да се гмурне, всичко това нямаше да се случи.

Джим Маккензи пристъпи напред и попречи на Мърсър да каже на Спирит къде да си завре обвинението.

– Добра работа свършихте и тримата. Страхотна. Гласът му обаче не прозвуча радостно, а разсеяно и загрижено. Те бърбиха още няколко минути и после Спирит поведе Чарли към каютата им, а Джарвис отиде да се изкъпе. Мърсър и Маккензи останаха сами до перилата, гледайки хоризонта. Вятърът разрошваше оределите коси на Джим. Измина минута мълчание.

– Ще ми кажеш ли за какво мислиш, Джим?

– Не приличаш на човек, който вярва в случайни съвпадения. – Маккензи запали цигара и предложи на Мърсър, който отказа.

– Като например как машината долу се включи точно докато бяхме там? Не вярвам.

– И аз не мисля, че беше случайно. Докато чакахме отново да се свържем с вас, проверих два пъти показанията на радара, сонара, акустичната техника и всички други уреди, които работят без прекъсване.

Сърцето на Мърсър се сви.

– И какво?

– Мисля, че сме попаднали на нещо голямо.

Мърсър не го поправи, че случайно са попаднали на нещо, а умишлено бяха примамени там от потъването на „Смитбек“.

– Получихме сигнал по пасивния сонар минута преди Чарли да съобщи, че перките на турбините на кулата започват да се въртят.

– Какъв сигнал?

– Поредица от тонове. Не бяха хаотични. Продължиха само няколко секунди. Мисля, че беше акустичен активиращ код, изпратен да включи онова нещо и да освободи газа. Някой се опита да ни потопи.

„Или да саботира огледа на потъналия кораб и на странната подводна конструкция“ – помисли Мърсър. – Определи ли откъде идва сигналът? – Не продължи достатъчно дълго, за да засека координатите. Знаеш как пътува звукът през водата, затова не стана ясно откъде идва. Обхватът на радара ни е само трийсетина километра. На трийсет и два километра може да има кораб, който подслушва комуникациите ни, и е изпратил кода за активиране в критичния момент.

Мърсър отново огледа хоризонта – несъзнателна проверка дали не ги наблюдават. Разбира се, там нямаше нищо освен създадените от въображението му образи. Тиса беше казала, че организацията им е огромна и наброява милиони членове, макар мнозина да не знаят, че й принадлежат. Тайното ядро ръководело всичко и във вътрешния кръг имало престъпна отцепническа фракция. До този момент той не знаеше дали да й вярва. Доколкото беше видял, групировката се състоеше от неколцина стрелци, които не изпитваха угризения да убиват. Можеше да бъдат от всяка периферна организация, притежаваща оръжия и водена от омраза. Сега обаче Мърсър имаше доказателство за нещо друго. И не само кулата – изключително скъпо съоръжение, което беше по възможностите само на най-големите многонационални компании. Същинското доказателство беше сигналът за активиране, изпратен от друг

плавателен съд. Това означаваше, че групировката има достъп до презокеански кораб и сложна мрежа от информатори, които да им съобщават кога да включат турбините.

Тиса го беше намерила и изпратила там, за да види с очите си на какво е способен Ордена и на какво тя се опитва да попречи. Мърсър се помъчи да определи какво е то всъщност, но не можа. Бяха построили кула за десетки милиони долари и това беше само малка част от възможностите им. Той имаше чувството, че се носи по течението на събитията. Ако това беше демонстрация, съпътстваща атракция, тогава колко голяма можеше да е главната им цел?

– Как се чувстваш? – попита Джим. – Пребледня.

– Добре съм – бавно отговори Мърсър, но не можеше да убеди нито себе си, нито Маккензи.

– Става нещо голямо, нали? Например нещо, за което говореше Спирит. Заговор на правителството?

Мърсър опита да се отърси от усещането, че е объркан и затруднен.

– Мисля, че този път Чичо Сам е невинен, но наистина сме замесени в нещо голямо.

– Какво смяташ да правиш?

– Да се ядосам – отвърна Мърсър и Джим го погледна учудено. – Не ти трябва да знаеш подробности, но откакто започна всичко това, аз съм една крачка назад и само регистрирам събитията, вместо да поема инициативата. Сякаш ме водят за носа. Показват ми улики, които водят до още въпроси. Трябва да намеря начин да поема контрола.

Маккензи пак не го разбра, но това нямаше значение. Мърсър познаваше чувствата си. Айра беше скрил истината от него. Същото беше направила и Тиса. И двамата го използваша за собствените си цели. Мърсър смяташе да принуди Ласко най-после да признае всичко, а когато отидеше в Гърция, щеше да притисне и госпожица Нгуен.

ХОНОЛУЛУ, ХАВАЙ

По пистата валеше ситен дъжд, когато Мърсър слезе от товарния самолет на военновъздушните сили заедно с двадесетина шумни морски пехотинци, готови за първата си нощ на американска земя от шест месеца насам. Те бяха членове на антитерористичен екип, командирован на Филипините. Мърсър се бе качил в техния самолет със съдействието на Айра Ласко.

Той спря, докато командосите се изнизваха покрай него. Неколцината, с които бе разговарял по време на полета, му пожелаха всичко хубаво, а останалите изгаряха от нетърпение да похарчат всичките пари в джобовете си. Към Мърсър се приближи техник с мокър дъждобран и работни наушници.

– Доктор Мърсър? – Да.

– Бихте ли дошъл с мен? Адмирал Ласко ви очаква.

Техникът го поведе към трактор влекач и седна зад волана. Мърсър се настани на тясната задна седалка и сложи чантата на коленете си. Влекачът потегли по зоната за паркиране. От едната страна на огромното пространство се виждаха хангари и контролни кули, а останалото тънеше в мрак.

Мърсър изви тяло, за да види накъде са се отправили, и забеляза самолет „Гълфстрийм“ като онзи, който Айра бе пратил да го закара в Зона 51. Вратата беше отворена и на асфалта струеше примамлива светлина. Влекачът се разтресе и спря, а техникът каза, че това е самолетът му. Мърсър слезе, махна му за довиждане и се качи по стълбата. Айра го чакаше в луксозната кабина.

Мърсър предполагаше, че ще се срещнат на съвещание във Вашингтон. Беше благодарен за частния самолет, след като единадесет часа се беше свивал сред развълнуваните морски пехотинци, но предпочиташе да спи по време на полета. Прекарал бе четири дни на борда на „Морски наблюдател“, докато Маккензи и екипът му се опитваха да ремонтират подводницата. Чарли му обясни как да работи с водолазния костюм „Тритон“, но накрая решиха, че това не е оптималната платформа, от която да изследват загадъчната кула, и се отказаха от идеята да се гмурнат заедно. Щеше да мине седмица, дори повече, преди „Скокло“ отново да заработи и екипът да може да продължи проучването.

– Почти една седмица в морето, а нямаш тен – пошегува се

адмиралът.

Мърсър беше блед, измъчен и изтощен.

– На проклетия кораб нямаше пиене и загубих алкохолното си зачервяване.

– Погрижих се самолетът да е добре зареден. Аз черпя. – Двата стиснаха ръцете и Айра стана сериозен. – Как мина?

Мърсър хвърли чантата си на багажното отделение над главите им и се отпусна на меката кожена седалка. Айра беше сложил водка и лимонов сок на масичката между тях. Мърсър напълни чашите, отпи голяма глътка, за да опита питието, и после го изгълта на един дъх.

– Колкото повече мисля за положението, толкова по-лошо става. Не мога да разбера срещу какво точно сме изправени. В Лас Вегас бяха неколцина въоръжени главорези и жена, която ми разказа странна история. Сега ги виждам като проклета армия със сериозно финансиране. На борда на „Морски наблюдател“ имаше архитект. Двата гледахме видеозаписа, който успяхме да направим. Той изчисли, че кулата струва най-малко сто милиона долара.

– Имаш ли представа какво е предназначението й? Командирът на полета съобщи на пътниците да закопчат коланите, защото имат разрешение да излетят. Двигателите забръмчаха пронизително. Мърсър изчака, докато лъскави-ят самолет се издигна във въздуха, чак тогава отговори на въпроса на Айра.

– Очевидно е построена над неотбелязани досега залега от метанхидрат.

– Ти беше много предпазлив, когато ми се обади от кораба – прекъсна го Ласко. – Какво е това нещо? Не съм чувал за него.

– Не ти съобщих подробности, защото мисля, че някой подслушва комуникациите на „Морски наблюдател“. Затова са знаели кога да включат кулата.

– Ще питам флота. Може би наблюдават района. Ако се е приближил някой кораб, може да са му направили няколко снимки.

– Добре. Метан-хидратът е бъдещето на енергетиката с твърдо гориво на планетата. Представлява лед с метан, затворен в кристална решетка. Не съм експерт, но съм чел, че в тези залежи от въгледороди на дъното на океана е затворена повече енергия, отколкото е необходима да задоволи потребностите ни за векове. Ресурсите от метан-хидрат са по-големи от въглищата, петрола и природния газ, взети заедно. Най-хубавото е, че лъвският пай се намира по американското крайбрежие. Големите петролни компании се мъчат да разработят технология за

експлоатацията им, но ще минат още много години преди това да стане реалност. Проблемът е, че залежите са нестабилни. Подводно свличане или земетресение може да стане причина милиарди тонове метан-хидрат да се изпарят и да изригнат. Ето защо експлоатацията е трудна. Петролна платформа може да наруши равновесието на метан-хидрата и да предизвика изригване, което да я разруши и да освободи тонове парников газ. Природозащитниците правят всичко по силите си, за да предотвратят бъдещото му използване.

– Логично е – измърмори Айра.

– Опасността е реална. Преди около осем хиляди години подводно свличане е освободило наведнъж огромни залежи по крайбрежието на днешна Норвегия. Триста и петдесетте милиарда тона метан-хидрат, които са стигнали до атмосферата, са повишили температурата в света с дванадесет градуса и са спомогнали за бързото настъпване на края на първия ледников период. Не знам как организацията е намерила залежи от хидрати толкова навътре в океана. Доколкото ми е известно, никой не е търсил там. А кулата е направена или да охлажда хидратите, като вкарва разтвор от студена морска вода в дъното, или да ги затопли и да причини катастрофално изригване.

– Но защо? За какво му е на някого да го прavi?

– Нямам представа. Ако искат да потопяват кораби, ще им излезе по-евтино да ги взривят. Не мисля, че е това. Предполагам, че кулата поддържа стабилността на метан-хидрата. Когато е получил сигнала за помощ, „Морски наблюдател“ е извършвал изследвания на дълбокоокеанските течения. Разпитах неколцина учени. Проследявали са струя топла вода близо до дъното на океана. Минава от Филипинско море до Алеутските острови. Според експедиция на Националната агенция по океанография и метеорология преди десет години течението не е съществувало. Те предполагат, че се е зародило в резултат на глобалното затопляне. Може би организацията на Тиса Нгуен го е открила преди няколко години, знаели са за залежите от хидрати и са осъзнали, че ако не направят нещо, за да попречат на топлината да ги разтопи, ще стане екологична катастрофа.

– Възможно ли е да бъде с мащабите на случилото се в Норвегия?

– Все още не знам. Когато тръгнах, от борда на „Морски наблюдател“ спускаха магнитометър, за да определят обхвата на мрежата от тръби под тинята. Засега са установили, че на осем квадратни километра от дъното са прокарани охладителни тръби. Роботите не могат да измерят точно дълбочината на пласта метан-хидрат, но е ясно, че залежите са

огромни и само малка част от газа е била освободена, когато са поразили „Смитбек“ и „Наблюдател“. Джим Маккензи, шефът на водолазния екип на кораба, смята да останат в района, докато поправят подводницата. Надявам се, че ще се погрижиш за хората на „Наблюдател“. Те правят всичко за нас.

– Флотата ще изпрати своя изследователска подводница след три седмици, затова в замяна ще получат каквото искат. Не се тревожи. Преди малко каза, че според теб някой подслушва комуникациите на „Наблюдател“. Това ли е обяснението ти защо газът е изригнал, докато сте били долу при кулата?

Мърсър му разказа за акустичния сигнал, който Джим Маккензи бе засякъл.

– Мисля, че в продължение на години групировката на Тиса е използвала кулата, за да поддържа стабилността на залежите от хидрати. В организацията възникнали разногласия. Тя не уточни за какво става дума, но се обзалагам, че отцепниците са си присвоили кулата и са решили да пуснат механизма на обратен ход. Не ме питай защо. Нямам представа. Знам само, че след случилото се в Лас Вегас техният дневен ред не съвпада с нашия.

– Като спомена Вегас... – Айра взе куфарче от седалката до него и го отвори. Докладът, който подаде на Мърсър, имаше гриф „СТРОГО СЕКРЕТНО“. – Не разбирам научната терминология. Браяна Мари едва ли може да я преведе на прост език, но ми обясни основното.

– Какво е това? – Мърсър разтвори папката и прелисти изпълнените с текст и чертежи страници.

– Доказателство, че Тиса Нгуен те е излъгала. Мърсър се стресна. През последните няколко дни се беше съсредоточил върху нея като единствен източник на достоверна информация.

– Я повтори!

– Излъгала те е как организацията ѝ е разбрала, че извършваме таен експеримент в Зона 51.

„Излъгала ме е?“ Мърсър изгълта второто си питие и си наля трето. Беше ли се хванал на най-стария номер в разузавателната игра – да ѝ повярва, защото е екзотична и красива?

В очите му блесна гняв. Как можеше да е толкова глупав? Вярно, едва не го бяха убили и беше разбираемо да е непредпазлив, но оттогава не бе направил нищо, за да провери достоверността на историята ѝ. Слава Богу, че поне Айра не разсъждаваше с хормоните си!

Мърсър се ядоса на себе си. Изгаряше от нетърпение да отиде в

Гърция.

– Е, разкажи ми какво научи.

Ласко видя самообвинението, изписано на лицето му. Това и очакваше от приятеля си.

– Значи са разбрали за експеримента от сеизмичния трус в Зона 51, така ли?

– Така ми каза Тиса Нгуен. Аномално земетресение.

– Доктор Мари намери данните от деня, когато подводницата се е материализирала под планината. Имало е десетки трусове на запад, но нито един близо до Зона 51. Най-големият е бил със сила четири цяло и две с епицентър до Барстоу, Калифорния. Твърдят, че бил вторичен трус от земетресението в Бейкърсфийлд преди няколко месеца. Имало е трусове със сила три цяло и четири в щата Вашингтон и три цяло близо до Рино. Подводницата не е предизвикала трус, който би могъл да бъде регистриран, когато се е върнала.

Мърсър не отговори веднага. Търсеше и намери недостатък в твърдението на Айра.

– А как са разбрали, че правите нещо там? Тиса Нгуен знаеше датата, часа, всичко.

– Рандъл – отвърна Ласко. – Спипали са го или вече е бил в групировката им. Той трябва да им е казал, че нещо става, макар да не е знаел какво.

Мърсър отново се замисли върху логиката в думите му и се запита дали иска да оневини Тиса, защото е права или защото му се иска да е права. Съмненията му бяха неприятни.

– Очевидно никой в мината не е знаел какъв е експериментът. Но някой знаеше ли датата, когато се случи?

– Не трябваше да я знаят – отговори Айра. – Това обаче не означава, че информацията не се е изплъзнала някак. Знаем за какво намекваш, но трябва да гледаш трезво на нещата. Единственият начин Тиса Нгуен да знае датата и часа на нашия експеримент е изтичане на информация от мината. Някой е проговорил и Дони Рандъл е предал данните. Покъсно може да е получил заповед да саботира работата – срутването, което те доведе там, и после експлозията.

– И като не успя, те се опитаха да ме застрелят в Лас Вегас.

„Може ли да е толкова лесно?“ – запита се Мърсър. В това имаше логика. Поне повече смисъл, отколкото в предположението организацията на Тиса да разкрие появата на подводницата по някакъв друг, неизвестен начин. Съмненията обаче продължиха да го измъчват.

Пропускаше нещо. Но какво?

Групировката на Тиса бе открила залежи от метан-хидрат там, където никому не бе хрумвало да търси, и тайно бе направила огромен механизъм, който да ги предпазва. Постиженията им бяха невероятни и показваха изключително високо техническо ниво. Може би бяха откраднали тайния проект на Ласко с някакви необикновени методи и средства.

– Е, и какво ще правим сега? – попита той.

– Зависи какво ще научиш в Гърция.

– Тиса ми каза за някакво необяснимо явление в Тихия океан, за да привлече интереса ми. Е, успя. Сега обаче дори не ми се мисли какво ще се случи на Санторин.

– Искаш ли подкрепления? Мърсър поклати глава.

– Това ще я уплаши. Не ме питай как и защо, но съм убеден, че тя е на наша страна и затова се среща на такова отдалечено място. Вероятно е можела да ми разкаже всичко в Лас Вегас или на друго място, но ще се чувства удобно на Санторин, защото е далеч от отцепниците, от които се опитва да ме предпази. Ако се появя с група мъже със слушалки в ушите, които ме следват по петите, Тиса може да избяга. Айра кимна.

– Съгласен съм. На летището ще те чака шофьор. Ще държи табелка с надпис Хари Уайт.

– Хубав щрих – усмихна се Мърсър.

– Ще трябва да вземеш ферибот до Санторин, защото пакетът, който той ще ти даде, не трябва да минава през скенерите на охраната на летището, ако се досещаш какво имам предвид.

– Оръжие?

– „Берета 92“, любимият ти пистолет.

– Това подкрепление ми харесва.

САНТОРИН, ГЪРЦИЯ

Мърсър стоеше до перилата на дългия ферибот по пътя между островите и гледаше вълните. Гледката беше малко по-различна от онова, което беше виждал от „Морски наблюдател“ в противоположната страна на земното кълбо. Очите го сърбяха и тялото започваше да го боли от дългото пътуване и липсата на сън. Разкритието на Айра за вероятността Тиса да го лъже засили изтощението му. По време на полета от Вашингтон той разсъждаваше върху последиците и следващите си ходове. Опасяваше се, че организацията е построила кули като онази край Гуам и над други залежи от метан-хидрат. Екологичните опустошения от мощно координирано освобождаване на газа бяха неизмерими.

Фериботът беше тежко натоварен и стотици пътници бяха излезли на палубата в очакване да видят остров Тира, повече известен като Санторин. Млада двойка германци, очевидно на сватбено пътешествие, се приближиха до Мърсър и застанаха съвсем близо до него. Той се обърна така, че Русокосият съпруг да не усети тежкия автоматичен пистолет под мишницата му.

Изведнъж настъпи суматоха. Всички започнаха да сочат с пръст и се притиснаха до перилата. Неясното петно в далечината беше Санторин – рай от поразителни варосани къщи и куполовидни покриви, боядисани в отличителното синьо на рекламните плакати в целия свят. Образуван от вулканични изригвания, островът с форма на полумесец е бил значително по-голям, докато катастрофално вулканично изригване преди три хиляди и шестстотин години разрушило половината кратер и изхвърлило облак пепел, който според мнозина археолози станал причина за унищожаването на Минойската цивилизация на остров Крит на няколко стотици мили на юг. С плажовете си с черен пясък с едни от най-зрелищните гледки в света, Санторин беше добре развит като европейска туристическа дестинация.

Очуканият ферибот се приближаваше към острова и на перилата се трупаха все повече пътници. Въпреки че до разгара на туристическия сезон оставаха няколко месеца, Мърсър беше притиснат от тълпи полупияни екскурзианти, които развълнувано сочеха Фира, най-големия град на Санторин. Разположен в наводнения кратер, градът застрашително се бе вкопчил в скалите, сякаш се бе сраснал с тях.

Фериботът навлезе в залива и вълните, които непрекъснато го

клатеха, откакто бе потеглил от Пирея, внезапно стихнаха. По-пияните летовници залитнаха. Надвисналите над ферибота скали бяха сухи и безплодни. Малкият остров в средата на кратера представляваше купчина камъни. Ако не беше градът, Санторин щеше да изглежда първобитен.

Бавно движещият се плавателен съд се насочи, към пристанището в подножието на планината под Фира. Стотината пътници откъснаха очи от гледката и тръгнаха към пешеходната рампа.

Мърсър изчака до перилата, докато всички слязоха. Малкият пристан скоро се превърна в море от движещи се хора. До града водеха три пътя. Туристите можеше да се качат по виеща се пътека от стъпала или да наемат муле. Имаше и модерен лифт, водещ право във Фира. Мърсър беше твърде уморен, за да се изкачи по стъпалата, а пътуването с муле отхвърли като твърде ексцентрична туристическа атракция, затова реши да използва лифта, но чак след няколко курса, за да намалее тълпите.

Той взе леката си чанта и слезе на бетонния кей. Горещината го блъсна с пълна сила. Във вулканичния кратер не появяваше вятър и от купчините изпразнения на мулета се вдигаха рояци мухи. Хората, изкачващи се по пътеката, изглеждаха прегърбени като шерпи под раниците си. Неколцина вече се бяха отказали и слизаха към станцията на лифта.

Мърсър трябваше да чака десетина минути, за да плати за пътуването и да се качи в остъклената кабинка. Хората около него оживено бърбеха на различни езици. Повечето бяха германци или скандинавци, но имаше и три млади австралийки и американска двойка, която сякаш бе дошла от хипарска комуна. Мърсър усещаше емоциите им и му се искаше и той да изпитва същото оживление и въодушевление. Те бяха дошли да се забавляват, а Мърсър не знаеше какво го очаква и започваше да гледа подозрително на неизвестността.

Пистолетът беше приятно хладен под мишницата му.

Кабинката се разтресе и се отправи нагоре по стръмния планински склон. Докато се издигаха, гледката ставаше все по-обширна и зашеметяваща. Далеч долу в кратера яхта със снежнобели платна търсеше вятър, който да я изпрати по пътя си. Слънцето в далечината бе започнало да се зачервява и хвърляше алени отблясъци върху вълните. Видя се и по-голямата част от града – тесни виещи се улички, черкви със сводести покриви и приказни къщи с надвиснали на няколко метра над водата балкони.

Ако това беше любимото място на Тиса, Мърсър разбра защо тя се

чувства в безопасност там. Островът беше прелестен, пълен с очароване и драматична красота. Той изпита желание да бъде на Санторин на почивка заедно с Тиса, вместо да се занимава с мисията, която му предстоеше.

Кабинката стигна до последната станция и отново се разтресе. Вдясно стотици предимно млади туристи се бяха събрали на стъпалата и по тротоарите на улица „Номикос“, най-популярното място в града, за да чакат прочутия красив залез. Лицата им бяха обърнати към слънцето като слънчогледи.

Мърсър инстинктивно огледа тълпата, търсейки нещо необичайно, например мъже с якета, под които да крият оръжия, или да наблюдават хората, а не пейзажа. Той забеляза неколцина подобни, но те бяха младежи, тръгнали да търсят жени, или жени на лов за мъже. На ферибота беше чул, че Фира е известен в Европа с нощния си живот.

Вратите на кабинката се отвориха и Мърсър изскочи навън. Беше благодарен, защото изпаренията от пачули, излъчвани от бохемите, изгаряха ноздрите му. Хората често се пръскаха с този силен парфюм, за да прикрият смрадта на марихуана по дрехите си. Мърсър би предпочел миризмата на наркотика.

Той се остави приливът от хора да го тласка по улица „Номикос“, докато търсеше Тиса. В едната си ръка държеше чантата, а другата небрежно бе опрял над кобура – ако някой се блъсне в него, да не го усети. Тълпата беше твърде гъста, за да забележи един-единствен човек, и Мърсър привличаше внимание върху себе си, защото не гледаше залеза като всички останали.

Лицата около него сияеха в очакване, готвейки се да превърнат в ритуал нещо обикновено като залеза на слънцето. Мърсър никога през живота си не се беше чувствал по-отчужден. Страхът от неизвестността от мига, в който стрелците го бяха нападнали в хотел „Луксор“, се засилваше.

В блъсканицата той не усети притискане на човек.

Рязко се обърна и видя засмените очи на Тиса Нгуен, която току-що го бе целунала. Едва тогава осъзна, че тя е висока почти колкото него.

– Знаех си, че ще дойдеш – каза Тиса със смесица от вълнение и смущение от нескритата си радост.

Мърсър не отговори. Причината беше пурпурночервеното слънце, романтиката на мига или може би нещо по-завладяващо. Но каквото и да беше, той знаеше, че не е виждал по-красива жена от Тиса, застанала пред него като древна жрица, извършваща ритуал по здрач. Тя беше със

сандали и тясна рокля без ръкави, която ѝ стоеше безупречно. Кожата ѝ блестеше от слънчев загар и роклята изглеждаше още по-бяла.

– Здравей! – смотолели Мърсър.

– Каква весела среща! – присмя му се Тиса. – Извинявай, че те стреснах, беше много сериозен. Разваляш залеза, като си толкова мрачен.

Той се наклони да ѝ каже колко потиснат се чувства, но се отказа и се усмихна.

– Тъкмо си мислех колко по-хубава ще бъде гледката, ако се появиш ти.

Тя се усмихна на комплимент.

– Желанието ти се сбъдна.

Мърсър се вторачи в нея на помръкващата светлина и видя че не само роклята и тенът я правят толкова жизнена. Имаше и нещо друго. Той си спомни за страданието в очите ѝ, когато беше спасила живота му, и отново го потърси. Издължените ѝ черни очи бяха ясни и бистри. Нямаше и следа от агонията, която ѝ придаваше уязвим вид. И после тъгата отново ги изпълни, помрачи изражението ѝ и измести щастието ѝ. Тиса отмести поглед встрани, сякаш фактът, че го виждаше, ѝ напомни за мъката ѝ.

– Предполагах, че ще дойдеш ден по-рано – каза тя. – Посрещах всеки ферибот, откакто пристигнах тук.

На Мърсър му стана неприятно, че беше помрачил радостта ѝ.

– Щях да дойда, ако можех – смутено отвърна той. – Ти ми даде убедителни доказателства, че трябва да те приема сериозно.

Тиса изглеждаше изумена.

– Трябва да ми повярваш, че не знаех за кораба, който потъна. Чух го по новините и ми призля. Когато ти казах, че в Тихия океан ще се случи нещо необяснимо, очаквах, че изследователският кораб на име „Морски наблюдател“ ще регистрира повишеното ниво на метан и ще намери кулата.

– Идвам от „Наблюдател“.

– Тогава знаеш, че учените на борда изследват дълбокоокеанските течения. Част от работата ми в Ордена е да наблюдавам някои от нашите по-известни обекти в света, за да се уверя, че няма да им се случи нищо лошо. Преди няколко месеца научих за мисията на „Наблюдател“ и бях сигурна, че ще открият залежите от метан-хидрат. Не знам нищо за военния кораб, който преди това е минал оттам.

Тонът ѝ беше умолителен. Мърсър се огледа. Неколцина туристи ги

наблюдаваха с кисели физиономии – вероятно мислеха, че Тиса и Мърсър са любовници и се карат, разваляйки романтичната атмосфера.

– Трябва да се махнем оттук – каза той. Тя мигновено прочете мислите му.

– Къде си отседнал?

Хората на Айра Ласко бяха уредили пътуването и престоя в хотела. Мърсър извади пътеводител от джоба на якето си.

– Да видим. Хотел „Кавалари“.

– Добре. Мисля, че не е далеч.

– Но не си сигурна.

– Идвам тук за пръв път – закачливо възрази тя – и прекарах повечето време на пристана за фериботи да те чакам.

От момента, в който Тиса бе поискала да се срещнат на Санторин, Мърсър бе смятал, че тя добре познава острова и се чувства в безопасност там. Поредното грешно предположение.

Слънцето се беше скрило зад хоризонта и тълпата започна да се разпръсква. Тиса поведе Мърсър към центъра на града. Двамата изкачиха виещите се стълби към улица „Ипапантис“. От двете страни имаше барове и бижутерски магазини. Във въздуха се разнасяха ухания на агнешко и говеждо печено и лекият аромат на най-хубавия зехтин в света. Групи шумни младежи обикаляха насам-натам в търсене на момичета. Настроението им беше безгрижно.

Хотелът беше построен в скалата като по-голямата част на Фира и до стаята се слизаше по разнебитени стълби. Управителят регистрира Мърсър и ги поведе заедно с Тиса надолу по спиралните стъпала към стая с балкон. Помещението беше издялано в камъка.

Мърсър хвърли чантата си на леглото, извини се и влезе в банята, а Тиса се вторачи в потъмняващото море, чиито вълни се плискаха на тридесетина метра отдолу. Мърсър се избръсна набързо, сложи си дезодорант, смени ризата и спря на прага.

Бризът развяваше косите на Тиса. Тя беше махнала очилата си и стоеше със затворени очи срещу соления морския вятър. Устните ѝ бяха леко разтворени, сякаш вкуса на въздуха. Мърсър отново бе поразен от красотата ѝ и невинния ѝ вид, когато не вижда очите ѝ. Съхрани в паметта си спомена за образа ѝ в този миг.

Тиса усети присъствието му, бързо сложи очилата си и се обърна към него. Имаше виновен вид.

– Тук ли искаш да разговаряме?

– Не – усмихна се Мърсър. – Искам да пийна нещо. Забелязах, че

барът на хотела е два етажа над нас.

Пет минути по-късно те седяха на уединена маса с изглед към кратера на древния вулкан. Ношта беше хладна и заведението се отопляваше от високи газени печки. Мърсър се усъмни дали непознатият сервитьор ще му приготви точната пропорция водка с лимонов сок и си поръча голяма водка и газирана вода. Тиса поиска само минерална вода.

– Е, сега може да разговаряме – каза той, усещайки как схванатите мускули на раменете му се отпускат. – Разкажи ми за кулата.

– Трябва да се върна малко назад, за да ме разбереш по-добре. Знаеш ли какво е акупунктура?

Мърсър не очакваше такъв странен въпрос и се изненада. За миг сякаш отново се озова в подземната килия в Панама заедно с китайския инквизитор психопат господин Сън, който забива в кожата му стотици тънки игли, за да предизвика невъобразима болка във всички части на тялото му. Споменът беше пресен и макар че Мърсър не пострада физически, раните върху психиката му все още не бяха заздравели. Предишният ужас се завърна и го принуди да преглътне с усилие питието си, за да прочисти гърлото си.

– Донякъде.

Тиса сякаш не забеляза смущението му.

– Тогава знаеш, че тялото е свързано със силови линии, които пренасят човешката чи, духовната същност, и тези пътища може да се манипулират, за да се облекчи стрес или болка.

– Или да се предизвикат – тихо отбеляза той.

– Да, това изкуство има и тъмна страна – призна тя. – Но ако се прилага правилно, акупунктурата е доказан лечебен метод, който въздейства и върху животните, и върху хората. Вярваш ли на това?

– Да.

– Добре. Ами ако ти кажа, че Земята е като човешкото тяло и също има пътища за силата чи?

– За магнитните линии ли говориш?

– Не, не за осезаема сила, а за нещо повече... – Тиса се замисли за подходящата дума, но не се сети. – Неосезаемо. След малко ще ти дам доказателство, но в името на разговора допусни, че Земята има жизнена сила като човека.

Мърсър кимна.

– Добре, ще се съглася с теб. Засега.

Тя се усмихна загадъчно, сякаш искаше да каже, че ще го накара да си заплати за недоверието.

– Ще видиш, че силата е реална. Ако някой я открие и разбере как се концентрира на определени места на земната повърхност, той може и да я контролира.

Мърсър повдигна вежди в недоумение.

– Акупунктура на планетата?

– Точно така. – Тиса беше доволна, че я разбра.

– Моля те, не ми казвай, че сте построили кулата като гигантска игла за акупунктура, за да облекчавате болките на Земята.

Тя се намръщи на подигравателния му тон.

– В известен смисъл е точно така. Онова, което ще ти кажа, може да бъде потвърдено, като се проверят океанографските данни. През последните петнадесет години в Тихия океан се е оформило ново топло течение, което повишава температурата на дъното.

– Да, знам. Разговарях с учените на борда на „Морски наблюдател“. Според мен организацията ти знае за течението и че на пътя му има големи залежи от метан-хидрат. И сте построили кулата, за да поддържате стабилността им.

– Наистина разбираш. Метан-хидратът може да съществува в много тесен обхват от температури и налягане и новото по-топло течение все някога щеше да причини освобождаването му. Трябваше да направим нещо. Кулата използва течението, за да захранва с енергия механизъм за охлаждане на специална течност, която не позволява на газа да изригне. Част от метана обаче изтече. Ето това мислех, че ще открие „Морски наблюдател“ и ще види кулата.

– Спомена, че наблюдаваш и други обекти от името на твоята организация.

– Ордена.

– Да, Ордена. Има ли други такива кули?

– Онази е единствената, но мисля, че се досещам какво всъщност питаш. Дали има други инсталации, които може да се използват, за да навредят на хората. Опасявам се, че отговорът е да. Не знам обаче дали разколническата фракция се опитва да поеме контрола над тях. Съмнявам се, защото на много обекти има служители на пълно работно време. Лесно са завзели онази кула, защото се управлява самостоятелно.

– Щом сте знаели за течението и за метан-хидрата защо не сте казали на света? На Обединените нации или на друга организация? Защо го правите сами?

– Защото постъпваме така от двадесет години. Думите ѝ го накараха да потрепери. Мърсър я погледна недоверчиво.

– Не каза ли, че организацията е на сто години?

– Не. Ордена̀т е създаден преди пет столетия, но едва от двадесет години наблюдаваме чи на Земята.

– Пет столетия? – Мърсър се облегна назад на стола си. Предполагаше, че Ордена̀т е образуван наскоро и представлява поредната ню ейдж⁵ организация, която говори за чи и силови линии.

Пет столетия обаче изглеждаше по-скоро като утвърдена религия.

– Да, от времето на адмирал Чжън Хъ и флотилиите със съкровищата на Китай.

– Не съм запознат с...

– Малцина знаят за това. Чжън Хъ е бил роб евнух, който станал един от най-великите китайски пълководци. От 1405 до 1433 година е бил командир на седем епични похода, които стигнали чак до Персийския залив, Мадагаскар и Африка. Някои казват, че е ходил дори до Южна Америка, и има археологически доказателства в подкрепа на това твърдение. Корабите му били най-големите и величествените, правени дотогава, дълги сто и два̀сет метра, преди Христофор Колумб да открие Америка с трийсетметрова каравела. Ако не греша, корабите на адмирал Чжън Хъ са били най-големите до настъпването на Индустриалната революция.

– Нямах представа.

– Защото си жертва на предубеденото западно образование – под-разни го Тиса. – Периодът на управление на династията Мин е единственият в китайската история, когато са погледнали отвъд империята си и са потърсили начини да търгуват с други народи, вместо да чакат търговците да отидат при тях. Османската и Персийската империи били в разцвет и обмена̀т на стоки и знания бил безпрецедентен. Флотата на Мин била най-могъщата в света и била готова да владее морските пътища. Никой не можел да я спре. И тогава императорът забранил океанската търговия и Китай отново затворил границите си за всички, освен за неколкоцината, които пътували по Пътя на коприната. Флотилията била унищожена, а членовете на екипажите и капитаните, видели далечните страни – убити. Много от нещата, донесени в Китай, били изгорени.

Мърсър беше заинтригуван от разказа ѝ и си представи огромното богатство, което Китай бе натрупал. – Защо?

– Не била съобщена причина. Никой не се осмелил да оспори

5. Движение от 90 – те години на миналия век с акцент върху директната духовна опитност и самоутвърждаването на индивида. – Б. ред.

заповедите на императора. Един човек обаче го сторил. Учен конфуцианец на име Чжу Чжан-дзъ, главен писар в императорския дворец. Той заклеил унищожаването на корабите и рискувал живота си, като тайно отвлякъл най-хубавото от онова, което донесли търговците. Съкровището съдържало ръкописи и текстове, събрани от четирите края на земното кълбо, произведения на видни математици от арабския свят и безценни творби на изкуството, резби от слонова кост, скъпоценни камъни и тонове злато. Това било вероятно най-голямото хранилище на знания и открития в историята на човечеството.

– Описваш нещо като Александрийската библиотека.

– Може би част от колекцията ѝ са били съкровищата, събрани от Чжу Чжан-дзъ. Кой знае? Легендата разказва, че наблюдател, застанал на висока планина, не можел да види края на кервана. Чжу Чжан-дзъ закарал богатствата в долина навътре в Западен Китай и поръчал на местните жители да ги пазят добре. Той починал на връщане за императорския дворец и архивите изглеждали изчезнали завинаги. Но Чжу Чжан-дзъ не бил избрал случайно долината. Ринпоче-Ла било загадъчно и легендарно място макар че се намирало високо в подножието на Хималаите, там било топло през цялата година. Селото било построено край геотермални извори, които позволявали стандарт на живот, какъвто не можел да се намери никъде другаде в оази суха и неплодна част на страната.

– Звучи като книгата „Изгубеният хоризонт“ от Джеймс Хилтън.

– Разказът му за Шангри-Ла по всяка вероятност се основава на легендата за Ринпоче-Ла – съгласи се Тиса. – Също както Брам Стокър е бил вдъхновен да напише „Дракула“, след като чул за Влад Трети, краля на Трансилвания. Сто години престояли архивите в огромните подземни хранилища на манастира. И тогава някои монаси започнали да разгадват оставеното от Чжу Чжан-дзъ и една определена част от съкровището привлякла вниманието им.

– Предполагам златото.

– Пак западното влияние! – присмя му се тя. – Не. Планове, чертежи и текстове, дар за императора от султана на Мускат, вероятно най-богатият човек в света по времето, когато флотилиите със съкровищата обикаляли Персийския залив. Никой не знае как е попаднал на документите. Смята се, че са дело на един от неговите велики математици. Когато чух тези истории като малка, си го представих като арабски Леонардо да Винчи. Животът на няколко поколения монаси в Ринпоче-Ла преминал в разгадаване на пълния потенциал на оставеното и още много години, всъщност векове, докато се опитат да направят оракула, описан в

чертежите на султана.

– Оракул?

– Наричали го Пъпа на света, машина за прецизно измерване на чи на Земята. Монасите завършили работата си през петдесетте години на деветнайсети век и се заели да проверяват дали машината има право. И скоро разбрали, че е свръхестествено безпогрешна. Години наред те изпращали хора да пишат хроники за последиците върху чи и да докладват на ламата какво са видели. Така било до лятото на 1908 година, когато катастрофално явление нарушило деликатното равновесие на силите на планетата.

Годината събуди паметта на Мърсър.

– Може ли да се осмеля да отгатна точната дата? Тринадесети юни 1908.

Този път беше ред на Тиса да се изуми и да онемее за миг.

– Откъде...

– В онзи ден близо до село Тунгуска в Сибир е паднал метеорит, който е опустошил няколко хиляди квадратни километра в тундрата. Експлозията е била чута в Скандинавия и затъмнила небето чак в Лондон. Едва ли е имало много други катастрофални явления в онази година.

Очите ѝ все още бяха широко отворени.

– Малцина са чували за това събитие, а ти знаеш дори точната дата.

– Някой път ще ти разкажа откъде знам – уклончиво отвърна той и после насочи разговора обратно към нейната история. – Смяташ, че падането на метеорита е променило равновесието в света?

– Не на планетата, а на силите чи. Дотогава Земята се държала точно както оракулът в Ринпоче-Ла предсказвал. След катаклизма предсказанията вече не били точни. Датата и мястото на предсказваните катастрофи се различавали все повече с течение на годините. Преди две десетилетия беше решено Ордена да направи нещо, за да коригира несъответствията, да излекува Земята и да възстанови правилния баланс на чи.

– И кулата е един от начините да го направите?

– Не. Кулата е само малък проект. Краткосрочна, временна помощ – усмихна се тя. – Главните ни усилия са малко по-сложни. За да възвърнем равновесието в света, ние трябва да се съсредоточим върху точките, където се пресичат линиите чи. Това става все по-трудно, защото човечеството също започва да влияе на чи с ядрени опити и хидроелектрически централи, които променят теченията на реките. Всичко това се отразява на силовите линии.

Мърсър полагаше усилия недоверието да не се изпише на лицето

му. В разказа на Тиса може би имаше зрънце истина, но той не вярваше и на дума от тълкуването ѝ.

– Тогава ви е неприятно, че Китай строи язовир „Три клисури“, най-големия хидропроект в историята.

– Напротив – побърза да възрази Тиса. – Членове на нашата организация бяха в комисията, за да наблюдават изграждането му. „Три клисури“ е важна фокусна точка за чи. Тежестта на водата спомага за възстановяването на равновесието на Земята.

Мърсър се подсмихна.

– Я стига, Тиса! Това е абсурдно.

– Преди осем години към теб се обърна компания на име „Джагър Металс“ да им помогнеш да разработят медна мина в Бразилия. Спомняш ли си?

– Смътно – неспокойно отвърна Мърсър. – Отказах. Откъде знаеш?

– Ордена контролира „Джагър Металс“. Спомняш ли си защо отказа предложението?

– Искаха да изкопаят милиарди тонове пръст и камъни заради медни залежи, които не оправдаваха разходите. Опитах се да им обясня, че изливат пари в бездънна яма, но на никого от борда на директорите не му пукаше.

– Знаеш ли какво стана с „Джагър Металс“?

– Да. Започнаха да осъществяват проекта, изкопаха широка пет километра и дълбока двеста и петдесет метра дупка в средата на джунглата и фалираха.

– Никой обаче не знае, че мястото в джунглата е точка на чи и премахвайки всичката онази пръст, ние успяхме да възвърнем пет минути точност.

– Аз...

Той съдържа иронията си. Навремето подозираше, че грандиозното фиаско е финансова измама. След като отказа, Мърсър беше проследил развитието на историята в професионалните списания „Джагър Металс“ бяха прахосали седемдесет милиона долара преди да се откажат, но когато минногеоложката компания се провали, никой не се оплака. Разследването на Комисията по ценните книжа и фондовата борса разкри, че парите са дошли от частен източник, който бил доволен от „вярата“ на „Джагър Металс“. Организацията на Тиса ли беше онзи частен източник? Възможно ли беше да са искали само огромна дупка в Земята, а не медта?

„Те са направили подводна кула, за да поддържат стабилността на

залежите от метан-хидрат“ – напомни му вътрешният глас. Изглежда никой не можеше да оспорва и да се съмнява в методите и мотивите на Ордена.

Тиса наблюдаваше играта на противоречиви чувства в очите му и изглеждаше доволна.

– „Джагър Метал“ е поредният пример как действат. Трябваше да видиш петролното поле, което една компания разработи с наши пари в Централна Австралия, на хиляда и петстотин километра от най-близките петролни залежи. Помислиха ни за луди, но взеха парите ни и изкопаха за нас хиляда и сто кладенеца, всичките сухи. – Тя се намръщи. – Неприятно ми е да призная, че целият онзи труд коригира само шест минути. Не се тревожи. Утре ще разбереш по-добре.

– Какво ще стане утре?

– Ще трябва да почакаш. Моля те за една нощ търпение. И ако след това решиш, че не съм права, вече нищо няма да има значение.

Тиса говореше сериозно и искрено и Мърсър си спомни какво му бе казала в нощта, когато се запознаха.

– Краят на света?

– Да, на света такъв, какъвто го познаваме. – Очите и заблестяха на лунната светлина.

Той разбра, че няма значение дали ѝ вярва. Пределно ясно беше, че Тиса е убедена в твърденията си. Дълбоката меланхолия отново изкриви чертите на лицето ѝ.

– Колко е часът? – попита тя само за да каже нещо.

– Осем. Това ми напомни, че имам нещо за теб. – Мърсър бръкна в Джоба на якето си и ѝ подаде тънка черна продълговата кутийка. Вътре имаше златен дамски часовник. – Сетих се, че нямаш часовник и винаги питаш колко е часът. Купих го на летище „Дълес“ по пътя за Гърция.

Той очакваше, че Тиса ще бъде възхитена. Но тя погледна часовника така, сякаш беше отровна змия. Мърсър остана озадачен.

Тиса бързо възвърна хладнокръвието си.

– Съжалявам. Красив е. Така и не свикнах да нося часовник, но ще го сторя заради теб. – Тя шракна закопчалката около тънката си китка и се вторачи в циферблата. – Благодаря.

Той не знаеше какво да очаква от срещата. Но със сигурност не и катастрофата, в която се превръщаше вечерта. Мърсър се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

– Извинявай за часовника. Очевидно засегнах болезнена струна. Искаш ли до края на вечерта да сме само двама души на среща на най-

романтичното място, което съм виждал? Ще ядем, ще прием узо и ще забравим, че останалият свят съществува. Какво ще кажеш?

Тиса избърса очите си и се усмихна.

– Среща? Предполагам, че няма да е лошо.

Мърсър стана и остави шепа банкноти на масата. Изгаряше от нетърпение да се махне от мрачната атмосфера в бара.

– Тогава да започваме.

Двамата се качиха на улица „Ипапантис“, смесиха се с тълпата гуляйджии и стигнаха до малък ресторант с още по зрелищна гледка от хотелския бар. В заведението имаше само шест маси. Възрастният собственик беше в кухнята. Чевърстата му съпруга обслужваше клиентите. Тя донесе бутилка вино, без да чака поръчката им, и след минута сервира хляб и зехтин с мирис на чесън. Така и не ги попита какво искат да ядат. Ресторантът очевидно нямаше меню. Вечерята щеше да бъде каквато реши готвачът. Но след второто блюдо те разбраха, че могат да се доверят на решението му. Храната беше превъзходна.

Известно време двамата се чувстваха неловко. Разговорът започваше и спираше десетина пъти. След втората чаша вино тя призна, че отдавна не е излизала на среща с мъж.

– Трудно ми е да го повярвам. Ти си красива. Сигурно много мъже се въртят около теб.

Тиса го погледна в очите.

– Мислиш, че съм красива?

– Мили Боже, нямаш ли огледало? Поразителна си. Усмивката ѝ стана по-широка и лицето ѝ поруменя от смущение и удоволствие.

– Благодаря.

– Ако знаех, че можеш да се усмихваш така, щях да ти го кажа преди няколко часа. – Мърсър беше доволен от себе си. – И ако трябва да кажа истината, и аз не съм излизал на среща отдавна.

– Я стига! Сигурно си имал десетки жени.

– Е, не чак толкова. – Забележката го завари неподготвен. – Искам да кажа, че не ходя често на срещи. Пътувам по седем-осем месеца в годината и не съм привърженик на безразборните сексуални контакти.

– Но го правиш.

– Е, понякога – призна той. Не искаше дай казва истината, но не желаше и да я крие от нея. – Нямам време за сериозна връзка.

– Може би не си намерил подходящата жена. Мърсър се засмя.

– Случайно да познаваш човек на име Хари Уайт?

– Не. Защо?

- Двамата говорите едно и също.
- Това хубаво ли е или лошо?
- Хубаво е. Той е най-добрият ми приятел.
- Бих искала да знам повече за най-добрия приятел на Филип Мърсър. Разкажи ми за Хари Уайт.

Нещата потръгнаха. Темата на разговора беше Хари и не се налагаше Мърсър да се опитва да размива Тиса. Когато след два часа излязоха от ресторанта, стори им се напълно естествено да се държат за ръце, докато се разхождат. Мърсър беше махнал кобура и затъкна пистолета в колана на панталона си, за да наметне якето си на раменете на Тиса.

Нямаше нужда от изкусни хитрини от негова страна, нито от фалшива кокетност от страна на Тиса. И двамата знаеха какво ще стане, докато вървяха и разговаряха, но този факт не ги направи нетърпеливи. Всичко се развиваше естествено и когато се върнаха в хотела, те продължиха надолу по стъпалата към стаята на Мърсър, без да спират.

Липсваше миг на неловкост. Двамата почувстваха само радостта от откритието, когато устните им се сляха и дрехите им започнаха да падат на пода. На мекото легло действията им станаха по-интимни, докато Мърсър осъзна, че прави неща, които не беше експериментирал от дните си в колежа. Но не стигаше до крайности. Тиса даваше все повече от себе си, а той с готовност го приемаше. Не се страхуваше, че е отишъл твърде далеч, защото когато погледна в очите ѝ, видя, че се е докоснал само до повърхността.

Те не се разделиха, а се притиснаха един до друг, докато заспиваха. Едва когато се унасяше, Мърсър разпозна думите, които Тиса бе произнесла по време на оргазъм. Той би се заклел, че тя повтаряше: „Обичам те, обичам те!“

САНТОРИН, ГЪРЦИЯ

В миговете между съня и будното състояние, в преливането на световите на сънищата и реалността имаше моменти на прояснение, когато Мърсър често намираше вдъхновение. Все още не можеше да се ориентира къде се намира, но чувстваше съзнанието си необременено и отворено за нови идеи. Той неволно си припомни разговора с Тиса за силите чи и системата от точки. А после в образа се намесиха думите му към Айра Ласко преди двадесет и четири часа. Те говореха за глобалното затопляне и Мърсър му каза, че планетата има все още неоткрити ритми и цикли. С Тиса обсъждаха същите въпроси, само че тя имаше име за тях. Мърсър беше отхвърлил философиите ѝ като източни легенди и метафизични врели-некипели, но ако не беше така? В края на краищата хората знаят повече за космоса, отколкото за родната си планета, и великите открития ни чакат само да намерим време.

И после мислите му отново се разделиха на две идеи, между които не можеше да намери съвместимост. Това беше последната му мисъл, преди да се разсъни напълно.

Светлината, проникваща в стаята, беше перлена и бледа. Вратата беше отворена и свежият въздух ухаеше на море. Очите му се приспособиха към светлината и Мърсър видя Тиса на балкона. Терасата беше закрыта от трите страни и бе отворена само към кратера. Тиса беше гола и изпълняваше бавните балансирани движения на ритуала Тай Чи. Гъвкавото ѝ тяло се извиваше в прелъстителни пози. Докато я гледаше, мислите му се върнаха към изминалата нощ и той почувства възбуда.

Движенията на Тиса станаха по-сложни, напрегнати и бързи. След малко тя приключи с Тай Чи и започна утринната си гимнастика. Беше взела юргана от леглото, за да ѝ бъде по-удобно. Мърсър я гледаше като хипнотизиран. Тиса се упражняваше сериозно, без да се старее да предизвика съблазън, но той намираше позите ѝ за все по-еротични. По едно време на земята остана само темето на главата ѝ и пръстите на краката ѝ, когато изви гръб назад и направи мост. Кожата ѝ се опъна по тялото и гърдите ѝ щръкнаха високо и гордо. Мърсър не можа да сподави въздишката си.

Тиса се обърна, гъвкава като котка, и надникна през рамо. Очите ѝ бяха широко отворени и закачливи.

– Питам се кога най-сетне ще ме забележиш. – Тя се изправи,

приблужи се до леглото и легна до Мърсър. Ръката ѝ се скри под завивките. – Оказва се, че е вярно. Мъжете си падат по гъвкави жени.

– И още как. Ти правеше невероятни неща.

Тиса се наведе и го целуна. Той я притисна в обятията си. Тялото ѝ се беше охладило след гимнастиката, но бързо се затопли и дори се сгорещи.

След час двамата станаха от леглото. Тиса остави Мърсър под душа и отиде в хотела, където бе отседнала, за да вземе нещата си. Щяха да се срещнат в десет на закуска. Когато тя се върна, Мърсър се излежаваше на терасата с „блди Мери“ в ръка, за да облекчи последиците от узото предишната вечер. Тиса остави багажа си при портiera и взе само плажната си чанта.

Тя свойски отпи глътка от пиетието на Мърсър.

– Гвоздей гвоздей избива?

– Клин клин избива – усмихна се той.

– Да, точно така. Английският е лесен, но има твърде много идиоми.

– Кой е родният ти език? И ако нямаш нищо против, каква е етническата ти принадлежност?

– У дома говорехме на вьетнамски. Баща ми беше наполовина вьетнамец, наполовина французин. Майка ми е родена в Париж. Местният език в родното ми село е смесица от тибетски и китайски.

– Родена си в Китай?

– В Ринпоче-Ла. Откъде иначе ще знам толкова много за Жу Жан-жи, архивите и оракула? Възпитаха ме да бъда наблюдател, но майка ми избяга от селото заедно с моя доведен брат и мен. Върнах се, когато навърших осемнадесет години.

– Защо?

Тиса не отговори веднага.

– Трябва да проумееш какви са мащабите на Ордена. Под една или друга форма ни подкрепят милиони хора. Ние контролираме учението йога, храмове и специализирани школи. Имаме ферми за екологично чисти продукти на четири континента. Иди в който и да е специализиран хранителен магазин в Съединените щати и ще ти покажа десетки продукти, произведени от компаниите на Ордена. Повечето хора, които работят за нас, нямат представа за това. Инструкторите по йога в Маями плащат наем на друга корпорация в държава със свободни банкови закони. Накрая парите идват в нашата хазна и никой не знае, че съществуваме.

– Оттам ли дойдоха парите за кулата?

– Отчасти. Всяка дългогодишна организация като нашата обикновено е извънредно богата. Ако някой инвестира един долар като малък, когато се пенсионира, ще получи хиляди. Пресметни колко прави това за няколко поколения.

– Говорим за милиони.

– По-скоро за милиарди.

– И ти се върна, за да участваш в разпределението на богатството?

Тиса отново замълча за миг.

– Върнах се, защото бях глупава и завистлива. Не бях щастлива в Париж. Ринпоче-Ла е село с хиляда души население и аз бях дъщеря на важна личност. В Париж бях само едно от множеството деца от смесени бракове, останали от колониалното минало на Франция. Чувствах се изолирана и самотна. Малцина в града знаеха коя съм. Те бяха високопоставени членове на Ордена. Заради баща ми се държаха с мен като с икона, а не като с човек. Естествено, като всяка вироглава девойка аз обвинявах майка си за всичките си нещастия. Докато пораснах, изпратих писмо на баща си, че искам да отида при него. Той уреди пътуването.

– Сигурно е било болезнено за майка ти?

– Да. Две години преди това доведеният ми брат вече се бе върнал в Ринпоче-Ла. Тя почина малко по-късно при влакова катастрофа, без да разбере колко съжалявам. – Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Предлагам да говорим за нещо повесело от моето детство.

– Звучи лесно. Например за насилието в Близкия изток? Или за глуда в света?

Тиса разбра мрачното му чувство за хумор и треперещите ѝ устни се разтеглиха в лека усмивка.

– А за кризата със СПИН? Това е много по-весело.

– Имам един въпрос към теб – сериозно каза Мърсър. – Когато се запознахме, ти ми каза, че знаеш за мен и за работата ми.

– Да – предпазливо отговори тя.

– Защо избра мен? В света има стотици способни геолози.

– Когато се върнах при баща ми в Ринпоче-Ла, първата ми задача за Ордена беше да събера информация за мащабни минни операции. Това беше част от усилията ни да преценим доколко човешкото развитие влияе върху чи на Земята. В продължение на няколко години виждах името ти да се появява отново и отново. Заинтригува ме как така си станал епицентър на толкова много работа. Докато проучвах кариерите на мнозина минни инженери, обърнах особено внимание на твоята и разбрах,

че повече от всеки друг ти балансираш потребностите на човечеството от суровини с грижата за опазването на околната среда.

– Има няколко десетки природозащитни организации, които не биха се съгласили с теб – скромно каза Мърсър.

Тиса направи гримаса.

– Повечето са ужасно заблудени. Смятат, че дори нямаме нужда от суровини. Както вече казах, в природата има равновесие и мисля, че сме на едно мнение по този въпрос. Знам, че си отказвал предложения за работа, които други алчно са приели, защото чувстваш, че пораженията върху околната среда далеч надминават ползата.

– Или може би не са ми предложили достатъчно пари – възрази той само за да види реакцията ѝ.

– Не си искрен. Мърсър се засмя.

– Разкри мръсната ми малка тайна. Не съм търгаш на корпоративни пари.

Очите ѝ блеснаха закачливо.

– Не бих отишла толкова далеч. Може би търгаш със сърце?

Остатъкът от деня премина в приятни разходки и нехайни разговори. Двата се изолираха от всичко освен от себе си и съвършенството на острова. Само едно нещо помрачи деня на Мърсър – Тиса непрекъснато го питаше колко е часът. Не носеше часовника, който ѝ беше подарил. Той нямаше нищо против това, но не разбираше тази обсебеност от времето.

Седяха на тих плаж на източния бряг на Санторин, когато тя отново го попита и Мърсър отвърна; че е пет без петнадесет. Тиса прехапа устни и се вторачи в хоризонта, а той разбра, че идиличното им бягство приближава края си.

– Трябва да тръгваме – тъжно каза тя. – Време е да видиш доказателството. – Тиса сложи ръце на лицето му. – Искам да знаеш, че днес беше най-щастливият ден за мен от дълго време. Забравям много неща, когато съм с теб.

– Каж ми какво толкова ужасно искаш да забравиш, Тиса.

Тя го пусна и стана.

– Ще разбереш след известно време.

Намериха такси в село Монолитос и се уговориха с шофьора да ги върне във Фира да вземат багажа си и после да ги закара до главното пристанище на юг от града. Стръмният път лъкатушеше по скалата и се спускаше до морското равнище в зашеметяваща поредица от остри завои. Тясното шосе беше задръстено от камиони, които се изкачваха

нагоре от пристанището. Превозните средства бяха натоварени с продукти и продоволствия, за да се поддържа животът на острова. Между камионите се стрелкаха младежи с мотоциклети. Бръмченето на ауспусите им отекваше в планината. Шофьорът наруга един, който изскочи от труднозабележим завой в неговата лента, изпреварвайки бавно движещ се камион с десет колела. Сребристият мотор се прибра в лентата си, профучавайки само на сантиметри от таксито. Тиса се обърна към Мърсър.

– Четох, че в разгара на туристическия сезон на Санторин всеки ден става по една катастрофа и умира поне един човек седмично.

– За детето само старците са смъртни.

След още един завой те видяха пристанището долу. Отвъд редиците контейнеровози един по-голям и по-стар ферибот от онзи, който бе докарал Мърсър, разговарваше поток от коли и камиони. Наредени в еднакво дълга опашка превозни средства чакаха реда си да се качат. Фериботът приличаше на такси ветеран от Ню Йорк. Боята му беше избледняла от годините и от безмилостните лъчи на слънцето. Плавателният съд изглежда не се беше представил добре в битката със силните бури в Егейско море. Очертанията му бяха задебелили и притъпени, а отстрани имаше дълбоки белези от небрежни капитани, който бяха използвали корпуса, за да отместят встрани други кораби.

Товарната рампа зееше и фериботът напомняше изхвърлена на брега риба, която се опитва да си поеме въздух.

– Струва ми се, че закъсняват – отбеляза Мърсър.

– Колко е часът?

– Какво значение има? Още половин час ще товарят всичките онези коли.

– Моля те, кажи ми.

– Шест и петнадесет.

Тиса отброи на пръстите си, изчисли нещо наум и въздъхна облекчено.

– Всичко ще бъде наред, ако не закъснеем със заминаването.

– За какво говориш?

– За твоето доказателство.

Тя трябваше да плати за таксито, защото предишната вечер Мърсър бе дал драхми на стойност сто долара на двойката собственици на ресторанта като оценка за великолепната храна.

– Е, къде отиваме? – попита той, когато се присъединиха към опашката от чакащи пътници.

– Мисля, че следващата спирка на ферибота е Крит, но не съм сигурна.

Неясният отговор се стори нелогичен на Мърсър.

– Не знаеш къде е доказателството?

– О, доказателството е на Санторин, но най-добре е да го видим от разстояние.

Двамата се качиха на борда и сложиха оскъдния си багаж в едно от шкафчетата пред занемарено кафене в средата на палубата. Тиса задържа дамската си чанта и Мърсър я помоли да сложи вътре пистолета му, за да не облича спортното си сако. Денят беше горещ и заради множеството хора на кораба вече се беше изпотил.

Тиса купи няколко бутилки минерална вода и загадъчно каза:

– Може да ни потрябват по-късно.

Качиха се на горната палуба и намериха свободно място до перилата, в сянката на почернелите от пушека комини. Двадесет минути по-късно сирената изсвири жаловито и фериботът потегли тромаво и с достойнство, клатушкайки се като възпълна жена по неравен път. Само на няколко десетки метра от тъмните скали, които отразяваха горещината като огледала, въздухът беше много по-хладен, освежен от ветровете, духащи край острова.

Тиса остави чантата в краката си, прерови я, извади някакъв пакет и го подаде на Мърсър. Книга, увита в твърда непромокаема мушама. Кориците бяха кожени и стари и изшумоляха, когато Мърсър я взе.

– Ти си първият човек извън Ордена, който вижда нашите хроники. – Тиса погледна книгата с благоговение.

– Какво е това? – Той прегледа една от крехките пергаментови страници, но не можа да прочете думите, нито позна езика. – От двеста години монаси и селяни от Ринпоче-Ла и по-късно други хора, които са станали членове на Ордена, напускат планината, за да проверят достоверността на предсказанията за земните сили чи. Всеки е носел дневник като този, за да записва наблюденията си за явлението.

По гърба на Мърсър полазиха ледени тръпки, като чу думите „явление“ и „предсказание“. Най-после разбра какво е имала предвид Тиса през цялото време.

– Говориш за земетресения?

– Да – мрачно отговори тя. – И за вулканични изригвания.

– Никой не може да предскаже земетресенията. – Мърсър поклати глава. – Това е невъзможно.

– Ето защо не ти казах истината онази нощ в Лас Вегас. Щеше да

ме помислиш за по-луда, отколкото вероятно съм изглеждала в очите ти. Признай. Ако бях казала, че можем да предсказваме земетресенията, никога нямаше да се съгласиш с мен. Трябваше да те доведе тук, за да ти покажа доказателство.

– Книгата не е доказателство, Тиса.

– Колко е часът?

– Седем без петнадесет – отвърна Мърсър и в същия миг разбра какво има предвид Тиса под доказателства. Дъхът му секна. – Боже мой, дошли сме да наблюдаваме земетресение!

– Според автентичните записки в дневника трусът трябваше да разтърси острова преди два дни по обед. Снощи казах, че след катаклизма в Тунгуска предсказанията на оракула се объркали. Новите изчисления показват, че земетресението трябва да стане след двадесетина минути.

Тя взе книгата от него, отвори я на една от последните страници и после му я върна. Мърсър не можа да прочете избледнелия ръкопис, защото се съсредоточи върху цифрите, написани в бялото поле. Едната дата беше преди два дни, а другите бяха географска дължина и ширина. Тиса му даде съвременна туристическа карта. Санторин беше ограден в кръгче и той видя, че координатите съвпадат напълно.

– Кога е написано това? – промълви той. Все още не можеше да проумее напълно изводите.

– През 1850 година. Тази хроника е за сеизмичната активност в Средиземно море. Има и други, за различни части на света. Ако искаш, мога да ти покажа къде се споменава за земетресението в Измир, Турция, през 1999 година, когато загинаха много хора, или циклите на изригването на вулкана Етна.

– Знаели сте за тези явления преди да се случат? Тя кимна.

– Дневниците се пазят от съвет от архивисти и се дават на наблюдателите само за кратко време преди изригване или земетресение, за да отидат там и да докладват за видяното. През последните двадесет години с глобализирането на медиите и разрастването на интернет съветът престана да изпраща наблюдатели, защото новините сами стигат до Ринпоче-Ла. Разбира се, все още имаме групи по всички краища на земята, членове, които не знаят за пълния обхват на предсказанията. Те ни казват подробности, ако се нуждаем от тях, за да ни помогнат да коригираме разликите във времето в предсказанията от 1908 година насам.

– Господи, Тиса, ако островът бъде разтърсен от земен трясък, трябва да предупредим хората! Не можем да ги оставим да умрат.

Мърсър се отдели от перилата. Тиса хукна след него и го хвана за

ръката, преди да слезе на долната палуба да търси някой, който да го заведе при капитана.

– Успокой се. Оракулът показва, че земетресението ще бъде слабо. Не бих те изложила на опасност.

– Колко слабо? – подозрително попита Мърсър.

– Само ще разтресе прозорците и ще уплаши няколко котки – усмихна се тя.

– А другите... например онова в Турция? Защо не ги предупредите? Боже мой, можеше да спасите хиляди хора!

Тиса поклати глава.

– Забранено е. Казах ти, че само архивистите имат достъп до хрониките и само те знаят как функционира оракулът. Тъй като наблюдатели вече не са необходими, ние научаваме какво е показал оракулът едва след като се е случило явлението. Сетне потвърждаваме достоверността на предсказанието, за да преценим дали усилията ни да коригираме равновесието на чи са имали резултат. Този дневник не трябваше да е у мен – с изпълнен е угризения тон призна тя. – Откраднах го от архивите, за да те убедя.

Тиса изведнъж се ядоса.

– Именно това предизвика разногласията в Ордена. Някои от нас мислят, че е наш дълг към човечеството да кажем на света какво знаем. Други, като онези, които се опитаха да те убият в „Луксор“, са привърженици на по-твърдата линия и искат да останем в сянка. Те дори не смятат, че трябва активно да се опитваме да коригираме нарастващото несъответствие на чи.

– Така сте разбрали за експеримента – каза Мърсър доскоро на себе си, отколкото на нея. – Трусовете във Вашингтон и край Рио не са били предсказани, нали? Предизвикани са били от експеримента на доктор Мари.

– Трусовете хвърлиха в паника архивистите, защото в хрониките пишеше, че в онзи регион няма да има сеизмична активност в продължение на много месеци. Това далеч надминаваше предишните несъответствия, които бяхме открили. Случило се бе нещо необяснимо, каквото не бяхме виждали. Ордена изпрати няколко екипа в Съединените щати, за да открият причината. Някои бяха сигурни, че вече не може да се вярва на оракула.

– Какво представлява оракулът?

– Виждала съм го само веднъж, когато бях малка, но...

Тътенът се разнесе навсякъде около тях. Вибрациите отекнаха в

телата им, преди да се превърнат в звук, който стигна до слуха им. Шумът беше приглушен, басов и продължителен. Неколцина пътници, наредили се до перилата, за да наблюдават острова по здрач, се спогледаха озадачено. Грохотът продължи. Една жена изпищя, когато морето се развълнува под сеизмичната атака на лекото земетресение. Няколко камъка се откъснаха от масива около кратера, и се търкулнаха във водата. Сгромолясането им наподобяваше удари на торпедо в основата на отвесните скали. Над Санторин излетяха многобройни ята птици, които още повече затъмниха небето.

И после трусът затихна. Звукът заглъхна по-бързо, отколкото се бе появил. Пътниците шушукаха неспокойно. Неколцина бяха пребледнели, а други пропъждаха мисълта за случилото се с нервен смях.

Мърсър остана неподвижен. Кокалчетата на пръстите му побеляха, вкопчени в стоманените перила. Устните му бяха стиснати. Още преди труса знаеше, че Тиса не е измислила историята си. Тя не беше излъгала абсолютно за нищо и изводите бяха невъобразими. Най-големите специалисти по естествените науки, експерти по геомеханика и динамика на флуидите и други клонове на геологията работеха от години, за да могат да предупредят населението на големите градове поне няколко часа преди предстоящо земетресение. Усилията им обаче оставаха без резултат. Не можеха да предупредят дори няколко минути по-рано. А сега Мърсър държеше книга на няколко столетия, където бяха записани точният час и мястото на земетресение – велико постижение в прогнозирането, което не можеше да си обясни. Той беше завладян от суеверно страхопочитание, но и развълнуван от потенциалните възможности. Трябваше да научи всичко, което Тиса знаеше за оракула.

Докато се обръщаше към нея, един човек сред тълпата на палубата привлече погледа му. Секунда по-късно Мърсър разбра кого вижда, свързано с контекста и реагира на заплахата. Той пусна дневника и хвана ръката на Тиса в мига когато приближаващият мъж разбра, че е забелязан.

Дони Рандъл Дръжката му се усмихна злобно и бръкна под лявата мишница на дългото си яке.

Тиса погледна през рамо, когато Мърсър я дръпна от перилата. Тя не познаваше едрия мъж, който ускори крачка след тях, но зад него вървеше брат ѝ Люк. Сърцето ѝ ускори ритъма си, сякаш бе изпаднала в шок. На яркото осветление на палубата Тиса видя блясъка на ножа, който той държеше до крака си.

Мърсър стигна до края на стълбите към вътрешността на ферибота

и разблъска с рамо група германски студенти, които излизаха от кафенето. Във водата се разхвърчаха халби с бира. Единият пияч го напсува и непохватно се опита да го удари с глава, но пропусна и улучи един от приятелите си, запрашайки го надолу по металните стъпала. Някой изкрещя и настъпи суматоха. Тълпата забави Рандъл.

– Дай ми пистолета – извика Мърсър, докато дърпаше Тиса по претърканите стълби.

– Чантата ми остана на палубата!

Той стисна ръката ѝ в знак, че не е толкова важно, докато трескаво мислеше как да се измъкнат от капана.

Дони Рандъл несъмнено имаше подкрепления. Слабият мъж зад него изглежда беше от екипа му. Сигурно имаше и други. В Лас Вегас бяха изпратили пет-шест души, защото се надяваха, че ще спипат Мърсър в стаята му. А на борда на ферибота, откъдето наистина нямаше къде да избяга, вероятно бяха удвоили броя на групата, за да бъдат сигурни, че ще го убият.

В дъното на стълбите имаше открита палуба, простираща се по ширината на кораба, а вляво и вдясно коридори водеха към каютите и салоните за пътници. Пространствата бяха пълни с хора. Някои се бяха облегли на стените или седяха върху багажа си, други се разхождаха. През вратите на кафенето минаваше постоянен поток от пътници. Никой не им обръщаше особено внимание, но Мърсър знаеше, че подкрепленията на Рандъл идват. Друго стълбище в отсрещната страна водеше към най-горната палуба. Дони сигурно предполагаше, че Мърсър ще се скрие някъде във виещите се вътрешни коридори, вместо да се върне. Ето защо Мърсър поведе Тиса нагоре по стълбите преди Рандъл или човекът с него да видят къде отиват.

Когато отново излезе на хладния ветрец, осъзна, че тялото му е обляно в пот. Дишането му обаче беше равномерно и сърцето му бе забавило ударите си след първоначалния шок. Проправи си път през тълпата, грабна чантата на Тиса и щом взе пистолета, почувства, че има малко по-голям шанс.

Светлините на Санторин представляваха точки на потъмняващия хоризонт. Между ферибота и острова се движеше бяла моторна яхта. Мърсър се съмняваше, че присъствието ѝ там е случайно. Вгледа се в смаяващия се остров. Преценяването на разстоянието нощем беше трудно, но той реши, че Санторин е твърде далеч, за да плуват дотам. Трябваше да слезат от ферибота и ако искаха да оцелеят, се нуждаеха от лодка. Спасителните лодки на кораба бяха надуваеми и побираха

четиридесет души. Всяка беше поставена в овална капсула от фибростъкло. Той разгледа сложната плетеница от жици и макари, които ги спускаха във водата, и разбра, че няма да успее да прехвърли през борда някоя от спасителните лодки в минутите преди Рандъл да ги открие.

– Какво ще правим? – Очите на Тиса бяха широко отворени от страх, но не за нея. Брат ѝ нямаше да ѝ стори нищо лошо. Тя се страхуваше за Мърсър.

Той хукна към носа на ферибота.

– Когато се качихме на борда, забелязах голям контейнер. На етикетата пишеше, че съдържа надуваема лодка за шест души. Ако се доберем до него, ще можем да слезем от това корито.

Те минаха през кръг от студенти около млада жена, която свиреше на китара, и вече бяха на десетина крачки от друго стълбище, когато двама мъже в еднакви якета изскочиха от вентилационната ниша, Мърсър спря за миг, преценявайки ъгъла и разстоянието, загрижен за пътниците отпред.

Стрелците нямаха подобни грижи. Те извадиха автоматични пистолети и над откритата палуба се разнесоха първите изстрели. Сред писъците на паника на младежите зад Мърсър се чу пронизителен вик на ранена жена. Той се хвърли на пода, блъсна Тиса встрани и нарочно стреля над главите на нападателите, за да не улучи някого от пътниците. Убийците се скриха и му дадоха ценни секунди да се претърколи извън огневата линия.

Хората, които бяха останали до перилата, побягнаха като обезумели. Някой беше блъснат в суматохата и падна в тъмната вода. Вълната от бягащи хора повлече Мърсър и Тиса, които се опитваха да запазят равновесие.

Щом мина през входа на стълбището, тълпата се разпръсна и Мърсър и Тиса останаха на открито и уязвими. Само на няколко метра от тях стояха други двама мъже със същия вид и сезираха в лицата на пътниците, търсейки жертвата си. Този път Мърсър не се поколеба и удари единия по главата с ръкохватката на пистолета си. Мъжът се строполи на пода. Мърсър заби беретата в стомаха на втория и натисна спусъка.

Изстрелите бяха заглушени от тялото на човека, но не достатъчно, и отново предизвикаха паническо бягство. Бдителен член на екипажа включи пожарната аларма и пронизителният ѝ вой се добави към шума. Мърсър се бореше срещу потока от хора, като ги разблъскваше, докато стигна до коридора.

– Опитват се да ни убият – задъхано каза Тиса, докато бягаха от меле-то зад тях.

– Сега ли забеляза?

– Но единият от мъжете горе на палубата беше брат ми Люк. – Тя все още не можеше да повярва. – Той никога не би ме наранил. Люк ме обича.

Мърсър не знаеше какво да каже, макар че бе доловил горчивината в гласа ѝ, когато Тиса говореше за разногласията в Ордена. Брат ѝ явно беше от отцепниците и смяташе, че идеите му струват повече от живота на сестра му. Кои бяха тези хора, по дяволите? Очевидно фанатици, но с каква идея? Нищо от онова, което Тиса му бе казала, не го беше подготвило да очаква подобно ниво на фанатизъм.

Единственият отговор беше, че тя все още не му е обяснила какво точно бе предизвикало насилието в организацията, останала пасивна в продължение на столетия. Страх или власт – това бяха единствените два мотива, за които Мърсър се сети. Те се страхуваха от някакво предстоящо явление или търсеха власт с помощта на оракула. И след като знаеше какво прави оракулът, Мърсър само можеше да си представя от какво се страхуват.

– Трябва да ми обясниш какво става – строго каза той и провери дали напречният коридор е безлюден, преди да продължат бягството си. – В Лас Вегас искаха да убият мен, а сега мисля, че са погнали и теб.

Тиса отвори уста да отговори, но между тях изсвистя куршум. След миг в коридора отекна пукотът на картечен пистолет. Мърсър отвърна на огъня и избута Тиса пред себе си. Двамата отново хукнаха. На единия завой той се обърна да види кой е след тях. Дони Рандъл подаде глава от двойните врати. Мърсър стреля два пъти и като се обърна, докато бягаха по-навътре във ферибота, забеляза другия мъж, когото беше видял на палубата. Разбра две неща – първо, това беше същият мъж, който невъзмутимо изхвърли жената през балкона в хотел „Луксор“, и второ, че е братът на Тиса. Приликата беше очебийна.

Тя чакаше на входа за служебните помещения, забранени за пътниците. Стоманеносивите стени бяха осветени от крушки в решетки. Стърмните стълби водеха към мрака долу. Въздухът беше горещ и смърдеше на изгоряло машинно масло.

Преднината им щеше да трае само няколко секунди преди тясното пространство на стълбището да се превърне в касапница. Тиса пъргаво тичаше по стъпалата, Мърсър я следваше по петите. На следващата площадка, където се намираше подвижният мост, тя се опита да отвори

люка, който обаче беше заял. Тиса отстъпи встрани. Мърсър също не можа да помръдне дръжката и видя, че много отдавна се е слепила с рамката.

– Напомни ми да повдигна въпроса пред капитана – подметна той и задърпа Тиса обратно към стълбите.

Неочакван изстрел раздра въздуха. Шумът отекна в ушите им. Куршумът разпръсна искри, докато рикошираше в перилата и стените. Тиса и Мърсър слязоха още едно ниво надолу. Макар че ушите му кънтяха, Мърсър чу, че ги преследват. Имаше твърде малко амуниции, за да изстреля куршум, който да забави нападателите.

От следващата площадка се отиваше на главната палуба за колите. Ако и тази врата беше затворена, Тиса и Мърсър бяха мъртви. Механизмът за отваряне на тежкия люк беше твърд и изскърца като нокти по черна дъска. Мърсър повдигна дръжката и в същото време блъсна с рамо стоманата. Дебелата кора от ръжда около ръчката не позволяваше на вратата да помръдне. Той отстъпи назад и се хвърли върху нея. Вратата се отвори и инерцията го метна на палубата с автомобилите. Мърсър падна, претърколи се, блъсна се в едно волво и огъна вратата му от страната на шофьора. Когато се изправи, Тиса вече беше затворила вратата. Той ѝ помогна отново да я залости. На стената беше окачена червена пожарна брадва. Мърсър заклеши дръжката в механизма, за да не позволи на вратата да се отвори. Двамата с Тиса се облегнаха на стената. Почувстваха се в безопасност за пръв път, откакто бяха видели Рандъл на палубата. Бяха тичали съвсем кратко разстояние, но сякаш бяха пробягали марафон.

Мърсър огледа обстановката, докато се опитваше да нормализира дишането си. Палубата с автомобилите се простираше от единия до другия край на ферибота и представляваше широк дванадесет и висок шест метра тунел. Боята беше пожълтяла от отработилите газове и занемаряване. Въздухът вонеше на дизелови изпарения. Стоманеният под беше покрит с неприплъзващ се материал, който отдавна бе станал гладък.

Трюмът беше разделен на три редици. Средната бе запазена за камиони, за да се поддържа стабилността на ферибота в бурно море. Високите врати бяха затворени с огромни кабели и приличаха на подвижни мостове на замък.

Подобното на пещера пространство вибрираше от мощта на моторите. От пода до тавана покрай едната стена се издигаха гъсти стълбове газове. Горещината беше почти непоносима.

В близост до ватерлинията плискането на вълните в корпуса

оказваше приспивно въздействие и заглушаваше всички други шумове. Мърсър стисна по-здраво пистолета, за да си напомни, че опасността не е преминала. Дони вероятно разполагаше с достатъчно хора, които да пазят всички изходи от трюма, и имаше възможност спокойно да търси Мърсър и Тиса.

Тежката врата заглуши изтракването на метал. Мърсър рязко се обърна и вдигна беретата, готов да посрещне атаката на Рандъл, в случай че някак успее да влезе в трюма. Изминаха няколко секунди, без да се случи нищо.

– Ей, Мърсър, чуваш ли ме? – извика Дони от коридора.

Мърсър огледа редиците коли да съзρε движение. Подозираше, че Рандъл ще се опита да го накара да говори, докато хората му влязат в трюма от друга посока, но не забеляза нищо необичайно.

– Хайде, приятелю. Знам, че си там – извика Дони и когато Мърсър не отговори, продължи. – Е, няма значение. Ще говоря само аз. Ето каква е сделката. След десетина минути много хора ще умрат, защото ти оцеля от наводнението в Невада. Каква ирония, а? Имаш повече животи и от котките и заради това ще пострадат пътниците на ферибота. Не обвинявам Люк, че те е подценил в хотела. И двамата направихме тази грешка, по дяволите! Но този път няма да е така. Люк се досети, че ти и сестра му ще дойдете тук да наблюдавате земетресението. Невероятно е да можеш да предсказваш трусове, нали? Както и да е. Ние имамхе достатъчно време за подготовка. Откакто потеглихме от Санторин, хората ми пазят всички изходи от палубата с автомобилите с изключение на този. Ако не можехме да те изкараме горе, планът беше да те принудим да слезеш там долу, и успяхме. Кажй на момичето с теб, че Люк не иска тя да пострада, но понякога стават грешки.

– Престани да дрънкаш глупости, Дони, и ми кажи какво искаш, по дяволите!

– Знаех си, че си там – ликуващо извика Рандъл.

– Да, да, ти си майстор по стратегиите, Дони – презрително каза Мърсър. – Поздравления. Какво искаш?

– Искам да те гледам как умираш, но това няма да стане. Ще слеза от това корито и пет минути по-късно експлозивите ще взривят дъното на ферибота. Обзалагам се, че ти ще се удавиш пръв.

Мърсър и Тиса се спогледаха изумено.

– Защо правиш това, извратено копеле?

– Защото пропусна шанса си да умреш в мината, приятелю.

Мърсър беше завладян от чувство за отговорност и не се поколеба.

– Ако искаш само мен, тогава отвори проклетата врата и ме вземи. Остави на мира Тиса и пътниците.

– Няма да стане. Вече повредих ключалката от тази страна и пръсът ме сърби да задействам двадесет и петте килограма експлозиви, които сме поставили в машинното отделение. Когато потънеш и водата започне да нахлува в белите ти дробове, искам да мислиш, че за всичко си бил виновен единствено ти.

– Ще те убия! – вбеси се Мърсър. Пулсиращата в ушите му кръв блокира всички други мисли. – Кълна се в Бога, че ще бръкна в гърлото ти и ще изтръгна сърцето ти.

Рандъл се изсмя.

– Тук има два проблема, Мърсър. Първо, ти няма да излезеш жив от ферибота, и второ, вече би трябвало да знаеш, че аз нямам сърце.

– Рандъл! – изкрещя Мърсър и удари с юмруци по люка. Дони обаче вече се бе махнал оттам.

– Мърсър! – извика Тиса и докосна ръката му в опит да го успокои. – Моля те, престани. Трябва да има друг начин да се измъкнем оттук, може би през някоя вентилационна шахта.

Той удари по вратата за последен път. Сигурен беше, че чу смеха на Рандъл, който се качваше по стълбите.

– Да, имаш право. – Мърсър пое няколко пъти дълбоко въздух, като пречисти гнева си и го превърна в действие. – Ти провери тази страна, а аз ще претърся левия борд. – Той я погледна в очите. – Ще се измъкнем оттук, обещавам ти.

Усмивката ѝ беше искрена.

– Знам.

Мърсър прекоси палубата, като тичаше между колите и камионите, докато стигна до носа на ферибота. Намери две врати, но както Дони бе заявил, ключалките не помръднаха, макар че използва друга брадва като лост. Той продължи поаятагък. Имаше няколко вентилационни решетки, които обаче бяха твърде тесни дори за Тиса и гъвкавото ѝ тяло. Главните отдушници на трюма бяха на тавана, безнадеждно високо и също толкова тесни, за да се проврат през тях и да избягат.

Двамата се срещнаха на товарната рампа на кърмата.

– Откри ли нещо? Тя поклати глава.

– Колко е часът?

– Господи, Тиса, не започвай отново!

– Не. Имам предвид колко време остава, преди да детонира експлозивите – тихо каза тя, без да се обижда от тона му.

Той не си направи труда да погледне часовника си.

– Може да ги взривят всеки момент.

Мърсър скочи на предния капак на най-близката кола, старо ауди, а оттам се покатери на покрива и огледа трюма, търсейки най-безопасното място, където да изчакаат експлозията. За да постави взривове, които да отнесат дъното на ферибота, Рандъл сигурно бе успял да се промъкне в машинното отделение под палубата с колите, както се бе похвалил. Логично беше на носа и кърмата да има места, в които не бе проникнал, а и не е било необходимо. Подходящо количество пластичен експлозив в близост до резервоара с гориво в средата на ферибота щеше да го превърне в ад от пламъци. Оцеляването се превърна в най-важната им задача.

Той скочи от колата и огледа други превозни средства. Наблизо имаше незаклучен фиат. Мърсър отвори задната врата.

– Качвай се. Бързо.

Той бутна напред предната седалка и направи знак на Тиса да се свие на пода. Мърсър се вмъкна след нея и я закри с тялото си.

– Дръж очите си затворени, а устата отворена. Така ударната вълна няма да ти спуска тъпанчетата.

Мърсър знаеше, че чакането ще бъде непоносимо. Минутите щяха да се влачат бавно, докато неизбежното се приближаваше, без да знаят дали първата експлозия няма да е точно под тях.

Но предположенията му не се оправдаха. Чакаха само няколко секунди, после корабът под тях се разтресе и фиатът се блъсна в съседния камион цистерна. Вторият взрив беше много по-мошен от първия. Мърсър се запита дали не е избухнал резервоар с гориво, когато близо до носа на ферибота се детонира трети експлозив.

След като ехото от тътена отекна, Мърсър рискува и отвори очи. Лампите на тавана бяха угаснали и в трюма мъждукаше само аварийното осветление. Мърсър се зарадва на сумрака, но сред хора от аларми на автомобили чу нещо смъртоносно – непогрешимото нахлуване на вода във ферибота. Пожарните сирени заглъхнаха и само няколко червени лампи предупредително пулсираха в унисон с клаксоните.

Той слезе от фиата и разбра, че корабът е обречен. Трябваше да признае на Рандъл съобразителността да постави експлозивите на носа. При скорост петнадесет взела постъпателното движение на ферибота щеше да играе ролята на помпа и да вкара вода на дъното и в машинното отделение. Нямахше начин да изплуват встрани от силната струя. Ако чакаха корабът да се уравни, за да избягат, фериботът по всяка

вероятност щеше да е на дъното на Егейско море.

– Какво ще правим? – попита Тиса.

– Мисля – разсеяно отвърна Мърсър. В съзнанието му се оформяше план. Той почука по стоманената цистерна на камиона, паркиран до фиата. Беше пълна.

Вратата на кърмата беше широка седем-осем метра и почти толкова висока и набраздена на хоризонтални вълни, за да се подобри сцеплението за превозните средства, които се качват или слизат от ферибота. Грамадният люк се затваряше с кабели, свързани с големи мотори с форма на барабани, монтирани високо на стената. Макар че корабът беше загубил мощ, кабелите бяха останали опънати. Теоретично беше възможно да отворят вратата, ако Мърсър срежеше кабелите. Вратите напомняха порти на замък, а камионът цистерна щеше да бъде идеален таран.

Шофьорът беше оставил вратата на кабината незаключена и Мърсър седна на мястото му. Фериботът вече беше започнал да се накланя към носа. Кабината вонеше на застоен дим от пури, пот и чесън. На седалката до шофьора беше разтворено порнографско списание. Ключът не беше в стартера, нито на сенника. Мърсър опипа пода под седалката и сетне провери в жабката и пластмасовото табло. Нищо. На вратата имаше джоб за пътни карти. Мърсър бръкна там и изцапа ръката си с нещо тъмно и лепкаво.

Той изруга, избърса пръстите си в седалката и скочи на пода. Фериботът се бе наклонил още, може би на десет градуса.

– Още не съм приключил с камиона – каза Мърсър на Тиса, която го наблюдаваше мълчаливо.

Той извади пистолета от колана си и се приближи до кабелите, които крепяха товарната рампа. Беше преброил патроните си и знаеше, че са му останали четири.

– Донеси брадвата, която заклеших във вратата – нареди Мърсър и доближи дулото на два сантиметра и половина до дебелия кабел.

Стреля, като наклони пистолета така, че да не пострада от рикошета. Деветмилиметровият куршум проби половината кабел. Мърсър отново се прицели, стреля втори път и преряза остатъка. Тиса се върна и тръгна с него. Той прекоси помещението, за да повтори процедурата с втория кабел и почти го срязва с последните си два куршума.

Тиса му даде брадвата. Мърсър трябваше да се подпре някъде. Корабът продължаваше да се накланя и ъгълът нарастваше. След няколко минути всички коли, които не бяха стабилно закрепени, щяха да

започнат да се плъзгат към носа. Мърсър вдигна брадвата и я стовари върху кабела. Металът вибрираше с всеки удар и преплетените жици се късаха. Той замахваше отново и отново в равномерния ритъм, който отдавна беше научил в горите на Върмонт, където двамата с дядо му сечаха дървета, за да отопляват дома си през зимата.

Седмият удар свърши работата. Кабелът се откъсна и внезапно освободен от обтягането, изсвистя и прелетя през няколко макари. Без да губи нито миг, Мърсър се върна при първия кабел и го отсече с три удара. Фериботът потъваше с носа надолу и вратата на кърмата остана затворена, притисната от гравитацията.

Една малка кола в предната част на кораба загуби битката с непрекъснато увеличаващия се наклон на палубата и се блъсна в автомобила пред нея. Под въздействието на инерцията другото превозно средство се плъзна напред. За няколко секунди цялата редица коли вляво се отправи надолу по наклонената палуба. Плъзгането свърши, когато първите автомобили се удариха във вратите на носа. Мърсър ясно чу плискането на вода в изкривения метал. Трюмът започваше да се пълни по-бързо, отколкото беше очаквал.

Идеално.

Двамата се върнаха при камиона цистерна.

– Тиса, искам да обиколиш помещението и да намериш колкото може повече одеяла, найлони и мушами, такива неща.

– Добре. – Тя тръгна, без да оспорва странното му искане.

Мърсър насочи вниманието си към клапаните, които контролираха притока на гориво в огромната цистерна. Те изискваха специален уред и той го намери в складовото отделение, монтирано на шасито пред задните колела. Отвори единия клапан и от цистерната се извиси струя бензин. Фонтанът стигна до вратите на кърмата, плисна на пода и потече под камиона, смесвайки се с водата, нахлуваща през дупката в предната част на ферибота. На Мърсър му се зави свят от смрадта.

Едната от колите на десния борд се блъсна в носа на кораба.

– Добре ли си? – попита той, опасявайки се за Тиса.

– Да. Каква е тази миризма?

– Бензин. Източвам цистерната. – Аха.

Мърсър развъртя втория клапан и удвои потока. Нямаше представа колко ще продължи изтичането, затова тръгна докрай редицата камиони. Кабината на следващия камион също не беше заключена. Докато се качваше, Мърсър видя, че ръчната спирачка е дръпната и лостът е оставен на скорост. Смяташе да засили камиона по наклонената палуба и

после да пусне цистерната след него. За да осъществи плана си, му беше необходимо много свободно пространство, така че инерцията да помогне на цистерната да разбие вратата на кърмата.

Тиса се върна след няколко минути. Носеше спални чували и ролка пластир. Трябваше да се подпре на предната броня на цистерната, за да не падне.

– Намерих каквото искаше – извика тя на Мърсър, който беше горе при контролните уреди. – А сега ще ми кажеш ли защо ти трябва тези неща?

– Приближи се до кабината – заповяда той.

Над две трети от бензина вече се бяха излели в уголемяващата се локва в предната част на потъващия ферибот. Мърсър забеляза, че въздухът рязко се е охладил, и осъзна, че моторите отдавна не работят. Той затвори клапаните и отиде при Тиса, която стоеше до вратата на шофьора.

– Налягането на водата е петнайсет килограма на галон⁶, а на морската вода по-малко.

Изчислих, че цистерната съдържа пет хиляди галона и източих три хиляди.

– Остават още две хиляди.

– Остава въздух – поправи я Мърсър. – Три хиляди галона въздух или плаваемост, равна на двадесет и четири хиляди паунда. Останалият газ е по-лек от водата и мисля, че цистерната ще плава като парче корк.

Очите на Тиса светнаха.

– Когато трюмът се напълни с вода, цистерната ще се понесе и ще разбие вратата. И после ще се издигнем на повърхността.

Мърсър кимна.

– При условие че първо кабината не се напълни с вода.

Тя вдигна нещата, които държеше.

– Значи затова...

– Точно така.

Те накъсаха спалните чували на ивици, напъхаха ги в отдушниците и използваха ролката пластир, за да запушат отворите покрай вратата. Залепиха спирачките, съединителя, педалите за газта и всяко друго място, откъдето водата можеше да проникне в кабината, без да обръщат внимание на звуците на потъващия ферибот и на нарастващия прилив на вода в трюма. Останалите автомобили на левия борд се плъзнаха

6. Американският галон е равен на 3.73 литра. – Б. пр.

надолу в купчината разбити превозни средства на носа. Алармите на повечето коли бяха млъкнали, защото прииждащата морска вода бе предизвикала късо съединение в електрониката.

– Мисля, че сме готови – заяви Мърсър. – Трябва да разчистя палубата зад нас, за да контролирам плъзгането ни надолу. Камионът не трябва да се заклеши в купчината коли. Връщам се веднага. Седни на седалката до шофьора, но натискай с крак спирачките.

Мърсър се подаде от кабината и огледа деветдесетметровата палуба. Сякаш стоеше на старт на скиорска писта за скокове. В края бяха смачканите автомобили, притиснати до носа от непрекъснато повишаващата нивото си вода. Пълзящата й повърхност извираше в разпенени гейзери, когато от колите изригваха мехури въздух. Гледката беше дезориентираща. Засега нито един от камионите с многобройни гуми и подобро сцепление не бе започнал да се плъзга надолу.

Мърсър се хвана с една ръка за каросерията на цистерната, присви колене, за да не се пързала, и тръгна надолу по наклонената палуба. Щом стигна до предната броня на камиона, той запълзя като рак, докато се добра до задната част на предния камион, а после се вкопчи в едната страна и бавно си проправи път по дължината му. Най-после стигна до кабината и отвори вратата от страната на шофьора, после протегна ръка, хвана лоста и изключи от скорост.

Камионът потрепери, когато напрежението падна само върху ръчната спирачка. Гумите изсвириха и огромното превозно средство с осемнадесет колела се плъзна два-три сантиметра. Мърсър се измъкна от кабината, пое глътка въздух и сетне освободи спирачките.

Камионът полетя надолу като лавина от метал, блъсна училищния автобус пред него и го запрати в движещ се микробус. Редицата от големи превозни средства се отправи към носа и изчезна в мрака. Мърсър бе скочил и лежеше на наклонения под с разперени ръце и крака.

С точно премерени движения той се обърна по корем, надникна още веднъж през рамо, видя, че палубата се е превърнала в стръмна гола стена, и започна да се катери към цистерната, която все още беше неподвижна, макар че нямаше да е за дълго. Ако гумите се плъзнаха, камионът щеше да се прекатури върху него.

Мърсър продължи нагоре. Пръстите му търсеха всяка грапавина в пода, в която да се вкопчи. Щом стигна до камиона, той усети, че каросерията вибрира, сякаш иска да се предаде на гравитацията. Мърсър се качи в кабината и сложи крак на спирачките, преди Тиса да е махнала нейния. Без да чака, той изключи от скорост и отне част от натиска

върху педала. Превозното средство се плъзна още четири-пет сантиметра и Мърсър отново удари спирачки.

Стори им се, че придвижването продължи цяла вечност. Намираха се почти до купчината разбити автомобили, когато изведнъж фериботът рязко се наклони и от локвата на носа изригна силна струя вода. Камионът се блъсна в ремарке и водата мигновено започна да приижда около предните колела.

Странно, но нивото на водата не се повишаваше. Привидният прилив се дължеше на факта, че корабът потъваше. За няколко минути водата започна да се плиска по страничните стъкла и продължи да се изкачва още по-високо. Мърсър си спомни чувството, което изпита, докато се спускаше със „Скокло“ . Тиса хвана ръката му.

Мазната вода премина над предния капак и се издигна над покрива. Кабината се потопа под водата.

– Мигът на истината. – Мърсър осъзна, че по неясни причини шепне.

– За какво? – също шепнешком попита Тиса.

– Да видим дали това чудо умее да се съпротивлява. Камионът загуби опора и се разтресе, докато се намести върху купчината смачкани автомобили. Водата усили ужасяващия звук от стържене на метал. Но маркар да беше почти празна, цистерната не можеше да изплава над другите превозни средства.

– Хайде, хайде! – подкани я Мърсър и забеляза, че парцалът, натъпан в отдушника, блести от влага. – Тръгни! Плавай!

Неочаквано камионът отпред се завъртя и падна на една страна. Бронята на цистерната се измъкна и ѝ позволи да остърже наклонената палуба, като същевременно остана изравнена с равномерно повишаващото се ниво на водата.

В същия миг експлозия извън трюма разтърси ферибота. Количеството на нахлуващата в кораба вода се удвои. Въздухът в цистерната държеше камиона на морското равнище, докато фериботът потъваше все по-бързо. Плавателният съд вече беше почти в отвесно положение и Мърсър си представи как кърмата се е издигнала високо и витлата блесят на лунната светлина.

Той мрачно се запита колко невинни хора ще загинат, когато обреченият ферибот потъне.

Тиса извика, протегна ръка към пропукало се пластмасово лостче на таблото, около което влизаше вода, и запуши с длан пролуката. Одеята в краката на Мърсър бяха мокри. Камионът се носеше нагоре към

носа и в тъмната вода проникваше достатъчно светлина, затова Мърсър успя да преброи гредите покрай стената и изчисли, че вратата на кърмата е най-малко на двадесет метра над тях. Водата намираще все повече дупки в кабината.

– Ще успеем ли да...

– Няма да е лесно, но ще успеем – отвърна Мърсър, без да изчака Тиса да довърши въпроса.

Фериботът продължаваше да се пълни с вода. Горните палуби също бяха наводнени и неколцина пътници, които са били твърде бавни или дезориентирани, за да избягат от първата експлозия, мълчаливо умираха в тъмната вода. Корабът потъваше невероятно бързо. Цистерната се намираще на петнадесет метра от вратата на кърмата, когато десният борд се скри под вълните, а морето се осея с набързо спуснати спасителни лодки и стотици ридаещи пътници.

Водата в кабината стигна до коленете на Мърсър. Тиса вдигна краката си на таблото, за да не ги намокри. Камрионът бавно си проправяше път в трюма, защото фериботът се въртеше около оста си, докато потъваше. Мърсър вече не можеше да прецени на какво разстояние са от вратата.

– Затегни още предпазния колан и заеми положение за аварийно приземяване, както те инструктират в самолета. Аз ще те пазя от сблъсъци.

Двамата притиснаха колене до гърдите си. Позицията не беше удобна за Мърсър, който съвсем не беше гъвкав като Тиса.

Налягането на водата извън ферибота търсеше и най-малките пролуки, за да проникне вътре, и със засилваща се ожесточеност изкарваше въздуха от всички кухни. Последното и най-голямото празно пространство беше палубата с автомобилите. Въздухът във все още затворената кърма бе образувал обтегнат мехур, който се нуждаеше от съвсем лек тласък, за да отвори осемтонната рампа. Резервоарът на цистерната беше направен от антикорозионна стомана и се блъсна във вратата със скорост около тридесет километра в час. Стремителното издигане приключи с жесток удар, който силно разтърси Мърсър и Тиса, макар че нито едно от стъклата дори не се напука.

– Какво стана? Измъкнахме ли се?

Мърсър не отговори веднага. Оптимизмът му намаляваше с всяка изминала секунда. Рампата не се беше отворила от Удара.

– Не, по дяволите! Не можахме да отворим вратите. В капан сме.

В кабината продължаваше да нахлува вода, която стигна до кръста

на Мърсър и се покачваше. Той усети напрежение в ушите. Намираха се на дванайсетина метра под повърхността и потъваха. Знаеше, че имат две възможности за избор – или да чакат водата бавно да напълни кабината, или да разбият стъклото и бързо да сложат край на всичко.

Беше тъмно и Мърсър не виждаше лицето на Тиса, но усещаше ръката ѝ. Тя стисна пръстите му. Очевидно разбра какви са възможностите им за избор.

– Направи го – неестествено спокойно каза тя, сякаш от самото начало знаеше, че ще се стигне до това.

– Съжалявам, Тиса.

– Ти не си виновен. Стори всичко възможно.

– Не. Имам предвид, че не мога да го направя. – Тонът му беше разпален и непреклонен. – Няма да се предам, поне докато все още дишам.

Цистерната мина покрай вратата като плавей и се отдалечи от содните панти в основата.

Водата продължаваше да влиза в кабината, като ги принуди да разкопчат предпазните колани и да се борят да намерят глътка въздух. Тиса уви ръце около врата му.

– Не искам да умра, Мърсър. Господи, наистина не искам да умра! – В гласа ѝ прозвуча изненада, когато осъзна, че притежава инстинкт за самосъхранение.

Камионът отново се обърна и ги завъртя, сякаш бяха в центрофуга. Стана още по-трудно да намират въздух.

Цистерната спря в горната част на вратата, тласната там от потоците мехури, които все още се издигаха от дъното на трюма. Добавената сила на плаваемостта беше достатъчна и откряна вратата два-три сантиметра. Неимоверното налягане вкара въздух през пролуката и тежката врата се отвори по-широко. Камионът пак се обърна, остърга прага и увисна там, заклещен наполовина в стремително потъващия ферибот.

Мърсър и Тиса бяха притиснали лица до тавана на кабината и жадно поемаха въздух. Бяха във водата от десет минутки трепереха от студ като пострадали от хипотермия.

– Мърсър, аз... – В гърлото на Тиса влезе вода. Тя я изплю и се изкашля, за да пречисти белите си дробове. – Искам да знаеш, че...

Досущ като коркова тапа от разклатена бутилка шампанско, въздушното налягане не издържа да е затворено в голялата цистерна. Десеттонният камион се освободи и се стрелна към повърхността сред фонтан от мехури.

Движението беше толкова силно и рязко, че устата на Мърсър се

напълни с мръсна вода, докато си поемаше дъх. Белите му дробове пламтяха, а мускулите на диафрагмата му се свиваха от недостига на кислород. „Тиса е в същото състояние“ – помисли той, докато цистерната се издигаше спирално.

Излизането до повърхността продължи само няколко секунди. Цистерната изскочи над вълните като кит, разплиска водата и едва не преобърна спасителната лодка наблизко. Неколцина оцелели, борещи се в морето, за малко не бяха премазани, когато тежкото превозно средство се завъртя, търсейки равновесие.

Мърсър се удари в предното стъкло и го разби с главата си, а после протегна ръка към Тиса, измъкна я през отвора и размаха краката и свободната си ръка, за да изплува на повърхността.

Излезе до клатещата се кабина и няколко пъти пое дълбоко въздух. Кръстосващите се прожектори на десетина спасителни лодки пронизваха мрака. Единствените звуци бяха бръмченето на моторите им и виковете за помощ. Морето беше осеяно с трупове и умиращи хора.

Тиса не дишаше. Той я притисна до себе си, запуши ноздрите ѝ и започна да вдъхва въздух в белите ѝ дробове.

Сълзите се смесиха със солената вода, която пареше очите ѝ.

– Хайде, хайде – тихо я подкани Мърсър.

Устните му бяха на няколко сантиметра от нейните. Възприятията му бяха нащрек за най-малкия признак нажи-вот. Той продължи да ѝ прави изкуствено дишане, опитвайки се да масажира гръдния ѝ кош, за да поддържа сърдечния ритъм. Едва се крепеше върху цистерната и това затрудняваше усилията му. Внимателно вкарваше въздух в тялото ѝ и усещаше как дробовете ѝ се разширяват с всяко вдишване, но Тиса оставаше неподвижна.

И после тя изкашля стомашен сок и вода. Мърсър я обърна по корем, за да ѝ е по-лесно да изчисти дробовете си, като разтриваше гърба ѝ и шепнеше окуражително.

След няколко минути Тиса възстанови дишането си и беше в състояние да говори, макар че Мърсър не ѝ позволи. В това време десетина пътници се бяха добрали до клатещата се цистерна и се бяха вкопчили в дръжките. Един мъж опита да се покатери отгоре, но Мърсър протегна ръка, за да му попречи да наруши деликатното ѝ равновесие.

Той не обърна внимание на лодката, която се приближи до цистерната. Видя я само като неясен силует зад заслепяващия прожектор. Неколцина се пуснаха от цистерната, за да се качат на борда на спасителната лодка.

Най-силният плувец стигна до нея и понечи да се хване за борда. Някаква тъмна фигура в лодката вдигна нещо високо над главата си и го стовари върху човека.

„Какво става?“ – запита се Мърсър.

Друг пътник праметна ръка над ниския борд на лодката. И той беше ударен по главата. Мъжът изкрещя пронизително и викът му бе заглушен от втори жесток удар. Лъчът на прожектора обходи плавателния съд и Мърсър видя, че това не е спасителна лодка от ферибота, а лъскава бяла моторница, дълга около десет метра. Европейският ѝ стил му напомни за голямата моторна яхта, която следеше ферибота. Ето как бе изгягал Рандъл. И сега се беше върнал. Защо?

Отговорът беше очевиден – да се увери, че Мърсър и Тиса са мъртви.

– Тиса, трябва да се махнем – настойчиво зашепна той. – Брат ти е тук.

Тя се вторачи в мрака. В пространството около моторницата настъпи хаос. Членовете на екипажа на борда удряха по главите пътниците, борещи се във водата, сякаш бяха пирати мародери, плякосващи кораба им. Макар че беше тъмно, Тиса позна гъвкавия силует на брат си, който стоеше на носа на моторницата. Дони Рандъл беше зад него и млатеше хората като полярен ловец, който разбива черепи на малки тюленчета.

Тя се обърна към Мърсър. Едва виждаше лицето му в мрака.

– Съжалявам – каза Тиса и го докосна. – Това е единственият начин. Той няма да ме нарани.

– Какво си намислила?

– Люк – извика тя. – Тук съм. Моля те! Обичам те! – Тиса се отблъсна от цистерната и заплува към моторницата преди Мърсър да успее да ѝ попречи. – Тук съм, Люк. Аз съм, Тиса. – Тя спря и погледна Мърсър. Лицето му представляваше блед овал над тъмната вода. – Господи! Лепър Алма, Мърсър. Внимавай за Лепър Алма!

Моторницата се устреми към нея, като нарочно прегазил двама оцелели, вкопчили се в спасителен пояс, описа кръг и Дони Рандъл с лекота повдигна Тиса от водата, сякаш беше котенце. Мърсър гледаше ужасен, докато тя се отпусна в обятията на брат си.

За няколко минути, докато бе намалила скоростта, моторницата бе привлякла десетки плувци, които бяха или достатъчно смели, или достатъчно отчаяни, за да рискуват да се качат на борда. Рандъл и друг член на екипажа отново се въоръжиха с греблата, но въпреки усилията им

борещите се хора започнаха да надделяват. Тиса каза нещо на брат си и Люк веднага заповяда на кормчията да ги върне на яхтата, преди да бъдат потопени.

Мърсър видя всичко това, без да може да повярва на очите си. Тиса доброволно се бе пожертвала, за да го спаси. Беше отишла да убеди брат си, че е оцеляла само тя, а Мърсър е мъртъв в трюма на ферибота. Нямахме представа какво ще направи Люк с нея. Тиса не му бе разказала много за брат си, вероятно умишлено, но Мърсър имаше чувството, че проблемът им е много по-сериозен от идеологическото разцепление в Ордена.

Мърсър не знаеше какво да мисли, нито какво да направи. Беше напълно озадачен. Струваше му се, че дори не си заслужава да полага усилия да се държи за цистерната. Наскоро бе намерил Тиса и вече я беше изгубил.

Някой се блъсна в него и го изтръгна от мислите. Момченце на около осем години с широко отворени очи и уплашено. Кокалестите му рамене се изплъзваха от спасителната жилетка. Мърсър сграбчи детето и го притисна до себе си. То ожесточено се вкопчи в него, като викаше майка си с такава невинност, че сърцето на Мърсър се сви.

За няколко минути около цистерната се събраха още двадесетина плувци и Мърсър ги разпредели така, че да не я обърнат. До тях се приближиха претоварени спасителни лодки и скоро цистерната се превърна в центъра на вселената за оцелелите. Мъжете отстъпиха местата си в лодките на жените и децата, а членовете на екипажа на кораба – на туристите.

След два часа ферибот от Санторин стигна до плаващия атол, за да вземе живите и да се залови с тъжната задача да събере трупове. По-късно мнозина щяха да си спомнят как терористи с моторница бяха удряли оцелелите във водата и бяха отвлекли млада жена. Никой обаче не можа да опише похитителите, нито лодката им или как бяха избягали. Не можеха да опишат и американеца, който по чудо бе изскочил от дълбините с цистерна, бе организирал усилията им да се доберат до брега и бе спасил живота на много хора.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

През последните три нощи сънят се различаваше от действителността в един и същ момент. Вкопчили се един в друг до цистерната, Тиса и Мърсър чакаха в мрака Рандъл и Люк Нгуен да се откажат от търсенето. Тиса не извика на брат си и не отплува, а остана до Мърсър. И той беше щастлив. Реалността нахлу заедно с дикретния камбанен звън на будилника и Мърсър се събуди. От няколко дни изпитваше чувство на празнота, която не можеше да запълни с нищо. Процеждащата се през капандурата над леглото му светлина беше бледа и сивкава. Третият пореден дъждовен ден напълно съответстваше на настроението му.

Той се обърна да изключи будилника и видя дългнеста муцуна и зачервени насълзени очи. Повлекан чакаше своя шанс. Басетът започна да ближе лицето му и ритмично да удря с опашка по одеялата. Откакто Мърсър се беше върнал от Гърция, кучето се отказа от стопанина си, който спеше на дивана в бара, и се настани на голямото легло. Всяка сутрин чакаше будилникът да извънни и показваше обичта си към Мърсър, за да го накара да стане.

Това не са целувките, които искам – измърмори Мърсър и почеса висналите му уши, – но оценявам жеста.

Повлекан се промъкна под завивките и предостави за внимание дебелия си корем. Сънят винаги оставяше Мърсър облян в пот, затова докато басетът се заравяше по-навътре в топлината на леглото му и ръмжеше блажено, той се изкъпа набързо и нахлузи джинси, тениска и маратонки. После слезе в бара да си налее кафе и с обич погледна Хари Уайт, който спеше на дивана. Протезата му беше на пода до него. Устата му беше отворена. Хари спеше там, откакто Мърсър се бе върнал. Макар че не бяха разговаряли много за изминалите няколко седмици, Хари разбра, че приятелят му тъгува, и отказа да го остави сам. Смяташе да чака, докато Мърсър е готов да обсъжда чувствата си.

Кучето слезе по спиралната стълба, мина покрай бара и продължи към фойето. Ноктите му тракаха по плочките, докато стигна до предната врата. Там тихо изджафка. Искаше да излезе.

Когато Мърсър се върна от разходката из квартала, Хари седеше на обичайното си високо столче до бара и пушеше цигара. Беше си налял от готовото силно кафе, вместо да си направи по-слабо, и държеше псалка, готов да решава кръстословицата във „Вашингтон Пуост“.

Мърсър му даде вестника и включи филтъра за пречистване на въздуха.

– Виж какво – дрезгаво каза Хари и се изкашля, за да прочисти гърлото си, но гласът му не се оправи. – Повлекан свикна да спи в леглото ти, когато те нямаше. Ако ми го отстъпиш, сутрин няма да те безпокои.

– Не е от леглото, Хари, а това, че нощем ставаш десетина пъти да пуснеш една вода.

– Какво да правя? Винаги съм имал слаб пикочен мехур.

– Или слаба простата.

– Дрън-дрън! – Хари отпи от кафето и направи гримаса.

– Имаш ли „Блъди Мери“?

– Да. Онази помия, която Дребосъка ми пробута. Няма да ти хареса. Хари презрително махна с ръка на предупреждението.

– Мислиш, че го пия заради сместа? Просто използвай хубава водка.

Мърсър недоволно измърмори нещо. Смяташе, че Хари Уайт трябва да бъде включен сред неизбежните неща в живота като смъртта и да-нъците. Той направи питието и го сложи до пепелника.

– Отново ли ще прекараш деня пред компютъра? – попита Хари и уви дългите си пръсти около чашата.

Първите дванадесет часа след пристигането си на летище „Дълес“ преди три дни Мърсър беше разпитван от Айра Ласко и сборен екип от агенти на ЦРУ и ФБР. Разказа им всичко, което знаеше за Тиса, Ордена, атаката срещу ферибота и загадъчните й последни думи, които все още не разбираше. Беше участвал в подобни инструктажи и преди и съумя да овладее гнева и лошото си настроение, докато отново и отново му задаваха едни и същи въпроси, за да изтръгнат повече от него. Накрая агентите прибраха касетофоните, камерите и тетрадките си и излязоха, без да кажат нищо. Мърсър и Айра останаха сами.

– Какво ще правим сега? – попита Мърсър.

– Нищо – отвърна Айра. – Те ще напишат докладите си и ще запълнят някои празноти, ако могат. Аз ще ги прочета и ще ги изпратя на шефа си, който може и да не ги предаде на президента.

– Тиса Нгуен рискува живота си, за да ме убеди, че организацията й може да предсказва земетресенията. Сигурен съм, че не го направи само да ме смае. Мисля, че се задава нещо сериозно, за което тя искаше... по-скоро е трябвало да знам. Тиса ни предаде предупреждение или поне част от него.

– Лепър Алма, за която е споменала?

– Да. Но нямаше време да ми каже кога. Признавам, че нямам

представа какво означава Лепър Алма, дали е място или име на атомна централа, или нещо друго. Но каквото и да е, мисля, че ще бъде разрушено от земетресение или изригване на вулкан.

– Ще го потърсим.

– Ще го потърсите? Без мен? – презрително се изсмя Мърсър. – Аз ти съобщих информацията, а ти не ми даваш възможност да участвам в разследването.

– Не съм те отрязал, но само се погледни, за Бога! Изглеждаш ужасно. Миналия месец работи усилено без почивка. Остави анализаторите да си свършат работата, а ти си почини. След ден-два ще ти се обадя и ще ти кажа какво са открили.

– А през това време Тиса ще бъде в неизвестност и никой няма да си помръдне пръста да ѝ помогне – взмути се Мърсър.

– За момента не мога да направя нищо по този въпрос. Ти ни събщи много информация и ще отнеме известно време докато проверим достоверността на твърденията ти.

– Твърдения? Колко души загинаха, когато Дони Рандъл взриви ферибота? Четиридесет? Петдесет?

– Четиридесет и седем.

– Това не е ли основание онези негодници да бъдат спрени?

– Ще бъдат, но не искам да бъдете неподготвен.

– Така както се държиш, съмнявам се, че някога ще бъдеш подготвен – ядоса се Мърсър. – Е, приключихме ли?

Айра го погледна, но не каза нищо. Щом Мърсър затвори вратата след себе си, Ласко поклати глава, бръкна в най-долното чекмедже на бюрото си, извади тефтерче и намери телефонния номер, който търсеше.

– „При Дребосъка“.

Айра позна пискливия глас на Пол Гордън.

– Пол, обажда се Айра Ласко. Приятел съм на Мърсър. Идвал съм в бара ти няколко пъти заедно с него.

– Да, спомням си. Какво мога да направя за теб?

– Виждал ли си Хари Уайт?

– Сутрин, обед и вечер.

– Имаш ли представа къде е в момента?

– В тоалетната. Чакай, излиза. Искаш ли да говориш с него?

– Да, благодаря.

– Адмирале! – оживено викна Хари. – Какво става? Къде е Мърсър?

– Върна се. Току-що излезе от кабинета ми. Нещо се е случило с

него в Гърция. Не съм го виждал такъв.

– Какво е станало?

Айра му разказа как е потънал фериботът.

– Не е това – заяви Хари. – Мърсър се е забърквал и в по-големи кашии. Нещо друго?

– Има и жена.

– Аха, сега вече сме на прав път. Какво се е случило с нея?

– Мърсър отиде там да се срещне с нея. Имала някаква информация. След като избягали от ферибота, тя била отвлечена от организацията, в която членува.

– Терористи?

– Още не сме сигурни.

– Няма значение. Ти познаваш Мърсър от две години, но не така добре като мен. Трябва да разбереш, че в душата си той е скаут и поема отговорността за всичко и за всеки около него. Това го мотивира. В момента се обвинява, че са отвлекли онази жена, и няма да му мине, докато не си я върне.

– Знам. Само че го приема лично.

– Той всичко приема лично.

– Не, Хари, ти не слушаш. Имам предвид присърце. Хари проумя едва след минута за какво намеква Айра.

Идеята беше шокираща.

– Да не би да мислиш, че е... Не може да е...

– Не знам – отвърна Ласко. – Но всички признаци са налице.

– Мамка му! Кой би помислил? Нашето момче е влюбено. Признавам, че това е непозната територия за мен. Откакто го познавам, не си е падал по никоя. Веднъж отиде по-далечно с една богата наследница на петролен магнат, хубаво момиче с повече пари, отколкото разум, но дори това увлечение беше временно.

Хари млъкна. Раздвояваше се. От една страна, искаше Мърсър да бъде щастлив, но от друга се страхуваше от последиците за приятелството им. „Няма да има последици“ – бързо реши той. Мърсър не би се влюбил в жена, която не оценява компанията на сакат стар пияница и смрадливото му куче. И когато осъзна това, Хари разбра, че ще направи всичко по силите си, за да помогне на приятеля си да си я върне.

– Исках да знаеш – каза Айра. – Би ли го държал под око? Опитай се да го накараш да говори. Затворил се е в себе си и не желая да го види да избухне.

– Не се тревожи. Колкото и да се е увлякъл, Мърсър познава

границата си. Нужно му е малко време, това е всичко. Но благодаря, че ми каза. Ще го държа под око.

– Ти си добър приятел, Хари Уайт.

– Да. Ти също, Айра. Ще поддържаме връзка.

И оттогава Хари се въртеше в дома на Мърсър, наблюдаваше го и го чакаше да се изповяда. Мърсър прекарваше времето си пред компютъра и търсеше всичко свързано с легендата на Ринпоче-Ла. Откритията му потвърдиха разказа на Тиса за флотилиите с китайското съкровище и необикновените пътешествия на адмирал Чжън Хъ. Имаше малко информация за Чжу Чжан-дзъ и баснословните ценности, които бе отмъкнал тайно, и абсолютно нищо за Ордена. Научи, че китайците наистина са се опитали да разработят точни детектори за земетресения – деликатно балансирани порцеланови съдове, които стават нестабилни, когато се напълнят с вода. И при най-лекия тряс водата се изливала от многобройни драконови усти. Посоката и количеството на излятата вода показвали на наблюдателите къде са и колко са силни земетресенията. Най-старият намерен съд беше почти на две хиляди години.

Колкото до загадъчното село, интернет предоставяше много предположения, но малко факти. Повече страници бяха посветени на мистицизма, астрологията и метафизиката. Там пишеше, че Ринпоче-Ла е последното девствено място на земята, нещо като земна нирвана, където жителите са освободени от ежедневно бремене на човешкото съществуване. Селото се намираще високо в Хималаите, навътре в пустинята Гоби.

Написаното звучеше ексцентрично и нелогично и Мърсър реши, че никой не е използвал научен подход, за да намери Ринпоче-Ла. Той се свърза с комерсиална компания за сателитни снимки в Ла Джола, Калифорния, и поиска всички фотографии на северната страна на Хималаите от последните пет години. Тиса беше казала, че е родена там, и при петстотин долара за снимка сумата за разширяването на издирването отвъд района би била зашеметяваща.

Както тръгнаха нещата, консултантската му работа за „Де Беерс“ щеше да покрие само част от разходите за двете хиляди снимки, които куриерът бе донесъл късно следобед предния ден.

Преди да ги разгледа, Мърсър реши да избие от главата си издирването на Ринпоче-Ла и да се съсредоточи върху втората загадка на Тиса – Лепър Алма.

– Да – най-после отговори той на въпроса на Хари какви са плановете му за деня. – Поредното напразно усилие пред компютъра. Не мога

да направя много, докато Айра ми се обади.

– Разбира се, че можеш. – Хари вдигна празната си чаша. – Налей си питие и се отпусни. Ще се обадя на Дребосъка да го питам дали ще отвори рано. Или може да отидем до Пимлико да гледаме понитата.

Колкото и съблазнително да звучаха предложенията, Мърсър поклати глава.

– Не мога.

– Самоубийството ти няма да я върне – измънка Хари. Мърсър се вцепени. Не се изненада, че Хари се е досетил какво го измъчва. Вероятно разбираше мотивите му по-добре и от самия него. Стресна се, че Хари повдигна въпроса. По техните неписани правила никой не обсъждаше чувствата си. Всеки имаше рани, в които не искаше да бърка.

– Обичаш ли я? – подкани го Хари.

– Не знам – бавно и замислено отвърна Мърсър. – Може би. Прекарахме заедно само един ден. Не беше достатъчно да се опознаем.

– Никой не може да бъде сигурен, когато става дума за любов.

– Чул си го в някое телевизионно шоу. Хари се подсмихна.

– Темата беше ученици, влюбени в учителите си. – Той се замисли.

– Няма значение колко време си прекарал с някого. Ден, седмица или година. Все едно. Господи, има двойки, които са прекарвали целия си живот заедно и накрая признават, че се мразят от първия ден!

– Вярно е. Най-много от всичко ме е яд, че някакъв тъпак ни отне възможността да разберем истината, Хари.

– Ами ако не е любов?

– Пак ще я търся. Ако не за друго, поне заради възможността да убия Дони Рандъл.

Хари се усмихна и удари по бара.

– Сега вече говориш като човека, когото познавам.

– Какво да правя, по дяволите?

– Първо напълни чашите, а после продължи да работиш с компютъра. Само не мисли защо искаш да я намериш. Това ще замъгли преценката ти. Съсредоточи се върху въпроса как да я откриеш.

Мърсър призна, че съветът не е лош, като имаше предвид източника.

– Колко най-дълго си бил с жена? Изражението на Хари стана сладострастно.

– Един час и десет минути, но това беше в полунощ, когато сменях времето и превъртахме напред часовниците си.

– Сериозно.

– Около шест месеца. Беше преди години, когато отидох да живея във Вашингтон и реших, че е време да улегна.

– Какво стана?

– Осъзнах, че когато съм с нея, не съм верен на себе си. Вече бях улегнал и я изпользвах, за да придам легитимност на живота си. Известно време криех чувствата си в погрешен опит да я предпазя. Голяма грешка. В нощта, когато скъсах с нея, тя очакваше да ѝ предложи да се оженим. Нямах представа за истинските ми чувства. Сцената беше адски неприятна, но знам, че така беше най-добре. Можех да се преструвам още, може би няколко години, но накрая пак нямаше да излезе нищо. Убеден съм, че по-късно и тя го е осъзнала. Предполагам, че ако бях на твоето място, щях да се запитам дали съм останал същият, докато съм бил с нея. И въпросът е много по-сложен, отколкото изглежда на пръв поглед.

– Знам – съгласи се Мърсър. – И истината е, че не съм сигурен.

– Но когато беше нея?

– Да – не се поколеба Мърсър.

Хари се облегна назад на високото столче. На лицето му се изписа самодоволно изражение.

– Отивай да работиш, но в три часа тръгваме към Дребосъка и аз ще черпя, докато единият от нас се напие безпаметно. Това не е предложение, а заплаха.

Мърсър си направи втора каничка кафе, взе я, остави Хари да решава кръстословицата и слезе в кабинета си. Стаята беше обзаведена като бара – зелен килим и мебели от дърво и месинг. В единия ъгъл беше едно от безценните му притежания – почерняло парче лек метал, част от цепелина „Хин-денбург“. Минавайки покрай шкафа до вратата, Мърсър докосна парче синкав минерал на име кимберлит. Смяташе, че минералът, знак за наличието на диаманти, му носи късмет. Беше му го подарил благодарен управител на мина, чийто живот бе спасил.

– Той седна зад старинното бюро и се включи в Интернет. Написа „Лепър Алма“ в търсачката и изпъшка, като видя, че има двеста и петдесет хиляди справки. Нямах представа какво означава името, но компютърът го намери четвърт милион пъти.

След един час образователна информация за проказата⁷ Мърсър разбра, че е на погрешна следа.

В света бяха останали само няколко колонии за проказени и никоя

7. Лепер (англ.) – проказен. – Б. пр.

от тях не бе свързана с името Алма. Нямаше и известни прокажени или лекари, които да ги лекуват, на име Алма.

– Не съм на прав път – измърмори той.

Очевидно не беше чул правилно какво му е казала Тиса. Номерът беше как да си спомни точните й думи. Мърсър стана и се приближи до килера в ъгъла на кабинета. Сред различните непотребни вещи, папките и книгата, които беше по-лесно да изхвърли там, отколкото да подреди, той намери голяма кутия от обувки и я занесе на бюрото си. Извади мека кърпа, постла я на бюрото и сложи тридесетсантиметрово парче релса в средата, а после измъкна препарати за излъскване на метал, парцали и шкурка.

В продължение на тридесет минути той работи върху ръждясалата част на релсата, изтъркваше метала съсредоточено, като бижутер, който шлифова безценен камък. Повтарящите се движения бяха начинът да се концентрира. Беше придобил той навик в института, за да се разтоварва от напрежението да учи, без да затормозява съзнанието си, така както Уинстън Чърчил бе строил тухлени стени в двора на Даунинг Стрийт 10 в най-мрачните дни на Втората световна война.

След час и половина Мърсър бе прогонил от съзнанието си всичко, освен секундите, в които Тиса плуваше към брат си. Той сякаш отново почувства, че движенията му са затруднени от тежестта на водата и пулсирането в главата от удара в предното стъкло на камиона с цистерната.

„Тук съм, Люк. Аз съм, Тиса.“ Гласът й отекваше над тъмното море, вик, който ясно прозвуча на фона на нещастие то наоколо. Главата й едва се подаваше над водата, докато плуваше към моторницата на брат си. На половината разстояние тя спря и се обърна към Мърсър. „Господи! Лепър Алма, Мърсър. Внимавай за Лепър Алма.“

Мърсър сякаш чу думите й отново и отново. Лепър Алма.

Той полагаше усилия да си представи как Тиса се скрива от погледа му и това беше по-потискащо от чувството за празнота, с което се събуждаше през последните три дни. Сърцето му биеше лудо, но ръцете му не трепнаха, докато излъскваше ръждата от релсата.

Беше твърде тъмно и не видя устните й. От няколко метра лицето й представляваше блед овал над водата. Лепър Алма. Мърсър си спомни, че Тиса се потопи във водата, докато произнасяше думите. Наблизо премина вълна, която леко надигна главата й, но и закри устата й.

Думата не беше „лепър“. Тиса изплю морска вода, докато говореше, и може би каза Леп Алма. Мърсър беше на път да разгадае думите й и ръцете му заработиха по-бързо. Металът под пръстите му заблестя под

въздействието на химичните препарати и търкането.

Изведнъж прозрението го осени. Той пусна кърпата на бюрото и седна на стола. Тиса бе казала Ле Палма или Ла Палма. Мърсър се обърна към компютъра, без да обръща внимание на изцапаните си пръсти, които оставиха петна по клавишите, докато пишеше името в търсачката.

Тя показва десетки хиляди справки, но само петнадесет минути след като започна да работи върху първата, Мърсър се обади на Робърт Райт, геолог от Кеймбридж, Англия. Не го познаваше, но на няколко интернет страници на видно място беше спомената титлата доктор по геология. След едночасов разговор Мърсър се свърза с Ласко.

– Айра, обажда се Мърсър. Търсим на погрешно място. Не съм чул правилно думите на Тиса. Тя е казала Ла Палма, а не Лепър Алма.

– Знаем – отвърна адмиралът.

– Какво? Как разбрахте?

– Възложих задачата на анализаторите на криптограми от Агенцията за национална сигурност. Докладът е на бюрото ми от вчера сутринта. Разделили са думите фонетично и са получили две хиляди съвпадения. Най-очевидното било Ла Палма, един от Канарските острови, спящ вулкан.

– Не и според един учен, който през цялата си кариера е изучавал това място. Току-що говорих по телефона с него.

– Говориш за доктор Райт? Поръчах да проверят научното му изследване и честно казано, не сме смаяни. Няколко пъти е обвиняван, че фалшифицира информацията, за да пасне на хипотезата му.

– Ще поемеш ли риска, че той греша?

– В момента изчакаме.

– Изслушай ме, Айра. Тиса направи всичко възможно да ме предупреди за изригване на Ла Палма. Очевидно го е сторила достатъчно рано, за да предприемем нещо. Мисля обаче, че нямаме време да чакаме. Ако си прочел предсказанията на доктор Райт, ще проумееш изводите.

– Имай ми малко, доверие. Вече изпратихме екип на острова да наблюдава положението. Утре там ще отиде друга група с техника, каквато Райт не е виждал. Работим по въпроса, Мърсър, но засега не виждам необходимост от паника.

– Каза ли на президента?

– Предадох информацията на съветника му по сигурността Клайнсмид. Не знам дали я е препратил по-нагоре.

– Трябва да я намерим, Айра. – Кого? Тиса Нгуен?

– Вулканът ще изригне, каквото и да каже екипът ти. Тя е

единственият човек, който знае кога. Нуждаем се от нея, по дяволите! – Мърсър пое въздух в опит да се успокои. – Съгласен съм, че в момента наблюдаването на острова е най-добрият ход, но трябва да говорим с Тиса преди да е станало късно.

– Нямаме представа къде е.

– Работя по въпроса – побърза да отвърне Мърсър. – Ако открия мястото, ще разрешиш ли спасителна операция?

– Ами... ще си помисля. Това е най-доброто, което мога да направя.

– Тогава те моля да го сториш.

Мърсър прекъсна връзката и се почувства по-добре. Беше успял да прогони от съзнанието си ужасяващите последици от изригването на Ла Палма само защото мислеше за Тиса. Тя знаеше отговорите, които му трябваха, и Айра започваше да отстъпва, за да му позволи да я намери.

Повечето му багаж беше на дъното на Егейско море, затова Мърсър отиде в стаята за гости на втория етаж, където държеше стари чанти. Хари го видя, че ги мъкне нагоре.

– Какво правиш?

– Приготвям си багажа.

– За къде?

– Поне до Африка. Ако ми провърви – до Китай.

– Трябва да говориш с туристическия си агент. Всичките ти маршрути са скапани.

Мърсър напълни двете чанти и се върна в бара с кутия, пълна със сателитните снимки от фотографската компания в Калифорния. Беше поискал да ги подредят в хронологичен ред, така че първите десет да показват едно и също място на Земята през последните пет години. Следващият комплект беше на съседно място за същия период от време. Мърсър раздели купчината на две и даде на Хари една от двете лупи, които бе донесъл от кабинета си. После запали лампите в бара и му обясни как са подредени снимките.

– Какво трябва да правя?

– Търси облаци, които не се движат.

– Какво?

– Тиса ми каза, че Ринпоче-Ла се намира до горещ геотермален извор. От него трябва да се вдига пара. Ако на всяка снимка на едно и също място има облак, вероятно ще имаме попадение.

– Добра идея. Колко са снимките?

– Две хиляди. Ако не намерим нищо в тази купчина, ще поръчам още.

– А казват, че вече нямало кавалери – измърмори Хари, навеждайки се над първата фотография. – Спомняш си Ромео, който се самоубил над трупа на Жулиета, нали? Не е принудил най-добрия си приятел да ослепее.

Мърсър не можа да сдържи усмивката си.

– По-малко приказки, повече работа.

Късно следобед и двамата се отказаха. Нямаха опит в тайнственото изкуство на разчитането на сателитни снимки, а и на изображенията, направени сто и шейсет километра над Земята, глетчерите приличаха на неподвижните гъсти облаци, които търсеха. За пет часа бяха набелязали тридесет и пет вероятни места, където можеше да се намира Ринпоче-Ла, и разгледаха едва една четвърт от снимките.

Накрая си поръчаха китайска храна и после отидоха в „При Дребосъка“. Въпреки закана на Хари да напие безпаметно Мърсър, двамата изпиха само по две питиета. Главите им пулсираха от вирането в снимките и не искаха да засилват болката.

Мърсър изведе Повлекан за последен път точно преди полунощ и отиде да си легне. Докато изми зъбите си и използва тоалетната, басетът вече се беше изтегнал на леглото му. Сърце не му даваше да безпокои старото куче, затова Мърсър се сви з края и се приготви за поредния кошмарен сън.

Телефонът извънтя в два и петнадесет. Мърсър се събуди още преди края на първото пронизително звънене. Знаеше кой се обажда и какво ще чуе. Той затвори очи, очаквайки за миг да запази спокойствието, с което след малко щеше да се раздели. Обаждането можеше да го доближи до Тиса, но също така и да го заведе в свят на прага на Армагедон. Тя не преувеличаваше, когато каза, че животът – такъв, какъвто го познават – скоро ще свърши.

Мърсър отговори на второто позвъняване.

– Вече се случва, нали?

– Да. – Айра говореше сякаш изобщо не беше заспивал. – Дълбочинните сеизмографи показват, че Ла Палма се активира.

– За колко време може да стигне кола дотук?

– Десет минути, може би по-малко.

– Къде да ида?

– В Белия дом.

– Ще се видим там – каза Мърсър и прекъсна връзката.

БЕЛИЯ ДОМ

Дъждът, който валеше от няколко дни, най-сетне намаля. Улиците бяха чисти и свежи. Около лампите блестяха ореоли от мъгла. В късния час нямаше коли и пешеходци. Дори бездомниците спяха.

Кадилакът, който взе Мърсър, зави в задния вход на Белия дом и спря пред будката на охраната. След като провери шофьора и прокара огледало под шасито, търсейки експлозивни, пазачът поиска документите за самоличност на Мърсър и намери името му в електронно тефтерче, а после направи знак колата да мине.

Айра чакаше във входа на Западното крило. Беше с костюм, но без вратовръзка. Двамата се ръкуваха мълчаливо и адмиралът го поведе навътре в сградата. Вървяха по оскъдно осветени коридори, минаха покрай няколко тихи кабинета и накрая стигнаха до затворена врата.

– Президентът не знае естеството на съвещанието – уведоми го Айра. – Клайншмид му се обади преди тридесет минути и казал само, че е възникнала криза.

– Кой друг е там?

– Адмирал Морисън. – Томас Морисън беше обаятелният председател на съвета на началник-щабове, униформеният главнокомандващ на американската армия и вероятно следващият обитател на Овалния кабинет. – Пол Барнс, шефът на ЦРУ, и Дик Хена, директорът на ФБР.

– Отдавна не съм виждал Дик – отбеляза Мърсър. Двамата бяха приятели от няколко години, но натоварената им програма се бе отразила на познанството им.

– Срещата не е светско събитие – напомни му Айра. Мърсър кимна мрачно.

Ласко почука и изчака помощникът да отвори тежката врата. Кабинетът представляваше дълго помещение с огромна маса за съвещания в средата. Президентът седеше на традиционното си място в центъра. Беше облечен в поло и не се беше бръснал от двадесет часа. Джон Клайншмид, съветникът по националната сигурност и пряк шеф на Айра, тъкмо се настаняваше от дясната страна на президента. Пол Барнс седеше от лявата. За разлика от останалите той бе отделил време да си сложи костюм и връзка. Дори адмирал Морисън не беше в униформа. Мърсър и Барнс се бяха спречквали няколко пъти и взаимната им неприязън пролича в беглите погледи, които си размениха.

Айра седна срещу президента и посочи на Мърсър стола до себе си, а Дик Хена приятелски му кимна. Някой му даде чаша кафе и се оттегли.

– Убеден съм, че уважаемите членове на четвъртата власт се питат каква е тази среднощна среща, и откровено казано, и аз си задавам същия въпрос. – Президентът притежаваше рядката способност да направи така, че лекият упрек да прозвучи незлобливо. Той сложи големите си ръце на лакираната маса. – Айра, искаш ли да ми кажеш какво правим тук в този късен час?

– Господин президент, мисля, че сте виждали доктор Филип Мърсър от моя екип.

– По няколко повода – усмихна се президентът. – Спомням си, когато Хавай едва не беше отцепен от Съединените щати, му казах, че един ден ще работи за мен. Как е ягуарът ви?

– Много добре, сър. – Мърсър се учуди, че президентът знае каква кола кара, и само след секунда чу обяснението.

– Вероятно не знаете, че аз платих да заменят автомобила ви, който беше разбит по време на кризата в Хавай. Беше ми по-лесно да напиша чек, отколкото да скрия разхода там, където някой старателен счетоводител от данъчните власти можеше да го намери.

– Поласкан съм.

– Това беше малка цена, за да ви се отплатя за онова, което направихте за страната – усмихна се президентът и после стана сериозен. – И тъй като отново сте тук, подозирам, че се готвите да направите на администрацията ми друга услуга.

– Ако не е станало късно.

Президентът неспокойно насочи сините си очи към Айра.

– Е, разкажете ми какво става.

Ласко не се прокашля, нито размести листовете пред себе си. Не прибегна до нито една от обичайните тактики на забавяне, които хората използват, когато се готвят да съобщят лоша новина, а започна без заобикалки.

– От разузнавателен източник, завербуван от Мърсър, научихме за възможно изригване на вулкан на Ла Палма, част от Канарските острови. По моя заповед там беше изпратен екип от Института по топография и геология и преди около два часа те потвърдиха, че островът може би е в начален етап на вулканично изригване.

– Извинете – прекъсна го президентът, – но какво ни интересува това?

Айра потупа Мърсър по рамото.

– Ти си геологът. Искаш ли да обясниш?

Макар че едва преди няколко часа чу за съществуването на Ла Палма, Мърсър заговори със самочувствието на експерт.

– За онези, които не знаят, Канарските острови се намират в Атлантическия океан, около сто и шестдесет километра от западния бряг на Мароко. Те са испанско владение и живеещите на север европейци ги смятат за ваканционен курорт. Ла Палма е най-западният от островите и от гледна точка на геологията – най-скоро образуваният и вулканично най-активният. Последното изригване беше през 1971 година, но онова, което ни интересува, е станало през 1949. Същата година вулканът Кумбре Виеха в южната част на острова е изригвал в продължение на няколко дни. В това, разбира се, няма нищо необикновено. Вулканът изригва на всеки двеста години. Необикновеното при онова изригване е четириметровата пукнатина, образувала се в средата на острова. Западната част, която представлява скала с размери сто и двадесет кубически километра, първоначално се е преместила към морето и после е спряла.

– Защо е спряла? – попита президентът.

– Защото Майката Природа е пожелала да ни спаси от бедствието, сър. Две геоложки особености правят Ла Палма особено опасен. Първата е, че поради състава на почвата островът се състои от много стръмни склонове. Всъщност Ла Палма е един от най-стръмните острови в света. По правило надвисналият скален пласт би трябвало да продължи да се плъзга към водата. Извадили сме невероятен късмет. Но може би не за дълго. Преди десетина години британски учен на име Робърт Райт разпространи идеята, че едно значително изригване ще отслаби още повече скалата, която ще се напука и ще се срути в океана. Подобно явление ще предизвика катастрофична вълна, наречена мегацунами. Предположението се появи в няколко заглавия за Деня на Страшния съд в пресата, когато Райт публикува проучването си. Но никое правителство не прие сериозно идеята и не бяха направени широкомащабни анализи.

– Какво е мегацунами? – попита адмирал Морисън.

– Макар че обикновено се нарича приливна вълна, цунами няма нищо общо с приливите, а се поражда от подводни земетресения. Размери те ѝ се определят от обема преместена земна кора и това е хубаво, защото скалата може да поеме неимоверно налягане преди да рухне. Затова не бихме усетили земетресения със сила над осем цяло и шест. Повечето геологични разломи се приплъзват много преди да съберат достатъчно енергия, за да предизвикат земен трясък от седма степен. Следователно

едно земетресение под морето ще предизвика цунами със съответната сила. Ако разломът пропадне с шест метра, вълната на повърхността ще бъде със същата височина.

– Това не звучи толкова страшно – язвително се обади Пол Барнс, директорът на ЦРУ.

Мърсър се обърна към него и не си направи труда да прикрие гнева в гласа си.

– Кажете го на трите хиляди жители на Папуа, Нова Гвинея, които загинаха от подобна вълна през 1998 година. – Той отново насочи вниманието си към Морисън, като от време на време поглеждаше президента. – За разлика от приливните вълни, мегацунами се образува от свличане на земните пластове и се измерва единствено по количеството отломки, които се срутват във водата. Геолози, специалисти по петрола, работещи в Аляска през петдесетте години на двайсети век, са открили доказателства за подобна вълна в залива Летуя. Той бил опасан с линия, където многовековните гори необяснимо свършвали. Сякаш някаква сила била изкоренила дърветата на около сто и седемдесет метра над морското равнище.

– Сто и седемдесет?

– Толкова била висока вълната, която се образувала, когато огромен къс гранит се откъснал от скалата и паднал в залива.

– Това е невъзможно! – заяви Барнс. Мърсър отмести поглед към президента.

– Три години по-късно в същия район група рибари попаднали под цунами, висока трийсет метра. Оцелели само неколцина.

Изражението на президента беше серизно.

– Искате да кажете, че ако изригне, вулканът на Канарските острови ще предизвика подобна мегацунами?

Мърсър поклати глава.

– Гранитният къс, породил вълната в Аляска, е тежал две хиляди тона. В Ла Палма става дума за половин трилион тона скална маса. Освобождаването ѝ е енергиен импулс, равен на консумацията на електричество в Съединените щати за шест месеца. – Този факт беше установен от научноизследователски екип от Швейцария и бе потвърден от няколко специалисти по компютърни симулации.

Мъжете около масата застинаха неподвижно и се замислиха върху споменатите измерения.

Дик Хена наруши мълчанието, като се прокашля и попита:

– Ти каза, че две неща правят Ла Палма особено опасен. Едното е,

че островът е изключително стръмен. Какво е другото?

Мърсър не се изненада, че Хена е запомнил това. За разлика от президента, Пол Барнс и Джон Клайншмид, Дик се бе издигнал с усилен труд до сегашния си пост и дълбоко в душата си беше следовател, а не политик. – Дайките.

– Моля? – едновременно попитаха президентът и Хена и се спогледаха озадачено.

– Ла Палма е образуван от изключително пропусклива вулканична скала. Островът поглъща дъжда като сунгер. Има обаче образувания от изключително плътен базалт наречени дайки, които минават като преграда през средата на острова. Дайките играят ролята на бентове и задържат дъждовната вода, образувайки високи стълбове от свръхнапоен слой. Смята се, че те са достатъчно солидни и не може да бъдат засегнати от сеизмични трусове при изригването на вулкана.

– Тогава къде е опасността?

– Изригването започва със запълване с магма на пещерите дълбоко под острова. Водата в стълбовете ще заври от горещината от притока на разтопените скали. Както всички знаем от часовете по физика в гимназията, водата се разширява, когато се нагрее, но не може да се компресираща. Това ще упражни невероятно налягане върху ДАЙКИТЕ. Срутването на една или много от тях е неизбежно.

Президентът се наведе напред.

– И това ще задейства свличане на земни пластове и ще предизвика мегацунами? – Мърсър кимна и президентът зададе очевидния въпрос. – За какви поражения говорим и какво можем да направим, за да ги сведем до минимум?

– Според компютърната симулация, направена преди няколко години, вълната ще бъде висока над триста метра и ще се движи със стотина километра в час през първите десет минути след свличането. Ще прекося океана във всички посоки с около осемстотин километра в час и ще удари първо Северна Африка. Дотогава вълната ще е намалела до стотина метра и за щастие онази част на континента е рядко населена. Броят на жертвите ще бъде минимален. Следващите ще бъдат Испания, Португалия и Южна Англия. По това време вълната ще се извисява на трийсет метра и все още ще има достатъчно енергия, за да рикошира и да се разпространи в Ламанша и да потопа Холандия.

Лицата около масата пребледняха.

– Девет часа след свличането на земните пластове – продължи Мърсър, – вълната все още ще се движи със скоростта на реактивен

самолет и ще заличи от географската карта Бахамските и Бермудските острови и архипелага от Пуерто Рико до Венецуела. След нея няма да остане нищо – нито хора, нито доказателства, че някога там са били домовете им.

Всички зяпнаха в почуда, но мъжете в залата бяха натоварени със задачата да пазят Съединените щати, затова някой попита:

– А ние? Какво ще стане, когато стигне до нас?

– Ще удари първо Маями. Тогава ще бъде висока двайсет и пет метра и широка около дванайсет в основата, невидан досега прилив. При скорост осемстотин километра в час кинетичната енергия е почти неизмерима. Сградите, пътищата и мостовете на двайсет и пет километра навътре на брега ще бъдат разрушени. Има шанс да оцелеят някои от по-солидните постройки, макар че ще бъдат изтърбушени първо от началните пулсации на вълната и после отново, когато водата се оттегля обратно към морето. Същият сценарий ще се разиграе и по Източното крайбрежие от Флорида до Мейн, Джаксънвил, Савана, Норфък, Вашингтон, Фили, Ню Йорк и Бостън. Всичко ще бъде заличено от лицето на земята. Ще загинат около четири милиона души. И това са цифрите само за Съединените щати. На Карибите, в Африка и Европа ще има още толкова жертви.

– А броят на ранените? – попита Айра.

– Картината ще наподобява терористичните актове срещу Световния търговски център.

Присъстващите в стаята проумяха думите му. Като мнозина американци и те бяха дарили кръв, за да помогнат на ранените оцелели от терористичната атака, но бяха установили, че в подобна трагедия няма оцелели.

– Ако това наистина стане, можем ли да евакуираме Източното крайбрежие?

Адмирал Морисън отговори на този въпрос, защото след дългогодишната си военна кариера имаше познания по логистика.

– Искате да изселим една пета от населението, господин президент. Ще отнеме няколко месеца само да координираме къде да ги изпратим.

– Разполагаме ли с няколко месеца? – обърна се президентът към Мърсър.

– Истината е, че не знаем, сър. – Мърсър подреди мислите си за миг. Намираше се на ръба на пропаст и една погрешна дума можеше да го запрати надолу. Или по-точно Тиса. – През последните петдесет години учените постигнаха напредък в предсказването на катаклизми като

земетресения и вулканични изригвания. Има някои признаци, които ни показват какво става дълбоко в недрата на Земята много преди на повърхността да се появи нещо видимо. Единият е наличието на микротрусове, леки земетресения. Новите сеизмографи са стотици пъти по-точни. От почвата, извадена от сърцевината на активната зона, може да определим повишаването на дифузните газове като въглероден двуокис, а това явление предшества изригването на вулкан. Всичко това ни дава представа, че вулканът се активизира. Подобни доказателства откри екипът, изпратен от адмирал Ласко на Ла Палма. Но те не са гаранция, че вулканът ще изригне всеки момент. Вулканите непрекъснато дават признаци на живот, но после пак заспиват.

– Не вярвате, че дейността на Ла Палма ще свърши скоро, нали? Смятате, че островът ще изригне.

– Да, господин президент. И всички трябва да мислим така.

– Защо? – намусено попита Барнс.

– Айра спомена, че съм завербувал източник. Това не е точно така. Тя се обърна към мен. – Мърсър набързо огледа присъстващите и осъзна, че има най-ниското ниво за достъп до секретна информация и не е необходимо да крие каквото и да било. Той започна от пристигането на двамата агенти в дома му и разказа всичко. Когато приключи, всички имаха въпроси и с нетърпение очакваха да направят разбор на историята му.

Президентът отби атаката, като махна с ръка.

– Вярвате ли й?

– Не се съмнявам в съществуването на организацията. Уверих се в това в Лас Вегас, в Тихия океан и на борда на ферибота. Бих отхвърлил като фантазии твърденията й, че могат да предсказват земетресенията, но видях книгата и усетих труса на Санторин. Тиса Нгуен знаеше кога и къде ще се случи. Това не е случайно и съдейки по обхвата на дневника, който тя носеше, мисля, че организацията много отдавна има такива възможности.

Президентът се приготви да зададе друг въпрос, но Мърсър го изпревари.

– Моля ви, не ме карайте да го обяснявам. Демонстрацията на Тиса Нгуен противоречи на всичко, което съм учил като геолог, но въпреки това не мога да отрека доказателствата.

Изминаха няколко секунди. Всички чакаха президента.

Мърсър погледна Айра, който сви рамене. Обръснатата му глава беше обляна в пот. Мърсър предполагаше, че Ласко вече се чувства

удобно в коридорите на властта. Беше напуснал флота с чин генерал-лейтенант, затова общуването с елита на нацията не би трябвало да е нещо ново за нещо. Това съвещание обаче го бе накарало да се изпоти. Мърсър осъзна, че като го доведе там, Айра мълчливо го бе подкрепил. Ако президентът отхвърлеше твърденията му, сутринта Ласко щеше да е безработен.

Мърсър му намигна по-смело и уверено, отколкото се чувстваше.

Президентът склочи пръсти и внимателно ги отпусна на масата.

– През последните няколко години има интересна промяна в очакванията от кабинета. Сега американският народ разчита на президента да бъде вездесъщ. Очакват от нас да знаем мотивите на всеки враг и съюзник и да предвиждаме последиците от всяко действие. Вече нямаме право да грешим. Мисля, че това започна по време на войната в Персийския залив, когато хората видяха прецизността на нашите военни. Започнаха да вярват, че щом можем да вкараме бомба през набеязан прозорец, можем да правим всичко. Предполагат, че същата прецизност би трябвало да се приложи и в икономиката, и във външната политика. Казано с прости думи, хората мислят, че на бюрото си в Овалния кабинет имам вълшебна кристална топка. Очевидно нямам. Имам правомощията да издам заповед за евакуация на петдесет милиона души, но ако хиляда загинат в паниката и нищо не се случи? Или ако разпоредя евакуация, а оцелелите обвинят правителството, че не е предотвратило бедствието? Другият вариант е да не направя нищо, да реша, че кризата е съчинена от лековерен учен, повлиян от религиозна организация, и никой няма да разбере нищо.

Пол Барнс затвори папката с кожена подвързия пред себе си, сякаш съвещанието беше приключило, и каза:

– Мисля, че това е най-доброто решение. Президентът изглежда беше готов да се съгласи с него. „Сега или никога“ – помисли Мърсър.

– Има още една възможност за избор, сър.

– Надявах се – усмихна се президентът.

– Смятам, че Тиса Нгуен ми даде достатъчно време, за да направим нещо и да предотвратим бедствието. Наблюдаваме първите признаци на активиране на вулкана. Това не означава, че изригването предстои всеки момент. Може да стане след шест месеца. Или след шест години. – Мърсър млькна, но не за да постигне драматичен ефект. Мислеше за последиците, ако следващите му думи се окажеха истина. – А може би след шест седмици. Тя е единственият човек, който знае със сигурност. Трябва да я намерим. С информацията, която Тиса Нгуен може да ни даде,

ще бъдем в по-изгодно положение да разберем срещу какво сме изправени.

– Знаете ли къде е сега?

– Може би, но се нуждая от помощ. Днес разгледах сателитни снимки и търсих издайнически знак за местонахождението на село Ринпоче-Ла. Трябва да призная, че аз и човекът, който ми помагаше, не сме анализатори на такива фотографии и мисля, че това беше огромна загуба на време.

– Хари ти е помагал? – недовърчиво попита Хена. Дори Мърсър трябваше да признае, че да помоли осемдесетгодишен старец да прегледа хиляди снимки, е инициатива с малки изгледи за успех. Но за момента нямаше какво друго да предприеме и беше отчаян. Мърсър се усмихна мрачно.

– Той беше у дома и не ми пречеше. В това се изрази помощта му.

– Джон, какъв е екипът в Мериленд, който анализира сателитните ни снимки? – обърна се президентът към съветника по националната сигурност.

– Имаме Национална разузнавателна служба, но мисля, че говорите за Националната агенция по фотография и картография в Бетезда.

– НАФК, точно така. Къде търсите, доктор Мърсър?

– Северните склонове на Хималаите.

Пол Барнс се обърна към Мърсър. Очите му бяха широко отворени от изумление.

– Китай?

Мърсър запази спокойствие.

– Да.

– Можете ли да я измъкнете оттам? – обърна се президентът към шефа на ЦРУ.

– Господин президент, моля ви! – отвърна Барнс. – Дори да намерим селото, което е малко вероятно, организирането на спасителна операция ще отнеме месеци. В Китай имаме малцина ценни агенти. Повечето живеят в големите градове и няма да оцелеят и пет минути в рядко населен район, без да са официално упълномощени.

– Ами ако изпратим наши хора?

– Ако беше по време на студената война и мишената беше в Източна Европа или Русия, бих казал, че има шанс. Но в Китай – забравете. Екипът на отдел Специални операции ще трябва да влезе по сушата от Непал или Пакистан и да премине една от най-строго охраняваните граници в света. Няма да изминат и пет мили и ще ги заловят.

– А ако екипът е съставен от китайци и американци?

– Не разполагам с такъв персонал. Всичките ни китайско-американски агенти са анализатори или преводачи. Никой не е обучен за оперативна дейност.

– Отпуска ви се бюджет от три милиарда долара годишно, а нямате нито един азиатски Джеймс Бонд? – язвително попита Хена.

– Господа – намеси се президентът, за да ги успокои, – първо трябва да се съсредоточим върху намирането на Ринпоче-Ла и после да измислим как да измъкнем Тиса Нгуен. – Хена и Барнс кимнаха едновременно. – Мърсър, бих искал да напишете доклад за хората в НАФК, за да им обясните точно какво да търсят. Тяхната специалност е да намират игли в копи сено, но съм убеден, че ще бъдат благодарни за всичко, което им предоставите.

– Да, сър.

– И после искам да си пригответе багажа за Ла Палма.

– Не, сър.

Президентът не беше свикнал да му противоречат, но изглеждаше по-скоро стреснат, отколкото ядосан. – Моля?

– Казах не, господин президент. Мисля, че хората, изпратени от Айра на острова, са по-квалифицирани да изследват вулкана. Те са специалисти в тази област, а аз не съм. Само ще им преча. Смятам, че е по-добре да придружа агентите, които ще бъдат изпратени да спасят Тиса Нгуен.

– Изключено! – изрева Барнс. – Няма да позволя цивилен да се включи в екипа ми. Щом мислите, че ще пречите на специалистите по вулканите на Ла Палма, как смятате да помогнете на контингент оперативни работници на ЦРУ?

Мърсър можеше да злорадства. Барнс го заслужаваше, макар че просто се опитваше да защити феодалното си владение. ЦРУ трябваше да знаят за случая много преди Мърсър да им го поднесе на тепсия. Барнс беше унижен и трябваше да намали щетите, за да възстанови авторитета си. Не му беше по вкуса да работи с Мърсър, затова се нахвърляше срещу него.

– Господин Барнс, забравяте един основен факт. Никой от хората ви няма представа как изглежда Тиса Нгуен. В даденото положение портретът по мое описание няма да свърши работа на спасителния екип.

Директорът на ЦРУ се нагани да отговори, но затвори уста. Нямаше какво да възрази. Дик Хена закри с ръка устата си, за да не може никой да види усмивката му.

– Имате право, докторе – каза президентът. – Предполагам, че знаете в какво се въвличате?

– Да. Нямахте да го правя, ако не смятах, че е важно.

– Тогава ако изпратим хора да намерят и да измъкнат Тиса Нгуен, смятайте се за член на екипа. – Президентът стана и строго огледа събралите се мъже. – Засега не искам информацията да излиза от тази стая. Извършете необходимите проверки, но без да вдигате шум. Ако изригването на вулкана е сериозно, както мислим, имаме малко време преди медиите да го надушат. Всички знаем какво ще стане след това. Доктор Мърсър, на всичко отгоре вие сте мой специален научен съветник. Искам възможности за избор.

– Възможности за избор, сър?

– Да спасим нашата страна. Може би разполагаме само с две седмици или с два месеца. Всички сме на мнение, че евакуация е изключена. Дори да успеем да я осъществим успешно, ако бедствието се случи, Съединените щати ще престанат да съществуват в сегашния си вид. Същото се отнася и за частите от Европа, където ще удари вълната цунами. Трябва да има начин да предотвратим изригването или да стабилизираме стената на вулкана. Това са възможностите за избор, които искам.

– Разбирам – отвърна Мърсър, като си помисли, че президентът няма представа какво иска.

РИНПОЧЕ-ЛА, ЗАПАДЕН ТИБЕТ

В западните части на Тибет няма многобройно постоянно установено население. Пасищата за ползване от пастирите номади и обработваемите площи са малко. Поради тази причина след окупацията през 1950 година китайските военни поддържаха строг контрол и използваша земята за собствените си цели. Затворите за политически престъпници не бяха много, но районът се наблюдаваше и границата между Непал и Индия се охраняваше от радарни инсталации. Тибет беше анексиран като буферна държава и китайците го държаха изкъсо. С изключение на отблизо следените туристически групи, чужденци не бяха допускани извън столицата Лхаса, а достъпът в западните части на страната беше почти забранен. Военни патрули редовно обикаляха малкото пътища и никой нямаше право да прелита над територията. Неколцината търговци на наркотици, които дръзваха да изпитат въздушната защита, мигновено биваха засечени от базираните на земята радар и по-късно взети на прицел от някой „Миг“ или „СУ“.

Страната на покрива на света беше обвита в легенди и загадки и нямаше по-непознато място от западната ѝ граница.

За да запази тайната на долината, Ордена имаше строг протокол за достъп до Ринпоче-Ла. Придвижването от границата с Непал никога не следваше един и същ маршрут два пъти и не продължаваше по-малко от две седмици, но въпреки тези мерки заплахата от разкриване беше голяма. Този период от време не включваше дните, прекарани в Катманду за изплъзване от китайските информатори, задръстили столицата на Непал, за да изкарат някой юан, като докладват за подозрителни хора.

Придвижвайки се мъчително и пренебрегвайки изискванията за безопасност, Люк Нгуен принуди групата си да заведат сестра му от Непал до Ринпоче-Ла само за осем дни. Те рискуваха, като използваша камиони по открити пътища, и едва успяваха да се скрият, когато специално модифицираните за разреждения въздух на Хималаите хеликоптери изреваваха през планинските проходи. Хеликоптерите често патрулираха в района и търсеха бегълци от „работническия рай“, който китайците бяха натрапили на народа на Тибет.

На височина три хиляди и шестстотин метра постоянно имаше вятър. Независимо дали беше лек летен зефир или пронизваща зимна вихрушка, вятърът в долината никога не стихваше, нахлувайки от

върховете на още две хиляди и четиристотин метра над нея. Планините бяха назъбени и оголени, изчистени от снега и пръстта, с изключение на защитените долчинки и клисури. Макар че по-голямата част от Тибет беше известна с красивите си гори и планини, земята около Ринпоче-Ла беше особено сурова и грозна. Най-близкият град се намираше на около сто километра на изток и нямаше шосета, а само едва личаща пътека, по която се осмеляваха да тръгнат най-безстрашните.

Строежът на манастира в Ринпоче-Ла започнал през 1052 година под ръководството на индийския учен Атиша и продължил с прекъсвания до изоставянето му през 1254 година в знак на протест, че Годан Хан, внук на Чингис Хан, направил ламата на будистите сакия⁸ регент на цял Тибет.

Селото се намирало в покрайнините на тибетското царство и останало напълно забравено. Неколцината жители едва си изкарвали прехраната в сянката на огромната сграда на манастира. И така докато Чжу Чжан-дзъ, конфуцианецът, предизвикал императора, скрил познанията, събрани от адмирал Чжън Хъ по време на историческите му морски пътешествия. В архивите на Ордена нямаше документи, описващи как Чжу Чжан-дзъ е разбрал за съществуването на долината. Това се превърна в поредната легенда за Ринпоче-Ла.

През следващите шестстотин години от юг, изток и север срещу Тибет били извършени многобройни нашествия, които кулминирали в тоталитарната окупация от Китай. Завоевателите убили един милион тибетци и удвоили населението на страната чрез принудителна миграция на етнически китайци, но Ринпоче-Ла останало сгущено в долината си и неизвестно, с изключение на слуховете и разказите на номадите, които рядко се осмелявали да се приближат до страховитата планина. Освен с географското си положение, долината беше изолирана и от река. Преминаването ѝ през зимата беше трудно, а през лятото – невъзможно.

Манастирът се намираше в края на долината. Централната пететежна сграда беше заобиколена от пристройки и опасана с висока десет и широка три метра каменна ограда, измазана с хоросан. Долината зад отшелническото убежище завършваше в отвесна тридесетметрова скала с извисяващи се каменни крепостни зидове от двете страни. Селото беше разположено в подножието на манастира и се състоеше от каменни къщи, сякаш израснали от скалата. Ринпоче-Ла приличаше на просека,

8. Тибетска будистка секта, кръстена на едноименния манастир, основан през 1073 година на 80 км северно от връх Еверест. – Б. пр.

изсечена в планината, затова до него достигаше малко светлина, която се разсейваше от потока, извиращ от безбройните геотермални пукнатини.

Парата осигуряваше на селото заслон и средства за препитание. Микроорганизмите, които вирееха в горещата вода на изворите, бяха основата на странна хранителна верига, подобна на тази в термалните отвори в дълбините на океаните, наричани черните комини. При липсата на светлина съществата зависеха от хемосинтезата – превръщането на химичната енергия в живот. Микроорганизмите около стълбовете от черен пушек се хранеха с екзотични комбинации от химични съединения, изригващи от недрата на земята, и на свой ред хранеха безброй причудливи форми на живот – кръгли червеи, достигащи метър и осемдесет, видове миди и раци, каквито нямаше другаде в света, и риби, които издържаха на неимоверно високата температура. Разликата в Ринпоче-Ла беше, че на върха на хранителната верига се намираха козите и яковете, които ядяха богатите на хранителни вещества водорасли и даваха на селяните месо, вълна и мляко. Другото предимство на живеещите сред геотермалните извори хора беше, че са осигурени с топлина. Не беше необходимо да събират дърва, за да отопляват домовете си и да готвят – това изискваше време и изтощаваше силите на населението в селата на Тибет. С течение на годините долината се бе превърнала в самоиздържаща се независима екосистема.

На един от горните етажи на манастира всеки път, когато появяваше вятър, потракваше рамка на прозорец. Пламъкът на свещта на масата потрепваше и по каменните стени на килията подскачаха сенки. Тиса не вдигаше глава. До лакътя ѝ изстиваше чаша уханен билков чай. Беше физически и психически изтощена, но знаеше, че леглото в ъгъла няма да ѝ даде утеха. В съня дебнеха кошмарите, които отдавна я измъчваха.

Към тях се добави тревогата за Филип Мърсър.

Беше сигурна, че се е спасил. След като го остави върху носещата се по водата цистерна и заплува към лодката на Люк, Тиса се опита да убеди доведения си брат, че само тя е избягала от потъващия ферибот. Той не ѝ повярва, но напливът от оцелели, които се мъчеха да се качат на моторницата, едва не я преобърна и го принуди да отплава, без да организира издирване. Мърсър сигурно беше спасен, когато до Санторин бе стигнала вестта за потъването на ферибота.

Страховете ѝ се дължаха на онова, което щеше да се случи. Тиса се запита дали трябваше да си прави труда да предупреждава Мърсър за Ла Палма, след като не можеше да бъде с него. Той несъмнено щеше да се

досети, че вулканът на острова ще изригне, и щеше да се опита да сведе до минимум разрушенията и жертвите. Мърсър щеше да отиде в Ла Палма и да бъде един от първите, които щяха да загинат. Намесата ѝ бе предопределила съдбата му. Тя бе осъзнала, че през краткото време, прекарано с него, Мърсър бе събудил у нея чувства, каквито не мислеше, че е способна да изпита. Беше се влюбила в него, но повече нямаше да го види.

Онзи, който бе казал, че е по-добре да си обичал и да си изгубил любимия си, отколкото никога да не си обичал, не е имал представа какво говори. Тиса погледна китката си, където няколко часа бе носила часовника, който Мърсър ѝ подари. Жестът му беше изключително мил, но той не би разбрал защо тя не иска да носи часовника, нито страха ѝ от времето – колко е ограничено и как не издържа на постоянното напомняне.

Но сега ѝ се искаше да го бе задържала.

Манастирът беше построен толкова солидно, че сякаш поглъщаше всички звуци. Тиса не чу стъпките пред вратата на стаята и разбра, че някой идва идва при нея, едва когато тежката желязна ключалка изщрака. Тя не вдигна глава. Не беше необходимо да поглежда, за да види, че е дошъл брат ѝ.

– Остави ме, Люк.

– Знаеш, че никога няма да го направя – прошепна той. Когато бяха в Ринпоче-Ла, те говореха на тибетски, а извън пределите на селото – на френски или на английски.

Тиса вдигна глава. Беше изгубила очилата си по време на бягството от ферибота. Резервните не отговаряха на диоптъра ѝ и я принуждаваха леко да присвива очи, за да фокусира зрението си. Люк беше облечен като нея в широк вълнен панталон, памучна риза и дебело наметало. Тя забеляза, че е започнал да носи пистолет, затъкнат в колана.

– Какво се надяваш да постигнеш, като ме доведе тук? Люк прекоси тъмната килия и застана пред нея. Тиса почти усети ръцете му на раменете си, но той се въздържа и не я докосна.

– Искан да си в безопасност.

– От какво? От неизбежното?

– Тиса, не е нужно да се държиш така. Прощавам ти, че се опита да предупредиш света. Понякога дори аз мисля, че го искам. Но и двамата знаем, че все пак е най-добре да не го правим.

Тя се обърна и го погледна в очите.

– Най-добре за кого? Кой си ти, че да решавах?

– И аз мога да ти задам същия въпрос. В продължение на векове Ордена не е правил нищо друго, освен да наблюдава как катаклизмите унищожават държавите, разрушават цели региони и убиват милиони хора. Никой не е поставял под съмнение потребността да мълчим. Сега мащабите са много по-големи, но това не означава, че трябва да се разделим с нашите традиции.

– Люк, ако не предприемем нищо, сто милиона души ще загинат веднага и много повече по-късно, докато цивилизацията се опитва да оправи хаоса.

– По този въпрос сме на различно мнение, скъпа сестричке. Аз не виждам в това нищо лошо. Сегашната цивилизация страда от недостатъци още от самото си създаване и не може да бъде поддържана и запазена. Загиването ѝ е неизбежно. Неистовата консумация на Запад и бързо увеличаващото се население в развиващите се страни или ще изтощат ресурсите на планетата, или ще доведат до страховита война, която ще унищожи всичко. Изригването на Ла Палма е отдушникът за освобождаването на напрежението, начин да се върне часовникът един-два века назад и да се даде на човечеството шанс да се поучи от грешките си, вместо да ги повтаря. Това е същността на еволюцията – приспособяването към променящите се обстоятелства. Онези, които могат да го направят, ще оцелеят, а другите ще загинат. Планетата не се интересува кой вид ще бъде на върха на еволюционната стълбица, стига да може да издържи на изпитанията. Ние, човешките същества, процъфтявахме дълго и забравихме, че сме тук само поради благосклонността на природата.

Тиса нямаше ответен аргумент. Съзнанието ѝ представляваше водовъртеж от образи и мисли, стремителна вихрушка, която я връхлиташе като ураган. През месеците, откакто бе научила за изригването на вулкана на Ла Палма, тя се стремеше да намери начин да го предотврати или поне да намали въздействието му. Твърдо вярваше, че може да промени нещата. Мисълта ѝ вдъхваше решителност и смелост да продължи. Но като чу думите на брат си, Тиса разбра колко безполезно е било всичко и за пръв път осъзна, че няма да успее.

Не можеше да избяга от Ринпоче-Ла. След завръщането си тя видя, че Люк е мобилизирал в същинска армия десетки свои последователи. Всички носеха оръжия като него. Дори да успееше да се промъкне покрай охраната и да избяга от долината, Тиса нямаше да оцелее по пътя за Непал. Беше изключено и да стигне до най-близкия тибетски град, който беше малък и пълен с военни. Щяха да я арестуват веднага щом се опита да спре кола за Лхаса.

Люк започна да масажира раменете ѝ. Тя нямаше сили да го отблъсне.

– Тук ще бъдем в безопасност. Когато настъпи часът, ще се присъединим към света и ще заемем полагащото ни се място. Оракулът ще гарантира върховенството ни.

– Искам да видя ламата – заяви Тиса, едва сдържайки сълзите си.

– Разбира се. – Люк отстъпи назад, за дай направи място да стане, и ѝ се усмихна снизходително, сякаш искаше да каже, че разбира гнева ѝ и не го е грижа за болката ѝ. – Ще сторя каквото пожелаеш.

Той я изведе от килията. В това крило на манастира коридорите бяха широки. От двете страни имаше стаи, някога използвани от стотиците монаси, които бяха живели там. Безценни ръкописи с молитви украсяваха стените. Подът беше направен от лакирано тропическо дърво и застлан с килими със сложни шарки. Люк я заведе до едно от централните помещения, където стълбището сякаш се рееше във въздуха, но можеше да побере десетина души, изкачващи се рамо до рамо. Пътят беше осветен от газени фенери. Приземният етаж беше огромно отворено пространство, осеяно с мраморни колони – толкова много на брой, че главният вход беше наречен Каменната гора. Таванът блестеше от позлата. За няколко минути стигнаха до друго стълбище, което се спускаше под нивото на земята. Коридорът беше част от пресъхнал геотермален извор и лъкатушеше напосоки на дъното, където имаше стар тунел, проправен от лава. След стотина метра двамата се приближиха до висока порта. Люк я отвори с ключ, който носеше на дълга кожена връв на врата си, и многозначително погледна Тиса.

Лицето ѝ остана безизразно. Бяха изминали три месеца, откакто за последен път бе влизала там и бе взела хрониката от архива вътре. Ключ имаха само архивистите, най-уважаваните членове на Ордена. Тогава Люк не беше сред тях, но после сигурно бе укрепвал властта си в Ордена. Тиса се опасяваше, че може да са се променили и други неща.

Пещерата с архивите беше тъмна. Люк запали осветлението, захранвано от геотермален генератор, монтиран дълбоко под манастира. На стените имаше дебели, поглъщащи влагата килими. Сменяха ги редовно, за да предпазват безценните книги. Въздухът беше хладен, лепкав и задушаваш. Хрониките бяха наредени на лавици от пода до тавана на три метра над тях. Имаше няколко старинни бюра за архивистите и чекмеджета, пълни с географски карти и ръкописи. Съкровището на адмирал Чжън Хъ не се пазеше там, макар че държаша няколко документа за справки. Съкровището беше в друга пещера. Тиса не я беше виждала.

Когато взе дневника, който показва на Мърсър, тя се опита да прикрие кражбата, като разрези дневниците в съседство. Люк или някой от подчинените му беше подредил плътно хрониките и празното пространство се виждаше ясно. В края на последната лавица още шест хроники чакаха момента, когато предсказанията в тях можеше да бъдат потвърдени.

Люк прекоси помещението и отвори друга заключена врата. Безпокойството на Тиса се засили. Не беше виждала ламата почти една година. Още тогава здравословното му състояние се влошаваше и умът му бе загубил голяма част от проникателността си. Тиса се уплаши, че е починал в нейно отсъствие, и брат ѝ я води към гробницата му. Това би обяснило как Люк е поел пълния контрол над манастира и Ордена.

Те продължиха надолу по вулканични тунели. Пътят беше осветен от крушки, монтирани на тавана. Тиса подозираше, че това е алтернативен маршрут до стаята на оракула – подземната пещера, където преди няколко столетия последователите на Чжу Чжан-дзъ бяха направили оракула въз основа на чертежи, датиращи много преди времето, когато ученият бе взел историческите съкровища на адмирал Хъ. Колкото по-надолу слизаха, въздухът ставаше все по-топъл, сгрянан от огненото сърце на земята.

Най-после стигнаха до широко пространство с красива ламперия на стените и дървен под, застлан с килими. Помещението беше обзаведено с богато украсени канапета и столове, тапицирани с водна коприна. От тавана като кристални сталактити висяха блестящи полилеи. Архитектурните детайли на дърворезбите се губеха под тежки пластове позлата. През отворената врата Тиса видя спалня с огромно легло. Стаята би приличала на царски покои, ако имаше прозорци. Тиса не беше виждала тази част на манастира и не разбираше какво представлява. Люк ѝ направи знак да влезе в спалнята.

Помещението беше много по-тъмно, пълно със сенки и зловещо. Във въздуха се носеше парлива миризма на разлагаща се плът. Тиса усети нечие присъствие и затаи дъх. Някой лежеше на леглото, скрит в мрака. Сърцето ѝ заби лудо и дланите ѝ се изпотиха. Тя се приближи до леглото. Устните ѝ трепереха. Знаеше кого ще види. Затрудненото дишане, което първо привлече вниманието ѝ, изведнъж спря, и човекът на леглото изграчи като гарван.

Тиса вдигна ръка към устата си, за да сподави писъка. Люк засили осветлението и тя ахна.

Ламата вече не беше облечен в церемониалната си синя мантия, а

беше гол. Мършавите му гърди леко се повдигаха, докато се опитваше да диша. Тялото му беше неокосмено с изключение на прошарения триъгълник между краката му. Косата на главата му беше тънка като копиринени конци, а лицето – набраздено с дълбоки бръчки. Устата му представляваше черна беззъба дупка, а крайниците му приличаха на изсъхнали вейки. Още не бе навършил седемдесет, но изглеждаше деветдесетгодишен. Тиса обхвана всичко това с един-единствен поглед, но онава, което прикова вниманието ѝ, бяха очите му. Бяха останали ясни, но в тях вече нямаше любопитство, нищо, което да показва, че съществото, гледащо през тях, знае кой е и къде се намира.

Лявата ръка и глезенът му бяха завързани с меки въжета. Дясната половина на тялото му беше скована от парализа.

Очите на Тиса се напълниха със сълзи. Тя се обърна към брат си, без да може да скрие болката и объркването си.

– Преди два месеца – обясни Люк, сякаш обсъждаше времето. – Лекарите казаха, че е инфаркт. Щеше да е по-добре, ако старият негодник беше умрял. Дори бях решил да го отърва от мъките, но другите мислят, че състоянието му е знамение и датата на смъртта му ще има особено значение.

Тиса протегна ръка и отметна кичур коса от челото на ламата. Той я погледна доверчиво, но без да я познае. Тя не можа да се овладее и гърдите ѝ се разтърсиха от ридания. Мъката я прониза като копие.

– Вечерята е тук – каза Люк, без да се трогне от страданията на сестра си.

Тиса погледна през рамо. На прага до Люк стоеше местна жена, която не познаваше, раздвоена между дълга и неочакваното присъствие на непознатата в спалнята на ламата. Тя беше млада и красива, с овално лице и скоро измити коси. Беше облечена семпло в дълга пола и широка памучна блуза. Не носеше поднос или чиния, от която да нахрани ламата.

– Не съм убеден, че ще искаш да останеш да гледаш това – добави Люк.

Младата жена се приближи до леглото.

Ламата отново изграчи, оживен при вида на девойката. Тя спря. Черните ѝ очи се стрелкаха ту към Люк, ту към Тиса. Люк ѝ направи знак да продължи. Тиса все още не разбираше нищо. Ламата се опита да протегне ръка към жената.

И едва тогава Тиса видя мокрите петна на гърдите ѝ. Младата жена беше кърмачка и гърдите ѝ бяха натезали от мляко.

Тиса се обърна, без да може да прикрие погнусата си, когато девойката започна да разкопчава блузата си.

Люк се засмя.

– Това е единственият начин, по който се храни – услужливо обясни той. – Но за всеки случай му извадихме зъбите, защото хапеше дойката.

Звущите на оживление на ламата изведнъж бяха заменени от доволно мяукане. Тиса отказа да гледа, макар че брат ѝ наблюдаваше сцената. Тя ядосано мина покрай него.

– Как можа? – изсъска Тиса.

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си, така че устните им бяха само на няколко сантиметра.

– Казах ти, че щеше да е по-добре, ако инфарктът го беше убил. Опората на общността ни се е превърнал в безпомощно бебе. Може би това е наказание, защото продължи програмата за коригиране на разликите в датата и часа, които се появиха в предсказанията на оракула. Ордена не трябваше да премества реки, да строи кули и да копае дупки в усилие да промени чи на Земята.

Тиса извърна глава да не го гледа в очите.

– Мразя те!

– Един ден ще видиш нещата през моите очи. Разбирам, че няма да е сега, но съм убеден, че ще е много скоро. – Люк я целуна по косите и я пусна. – А през това време ще се грижа да не ти случи нищо лошо, докато заедно чакаме светът да се преобрази. – Той погледна над рамото ѝ. Дони Рандъл стоеше на входа за жилищните помещения. – Заведи сестра ми обратно в килията ѝ, Дони, и после ела в кабинета ми.

Тиса не спираше да плаче, докато едрият мъж тронаво крачеше по петите ѝ из огромната сграда. Беше отсъствала няколко месеца и още по-отдавна не бе виждала ламата. Не трябваше да заминава, а да остане и да попречи на Люк да узурпира властта. Дългът ѝ беше тук, в Ринпоче-Ла, а не навън. Ако не бе прахосала толкова много усилия да се свърже с Мърсър, може би щеше да успее да спаси част от достойнството на ламата и заедно с това чистотата на Ордена.

Половин хилядолетие планиране и оцеляване беше на път да се развие по начин, който дори оракулът не би предсказал. В продължение на векове Ордена беше свободен от дребнавостта, разрушила голяма част от рационалното в света, раздорите, прераснали във войни, довеждането до фалит на Цели държави и избиването на милиони хора. Непорочността, на която се бяха радвали толкова дълго, бе изчезнала безвъзвратно

като ума на ламата.

Може би Люк имаше право, предавайки се на тъмната половина на душата си. Може би нищо създадено от човечеството не заслужаваше да бъде спасено. Тиса бе видяла грозното отражение на всичко красиво. Първият радостен вик на новородено беше същият звук като плача на умиращо от глад дете. Техниката, създава огромни катедрали, бе помогнала на строителите на концентрационните лагери. Лабораториите, произвели лекарства, бяха направили и химични съединения, които убиват. Изкуството, музиката и свободното изразяване бяха извратени от омразата на хора, съсредоточили се в изпращането на сатанинското си послание. Религията, политиката, семейството и всичко друго можеха да бъдат изопачени толкова лесно, че от тези идеали да не остане почти нищо добро.

Тиса бавно изкачи стъпалата до килията си. Едва съумяваше да носи бремето на чувствата си. Силите я бяха напуснали. Откакто научи загадките на Ордена, тя се надяваше, че е избрана за особена мисия и ще наруши каноните в организацията, но и че е обречена на ролята на Касандра – героинята от древногръцката митология, надарена с дарбата да предсказва бъдещето, без обаче да е в състояние да убеди другите в това. Тиса осъзна, че няма значение, че е убедила Мърсър. Задачата ѝ беше само да стане свидетел на края на всичко, да бъде последният наблюдател, принудително затворен в килия в периферията на катаклизма.

Беше обречена на провал много неща в живота си. Наблюдаваше как разрухата завладява света и седеше със скръстени ръце, макар да знаеше, че може да помогне, като през цялото време се бореше да промени нещата. Времето беше нейният враг, най-омразната природна сила, която познаваше. Бореше се с него, доколкото можеше, и се надяваше да издебне миг и да убие звяра. Но нямаше начин да спре времето и едва сега беше готова да признае поражението си.

Стигнаха до горния етаж. Дони се засуети с връзката ключове, докато Тиса влизаше в килията.

– Колко е часът, господин Рандъл?

– Какво? – Той вдигна глава, забрави колко ключове е преброил и започна отначало.

– Попитах колко е часът.

– Откъде да знам, по дяволите! Вечер е. Не се тревожи за това.

Тя се отпусна на леглото.

Рандъл намери ключа, който търсеше, и насочи вниманието си към други грижи.

– Брат ти заминава след два дни. Заповедта е да те държа под око. Искам да знаеш, че не само очите ми ще бъдат върху теб, ако се сещаш какво имам предвид. Нямах големи цици, но щом Мърсър е посегнал, и аз ще посегна.

Тиса очакваше това. Рандъл не криеше похотливия си интерес към нея, откакто я бе извадил от Егейско море.

– Изнасили ме, щом желаш, но трябва да разбереш, че това няма да те доближи до човека, когото наистина искаш.

– И кой е той?

– Използваш ме като заместител на Мърсър. Него искаш да насилиш и да покориш. Желаш да бъдеш с мен, за да се преструваш, че аз съм Мърсър.

Дони се ядоса.

– Педераст ли ме наричаш?

– Не. Наричам те много болен човек. И ако ме докоснеш, ще ти причиня невъобразима болка.

Рандъл се изправи в целия си ръст. Главата му беше само на няколко сантиметра под рамката на вратата. – Смели думи. Но нека да ги чуем отново, когато брат ти го няма и съм допрял нож до сърцето ти.

– Тогава ще направя услуга и на двама ни и ще се нанижа на него.

Дони не я разбра, намръщи се, трясна вратата и превъртя ключа в ключалката.

При други обстоятелства Тиса би се уплашила, но вече наистина не й пукаше. Изнасилването беше нищо, лек привкус на срама, който започваше да изпитва от неуспехите си.

На другия ден Люк коленичи пред олтара на втория етаж на манастира. Въздухът миришеше на тамян. Тихите песнопения на монасите отекваха в храма. За учениците зад него изглеждаше, че той е вгълбен в молитвата. Всъщност Люк обмисляше следващия си ход, но не разбираше символичната роля, която трябваше да изиграе. Докато ламата беше жив, той не можеше да облече свещената синя мантия. Изпълнявайки обаче мистериите и ритуалите на Ордена, Люк полагаше основите на евентуалното си избиране за лама.

През месеците, откакто ламата получи удар, Люк постепенно привлече по-младите братя в Ордена към своята кауза. И те като него бяха съблазнени от обещанието за власт след катастрофалното унищожение на цивилизацията. Старата гвардия обаче се съпротивляваше срещу промените, които той искаше да въведе. Скоро Люк отново щеше да напусне Ринпоче-Ла. Тиса не умееше да лъже и той знаеше, че Мърсър е

жив. Американецът не можеше да противодейства на изригването на вулкана, но въпреки това Люк го искаше мъртъв. Преди обаче да изпълни тази мисия, той трябваше да укрепи положението си в манастира.

Молитвите продължиха шест часа без прекъсване. Гласовете на едни монаси заглъхваха и други подемаха песнопението. Дори Люк се присъедини към тях – поредната заблуда. Шестте часа изминаха и той се изправи. Въпреки принудителното бездействие мускулите му не се бяха схванали и Люк се движеше с лекота.

– Братя мои – тихо каза той. Петдесетте по-млади монаси веднага спряха да пеят, но десетината по-възрастни, които беше поканил на тази специална молитва, излязоха от унеса едва след няколко минути. – Братя мои, гласовете ви ми помогнаха да подреда мислите си в този тревожен миг в нашата история. Дълго отсъствах от Ринпоче-Ла, но дори краткият ми престой тук възстановява духа ми и пречиства съзнанието ми.

– Времето няма значение, когато човек е намерил покой – обади се Ю Дзъ, секретарят на ламата и изразител на по-консервативните настроения в Ордена. Думите му бяха част от позната тирада за назидание, зле прикрит упрек срещу разногласията, които предизвикваха действията на Люк.

– Времето обаче ни дебне дори когато сме в покой. Защото покоят не е притежание, а състояние. Именно това искам да обсъдя с всички вас. Състоянието на света и на Ордена, защото сега двете са преплетени повече отвсякога.

– Не винаги е било така – измърмори старият монах. – Поколения наред светът и Ордена бяха разделени.

Люк се хвана за забележката му.

– Откакто получи правото да носи синята мантия, сегашният лама промени същността на Ордена от пасивен наблюдател в активен участник. Той ни изпрати по пътя на безразличието в опитите си да поправим несъответствията между предсказанията на оракула и физическата реалност. Аз заявявам пред вас, че това беше грешка.

Неколцина монаси кимнаха.

– Грешките му струваха много и на нас, и на него – каза млад монах, обучен от Люк.

– Хвърлянето на вината върху умиращ човек не е заемане на позицията – смърти го Дзъ.

– Не е обвинение, а факт, братко. Светът и Ордена вече не са разделени. – Повдигайки въпроса за противоречивото решение на ламата

да се опита да коригира чи на Земята, Люк внимателно заобикаляше собствената си отговорност за привличането на вниманието към Ордена. – Дори да спрем сега, нашето съществуване вече е разкрито.

– Това беше обсъждано преди много години – подчерта Дзъ. – Тогава разбрахме риска и го поехме. Всички бяхме съгласни, че трябва да направим нещо, за да излекуваме Земята и да възвърнем прецизността на оракула. Поради нещастни обстоятелства останахме без напътствията на ламата, когато дойде време да се изправим пред последиците.

– Може би не са нещастни, а подозрителни. За разлика от нашия лاما аз прекарах голяма част от живота си във външния свят и познавам механизмите му. Изригването на Ла Палма ще предизвика безпрецедентен страх, а хората мразят онова, от което се страхуват. Убиват го. Скоро ще се разчуе за нас и откъде знаем за вулкана. Световните лидери не могат да се преборят с планината, затова ще подгонят нас.

– Защо ще го правят? – невинно попита по-възрастен монах. Той не беше напуснал долината и беше предпазен от покварения външен свят.

– Защото така постъпват. Стреснеш ли змия, тя ще те ухапе. Няма значение, че не си искал да й сториш зло.

– Но аз не бих обвинил змията – възрази старецът.

– Нито аз – съгласи се Люк. – Но външният свят не разсъждава като нас.

Монахът схвана аналогията.

– Мисля, че разбирам. Когато бях млад, изгорих ръката си, като взех камък близо до огнището. След това не можах да проумея защо го направих, тъй като огънят не беше виновен.

Люк се усмихна.

– Вкусил си от тъмната половина на човешката природа, която извън долината е разпространена до такава степен, че народите водят войни заради слухове.

– Какво може да се направи? – попита Дзъ.

– Не знам, но се опасявам, че вече не можем да разчитаме монашеската изолация да ни пази.

– Затова ли ти и някои други носите оръжия?

– Да, братко. Страхувам се за нашата безопасност.

– Би ли убил, за да защитиш нашия живот? – попита Дзъ.

– Не – излъга Люк. – Но не съм сигурен дали няма да го направя, за да защита оракула.

Думите му стъписаха по-възрастните монаси, които започнаха да шушукат. Отнемането на живота на човек или дори на най-низше

насекомо беше анатема за вярата и убежденията на будисткия орден.

Люк прекъсна разговорите.

– Това е въпросът, който стои пред всички нас. Трябва да му дадем отговор, преди да замина.

– Толкова ли е отчаяно положението ни? – Дзъ беше най-разпаленият критик на Люк през месеците след като ламата получи сърдечен удар, но също изпаднаше под влиянието му.

– Да. Трябва да се примирим, че нашият начин на живот скоро ще свърши. Политиката ни как ще продължим от този момент нататък ще определи съдбата на Ордена.

– Аз няма да убия при никакви обстоятелства – заяви Дзъ и скръсти ръце на гърдите си, сякаш това решаваше спора.

– Мнозина ще се съгласят с теб – каза Люк. – Няма да поискам от никого да наруши обета си. Но трябва да знам дали ще попречите на други да действат по различен начин. Ами ако те мислят, че убиването в защита на оракула е правилният избор? Ще ги спрете ли?

– Този въпрос има лесен отговор. Животът трябва да е на първо място пред всичко останало. – Дзъ замълча. – Дори ако оракулът е застарял, отнемането на човешки живот е грях.

– Толкова грешно, колкото онези, които може да убият, за да го унищожат?

– Има ли степени в греха? Не знам. Може би. Не съм мислил по този въпрос.

Люк придоби искрен вид на съчувствие.

– От известно време не мога да престана да разсъждавам за това – каза той, полагайки усилия да не се размее. Беше изопачил логиката така, че сега монасите мислеха за извършване на убийство. – Искам да помислите и за нещо друго, което преди известно време възникна в съзнанието ми. В продължение на сто и петдесет години Орденът е можел да спаси живота на безброй хора, като ги предупреди, но не го е направил. Смъртта на невинните жертви би трябвало да тежи на съвестта ни. Лъжата не е ли грях? Защо тогава да е грях смъртта на онези, които идват да ни сторят зло?

Въпросът му беше посрещнат с мълчание.

– В някои отношения в теб чувам гласа на нашия лама – наруши тишината Дзъ. – Той стоеше в същата тази стая, когато предложи Орденът да излекува чи на Земята. Беше много убедителен и след кратко обсъждане ние се съгласихме с неговия план, макар някои тайно да мислеха, че това е грешка. Откъде да знаем, че твоите намерения също не са

грешка?

– Всички трябва да се съгласите, че пасивността не е възможност за избор. Каквото и да направим, Ордентът е променен безвъзвратно.

– Да, виждам.

– Ако не се защитим, когато те дойдат за нас, ще престанем да съществуваме. Оракулът ще бъде унищожен.

– Ти го казваш.

– Искам само да помислите по въпроса, че си заслужава да бъдем спасени, да оцелеем и да се появим невредими след изригването на вулкана. – Люк насочи вниманието си към стария монах. – Братко, не би ли попречил на човека да убие змията, която го е ухапала?

– Да, бих го сторил.

– Искам само това. Не обвинявам онези от вас, които няма да защитят змията. Но ви моля да не пречите на онези, които ще го направят.

Вратата в дъното на храма изскърца на железните си панти и се отвори. В помещението нахлу свеж вятър и разсея задушливата миризма на тамян. Дони Рандъл не влезаше в тази стая, но присъствието му на прага прекъсна обсъждането.

– Господин Рандъл сигурно е дошъл да ми каже, че всичко е готово за пътуването ми до Непал – усмихна се Люк на присъстващите. – Бих искал да можах да остана и да се моля заедно с вас за изцелението на нашия лама и за напътствия в тези смутни времена.

– Ще се молим за бързото ти завръщане при нас, Люк. – Дзь стана и го прегърна. – Ти си гордост за Ордена и макар да не съм съгласен с някои от думите ти, знам, че сърцето ти е добро и мислите чисти.

– Бог да те благослови! – рече Люк и го притисна в обятията си, а после прекоси помещението. Двамата с Дони тръгнаха по коридора, отдалечавайки се от храма и от смрадта на тамян, която пареше очите на Люк.

– Как мина? – попита Рандъл.

– По-добре, отколкото очаквах – подсмихна се Люк. – Старците са толкова объркани, че не знаят какво да правят. Дори Дзь търси водач.

– Ще те избера ли за лама, когато дъртият беззъб тъпак гушне букета?

– Несъмнено. – И след това?

– След това нещата ще тръгнат, както аз искам. Съединените щати и Европа ще затънат в хаос и равновесието в света незабавно ще се промени в полза на Япония и страните по Тихоокеанския басейн. Ще мине година, може би две, докато световната икономика се приспособи към

факта, че повечето от най-големите консуматори са мъртви. Дотогава хората ще са осъзнали, че разрушените големи градове са били само черни дупки, които са поглъщали всичко и са произвеждали само още гладни гърла. Природните ресурси на планетата като въглища, зърно, дърва и петрол няма да бъдат засегнати, а само средствата им за разпределение. А те могат да се пренасочат. Премахни Ню Йорк като финансова столица, и в Австралия ще се появи нова. Наводни плажовете на Маями, и летовниците ще ходят на почивка другаде. Приспособяването е може би най-великата способност на човечеството. Изригването на вулкана ще принуди хората да осъзнаят, че са поели по пътя на самоубийството, и ще им спечели достатъчно време да поправят грешките си.

– А ние? Имам предвид Ордена.

– Интересното е, че народите от Тихоокеанския басейн ще пострадат най-малко от изригването, но ще останат по-уязвими към земетресенията и вулканичната дейност. Ние ще бъдем в състояние да ги предупреждаваме за предстоящи бедствия.

– Срещу известна цена? – попита Дони.

– Срещу известна цена – съгласи се Люк.

Там, където Рандъл виждаше купища злато, Люк съзираше власт – абсолютна и неограничена, каквато не бе съществувала от времето на римските цезари. Народите щяха да му дадат всичко поискано, за да оцелеят, и вероятно много повече, за да не предупреди враговете им. Колко щеше да струва на правителството на Саудитска Арабия да разбере, че силно земетресение ще разтърси Иран на определена дата, и да спре доставките си на петрол за няколко седмици или месеци? Колко биха платили японците, за да бъдат своевременно предупредени и да евакуират Йокохама, когато свличане под морето изпрати вълни цунами към пристанището? Тези сведения струваха много повече от пари.

Люк беше убеден, че само след една-две демонстрации ще получи контрола над света.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Пол Гордън Дребосъка излезе с гръб от дамската тоалетна, като размахваше вакуумната помпа и ругаеше старата водопроводна инсталация. Той обърна табелката с надпис „НЕ РАБОТИ“. Не че имаше значение. В неделя бизнесът не вървеше и дори ако вечерта имаше много клиенти, барът обслужваше почти само мъже. Шепата жени, които се осмеляваха да влязат в заведението, не се притесняваха да използват мъжката тоалетна.

– Пак ли пералнята? – добродушно се усмихна Мърсър, който бавно пиеше водка с лимонов сок.

„При Дребосъка“ се намираше на занемарена търговска улица, до обществена пералня, и тоалетните редовно бълваха гъсти вълни пяна от праховете за пране.

Пол хвърли вакуумната помпа в задната стая и стъпи на платформата зад бара, която му позволяваше да гледа в очите седналите клиенти.

– Проклетият хазяин не иска да направи нищо по въпроса, а собственикът на пералнята ми каза, че прахът за пране поддържа тръбите чисти и не трябва да се оплаквам.

– Радостите на дребния частен бизнес – отбеляза Мърсър и погледна часовника си. Минаваше четири следобед. Ласко закъсняваше.

В същия миг вратата се отвори. В огледалото зад бара Мърсър видя как Хари разкопча каишката на Повлекан. Кучето и стопанинът му влязоха в бара. Басетът се отправи към купчината възглавници, които Дребосъка му бе наредил в ъгъла, а Хари тръгна към високото столче, запазено за него от дясната страна на Мърсър. Дребосъка смеси „Джак Даниълс“ и безалкохолно с аромат на джинджифил, докато Хари заемаше мястото си.

– Къде беше снощи? – За пръв път от една седмица Хари не бе спал в дома на Мърсър. – Защо не дойде?

Хари се подсмихна похотливо.

– Ходих на друго място. Мърсър и Дребосъка изпъшкаха.

– Какво те води тук толкова рано? – попита Хари.

– Айра иска да се срещнем и трябваше да изляза.

– Мислиш ли, че ще намерят Тиса?

– Надявам се.

– И ти ще отидеш да я търсиш? Мърсър отпи от питието си.

– Така смятам.

Хари погледна Дребосъка.

– Принцът напада с кон замъка, за да освободи красавицата? Животът му не е ли изтъркано клише?

– Да се чудиш ние за какво сме. Мърсър посочи чашата си.

– Очевидно ти си алхимикът, който приготвя лечебната отвара, за да ме крепи.

– А Хари?

– Виждам се като мъдрец, който дава далновидни съвети – отвърна Хари.

– Съжалявам, Хари. Повлекан е далновиден. Ти си по-скоро царският шут.

Вратата отново се отвори. Айра спря на прага, за да позволи на очите си да се приспособят към тъмнината в бара, а носът му – към миризмата на бира и цигарен дим. Беше с панталон в цвят каки, риза за голф и маратонки. Дрехите му бяха чисти. Мърсър подозираше, че Ласко е бил в кабинета си през почивните дни и се е преоблякъл за срещата в заведението, което беше на път за дома му.

– Какво ще пиеш, адмирале? – попита Дребосъка.

– „Дюърс“ с лед. – Айра потупа Хари по гърба. – Как я караш, Хари?

– Слънчево, от време на време облачно. А ти?

– Горедолу същото, може би с възможни превалявания – отвърна Ласко и се обърна към Мърсър. – Да седнем на някоя маса.

Двамата взеха питиетата си и се преместиха в едно от сепаретата. Айра извади от куфарчето си папка и го остави на пода.

– Дали е това, което мисля? – попита Мърсър. Ласко отвори папката и я бутна към него.

– Долината на Ринпоче-Ла.

В папката имаше десетки сателитни снимки. На първата се виждаха стотици квадратни мили назъбени заснежени планини. Облаци закриваха много от върховете.

– Гледаш Хималаите от един от нашите сателити в орбита над Северния полюс – обясни Айра. Гласът му беше дрезгав от умора. – Това е минималната му разделителна способност, но са почти същите като онези от комерсиалния сателит.

– Да, така изглежда.

– Въз основа на изготвената от теб информация за геотермалната

активност в долината анализаторите възложиха на сателита да направи инфрачервени снимки на региона.

Мърсър погледна следващата фотография, която показваше тъмно поле, осяяно с бели петна.

– Всяка бяла точка представлява топлинен източник – от фабрични комини до огньове за готвене. Анализаторите са пресели познатите обекти като градове и села и всичко край установените пътища. – Следващата снимка изобразяваше същото, но три четвърти от белите петна липсваха. – Това са местата, върху които се съсредоточихме. За по-сигурно проучихме цялата Хималайска верига. Има общо осемстотин седемдесет и седем мишени.

– И са ги проверили всичките? Айра кимна.

– Ако нещо им се е сторило обещаващо, анализаторите са засилили разделителната способност и са въвели изображението в компютрите, за да го увеличат. Открихме множество военни лагери, за които Пентагонът не знаеше. – Ласко обърна предпоследната снимка. – И една забравена долина. В Мърсър се вторачи в изображението. Обективът на сателита гледаше право надолу към два планински хребета, намиращи се толкова близо един до друг, че долината между тях представляваше само назъбена ивица. Гъст слой облаци закриваше долината на север, където планините свършваха във високо плато. В началото ѝ минаваше река, лъкатушеща между двете планински вериги.

– Сигурен ли си? – Мърсър не можа да скрие разочарованието си. Очакваше да види манастира, който Тиса бе описала, и селото, където бе израснала.

С театрален замах Айра обърна снимката, за да покаже последната от серията.

– Това ли търсиш?

Мърсър не можа да повярва на ясното изображение. Снимката сякаш беше направена от неколкостотин метра, а не от стотици километри в космоса. Той видя керемидите на покрива на манастира, една овца на пътеката и дори скъсания лъв ръкав на пастира. Дворът беше огромен квадратен участък, опасан с каменна ограда, а манастирът беше в средата. Сградата беше голяма колкото градски квартал.

Айра извади друга купчина фотографии от куфарчето си.

– Това са всичките. Гарантирам, че са единствените снимки, правени някога на това място.

– Защо мислиш така?

– Защото ги нямаме в нашия архив и никой в света не разполага с

технологията да ги направи. Освен това, ако китайците знаеха за съществуването на долината, не смяташ ли, че досега щяха да са я съсипали?

– На какво разстояние е от Китай? – Мърсър беше вгълбен в снимките и не вдигна глава, докато задаваше въпроса, сякаш търсеше там лицето на Тиса.

– На сто осемдесет и пет километра по въздуха – отвърна Ласко. – Само че говорим за район, над който не може да се прелита. Средната надморска височина оттам до Непал е над три километра, а планините са непроходими. Екипът ще върви няколко седмици, докато стигне до Ринпоче-Ла.

Думите му привлякоха вниманието на Мърсър.

– Не разполагаме с няколко седмици, Айра.

– Знам. Видях последната информация от Ла Палма. Екипът на острова докладва, че трусовете се засилват по мощност и продължителност. Западната страна на вулкана започвала да се премества. Според мен това означава, че планината се издува.

– Да, точно така. Налягането в магменото огнище е достигнало точка, откъдето може да изкриви външната част на вулкана. Ако продължава така, Ла Палма ще се взриви.

– И те казаха същото, но не могат да определят кога ще изригне.

– Така е. При нормални обстоятелства не могат да кажат дори дали изобщо ще изригне. Когато се събудят, повечето вулкани остават активни няколко месеца или дори години и отново заспават, без да изригнат. Сигурни сме, че Ла Палма ще изригне благодарение на Тиса и единствено тя знае кога ще стане това. Помисли ли как ще я измъкнем?

– Не можем да я измъкнем, поне не навреме.

– Как така не можете? – Мърсър заби пръст в една от снимките. – Тя е там.

Адмиралът вдигна ръка.

– Казах, че не можем да я измъкнем, а не че не можем да те вкараме там.

Мърсър го погледна недоумяващо. Айра стана, надникна през прозореца, почука по стъклото и се върна в сепарето. Миг по-късно в бара влезе чернокож мъж с обръсната глава и широки рамене. Беше облечен в черно и носеше тъмни очила. Едната му буза беше издута от топче тютюн.

Той огледа помещението. Излъчваше заплашителност, която би смразила посетителите в нормално заведение. Хари и Дребосъка обаче му хвърлиха бегъл поглед и продължиха разговора си. Погледът на

мъжа се спря на Мърсър.

– Чух, че искаш да се присъединиш към маймунските бомбардировачи – с плътен баритон каза той.

Мърсър пребледня. Беше познал капитан Букър Сайкс веднага щом го видя, но не бе свързал командоса от Делта Форс със заявлението на Айра, че ще го вкара в Ринпоче-Ла. Когато бе разбрал какви са оръжията, които Сайкс използва, Мърсър се бе съгласил, че прякорът „маймунски бомби“ е много по-подходящ от УМБ – 22, „Управляем многоцелеви боеприпас“.

Букър се ухили на изражението му и седна до Айра в сепарето.

– Разговарях с най-умните хора в Пентагона и те казаха, че няма начин – обясни Ласко. – Изключено е дори да поискаме разрешение от китайците. Не можем да промъкнем екип през границата заради недостатъчното време и вероятността да ги заловят. Може да забравим за спускане с парашут. Радарите на китайците покриват целия регион. Дори да лети ниско над земята, транспортният самолет няма да измине и двадесет мили в Китай, преди да го засече някой „Миг“. Тоест УМБ или нищо.

Мърсър не откъсваше очи от Сайкс.

– Ефективни ли са?

– В последните двадесет спускания сензорите в капсулите показваха, че пътникът е щял да оцелее.

– Сензори? Искаш да кажеш, че все още не сте извършили спускане с хора?

Букър се поколеба.

– В първите четиридесет и няколко спускания никой не оцеля. По дяволите, първите две капсули бяха толкова несполучливи, че трябваше да изравяме останките им от пустинята! На техниците им беше нужно време, за да усъвършенстват детайлите. Смятат, че вече са успели.

– Господи! – Мърсър поклати глава. – Аз бях проклетият глупак, който настояваше да отиде в Ринпоче-Ла. А изтеглянето от селото?

– Това е първият проблем – осведоми го Айра. – Веднага щом установиш контакт с госпожица Нгуен, ще имаш секретен сателитен телефон, за да предадеш информацията, която тя знае за Ла Палма. След като разполагаме с нея, вече няма да бъде необходимо да се бърза и ще имате колкото време ви е необходимо, за да стигнете до границата на Непал.

– Сто осемдесет и пет километра?

– По-скоро двеста и петдесет – поправи го Сайкс. – Има много

планини, които трябва да заобиколим.

– Става все по-хубаво. – Мисълта, че отново ще бъде с Тиса, не уби иронията в гласа на Мърсър. – Какъв е планът?

– Утре сутринта транспортен самолет на военновъздушните сили ще те закара до Зона 51 за два дни обучение със Сайкс и екипа му. Оттам ще заминете за остров Диего Гарсия в Индийския океан, където ще натоварите „Управляеми многоцелеви боеприпаси“ за полета до Тибет.

– Колко ще продължи полетът?

– По наша преценка шест часа, но може и по-дълго – отвърна Букър. – Зависи колко ще се отклоним край най-наситените с радари райони в Китай.

– И предполагам, че няма да прожектират филм? Командосът се засмя.

– Поне има тръба за уриниране.

Излишно беше да мисли за опасностите. Щеше да отиде какъвто и план да бяха измислили мозъците от Пентагона, за да го заведат при Тиса.

– Хари – викна той в тихия бар, – трябва да промениш приказката си. Няма да атакувам с кон замъка на красавицата, а ще се спусна върху него от корема на змея.

– Стига да не паднеш в рова около замъка – моментално отвърна на шегата Хари.

ДИЕГО ГАРСИЯ, ИНДИЙСКИЯ ОКЕАН

На хиляди мили южно в Индийския субконтинент островите от архипелага Чагос приличаха на шепа изумруди, хвърлени върху сините вълни. Гъстата тропическа джунгла, белите като захар плажове и лазурните рифове придаваха на островите специфична красота. Някога извлечането на масло от кокосовите орехи им бе осигурило преуспяваща икономика. Всичко това се промени през седемдесетте години на XX век, когато британците направиха военна база на един от островите, атол с площ около четиридесет и пет километра на име Диего Гарсия. По време на студената война базата беше аванпост за наблюдение на съветските кораби, които извършваха редовни курсове в Индийския океан.

През следващите двадесет години базата се разшири и беше отстъпена на Съединените щати. Напоследък съвсем малко от трите хиляди военни и цивилни от поддържащия персонал бяха британски граждани.

Диего Гарсия стана известен по време на операция „Пустинна буря“ като район за съсредоточаване за бомбардировачите „Б – 52“, които обстрелваха иракските позиции в Кувейт. Обновяването на базата й позволи да базира и „Б – 2“ по време на афганистанската кампания и после отново през 2003 година за изгонването от власт на Саддам Хюсеин.

Мърсър седеше зад пилота на товарния „С – 17 Глоубмастър“ и ясно виждаше всичко, докато гигантският самолет се спускаше от облаците след двадесетчасов полет. Атолтът беше оформен като огънат кръг, отворен пръстен от корал и пясък, изпъкнал от едната страна. Там се намираше военновъздушната база. Самолетът продължи да се снишава и Мърсър видя дългата писта, минаваща успоредно на брега, и огромни паркинги. Отвъд пистата имаше село от сглобями постройки, направени за командированите в този изолиран район. По-нататък се намираше Кемп Джъстис – сграда, построена след атаките на единадесети септември за военния персонал, включен в глобалната война срещу тероризма. Океанът зад острова се простираше до хоризонта.

– Наричаме го островът самолетносащ – извика по интеркома пилотът жена. Тя говореше провлачено, с тексаски акцент. – А командированите му викат Острова на оръжията.

– Бил ли си тук? – обърна се Мърсър към Сайкс, който седеше до него.

– Два пъти. По дяволите! Това беше тайна. Напомни ми после да те

убия.

Пилотът намали тягата и активира насочващата векторна система, която позволяваше на двеста и осемдесет тонния самолет да се приземи за по-малко от километър, колкото и тежък да беше товарът му. Въздухът беше сгъстен и влажен и четирите мотора се задъхваха.

„С – 17“ изрева над началото на пистата, летя ниско некол-костин метра и после докосна настилката. Без да се интересува от безопасността на пътниците, освен да ги закара живи до местоназначението им, пилотът изключи тягата и Мърсър рязко се наклони напред, опъвайки предпазния колан.

Самолетът почти мигновено намали скоростта и бавно потегли по дългата писта.

Мърсър видя „Б – 52“, достопочтените стратегически бомбардировачи, чиито екипажи бяха по-млади от самолета, с който летяха. В края на паркинга имаше четири футуристични шестетажни сгради, наподобяващи сплескани куполи. „С – 17“ спря пред последната от тях и пилотът изключи двигателите. Тишината след продължителното им бръмчене беше смущаваща.

Мърсър надникна през предното стъкло. Постройката беше хангар с отворени врати. Вътре беше светло, но самолетът в средата на огромното помещение сякаш поглъщаше светлината. Макар че предишния ден го видя в Зона 51, Мърсър изпита страх при мисълта какво ще се опитат да направят, Той стисна юмруци и трябваше да положи усилия, за да ги отпусне. Сайкс забеляза това, но не каза нищо.

Б – 2 с крила като на прилеп официално се наричаше „Спирит“, но медиите го бяха кръстили бомбардировач стелт. Този в хангара беше от последното поколение и притежаваше всяко въобразимо свръхмодерно техническо средство, което конструкторите и военновъздушните сили можеха да измислят. Стелтът имаше неограничен пробег благодарение на възможността да бъде зареждан във въздуха и беше натоварен с най-новите оръжия с цел осъществяването на американската военна доктрина за внушаване на сила. Можеше да пренася различни товари – всичко от тридесет и шест касетъчни бомби до 42 500 – килограмови „бункероразрушители“ и шестнадесет мултимегатонни термоядрени бомби Б83, способни да изравнят със земята цели градове.

От няколко месеца този Б – 2 беше докаран от военновъздушната база „Уайтман“, Мисури, в Зона 51, най-важният полигон за разработването на „УМБ – 22“, който командосите на Сайкс нежно наричаха „май-мунска бомба“.

Концепцията за това тайно оръжие произлизаше от потребността военните незабелязано да вкарват екипи командоси в райони, защитени от тежка противовъздушна отбрана. До разработването на „УМБ – 22“ единствените възможности за избор бяха войниците да се приземят извън радарния чадър и да вървят пеша до целта или да рискуват да скочат с парашути от „С – 130“. Огромният товарен самолет обаче беше очебиен като целелин и не много по-бърз. Необходимо беше нещо по-добро, безшумен и потаен начин да се закарат командосите до местата за специални операции.

В края на деветдесетте години на ХХ век британски изпълнител на военни поръчки работеше върху разработването на капсули, които да бъдат монтирани под крилата на самолета „Хариър“. Капсулите бяха с размера на човек и бяха предназначени за бърза евакуация на ранени войници от вражеските линии. Някой от Пентагона разшири идеята и се запита дали е възможно да се инфилтрират войници по същия начин, но със стелт като Б – 2 или изстребител бомбардировач „Ф – 117 Найтхоук“. И УМБ – 22 се роди от това абстрактно хрумване.

Капсулите бяха малко по-големи от телефонни будки, покрити с поглъщащ радарните лъчи сложен материал и направени в ъгловати форми, за да избягват задаващ се насреща радар. Използвайки същата глобална позиционираща сателитна система, която даваше на американските бомби такава прецизност, компютърът на борда направляваше „УМБ“, докато падаха. Парашутът се отваряше на предварително определена височина, обикновено на минимално безопасно разстояние от земята. Букър Сайкс твърдеше, че са точни с отклонение само три метра дори при неблагоприятен вятър със скорост тридесет възела.

В капсулата имаше достатъчно място да се изтегнеш, както и пространство за бойните колани, раниците, екипировката и оръжията, необходими за мисията. Макар и тесни, маймунските бомби бяха подплатени с дунапрен, който ги правеше сравнително удобни, при условие че човекът вътре не страда от клаустрофобия. Както Сайкс бе споменал, имаше тръба за уриниране и монитор, свързан с камера в дъното на капсулата, където се виждаше картина от приземяването по време на падането.

Сайкс разкопча предпазните колани и се наведе към Мърсър.

– По-страшно е сега, когато сме тук, а?

„Б – 2“ приличаше на черна риба манта. Самолетът имаше зловещ и заплашителен вид дори когато не летеше.

– И аз си мислех същото.

Десет минути по-късно те се потяха на пистата. Вятърът носеше

мирис на йод от морето, но не и облекчение от влагата. Рампата в задната част на „С – 17“ беше спусната и диспечерът координираше множеството мотокари, докато изнасяха маймунските бомби от товарното отделение. Въпреки затегнатата охрана в Зона 51 и на Диего Гарсия капсулите бяха поставени в контейнери с надпис „МАШИНИ ЧАСТИ“ и щяха да бъдат отворени едва в хангара и при затворени врати. „УМБ“ бяха осем – седем за Сайкс и екипа му от Делта Форс и една за Мърсър.

Шестимата избраници на Букър бяха може би най-добре обучените войници в Съединените щати. Всички идваха от армията и бяха се отличили още в първите дни на основната си подготовка и после през целия курс на обучение. Специалисти във всички форми на сражения, те действаха мълниеносно и с въображение. Бяха по-близки от братя, непреклонни мъже, обучени да оцеляват и да поверяват живота си в ръцете на другарите си. Бойната им връзка беше закалена в Косово, Афганистан, Ирак и на десетина други горещи точки в света.

Тъй като човекът в маймунската бомба беше безсилен, след като капсулата бъдеше натоварена на „Б – 2“, двата дни в Невада бяха по-скоро за инструкторите от Делта Форс, за да преценят възможностите на Мърсър. Новите членове на екипа, войници, които вече се бяха доказали в дългогодишна служба в армията, се нуждаеха от месеци на обучение и тренировки, преди да бъдат приети.

Думите на Сайкс, че Мърсър „става“, не бяха достатъчни за командосите. Той трябваше да го докаже сам. За тридесет часа беше принуден да спринтира безброй пъти през импровизирана писта с препятствия, да изстреля хиляда патрона на стрелбището и да извърши три скока с парашут. Инструкторът беше обяснил защо иска да види три скока, като му каза, че всеки може да падне от самолет веднъж, неколцина биха опитали втори път и единствено проклетите глупаци го правят трети път, а той търси точно такива.

Накрая Ейнджъл Лопес, по прякор Мърморко, старши сержант на екипа, израснал по улиците имигрант от Хондурас, обяви Мърсър за малко по-годен от труп на една седмица. Спазвайки традицията да си измислят прякори, Мърсър получи позорното име Снежанка. Сайкс беше Доктора, един син на свещеник, но женкар бе наречен Срамежливия, а шегаджията в екипа – Тъпака и така нататък.

Мърсър и Букър минаха край хангара.

– Разполагаме с двадесет часа до излитането и двадесет и четири часа работа – разнесе се зад тях гласът на Мърморко, който непрекъснато мърмореше недоволено на хората си. – Искам пълна проверка на

оръжията и на екипировката и разпределяне на амунициите за двадесет минути.

По асфалта в края на рампата се разхвърча пясък, довян от плажа. Вятърът се усили и прилепи дрехите към телата им. Сайкс клекна, взе пръчка и започна да чертае нещо на земята.

– Какво си намислил? – попита Мърсър.

Букър заговори сериозно, без да откъсва очи от чертежа.

– Нямахме възможност да разговаряме, откакто тръгнахме от Страната на мечтите. Искам да знаеш, че според Мърморко си се представил добре. Това е страхотен комплимент от неговата уста.

– Така и предположих. – Мърсър усети, че Сайкс не иска да му каже това, а нещо друго.

– Момчетата те кръстиха Снежанка. Мърсър се ухили накриво.

– Наричали са ме и с по-лоши имена.

– Сигурен съм. Все едно. От осем години съм в Делта Форс. През това време загубих неколцина от хората си. – Едно добро момче на име Том Хейзън – в Колумбия, страхотен снайперист – в Пакистан, стрелец, чийто парашут не се отвори във Форт Брат, и още двама. Умряха, докато си вършеха работата. Това е част от риска, който поемаме. Но въпросът е там, че ние поемаме риска. Не ни го дават. Ако някой грозник изскочи от засада, която сме били твърде глупави да не забележим, заслужаваме да бъдем убити. Ако някой е сгънал неправилно парашута си, заслужава да не му се отвори. Следиш ли мисълта ми?

Мърсър знаеше за какво намеква Букър, но не отговори. Чакаше да го изрече.

– Адмирал Ласко ми каза, че си бил в изключително трудни ситуации през последните няколко години и си участвал в много добри операции със страхотни командоси – „тюлените“ в Аляска, военното разузнаване в Африка и морски пехотинци от специалните части в Панама миналата година.

Не ме разбирай погрешно, по дяволите, но не искам да мислиш, че с всичко това си спечелил място при нас.

– Не съм си го и помислял – тихо отвърна Мърсър.

– Харесваш ми. Смятам, че ще се справиш, но трябва да разбереш, че мисията ми е да предам определена информация на адмирала, а не да спасявам Тиса Нгуен или теб. Ако в определен момент се превърнеш в пречка за мисията или изложиш на риск някого от хората ми, ще те премахна.

– Приемам го. Знам, че не е лично.

– Не е, но косата ми настръхва от тази операция. Досега не сме имали Снежанка в екипа и това ме плаши.

– Обичаш хората си, нали?

На известно разстояние от тях Мърморко хокаше Сънливия, най-мързеливия в екипа.

– Не поотделно, а идеала, който представляват – отговори Сайкс. – Лицата идват и си отиват, но екипът остава същият. Звучи ли ти логично?

– Както гласи старата поговорка, мразя президента, но обичам президентството. Само че ти говориш за уважение и чест, много по-истински чувства, които е по-трудно да развиеш и запазиш. Чувстваш се така от години. Това се е превърнало в част от теб, като цветът на кожата ти. Не съм член на екипа ти и никога няма да бъда и ти се страхуваш, че идването ми с теб ще наруши равновесието.

Букър кимна.

– Нещо такова. Нямам нищо против да ме пуснат от бомбардировач във високотехнологичен ковчег или да се изправя пред неизвестен брой вражески сили, но искам да познавам всички, които са зад гърба ми.

– Не мога да кажа нищо, което би те успокоило, затова ще си държа устата затворена.

Двамата се погледнаха в очите и почувстваха, че се спогаждат.

През дванадесетте часа, докато екипът на Делта Форс трябваше да спи, в хангара кипеше трескава дейност около подготовянето на „Б – 2“ и осемте „УМБ“. Както Сайкс бе казал, екипът му отговаряше само за получаването на определена информация от Ринпоче-Ла. На Мърсър възложиха допълнителната задача да намери начин да превърне информацията в практически план. Той беше прегърбил рамене пред лаптопа в кабинет до спалните помещения и се взираше в последните геоложки доклади от Ла Палма.

Новините не бяха хубави. Многобройните изпускащи газ отвори, с които беше осеян вулканът, изхвърляха смъртоносни аерозоли със силата на реактивни двигатели. Освобождането на елементи като въглероден двуокис и сяра се повишаваше показателно. Върху части от острова валеше киселинен дъжд.

Докато източната страна на планината показваше признаци на преместване, западният и по-опасен бряг не беше започнал да се плъзга към морето. Температурата на водата във вулкана се покачваше с всяка изминала минута. Беше само въпрос на време повишеното налягане да разцепи скалата и надвисналият скален пласт с тегло половин трилион

тона да рухне в океана.

Президентът се беше надявал новината за евентуалното изригване да не се разчува и поне засега желанието му изглежда се беше сбъднало. Нямаше драматични снимки, върху които медиите да се съсредоточат, и неколцината така наречени експерти, дали интервюта, омаловажиха вероятността за мощно изригване, тъй като последният трус в Ла Палма през 1971 година не беше засегнал разлома. Пресата се бе фокусирала върху скандал за корупция в Холивуд, който съсипваше кариерите на няколко известни актьори. Мърсър благослови интереса на американците към славата и погрешното мнение, че океаните все още предлагат изолация от останалия свят.

Откакто го бяха помолили да намери начин да сведе до минимум последиците от изригването на Ла Палма, той бе прекарал безброй часове, проучвайки проблема. Обмисли го от всяка страна и анализира и отхвърли всеки сценарий, който му хрумна. Приемливостта и практичността не бяха фактор в разсъжденията му. Искаше само възможности за избор. И както знаеше, откакто президентът му каза да се опита да предотврати вулканичната експлозия, нямаше какво друго да направи, освен да се надява, че учените, работещи по проекта, ще бъдат осенени от повече вдъхновение от него.

Зората го завари заспал на бюрото.

Екипът прекара утрото в заключена стая, където Сайкс разясни оперативните детайли. Беше направен подробен макет на манастира и околността въз основа на сателитните снимки. Авторът беше включил дори стадо овце от детска играчка ферма.

Планът беше елементарен. Задната част на манастира застрашително бе надвиснала над тридесетметрова стена от дялани камъни, която разделяше долината на горна и долна част. Солидният зид се простираше по цялата дължина на долината и несъмнено бе възпирал поколения нападатели в опитите им за атака в тил. Стената беше непреодолима и едва ли се охраняваше, затова беше логичният избор за екипа на Сайкс. Под прикритието на безлунната нощ „УМБ“ щяха да бъдат насочени така, че да се приземят в долната част на долината, в основата на стената. Нямаше видими следи от поляна в близост до горната част, затова Срамежливия и Щастливия щяха да се покатерят по зида и да закачат въжета за останалите. Оттам всичко щеше да бъде импровизация и късмет, за да проникнат в сградата и да намерят Тиса. Като предпазна мярка всеки командос щеше да носи сателитен телефон, за да съобщи датата на изригването на вулкана, след като Тиса им я кажеше.

Два часа преди излитането следобед членовете на екипа започнаха да се обличат, като обръщаха педантично внимание на всеки детайл. Оръжията бяха почистени и изпробвани предишния ден. Пружините на магазините бяха проверени дали са достатъчно стегнати. Батериите на предавателите и сателитните телефони бяха заредени. Ако някое техническо средство беше леко износено, веднага се заменяше с друго.

Докато командосите правеха всичко това, техниците проверяваха за последен път бомбардировача и капсулите. Двамата пилоти извършваха обичайната си обиколка и бяха готови да се качат в самолета.

Микробус с тъмни стъкла закара командосите от спалните помещения до хангара. Щом влязоха вътре и вратата се затвори, мъжете се низаха от буса и се събраха под огромното крило на „Б – 2“. Грамадните врати на товарното отделение бяха отворени. Военновъздушните сили го бяха кръстили „Духът на Уайоминг“, но екипажът му бе добавил прякор. На една от вратите беше нарисуван пухкав облак, от който се подаваше ръка със сочещ надолу показалец. Прозвището беше написано отдолу. „Невидимо докосване“.

Според традицията преди полет от касетофона на борда се разнесе едноименната песен на Фил Колинс.

Мърсър огледа маймунските бомби. Сайкс имаше право. Наистина приличаха на ковчези с отворени капаци. Дунапренът беше покрит с лъскав като коприна микрофибър. Страхотно!

Командосите сложиха екипировката си във вградените в капсулите отделения и я обезопасиха с предпазни колани. Когато бяха готови, пилотите се ръкуваха с всеки и се качиха в пилотската кабина.

– През следващите шест часа ще бъдем само пътници, които разполагат със същото пространство, каквото имат хората в автобус – заговори Сайкс.

Неколцина командоси се подсмихнаха нервно.

– Вече два месеца работим с тази система. Пускали са ни от седемметрова кула и знаем как да се приземяваме. Единственото, за което трябва да се тревожим, е отварянето на парашутите. Но това ни безпокои всеки път, когато отиваме на мисия, значи няма разлика между тази операция и предишните, в които сме участвали. Щом се спуснем на земята, знаем какво да правим.

– Правила на ангажираност? – попита Срамежливия.

– Премахвате всеки, който има оръжие или представлява заплаха. Интересува ни само Тиса Нгуен. Снежанка ни даде ясна представа как изглежда тя, но не рискувайте – може да е всяка жена под четиридесет

години.

Срамежливия вдигна ръка.

– Ами ако ни подгонят?

– Теб няма да те подгони никоя мацка, човече – отвърна Мърморко и мъжете се засмяха.

– Нещо да добавиш, Снежанке?

Мърсър огледа изпълнените с увереност лица.

– Преди две седмици онези типове взривиха ферибот в Гърция, за да попречат на Тиса да говори с мен. Убиха петдесет души. Послушайте съвета на Сайкс Доктора. Те няма да ви дадат шанс, не им давайте и вие. И ако някой от вас види сметката на един едър негодник с боядисана коса, ще спечели две седмици на Карибите с жена, която си избере.

– Еха!

– С изключение на Срамежливия – добави Мърсър. – Вие ще трябва да му намерите момиче.

Обсъждането приключи. Време беше да излитат.

Двама техници помогнаха на Мърсър да влезе в капсулата и завързаха предпазните колани на краката, кръста и раменете му. Казаха му да смъкне ципа на черното си камуфлажно облекло и му подадоха тръбата за уриниране. Тъпака се оплака, че и най-голямата тръба му е малка.

– Не се слага на устата – пошегува се Кихация.

Техниците включиха преподавателя на Мърсър и изпробваха монитора. Камерата беше поставена на дъното на капсулата и на десетсантиметровия екран той видя работници, наведени над другите „УМБ“ като в сцена от научнофантастичен филм. Показаха му контролните уреди за температурата и вентилацията и мундшука за специален плодов коктейл, пълен с електролити и минерали. Два часа след излитането Мърсър щеше да пие от друга тръба течност, съдържаща стимуланти, билкови болкоуспокояващи и нещо против въздействието на височинната болест. Букър го предупреди, че след като изпие сместа, ще е добре един-два месеца да не се подлага на тест за наркотици.

– Как се чувстваш? – попита техникът и сложи ръце на капака на капсулата на Мърсър, готов да го затвори вътре.

– Сякаш ще ме погребват.

– Тогава си годен за мисията.

Капакът се затвори. Вакуумната система се включи и запечата капсулата. Мърсър стисна челюсти, за да се приспособи към промяната в налягането на въздуха. Мониторът беше на десет сантиметра от лицето му. Осветлението беше оскъдно и излъчваше топлина – отстъпка за

хората, които трябваше да издържат на дългите полети.

Минута по-късно капсулата се разтресе. Специалният кран, докаран на „С – 17“ заедно с екипа, я повдигна от люлката и я пренесе на „Б – 2“. Скобите на въртящата се пускова установка на бомбардировача прихваднаха капсулата и я прехвърлиха в товарното отделение. Веднага щом Мърсър отново се настани удобно, беше захваната друга капсула и пусковата установка пак се завъртя. Като куршум, който зареждат в барабана на револвер. Пусковата установка побираше осем ядрени бомби и беше модифициран за четири „УМБ“. Първите четири влязоха от страната на Мърсър, а останалите бяха вкарани във второто товарно отделение на стелта.

След това прикrepиха външните кабели за захранването и комуникациите, за да могат мъжете да разговарят по време на полета. Сайкс се свърза с всеки, попита какво е състоянието му и после съобщи на пилотите, че хората му са готови.

– Зелена светлина, Докторе. Влекачът пристигна. Въздушният контрол ни дава предимство. В следващите седемнадесет минути няма да премине шпионски сателит. Ще се движим със секретна скорост и на секретна височина. Времето на полета до мишената също е секретно. Авиолинии „Авантюра“ ви пожелават приятно пътуване.

Самолетът с ъгловати очертания беше изтеглен от бетонните подпори и закаран до паркинга до главната писта. Служител на наземния персонал откачи влекача, отдаде чест на пилотите и се отдалечи.

Дълбоко навътре в корпуса заработи първият двигател, а след секунди – останалите три. Въпреки че мощните турбогенератори бяха над товарното отделение, нивото на шума в звукоизолирания „УМБ“ беше малко по-силно, отколкото в кабина на пътнически самолет.

Командирът на полета извърши последна проверка на сложните контролни уреди, остана доволен и подаде тяга на двигателите. Застрашителният самолет потегли.

Краят на пистата изчезна в трепкащите завеси на топлинен мираж. Горещите отработили газове зад „Б – 2“ създадоха същия ефект и бомбардировачът заприлича на привидение. Дори на земята самолетът изглеждаше извънземен.

Ревът на моторите се превърна в пронизителен писък, докато „Духът на Уайоминг“ набираше скорост. На една трета от пистата носът му се издигна и стелтът излетя към горните слоеве на атмосферата, високо над маршрутите на пътническите самолети.

Мъжете в товарното отделение понесоха излитането леко. Известно

време си разменяха шеги, но после се умълчаха и се приготвиха за шесте часа затворничество в капсулите. Всеки остана сам с мислите и опасенията си. След малко Мърсър забрави къде се намира и какво предстои да направят. В съзнанието му се въртяха безброй хаотични мисли. И вместо да разсъждава за изригването на Ла Палма, той се съсредоточи върху Тиса.

Денонощието, прекарано с нея, беше оставило дълбок отпечатък в душата му. Мърсър потърси логично обяснение и призна, че не може да контролира чувствата си. Беше преминал границата на рационалното и бе навлязъл във владенията на емоциите, където рядко се осмеляваше да пристъпи. Отговорът на най-важния въпрос – дали я обича – все още не беше ясен, но той прие за истина, че би искал.

Беше си спечелил славата на един от най-добрите минни инженери и геолози изследователи в света, защото правеше точни изчисления и внимателно преценяваше риска. Като мнозина други силно мотивирани хора Мърсър бе използвал същите аналитични умения и в личния си живот. Резултатът беше поредица от кратки, но страстни връзки, които неизбежно приключваха. Причините бяха различни, но основната беше увереността, че така или иначе връзката ще свърши и е по-добре партньорката му да сложи край. За пръв път обаче имаше чувството, че неговият страх да не бъде наранен го кара да къса с приятелките си. Правеше го не за да предпази жените, а себе си. Бързата раздяла предотвратяваше риска да бъде изоставен и свързаните с това съмнения.

– Изключително странно място за прозрения, по дяволите! – измърмори той, докато самолетът летеше над Индийския океан.

Освен това, за пръв път смяташе, че може да поеме риска да страда заради възможността да бъде с Тиса. Не изпитваше колебания да изложи на опасност живота си. Това беше част от работата на миньора. Този път беше готов да рискува и начина си на живот. Мърсър задрямва с тази мисъл.

Няколко часа по-късно по интеркома се разнесе глас.

– Господа, говори командирът на полета. Намираме се на около час от границата на Тибет. Индийските граждански и цивилни радары не ни засякоха, но се приближаваме към мрежата на китайската въздушна защита. Щом стигнем до границата, ще се снишим и може да бъдем принудени да потърсим маршрут, където радарното им покритие е най-разредено. Няма за какво да се притеснявате, но може малко да ви раздрусаме. – Той изключи микрофона и след секунда добави. – А, и в зависимост от условията може да се наложи да заобиколим една-две планини.

Маршрутът на стратегическия бомбардировач го бе задържал над океана колкото е възможно по-дълго, позволявайки му да напълни догоре резервоарите си от самолет цистерна „КС – 10“ над Арабско море. „Б – 2“ се сниши северно от Бомбай и после се отправи диагонално на северозапад през Индия към Непал. Самолетът летеше на височина тринадесет хиляди и петстотин метра, твърде далеч, за да го види или чуе някой на земята, и заобикаляше големите населени места.

Близко до Хималаите дойде време да се спуснат още по-ниско над земята и да включат системата за опознаване на релефа. Единият от сто шестдесет и двата компютъра на борда щеше да поеме контрола върху управлението, да чертае и да следва маршрут през планините и в същото време да избягва китайските радарни инсталации. Макар че формата и покритието на стелта му придаваха сечение на птица, секретната система за откриване на радари се грижеше на вражеските монитори да не се види дори точка.

Последното техническо средство, което трябваше да задейства, вероятно беше най-секретното на борда. Поради необикновената си форма и мисия „Б – 2“ летеше по-бавно от скоростта на звука. Ако можеше да се движи по-бързо от рева на двигателите си, екипажът и пътниците нямаше да се опасяват от евентуално засичане. Макар че моторите се намираха в корпуса, „Духът на Уайоминг“ се движеше шумно заради четирите си турбогенератора и се чуваше отдалеч. За да премахне това, екип от проектанти бе направил противошумен генератор, който съответстваше на честотата на звуковите вълни и произвеждаше собствени вълни с противоположна амплитуда. Въпреки че консумираше огромно количество гориво, свръхсекретното устройство ефективно заглушаваше рева на самолета и със скорост петстотин възела „Б – 2“ бръмчеше не по-силно от добре регулиран „Харли Дейвидсън“.

Стелтът бързо се приближаваше към Хималайския масив. Висотомерът показваше четири хиляди и петстотин метра, но самолетът се носеше само на хиляда над земята. Пилотите бяха обучени за този вид летене и си почиваха на местата си, докато сложните уреди работеха автоматично. „Духът на Уайоминг“ следваше маршрут, начертан от системата за глобално позициониране и радара, профучаваше през стръмни долини и заобикаляше скалисти върхове, извисяващи се на три километра над прилепокрилия бомбардировач. Пътуването беше със сюрреалистично влакче на ужасите, в което вагончето определя къде да минат релсите.

„Б – 2“ прекоси територията на Непал за двадесет минути и беше на

петдесетина километра от границата на Китай, когато компютърът засе-че първия противовъздушен радар. Няколко минути екранът в пилотската кабина проблясваше, показвайки десетки радарни установки. Покритието изглеждаше солидно, същинско минирано поле, простиращо се по дължината на границата и на осемдесет километра навътре в страната. Към това се добави и наличието на микровълнови кули, проектирани специално да засичат проникването на бомбардировачи стелт. Кулите излъчваха невидима енергийна бариера, през която самолетът трябваше да прелети.

Преградата от микровълни не откриваше директно самолета, а засичаше празното пространство след преминаването му, така както сонарът забелязва съвременните безшумни подводници в изпълнените със звуци морета. Критиците на „Б – 2“ смятаха, че това е основателна причина да се изхърлят на боклука самолетите на стойност два милиарда долара.

Пилотът ветеран наблюдаваше картата на терена, която се разгръщаше на екрана пред него, и се опитваше да определи маршрута преди компютъра. Западно от стелта имаше няколко радара, а отпред – мощна микровълнова кула, построена на планински връх. Компютърът насочи бомбардировача така, че да мине близо до кулата, но на триста метра под нея – над долина, само със сто и петдесет метра по-широка от петдесетметровите крила. Пилотът щеше да извърши същите маневри, макар че взе решение няколко секунди след компютъра.

Назъбените гранитни скали сякаш се протягаха към самолета, докато се спускаше в стръмната долина секунди преди да пресече микровълновия лъч. Стелтът полетя толкова ниско, че издухваше снега от земята. Щом опасността премина, тежкия бомбардировач излезе от прохода, минавайки над заспало селце.

– Сутринта ще има странни слухове.

– Ако четат комикси, ще кажат на местния комисар, че над тях е прелетял Ватман.

Пилотите имаха ясна видимост и достатъчно време за подготовка, затова за тях шеметните маневри изглеждаха рутинни. Но в товарното отделение положението беше съвсем различно.

Мърсър беше сигурен, че раменете му ще са насинени. Внезапните промени във височината го блъскаха в капсулата, а предпазните му колани се опъваха при всеки рязък подскок и ако не беше железният му стомах, отдавна щеше да е изхвърлил обяда си.

Лудешкото препускане продължи двадесет минути. Посоката,

височината и скоростта непрекъснато се променяха. Фактът, че мъжете в капсулите бяха в хоризонтално положение и не можеха да пазят равновесие, само утежняваше нещата.

– Говори пилотската кабина – извика командирът на полета след момент на относително спокойно летене. – Току-що навлязохме в най-гъстата в света концентрация на зенитни ракети „земя-въздух“, но всичко, което радарните инсталации и китайците разбраха, е, че нашата птица стои в хангар в Мисури. След десет минути ще бъдем над зоната за спускане. Самолетът е най-уязвим, когато се отворят вратите на товарното отделение. За да сведе риска до минимум, въртящата се пускова установка ще ви изплюе като семки от диня. Ако мислите, че последните няколко минути са били трудни, още не сте видели нищо.

За Мърсър чакането беше станало по-леко. Беше прекарал много време в тревоги как да спаси хората на планетата и почти изпита облекчение, че сега трябва да спасява само Тиса. Целта беше близо и той почувства прилив на енергия. Командосите също се развълнуваха и отново започнаха да се шегуват.

– Пет минути до спускането – съобщи пилотът.

– И така – обади се Сайкс Доктора, – затегнете коланите, махнете тръбите за уриниране и вода и вдигнете щипците. Щом слезем на земята, искам Тъпака да настрои експлозивите за унищожаване на маймунките бомби след четири часа. Кихащия ще го прикрива. Останалите веднага се събират при мен и атакуваме стената. Дватама ще ни настигнат, когато приключат. Дотогава Щастливия и Срамежливия ще бъдат готови за изкачването. Включете външните си камери и всички ми докладвайте какво е състоянието ви.

Командосите и Мърсър докладваха, че са готови, и пилотът им съобщи, че след минута ще бъдат над мястото за спускане.

Доброто настроение на Мърсър се изпари. Предстоеше му километри падане във футуристична тенекия с размери на човек. Знаеше, че щом въртящата се пускова установка освободи капсулата, съдбата няма да е в ръцете му, докато не се приземи. Сайкс беше казал, че от първите четиридесет и няколко спускания няма оцелели. По-късно призна, че ако имало оцелели, хората щели да бъдат със счупени крайници, вътрешни наранявания или по-сериозни травми. Мърсър се опита да си спомни какво е било психичното му състояние, когато го изнудиха да участва в мисията, и се прокле за безразсъдството.

– И така, момчета, вратите се отварят след пет, четири, три, две, едно...

Хидравличният вой мигновено беше заглушен от свистенето на потока въздух, който нахлу в голямото товарно отделение. Мърсър за секунда усети залюляването, когато въртящата се пускова установка се включи и започна да изстрелва капсулите. След няколко секунди дойде и неговият ред.

Механизмът се завъртя и скобите, които държаха неговата капсула, се отвориха. Гравитацията мигновено привлече маймунската бомба и Мърсър изпита усещането, че органите му се спускат към краката. Стомахът сякаш го викаше да се върне. Отстриани на капсулата се разпериха крила, за да не ѝ позволяват да се преобръща. Падането беше като пътуване с повреден асансьор, но отдолу нямаше дъно. Достигайки максималната си скорост от близо двеста километра в час, „УМБ“ падаше от небето невидим, безшумен и абсолютно неоткриваем. Мърсър се бе вкопчил в пластмасовите дръжки и едва дишаше. По едно време осъзна, че крещи.

Сети се за монитора, но екранът беше тъмен. Само можеше да се надява, че системата за глобално позициониране ще насочва капсулата, иначе нямаше шанс да улучи мишената и по всяка вероятност щеше да се размаже в планината.

„Хайде!“ – безмълвно се молеше Мърсър. Парашутът вече трябваше да се отвори.

Проектантите нарочно не бяха инсталирали монитори за височината. Мърсър беше сигурен, че вече е преминал минималното безопасно разстояние до земята, но нищо не се случваше.

„Господи, това чудо се е повредило!“

Той не знаеше, че „УМБ“ работи безупречно и стабилизиращите крила постоянно внасят корекции, за да насочват капсулата към мишената, а лазерният локатор знае до сантиметър колко близо се намира до земята.

На триста метра компютърът на борда освободи помощния парашут, за да намали шока от отварянето на главния парашут миг по-късно. Докато капсулата се носеше надолу, далекомерът превключи на втори режим, търсейки най-равното място за приземяване в границите на площ от стотина метра.

Отварянето на парашута дойде като приятна болка. Мърсър си пое дъх за пръв път, откакто го изстреляха, и почувства, че приливът на адреналин спада. Той пусна дръжката, която изтрака надолу към краката му. Приборите за нощно виждане се активираха и екранът проблесна в зелено. Трудно беше да различат детайлите на земята, но дори тъмната

картина беше облекчение.

Мърсър усети, че „УМБ“ регулира пътя на полета, като контролира парашута, и след миг видя равнина под краката си. Насрещен вятър подхвана капсулата и земята изчезна, но сетне отново се появи, когато компютърът автоматично коригира образа.

Сайкс го бе тренирал да не наблюдава приземяването, за да се предпази от напрежение. Мърсър затвори очи и изчака петнадесет секунди преди амортизаторите на дъното да докоснат земята. Капсулата падна по гръб, както бе проектирано, и парашутът се прибра, така че черният найлон да не се превърне в платно и да го повлече по равнината.

Мърсър махна предпазната капачка на бутона, който отваряше капсулата, и го натисна. Пломбата, поддържаща налягането вътре, изсъска и вратата се откряна. През пролуката нахлу студен вятър. Първият леден лъх на планинския въздух прониза белите му дробове и Мърсър се закашля.

Той разкопча предпазните колани и несигурно се надигна. Видя едноцветен свят в сиви оттенъци и очертания на стръмни скали. Без твърдите треви, растящи по скалистата долина, пейзажът би бил като в лунен кратер. Температурата на въздуха беше минус пет градуса, но Мърсър усети топлата милувка на парата от геотермален извор.

От мрака изникна някой.

– Как се чувстваш, Снежанке?

Беше Мърморко. Вече бе нарамил екипировката си и държеше карабина „М – 4“. Приборът за нощно виждане закриваше половината му лице.

– Добре. Само малко се разтреперих.

– Не се притеснявай. Падането беше страшно. Вземи си нещата.

Тръгваме.

Той побърза да се обърне, но Мърсър го хвана за ръката.

– Чакай. Всички ли се приземиха благополучно?

– Парашутът на Кихация се заплете – без да го поглежда, отвърна Мърморко и махна ръката му. – Мъртъв е. Дано операцията да си заслужава.

– Заслужава си – каза Мърсър на гърба на Мърморко, който изчезна в мрака.

МОНАСТИРЪТ В РИНПОЧЕ-ЛА ЗАПАДЕН ТИБЕТ

Сайкс прие новината за смъртта на Кихация и заповяда на Сънливия да прикрива Тъпака, докато настрои часовника за самоунищожаването на капсулите. След като вече бяха на земята, мисията имаше предимство. Той поведе екипа на север, към задната стена на манастира, която се намираше на осемстотин метра от мястото, където бяха паднали.

Мърсър предполагаше, че ще диша трудно на височина три километра и половина. Знаеше, че липсата на симптоми на височинната болест като главоболие, световъртеж и задъхване се дължи на коктейла от лекарства, който беше изпил по време на полета. Дрехите го предпазваха от ниската температура и вятъра, който свиреше в оградената от планини долина и свистеше в лицето му. Поради изпаренията от геотермалните извори приборът му за нощно виждане не можеше да събере достатъчно светлина от околността. Мърсър го спусна на гърдите си, докато бягаше, излагайки на смразяващия студ областта около очите си. Скоро кожата му се вцепени.

Стената в задната страна на манастира беше направена от гладки речни камъни, зазидани с хоросан. През струящата мъгла от пара високо над тях видяха част от покрива в стил пагода. С отривисти жестове Сайкс разпредели хората си да прикриват катерачите, които извадиха въжетата и екипировката си. Мърсър зае позиция в далечния ляв фланг, където каменната стена се съединяваше със скалата. Той си сложи прибора за нощно виждане и огледа върха на зида и скалите наоколо. Имаше стотици чукари, зад които можеше да се крият наблюдатели. Дулото на карабината му следваше плавното движение на очите му.

Срамежливия и Щастливия, чиито истински имена бяха Боби Джонсън и Брус Морели, стояха на високата стена, готови да започнат изкачването. Те я изучиха за десетина минути и очертаха маршрута с опитното око на професионални алпинисти. Щяха да се изкатерият поотделно с въжетата и необходимата екипировка и да ги завържат, след като стигнат до върха. Имаха и пистолети „Берета“ със заглушители, в случай че попаднат на постове. Дватама бяха невероятно амбициозни и мотивирани да се представят по-добре от другите. Знаеха обаче, че мисията не е игра, и започнаха да се катерят предпазливо и съсредоточено.

Срамежливия и Щастливия се носеха нагоре по стената, сякаш бяха неподвластни на гравитацията. Ръцете и краката им се движеха

постоянно и изследваха и най-малките вдлъбнатини в хоросана, където да вкопчат пръстите си. Мърсър, който се беше катерил по-скоро по необходимост, отколкото да спортува, не беше виждал подобно нещо. За няколко минути двамата изминаха половината разстояние до върха и той трябваше да положи усилия, за да откъсне очи от гледката. Обърна се и отново огледа околността.

– Докторе, обажда се Тъпака. – Мърсър чу гласа от слушалката в ухото си. – Експлозивите са активирани. До унищожаването на „УМБ“ остават три часа и петдесет минути. Сънливия и аз тръгваме.

– Прието, Тъпак – отвърна Сайкс.

Срамежливия стигна до върха на зида миг преди Щастливия. Изведнъж се разнесе шум и мъжете на земята изтръпнаха. В мрака излетяха няколко бухала. Срамежливия изчезна, а Щастливия застина неподвижно на тридесетина сантиметра от ръба. Изминаха няколко секунди.

– Чисто е – най-после съобщи по предавателя Срамежливия.

Щастливия се изкатери догоре. Двамата оглеждаха района около пет минути, за да се уверят, че птиците не са предупредили никого, а после използваха пневматичен пистолет за забиване на гвоздеи със заглушител, за да вкарат шипове в камъка. Прикрепиха въжетата и минута по-късно спуснаха краищата им към Сайкс.

– Мърморко на първото въже, Снежанка на второто – заповяда Букър. – Тъпак, къде се намираш?

– На петдесет метра зад теб, Докторе.

– Хвани първото въже, когато Мърморко стигне до върха. Сънлив, ти вземи второто, когато Снежанка е обезопасен. – Докато говореше, Сайкс прикрепяше за въжетата бойната екипировка на Срамежливия и Щастливия, за да бъде изтеглена нагоре.

Мърсър беше получил специални скоби, които да му позволят да се изкатери с лекота по въжетото. Той ги щракна, погледна зида и се възхити на сръчността на двамата командоси. За него стената беше гладка като стъкло и наклонена под прав ъгъл.

– Тръгвай, Снежанке – подкани го Мърморко.

Мърсър уви каишката на скобата около петата си, повдигна крак и леко натисна, за да я затвори. После направи същото и с другия си крак и мигновено беше повдигнат на метър над земята. Той плъзна напред закопчаните за китките му скоби, направи още една крачка с десния крак и бързо намери ритъма. Петнадесетте килограма товар на гърба му биха се превърнали в проблем, ако трябваше да се катери по-нависоко, но на тридесет метра можеше да издържи.

Вляво от него сержант Лопес, или Мърморко, беше двадесет фута по-нагоре по въжето и се катереше като машина. Краката му се движеха в съвършен синхрон. Мърсър дори не се опита да го настигне.

Когато стигна до върха, Срамежливия го сграбчи за камуфлажното облекло и го издърпа над ръба. Намираха се на широка тераса без козирка, застлана с правоъгълни каменни плочи. Манастирът застрашително се извисяваше над тях. Колоните, на които се крепеше, се простираха по цялата му дължина. Сградата се издигаше на етажи, чезнещи в облаци-те. През един от сводестите входове се процеждаше слаба светлина. Няколко стаи на горните етажи също светеха. Вляво и вдясно имаше малки кръгли постройки. Мърсър предположи, че са параклиси. С изключение на развяващите се на десетината пилона хоругви в двора не помръдваше нищо.

Докато останалите членове на екипа се изкатериха и изтеглиха екипировката си, Мърсър стоеше, допрял гръб до ниския зид около терасата и търсеше някакво движение. Командосите се събраха и тръгнаха към един от по-малките параклиси, за да чуят последните заповеди на Доктора.

– И така, мои малки джуджета, планът ни беше дотук. Ще влезем през онази врата ей там и ще претърсим етажите по двойки. Снежанке, ти си с мен. Мърморко ще бъде сам на партера. Колкото по-бавно ни открият, толкова повече помещения ще проверим, но като гледам, манастирът вероятно има двеста стаи, а Снежанка смята, че има и огромни подземия. Рано или късно ще ни забележат. Бъдете нащрек.

– Тъй вярно, сър – едновременно отговориха командосите.

Те се разпръснаха около параклиса и побягнаха към задната част на манастира. Карабините им бяха вдигнати на височината на раменете им. Очите им сезираха в сенките около редиците колони. Двойните врати бяха високи седем-осем метра и направени от екзотично дърво с богато украсени железни плетеници. Нямахме ключалки. Докато шестимата мъже го прикриваха, Мърморко натисна едната от дългите метър и половина дръжки. Вратата беше масивна и той трябваше да я хване по-здраво, за да я отвори. Ивицата светлина отдолу се увеличи. Мърсър видя, че не е единственият, който се поти въпреки студа.

Вратата се отвори достатъчно широко и Сайкс потупа Тъпака по главата. Командосът се хвърли по корем на земята и надникна в сградата.

– Чисто е – след няколко минути каза той и запълзя напред.

Останалите го последваха. Стаята беше малка, осветена от газени

лампи и явно нямаше определено предназначение. По стените имаше ламперия от тъмно дърво, а подът беше каменен. С изключение на лампите помещението беше празно. Единственият изход беше вратата отсреща.

Този път Сайкс извърши първото визуално разузнаване.

– Пространството по-нататък е открито. Има много врати, коридори и голямо стълбище – прошепна той, нарами шурмовата си винтовка и извади пистолет със заглушител. – Прикривай ме, Мърсър. Да вървим.

Командосите се изнизаха от стаята, и хукнаха към централното преддверие на манастира. Дебелите меки килими на пода заглушаваха звъците от придвижването им. Мърморко зави надясно, за да започне претърсването, а останалите се заизкачваха по стъпалата. Доктора направи знак на Срамежливия и Щастливия да проверят втория етаж и продължи нагоре. Подминаха третия етаж и Тъпака и Сънливия получиха заповед да изследват четвъртия. Мърсър и Сайкс стигнаха до най-горната площадка. Коридорите се простираха в три посоки. Букър произволно тръгна наляво. Мърсър го следваше по петите. От двете страни на виещия се коридор имаше празни килии. Към долния етаж се спускаха тесни стълби, създавайки тъмен триизмерен лабиринт.

– Търсенето ще продължи цяла вечност – отбеляза Сайкс, след като пет минути отваряха врати на празни стаи. Следващото помещение също беше празно и безлюдно, но неизвестно защо вътре имаше стълбище към четвъртия етаж. – И с всичките тези стълби някой лесно може да ни изненада, след като установим контакт.

– Да се надяваме, че не са много. Букър го погледна изпитателно.

– Мислиш ли?

– Не.

Излизайки с гръб от килията, Мърсър се блъсна в някого, рязко се обърна и замахна с карабината си. Прикладът удари човека по челюстта и го повали на пода. Сайкс мина покрай него, доближи пистолета си на два-три сантиметра от главата на изпадналия в безсъзнание мъж и го претърси със свободната си ръка, но не намери нищо.

Мъжът беше на шестдесет и няколко години, болезнено слаб и с дълбоки бръчки. Беше облечен в монашески одежди. Дишането му беше равномерно, макар че от раната на бузата му течеше кръв.

– Господи! – изсъска Букър. – Ти не спомена, че тук има невъоръжени хора.

– Не знаех. – Сърцето на Мърсър все още биеше лудо от шока от неочакваната среща.

Сайкс включи микрофона на гърлото си.

– Джуджета, говори Доктора. Попаднахме на невъоръжен монах. Тук може би е пълно с цивилни. Внимавайте. – Той направи знак на Мърсър. – Да вървим.

Сайкс измина не повече от три крачки, когато зад ъгъла се появи друг монах. Букър вдигна беретата. Монахът, който беше по-млад от първия, се вцепени. Черните му очи се разшириха при вида на двамата облечени в черно войници. Единият беше насочил към него пистолет, а другият – автоматична карабина. Мъжът падна на колене и се разкрещя на тибетски.

Сайкс сложи пръст на устните си, за да накара уплашения човек да млъкне, но жестът му нямаше резултат. Виковете на монаха ставаха все по-силни и пронизителни. Букър погледна Мърсър, който възмутено изруга. Монахът плъзна ръце към кръста си. Мърсър забеляза движението и за миг се въздържа от изстрел, надявайки се, че Сайкс ще се обърне да види какво става. Нямаше време за предупреждение.

Мърсър натисна спусъка веднага щом видя, че монахът изважда оръжие от расото си. Изстрелът отекна в коридора. Мъжът се просна на пода. От дупката в челото му се разхвърчаха алени капки кръв.

Букър се обърна, докато монахът падаше. Пистолетът му лежеше до него.

– Имаше сблъсък – хладнокръвно съобщи той по предавателя в случай че хората му не бяха чули стрелбата в тихия манастир. – Един изстрел. Ако досега не знаеха, че сме тук, вече знаят. – Сайкс отвинти дългия заглушител на пистолета си, захвърли го, прибра оръжието в кобура и взе карабината си. – Добър изстрел – обърна се той към Мърсър. – Благодаря. Изложих се. – Той погледна в дългия коридор и напрегна слух, опитвайки се да чуе дали някой се приближава към тях. – Много скоро играта ще загубее. Ние сме седмина, намираме се на непозната територия и сме изправени пред неизвестен брой противници. Положението не може да бъде по-лошо.

– Гледай оптимистично на нещата – промълви Мърсър.

– Има ли място за оптимизъм?

– Надявах се, че ще намериш.

Те продължиха да търсят Тиса. Водеше Сайкс. Членовете на екипа докладваха докде са стигнали през една-две минути. Мърморко беше срещнал възрастна жена и я бе оставил завързана и със запушена уста в храма.

За петнадесет минути бяха претърсили не повече от една четвърт от

последния етаж. Букър започна да се притеснява. Някой сигурно беше чул изстрела, но въпреки това никой не идваше да провери какво става. Това означаваше или че в манастира няма други хора, или че им готвят засада.

Неочаквано продължителен откос от автоматично оръжие някъде долу наруши тишината. Отвърна му познатият пукот на автоматична карабина „М – 4“.

– Какво става? – извика по предавателя Сайкс.

Отговор не последва и докато вниманието му беше разделено между хората му и обстановката, Букър не чу шушукането зад ъгъла. Мърсър обаче го чу, хвърли се на пода и скрита Сайкс, който падна до него. В същия миг в коридора изскочиха трима мъже, стреляйки с произведени в Китай „АК – 47“. Тъмният коридор заприлича на ад от огъня от дулата им.

Куршумите свистяха над главите на Мърсър и Сайкс. Мърсър изстреля бърз откос, който надупчи тялото на единия нападател и разкъса рамото на друг. Букър улучи третия в главата и довърши ранения с два куршума в гърдите. Съдържанието на стара газена лампа се изля в горещ водопад на килима и коридорът се изпълни с въртяща се мъгла от пушек. Сайкс допълзя до ъгъла.

Мърсър го последва и се възползва от възможността, за да сложи нов пълнител на оръжието си, макар че беше изстрелял само шест куршума от предишния. Преди следващия завой те видяха отворена врата. Стаята беше обзаведена семпло – легло, масичка и писалище с опушена лампа. В рамката на прозореца потракваше щора. Сред смрадта на кордит и засилващата се миризма на горящо дърво Мърсър различи познато ухание – не парфюм, а нещо по-трудно доловимо. Той се приближи до леглото. Одеята още бяха топли. Мърсър ги поднесе към носа си и вдъхна мириса им. Познатият аромат накара сърцето му да трепне.

– Тиса е била тук допреди малко. Онези мъже са били ариегард, за да ни забавят. – Той огорчено осъзна, че ако не беше стрелял без заглушител, можеше да заварят пазачите й неподготвени.

– Джуджета, говори Доктора. Току-що изпуснахме мишената. Все още сме на петия етаж, западната страна. Мърморко, прикривай задното стълбище. Останалите да се придвижат на запад и да си отварят очите.

Пожарът от изсипалата се лампа се разрастваше и старинните килими се запалиха. Пламъците плъзнаха по стените, унищожавайки старото дърво, сякаш беше напоено с бензин. Смолата, използвана за запушване на пукнатините в дървения таван, пламна като фитил. За няколко

минути огънят си проправи път до покрива и ако пробиеше дупка, за да засити нарастващия си апетит за кислород, щеше да избухне в бушуващ ад. Стана почти невъзможно да се диша.

Сайкс и Мърсър надянаха противопогазите, които носеха. Наложиха се Мърсър да използва монтираното на карабината фенерче, за да прониже съгъстващия се пушек.

Отдолу се разнесоха изстрели.

– Докторе, обажда се Сънливия. Току-що видяхме двама от тях на четвъртия етаж, но мисля, че мишената вече е на третия.

– Прието. Срамежлив, чуваш ли ме?

– Да. Щастливия и аз тръгваме.

– Не им позволявайте да стигнат до партера – предупреди ги Мърсър. – Ако избягат в подземията, може да има хиляди изходи от тунели-те и ще се изгубим.

Огънят зад тях довършваше тавана и атакува подпорите на покрива. Керемидите бяха тежки и скоро част от покрива хлътна. Разцепиха се още дървета и на пода паднаха керемиди, разпръсквайки дъжд от искри и танцуващи пламъци. Внезапната струя студен въздух нахлу в коридорите като ураган и тласна стената от огън пред себе си.

Мърсър усети опасността веднага щом чу, че покривът се срутва. Той блъсна Сайкс и побягна с всички сили. Коридорът се изпълни с ослепителна светлина, докато пламъците препускаха след тях. Горещината стана непоносима.

Завоите ги забавяха, огънят ги настигаше. Стените и тапетите бяха на стотици години, сухи като прахан, и сякаш експлодираха и при най-лекия допир с пламъците. Пожарът всеки момент щеше да погълне Мърсър и Сайкс.

Стълбището беше скрито в малка ниша и Мърсър едва не го пропусна, докато тичаше. Шумът на бушуващия огън заглушаваше всички звуци, затова той тупна Букър по рамото, спря и посочи към нишата. Сайкс не го разбра и вместо да се опита да обяснява, Мърсър се наведе, насочи оръжието си и се хвърли в огъня. Той се промъкна покрай стената и намери нишата. Сайкс се блъсна в гърба му. Мърсър видя стълби и се приготви да надзърне под завесата от пушек, когато подът се наклони. На четвъртия етаж рухна цяла секция от коридора и пожарът се разпространи. Подът започна да пропада като плочки от домино, изсипващи се в уголемяващата се бездна от горящи отломки.

Без да знае какво има във вихрушката от дим, Мърсър скочи надолу по стълбите, като изви тялото си и използва тежката раница да омекоти

удара. Дървените стъпала се разпаднаха и мястото, където падна, беше обсипано с куршуми от автоматично оръжие. Той прелетя през стълбището и тежко се стовари долу, но успя да се обърне по корем. На няколко крачки от него стояха двама мъже в европейски дрехи, които за миг се объркаха, като го видяха.

Сайкс стреля отгоре. Не ги улучи, но привлече вниманието им. Мърсър почисти карабината си от треските и също стреля. Единият мъж падна, а другият се задържа малко по-дълго на краката си, но накрая се строполи на пода.

– Чисто е – извика Мърсър и бавно се изправи.

Букър скочи от остатъците от площадката и се претърколи долу. Въздухът беше по-чист и двамата махнаха противогазите си.

– Сега накъде? – попита Сайкс.

– Изглежда пазят коридора вдясно.

– Да вървим. Тъпак, обажда се Доктора. В момента сме на четвъртия етаж. Пази се. Петият гори и пожарът се разпространява.

– Прието, Докторе. Огънят вече е проникнал на няколко места.

– Мърморко, какво става на първия етаж?

– Тихо е. Преди пет минути двама стари монаси слязоха по главното стълбище. Не ме видяха и ги оставих да излязат от манастира през странична врата.

– Остани там. Слизаме надолу. Срамежливия забеляза ли нещо на втория етаж?

– Не, Докторе, но това не означава нищо. Тук трябва да има петдесетина стълбища. Мишената може да е преминала, докато Щастливия и аз претърсвахме друга зона.

– Знам – призна Сайкс. – Направете всичко възможно. Двамата с Мърсър се спогледаха разтревожено и хукнаха с всички сили. Черните им облекла димяха. Огънят над тях бушуваше неконтролируемо.

Долният етаж беше малко по-богато украсен от горния. Килимите бяха по-дебели, позлатата по-обилна, а стаите – по-добре обзаведени. В едната Мърсър забеляза колекция от изящни вази до отворен прозорец. Бяха толкова крехки, че той видя през тях слабия оранжев блясък на пожара. Можеше само да предполага каква е стойността им. Стените на друга стая бяха украсени с невероятни образци на калиграфията и картини, нарисувани с мастило и бои.

Ордена съхраняваше безценна колекция от китайско изкуство, може би най-голямата извън контрола на правителството. Манастирът представляваше нещо като музей, а след час-два вековната сграда,

пълна с несметни съкровища, щеше да бъде само димяща развалина.

– Докторе? – прошепна Мърморко толкова тихо, че Мърсър трябваше да притисне предавателя по-навътре в ухото си.

– Казвай, Мърморко.

– Открих мишената. Намират се на петдесетина метра от мен и прекосяват главното фоайе.

– Колко са с нея?

– Между дванадесет и петнадесет. Кажете на Снежанка, че неговият Елвис е завързал ръцете й.

Мърсър ускори крачка и хвърли раницата си, докато тичаше. Имаше достатъчно амуниции в торбичките на колана си. Сайкс полагаше усилия да го настигне. Около голяма статуя на Буда на площадката на първото стълбище, което видяха, се бяха събрали група уплашени монаси. Фигурата беше позлатена. Притворените очи на Просветения бяха от бездънно сини сапфири. Монасите изглежда се опитваха да спасят статуята. Мърсър беше убеден, че ще обсъждат въпроса, докато загинат в пожара. Той стреля в тавана и те се разпръснаха като стреснати пингвини.

Не беше за вярване, но третият етаж беше още по-пищен от четвъртия. Мърсър не знаеше, че разположението на манастира е такова, че послушниците живееха в разкош, когато постъпеха в Ордена, и чак когато изучеха загадките и обуздаеха желанията си, се преместваха нагоре в сградата, отказвайки се от лукса и удобствата. Едва след десетилетия служене им разрешаваха да се настанят на спартански обзаведения последен етаж. Процесът беше обратен на механизмите в останалия свят, където успехите водят към радостта от плодовете на труда.

Вратата до площадката се отвори и някой хвърли нещо в коридора. Мърсър се дръпна назад и се претърколи зад позлатената статуя миг преди гранатата да експлодира. Детонацията го удари като чук в ушите. Част от позлатата на Буда се разтопи. Капките се разплискаха по стените. Изработената от ароматичното дърво смирна статуя се пръсна на парчета. Едното сапфирено око изчезна, а другото се превърна в прах.

Вратата отново се отвори. Някой подаде глава за миг и после бързо се прибра. Мърсър потърси карабината си и я видя на три метра от него. Млад монах прекрачи прага, за да види какво е направил. В едната си ръка държеше пистолет, а в другата втора граната. Той огледа площадката и коридора, без да се интересува, че безценната статуя е разрушена, и забеляза Мърсър, който се криеше зад пиедестала. Монахът вдигна оръжието си, стреля и пръсна остатък от главата на Буда.

Сайкс го застреля преди мъжът да се прицели по-добре и се приближи до Мърсър.

– Добре ли си?

Мърсър едва чу гласа му от кънтенето в ушите си, но кимна. Тиса беше само два етажа по-надолу и нищо друго нямаше значение. Той взе карабината си. В същия миг по тях стреляха още двама монаси, скрили се зад огромен шкаф с богата дърворезба. Мърсър извади една от гранатите, които му бяха дали, махна предпазителя и я хвърли. Дватама със Сайкс запушиха ушите си и затвориха очи. В затвореното пространство избухването на гранатата имаше ефекта на експлозия на бомба.

Единият мъж залитна и се строполи на земята. Мърсър хукна напред, като стреляше, за да не позволи на останалите да предприемат атака. Той спря пред шкафа, прицели се в ъгъла и стреля. Вторият монах падна облян в кръв. Вълненото му расо беше пробито на десетина места.

– Чисто е – извика Мърсър на Сайкс и продължи да върви, търсейки стълбище, което да го изведе на партера.

Пожарът два етажа над тях беше обхванал една от подпорните греди. Масивното дърво не издържа на тежестта на керемидите на покрива и онази част от манастира сякаш бе взривена с динамит. Тонове дърво и керемиди се срутиха в експлозия, която повлече още материали в зейналата дупка. Скосеният покрив поддаде и цялата източна страна на храма хлътна. Във вътрешния двор се, изсипа лавина от керемиди, които бързо се превърнаха в огромни купчини от отломки. Вятърът нахлу в горящия манастир и другите три страни на покрива се залюляха, разпръсквайки керемиди. Пламъците се извисиха на десетки метри във въздуха, подклаждани от старото дърво и поривите на вятъра в долината. Докато постройката се клатеше, стъклата на две хилядите прозорци изскочиха от рамките и се посипаха по земята.

Подът се наклони и Мърсър бе запокитен към стената. Едното крило на манастира се срути, повличайки със себе си и други части. От купчините развалини се разнесе прахоляк, вълни от пепел и отломки, които покриха долината. Слойт беше толкова дебел, че дори планинските ветрове не можаха да го разчистят. Мърсър бягаше слепешката и усещаше как сградата се разпада.

– Какво е положението? – изкрещя по предавателя Сайкс.

– Обажда се Мърморко. Мишената мина край мен. Не рискувам да стрелям. Излязоха през врата на петнадесет метра от главното фойе. Вратата не е външна, затова мисля, че се спуснаха под земята.

– По дяволите! – изруга Мърсър, докато останалите докладваха за

позициите си.

Намирането на Тиса в огромния манастир беше достатъчно трудно, а откриването ѝ в лабиринта от тунели под сградата щеше да бъде почти невъзможно.

Докато манастирът се рушеше, той очакваше, че защитниците ще се откажат от стрелбата и ще опитат да се спасят, но когато се приближи до поредното стълбище, някой от втория етаж стреля по него.

Мърсър махна предпазителите на две гранати и ги търкулна надолу по стъпалата. Експлозията разруши долната част на стълбището и сградата едва не рухна. Мърсър изстреля кратък откос, предпазливо стъпи на най-горното стъпало и отскочи назад, когато стълбището се срути.

Двамата със Сайкс хукнаха да търсят други стълби.

– Обажда се Срамежливия. Щастливия и аз сме на първия етаж. Мърморко, какво е положението при теб?

Мърсър изключи радиопредавателя си. Третият етаж вече гореше неконтролируемо. Въздухът беше изпълнен с пушек и искри, които пареха кожата му и изгаряха кичури от косата му. Търсенето му се стори безкрайно. Най-после стигнаха до дълъг балкон с изглед към вътрешния двор, който беше по-просторен от фойетата в повечето големи хотели. От трите стени се спускаха спирални стълби, които минаваха покрай втория етаж и свършваха на първия. Мърсър и Сайкс застанаха до перилата и огледаха района през оптичните мерници на оръжията си. Помещението изглеждаше безлюдно. Те се приготвиха да слязат, но стената зад тях се взриви и на площадката избухнаха пламъци. Двамата излетяха във въздуха.

Мърсър се сви на кълбо, когато ударната вълна го понесе надолу. Сайкс го блъсна няколко пъти, докато се премятеше до него. Мърсър получи ритник в лицето, който разцепи устната му, и още един в бъбрека. Блъсна се в стената, за да спре стремглавото си падане, и успя да хване Букър. Двамата се оправиха.

Мърсър изплю кръвта от устата си.

– Как се чувстваш?

Сайкс стисна показалеца на едната си ръка и изтръпна от болка, докато оправяше деформирания си пръст. Беше го счупил, когато го бе заклешил в предпазителя на спусъка на карабината си.

– Добре.

Сигнален вик ги предупреди да се хвърлят на земята секунда преди куршуми от автоматично оръжие да обсипят стълбището. Въздухът се изпълни с парчета от килима и трески. Бяха хванати в капан. Балконът

над тях гореше и над площадката се носеха талази пушек. Невидимият стрелец долу се прицелваше все по-точно. На стената до Мърсър се появиха дупки.

– Срамежлив, Снежанка и аз сме приковани – съобщи по предавателя Сайкс. – Нямам представа къде сме, по дяволите, но се нуждаем от помощ. – Той стреля над перилата, отвръщайки на огъня.

– Прието, Докторе – отговори Щастливия. – Дръжте се.

– Нямаме време.

Единият от фанатизираните членове на Ордена долу зареди гранатомет и изстреля ракетна граната, която се взриви високо над Мърсър и Сайкс, но порази стълбището, което се наклони. Дървото се откъсваше от стената с пронизително скърцане. Дебелите пет сантиметра дюбели останаха на местата си, когато стъпалата паднаха. Мърсър протегна ръка и се хвана за единия точно когато секцията, върху която лежеше, рухна.

Букър успя да се хване за друг дюбел.

Стълбището се стовари с трясък на първия етаж. Двамата мъже останаха да висят на стената на шест-седем метра над земята, уязвими и без да могат да се защитят. След миг щяха да ги убият.

Но изстрелите се разнесоха извън вътрешния двор. Срамежливия и Щастливия се бяха включили.

Мърсър не загуби нито секунда. Ако не бяха отломките от рухналото стълбище, той щеше да се пусне, но купчината разбити дървени стъпала долу беше нестабилна и най-малкото можеше да си счупи крак. Стърчащият от стената дюбел беше дълъг шестдесет сантиметра. Мърсър се залюля, за да се хване за следващия, който се намираше на около метър пред него и на половин метър по-надолу по извитата стена. Той го сграбчи с лявата си ръка и остави инерцията да го прехвърли на третия. Като хлапе на шведска стена Мърсър си проправи път надолу, докато куршумите оставяха пресичащи се следи в пушека.

Намери укритие в разрушеното стълбище, но не стреля по въоръжените монаси във фойето. Сайкс беше на половината път до земята и Мърсър не можеше да рискува да привлече вниманието на стрелеца преди командосът да е в безопасност. В мига, в който Букър се спусна до него, Мърсър се прицели в единия монах и го застреля в гърдите. Партньорът му се засуети с гранатомета. Мърсър отново стреля и го улучи в крака, докато мъжът натискаше спусъка на оръжието си. Ракетната граната се извиси с дияр от пламък и взриви горящия покрив три етажа по-нагоре. Експлозията разтърси из основи манастира. По-голямата част от

покрива се срути. Голямо парче падна върху стрелеца и го премаза.

Срамежливия и Щастливия убиха и последния въоръжен монах и стрелбата изведнъж спря.

– Мисля, че е чисто, Докторе.

– Прието – отвърна Сайкс и стана.

Мърсър и Букър се присъединиха към другите двама от екипа и всички хукнаха към главния вътрешен двор, където Мърморко, Сънливия и Тъпака чакаха, за да продължат издирването. Първият етаж вече гореше. На пода се бяха пръснали счупени керемиди. Всяка повърхност беше покрита със сажди. Ако не беше свистящият в сградата вятър, в манастира щеше да бъде по-горещо от пещ.

– Къде отидоха? – задъхано попита Сайкс и избърса мръсотията от лицето си.

Мърморко посочи с глава към коридора.

– Ей там има врата. Видях ги да минават през нея. Влязо в нещо като пещера.

Мърсър кимна.

– Манастирът е построен върху геоложко горещо място, както паркът Йелоустоун. Трябва да са тръгнали по някой от старите вулканични тунели. От това се опасявах.

– Защо?

– Обикновената сграда има само четири страни и много изходи. Не можеш да се изгубиш чак толкова. Но там долу, ако завием в погрешна посока, може да се озовем на няколко мили от мястото, където държат Тиса.

Силен трясък от далечната страна на манастира сложи край на обсъждането. Сградата се рушеше. Трябваше или да излязат веднага, или да проследят похитителите на Тиса в подземния лабиринт.

Сайкс направи знак на Мърморко да ги води. Побягнаха към вратата и Тъпака, специалистът по експлозивите, я провери. Той не откри нищо около дръжката, отстъпи встрани и използва приклада на карабината си, за да я открехне. Вратата изскърца на пантите, отвори се и експлодира в ослепителен блясък.

Силуетът на Тъпака се очерта за част от секундата на фона на ярката светлина, излетя на три метра в коридора и се блъсна в една от колоните. По-голямата част от дрехите и кожата бяха смъкнати от тялото му.

Ударната вълна повали останалите мъже и ги засипа с натрошени камъни и трески. Каменната колона зад тях рухна и част от втория етаж

се стовари във вътрешния двор. От отломките се извисиха пламъци.

– По дяволите! – изкрещя някой, докато изскачаха от укритията си.

Сайкс се приближи пръв до Тъпака. Мърморко и Мърсър останаха по-назад, за да пазят входа на тунела, в случай че експлозията е била за-сада. Останалите се събраха около падналия си другар. Движенията им бяха инстинктивни. Не можеха да направят нищо. Тъпака бе умрял на място.

– Копелетата ми отнеха втори човек! – изсъска Букър. – Искам ги. Господ да ми е на помощ, искам ги!

Приближиха се до все още димящия вход на пещерата. Бяха насочили карабините си с пръсти на спусъците. Дулата се движеше постоянно, претърсвайки ъглите и сенките.

Тунелът отвъд взривената врата се спускаше към недрата на земята. Няколкото лампи на тавана хвърляха оскъдна светлина. Мъжете вървяха близо един до друг, докато влизаха вътре. В тесните пространства близостта им позволяваше по-гъст преграден огън, ако ги атакуваха.

Тунелът се извиваше непрекъснато и разкриваше задънени ъгли, които трябваше да бъдат проверени и забавяха придвижването им. Мърсър усещаше, че Тиса се изплъзва все по-надалеч. Кога беше минала по този път? На какво разстояние беше?

Сайкс, който водеше групата, прилекна и вдигна юмрук. Мъжете спряха и се наведоха. От завоя пред тях струеше ярка светлина. Букър продължи предпазливо. Ботушите му стъпваха безшумно по каменния под.

На ъгъла спря.

– Господи! Елате.

Останалите се приближиха до него. Пещерата беше богато обзаведена с антики, бюра, лампи и високи шкафове. На две от стените имаше лавици с книги, подобни на дневника, който Тиса беше откраднала от манастира. Това бяха архивите на наблюдателите – там бяха записани предсказанията на оракула, чиято достоверност бяха ходили да проверят.

Всичко гореше – лавиците, мебелите и книгите. В стаята нямаше достатъчно кислород, за да се извисят пламъците, но въпреки това безценните исторически документи тлееха и се овъгляваха пред очите им. Мърсър беше сигурен, че Дони Рандъл е запалил пожара, за да ги забави.

Докато Сайкс и другите командоси търсеха изход, Мърсър опита да се приближи до лавиците. Горещината беше непоносима. Той посегна

към една от книгите, която обаче се разпадна във взрив от пламък и пепел. Мърсър се опита да вземе други две, но резултатът беше същият. До пръстите му беше познанието, което можеше да спаси живота на милиони хора, но оставаше недосегаемо.

Той разкопча бойния си колан и го пусна на пода, после съблече бронезилетката си.

– Мърсър, какво правиш? Трябва да вървим! – Сайкс беше намерил изход от пещерата.

– Трябва да ги спася! – изкрещя Мърсър и огледа редиците от книги, надявайки се да разбере как са подредени хрониките, но в дима не можа да прочете заглавията. Предположи, че последните са най-новите. Използвайки бронезилетката си, той събори крайните три книги от лавицата и ги грабна.

Дневниците бяха горещи като тухли от пещ и пръстите му се осеяха с мехури. Без да обръща внимание на болката, Мърсър ги уви в бронезилетката, опитвайки се да угаси въглените, но закъсна. От материята се извиха струйки пушек и дрехата започна да почернява. Той заблъска с ръце по тези места, но това не даде резултат и вързопът пламна. Мърсър отскочи назад, заслепен от яркия блясък. Безценната колекция гореше като факел.

– Мърсър, да вървим!

Той отмести поглед от хрониките и се обърна. Останалите лавици бяха обхванати от пламъци. Дългогодишният усърден труд беше изгубен завинаги.

В продължение на десет минути командосите си проправяха път в тунела, докато накрая стигнаха до друга отворена стая. Помещението беше много по-голямо от архива – по високия таван, украсен с полилеи, и мебелите с красива дърворезба приличаше на двореца Версай.

Мърморко и Сайкс влязоха първи, вървяха до стените и обиколиха пещерата. Останалите ги прикриваха на входа. Срамежливия измина десетина крачки и изкрещя предупреждение. Букър и Мърморко се скриха зад огромна урна. Срамежливия стреля вляво. Куршумът му отнесе част от рамката на вратата. От параван в отсрещната страна на стаята се показа монах, който отвърна на огъня. Мърморко стреля от легнало положение и го надупчи с олово от слабините де рамото.

За секунди в помещението се появиха други въоръжени монаси. Полилеите се раздрънчаха от оглушителната канонада. Единият монах се опита да изстреля ракетна граната, но беше убит преди да я зареди. Мърсър изстреля продължителен откос и се скри зад бюрото. Друг

монах се втурна да вземе падналия гранатомет и успя да натисне спусъка. Ракетната граната проби скалата над тунела.

Командосите се претърколиха встрани от дупката. Около тях започнаха да падат камъни. Сайкс и Мърморко стреляха, за да прикрият останалите. Мърсър смени пълнителя на оръжието си, повали двама монаси и принуди неколцина други да отстъпят.

Никой не се нуждаеше от заповед за атака. Командосите знаеха, че разполагат сако със секунди преди противникът отново да се организира, и с непрекъсната стрелба тръгнаха напред.

Мърсър бе стигнал до половината на стаята, когато на пътя му беше хвърлена граната. Той отскочи вдясно от вратата и допря гръб до стената. Детонацията изкърти вратата от пантите, но не го засегна. Мърсър огледа помещението, докато командосите се справяха със защитниците в друга стая.

Вътре имаше голямо легло. Стените бяха украсени с гоблени. Отначало Мърсър реши, че е празно, но после забеляза гол, мършав като скелет мъж, подпрян на таблата на леглото. Човекът го наблюдаваше с безизразни очи. Окаяното човешко същество изведнъж започна да се кикоти.

– Какво е това, по дяволите?

Кикотът се превърна в пронизителен писък и лудият започна да дере кожата си. Дългите му нокти оставяха кървави дири по цялото му тяло. Той хвърляше ивици плът към тежките небесносини завеси в отсрещната стена на спалнята. Парчета кожа и тъкан полепнаха по пердетата и по прекрасния плат потече кръв. Ужасен от гледката, Мърсър забеляза, че завесата сякаш леко се надипли там, където мъжът хвърляше части от тялото си.

Той се наведе и заобиколи леглото. Ненормалният видя, че Мърсър се приближава към пердетата, престана да се дере и изгука. Мърсър отмести завесата с дулото на карабината си и видя вход.

– Това ли се опитваш да ми кажеш? – попита той стареца. Безизразното лице не се промени, беззъбата уста беше отпусната.

Вратата зад пердетата беше открената. От лабиринта от тунели повяваше топъл вятър, примесен с парлив мирис на машинно масло.

– Сайкс! – извика Мърсър по микрофона на гърлото си. – Сайкс, чуваш ли ме? – повтори той, но никой не отговори. От преподавателя се разнасяше само статичен шум. Командосите си проправяха път през първата стая и несъмнено преследваха монасите навътре в планината. Скалите блокираха радиосигналите. – Срамежлив? Щастлив? Чува ли ме

някой?

Мърсър се обърна към входа на спалнята. Надяваше се, че поне един от командосите е вървял след него. Той тръгна към изхода, но старецът отново изкрещя и одра кожата на крака си.

Мърсър се вцепени.

– Успокой се. Искам да проверя нещо.

Направи още една крачка. Психично болният хвърли парче плът към тайната врата и посегна към рамото си, за да откъсне друго.

– Добре, добре. Разбрах. Ще вляза.

Веднага щом Мърсър се обърна към вратата, старецът се отпусна на леглото, като дишаше учестено.

Тунелът зад спалнята беше много по-малък от вулканичния канал, по който бяха минали, и Мърсър беше принуден да се наведе. Нямаше осветление, а фенерчето на карабината му се бе повредило по време на престрелката. Лъчът му беше слаб и едва прорязваше мрака.

Мърсър спираше на всеки двадесет крачки, накланяше глава и се отслушваше. По-скоро усещаше, отколкото чуваше ритъма на някакъв механизъм в шахтата. Усещането съвпаднаше със засилващата се миризма на машинно масло. Топлият въздух сякаш беше зареден с електричество.

Мърсър безмълвно се замоли старецът да не го е насочил към задънена улица.

След триста метра тунелът се разклони. Мърсър спря и затаи дъх, опитвайки се да определи откъде се разнася миризмата на машинно масло.

Той угаси фенерчето си, видя слаба светлина и безшумно тръгна към нея. Блясъкът и шумът на механизма се засилиха. Проходът завършваше с друга пещера. Мърсър приклепна и се запромъкна по гладкия скален под, подаде се от завоя и се вцепени.

Пещерата се извисяваше на тридесет и няколко метра и беше голяма колкото футболно игрище. Сякаш се намираше на входа на затворена спортна арена. Но онова, което стоеше в средата, смрази сърцето му и дъхът му секна.

Не беше виждал подобно нещо и дори не би могъл да си представи, че е възможно да се направи.

Беше намерил оракула.

ПЕЩЕРАТА НА ОРАКУЛА МАНАСТИРЪТ В РИНПОЧЕ-ЛА

Атаката дойде отдясно. Безпощадният удар беше толкова бърз, че сякаш разцепи въздуха. Мърсър инстинктивно вдигна карабината да се предпази. Шесткилограмов боен чук се стовари върху оръжието, строчи спусковия механизъм и повали Мърсър. Той падна по гръб на един-два метра встрани в тунела и използва инерцията, за да се претърколи – дезориентиран, но зареден с адреналин.

Пред него стоеше Дони Рандъл и държеше чука с дълга дръжка. Мърсър не си направи труда да се прицели и натисна спусъка.

Карабината не произведе изстрел.

Рандъл атакува.

Мърсър вдигна оръжието си, за да се предпази от следващото замахване на чука. Ударът го разтърси и го блъсна няколко крачки назад. Той отстъпи още, пусна карабината и посегна към затъкнатия в колана му пистолет. Оракулът зад Рандъл светна.

Мърсър извади беретата от кобура. В същия миг Дони реагира и хвърли чука. Стоманата премаза дясната ръка на Мърсър. Пръстите му се парализираха и пистолетът излетя някъде в тъмния тунел.

Рандъл се върна в пещерата с оракула. Мърсър потърси пистолета си, но не го намери. Чукът беше паднал наблизко и той го грабна, за да има някакво оръжие. Нямаше намерение да се изправя пред Рандъл невъоръжен.

Съзря нещо метално точно когато сянката на Дони застрашително се извиси над него с друг чук. Мърсър се дръпна и избегна удара, но едната страна на лицето му беше обсипана с каменни парченца, разпръснати от пода, където се стовари чукът. Той използва дръжката на чука и удари Дони по пищяла. Рандъл загуби равновесие и Мърсър се изправи.

Никой не знаеше какъв е произходът на така наречения „танц“с чук. Боят сякаш беше възникнал спонтанно там, където се събираха мъже, загубели от физическия труд и мотивирани от свирепа конкуренция. Това беше начин за уреждане на вражди в покрайнините на индустриалните градове в Пенсилвания и между чернокожите работници в златните мини в Йоханесбург. Мърсър го беше гледал веднъж на петролна сонда в тресавищата на делтата на река Нигер. Работниците, които залагаха на крайния резултат, твърдяха, че те са измислили този

спорт, но той подозираше, че хората са правели залози за бой с чукове още във фараонските кариери при строежа египетските пирамиди.

В играта нямаше правила. И крайният резултат беше неизменен. Единият участник беше жив, а другият мъртъв. Победителят обикновено оставаше сакал за цял живот.

– Още от Вегас искам да потанцувам с теб – презрително се ухили Рандъл, докато излизаше с гръб от тунела и отстъпваше към пещерата, за да си осигури пространство. – Аз ще водя.

Мърсър стисна здраво чука, изпробва тежестта му и се постара да не показва страха, който изпитваше. Знаеше, че няма да намери пистолета си, затова тръгна към пещерата с оракула. Имаше чувството, че е гладиатор на арената в Колизея.

Оракулът в средата на помещението представляваше огромна сфера, извисяваща се до скалния таван. Мърсър изчисли, че е висока колкото четириетажна сграда. Под кълбото имаше преградени пространства, обзаведени със старинни писалища и дивани. Подът беше застлан с килими.

Боядисаната коса на Рандъл блестеше под лампите на върха на дървеното скеле, опасващо горната част на оракула. Без да престава да се хили, Дони бе втрещил в Мърсър безжалостните си очи и чакаше. Изгаряше от нетърпение да започне боя, убеден, че високият ръст и силата му осигуряват предимство. Вероятно го беше правил много пъти.

Рандъл беше с работни дрехи и ботуши със стоманени върхове. Ръкавите му бяха навити и Мърсър видя, че ръцете му са огромни. Дългата метър и двадесет дръжка на чука изглеждаше като играчка в грамадните му ръце. Дони бавно вдигна чука в отвесно положение, използвайки само китката си. Това беше изумителна демонстрация на сила и Мърсър се надяваше очите му да не изхвърчат от очните ябълки.

– Мърсър!

Викът се чу откъм извисяващата се над главите им сфера. Светлината се отразяваше в лъскавата ѝ повърхност и Мърсър едва видя дребната фигура в основата, но позна гласа. Тиса. Изглеждаше невредима, но беше завързана за стол, на който може би архивистите тълкуваха предсказанията на оракула, макар че Мърсър нямаше представа как работи устройството.

Той отмести поглед от Тиса, защото Дони хукна към него, размахвайки чука. Мърсър отстъпи крачка назад, но Рандъл промени ъгъла на атаката и се приближи. Стоманеното острие премина на два-три сантиметра от гърдите на Мърсър и щеше да натроши ребрата му, ако не се

беше дръпнал навреме. Той вдигна своя чук, когато Дони отново атакува. Дървените дръжки се срещнаха с глух звук. Рандъл натисна и Мърсър се просна на земята.

Едрият мъж не залитна, но и не се възползва от предимството си. Искаше да си поиграе с Мърсър, преди да го пребие до смърт. Усмивката му стана по-широка и се видя празното място на два от зъбите му.

– Парите, които печелиш от офиса, са те размекнали. Не си толкова корав, както се говори.

Мърсър остана още малко на земята. Не бързаше да стане, затова когато се изправи, завари Рандъл неподготвен. Замахна отдолу, преценявайки разстоянието така, че Дони успя само да се завърти на пети, за да избегне острието.

Рандъл не падна и Мърсър използва инерцията си, за да го удари по крака. Дони замахна и двата чука се сблъскаха. Звънът беше като на счупена камбана.

Мърсър се отмести, но Рандъл отново го нападна и го принуди да отстъпва все по-назад. Въпреки че съумя да се предпази, серията последователни удари започнаха да му се отразяват. Ръцете го заболяха и дланите му ставаха безчувствени. Хватката му върху дръжката отслабна. Дони неуморно размахваше чука, сякаш беше детска играчка. Мърсър се задъха, но дишането на Рандъл беше равномерно.

Двамата вече бяха на петдесет метра от оракула. Мърсър забеляза, че повърхността му не е гладка, както бе предположил, а релефна и направена или от изключително лъскав месинг, или от чисто злато. Освен това беше много по-голям, отколкото беше изчислил. Мърсър добави още шест метра към височината и диаметъра на сферата.

Двамата мъже обикаляха в кръг, извършвайки лъжливи движения. Дони вдигна чука над главата си и се опита да го стовари върху Мърсър. Мърсър посрещна удара, но едва не падна на колене. Двамата чука се заклещиха.

Рандъл дръпна дръжката и се помъчи да изтръгне чука от ръцете на Мърсър, който обаче издържа на атаката, но отхвъркна три метра назад, когато стоманените остриета се разделиха. Този път Дони не изчака, а тръгна към него. Мърсър се дръпна още назад. Не беше в състояние да парира ударите, а само се стремеше да ги отбягва.

Докато отстъпваше, той се блъсна в голямо старинно писалище. Оракулът застрашително се извиси над главата му. Мърсър успя да забележи, че външната страна на глобуса е набраздена от планински вериги и плата. Оракулът представляваше сложно изработено подробно

копие на земното кълбо в невиджан мащаб. Рандъл отново замахна. Мърсър се претърколи вдясно до крака на бюрото. Чукът разцепи дървото и преобърна писалището, откъдето като уплашени птици се разхвърчаха ръкописи и пергаменти.

Неуморен като машина, Дони продължи да върти чука. Лицето му остана безизразна маска. Мърсър взе чука си. Немошното му усилие принуди едрият мъж да се отместа встрани, но Мърсър успя да го удари и допълзя до отсрещната страна на съсипаното бюро. Тиса беше близо и изпищя, после широко отвори очи, когато Рандъл се отдалечи от Мърсър и тръгна към нея.

– Хей, Мърсър, искаш ли да видиш нещо страхотно? – попита той и вдигна чука.

Мърсър се изправи. Беше облян в пот и нямаше сили.

– Мислех, че си дошъл да танцуваш с мен – с дрезгав глас каза той. – Не може да сменяш партньора си сега.

– Ще продължи само секунда. – Рандъл знаеше, че ако нарани Тиса, Мърсър ще го нападне, заслепен от ярост, и ще бъде лесна жертва.

Дони вдигна чука още по-високо, като не откъсваше очи от Мърсър. Щеше да го пусне и да натроши костите на коляното на Тиса.

Някакъв равномерно тиктакащ механизъм в оракула над тях се наклони. Дони погледна нагоре и Мърсър атакува.

Рандъл забеляза движението твърде късно. Ударът не беше силен, но стоманеното острие се заби в корема му. Той пусна чука, преви се на две и тялото му се загърчи в конвулсии.

Мърсър се наведе да вземе чука му от каменния под и реши да довърши схватката. Той откъсна очи от Рандъл само за част от секундата, но Дони беше много по-бърз, отколкото предполагаше. Ударът беше слаб и Рандъл вече бе хванал чука му. На лицето му беше изписана болка, но и ожесточена омраза и убийствена решителност. Той замахна и улучи в рамото Мърсър, който се завъртя на място и предостави на противника уязвимия си гръб. Дони не можа да замахне достатъчно бързо и заби дръжката в гърба му.

Мърсър изпита пронизваща болка. Имаше чувството, че чукът ще излезе от стомаха му. Той извика, когато агонията порази нервната му система и едва не помрачи съзнанието му. Дони продължи да натиска и да върти дръжката в плътта му, като разкъсваше бронезилетката и кожата му. Дървото се обагри в кръв и Рандъл го заби още по-надълбоко в раната.

Коленете на Мърсър омекнаха. Дръжката се измъкна от гърба му,

издавайки ужасяващ противен звук. Той се претърколи колкото е възможно по-далеч от Дони. Кръвта му остави дияр върху каменния под. Мърсър се изправи навреме, за да посрещне атаката на Рандъл и едва успя да се предпази от удара. Продължи да отстъпва назад, като печелеше време и изчакваше болката да намалее.

– Обзалагам се, че си се почувствал добре – подигравателно каза Дони. – А на мен ще ми стане още по-хубаво, когато завра това нещо в задника ти.

Мърсър се усмихна въпреки болката.

– Първо ще трябва да ми купиш цветя или бонбони.

– Ей сега ще изтрия тъпата усмивка от лицето ти и ще те накарам да си глътнеш зъбите. И след това ще ми се молиш, Мърсър. Ще ме молиш да те довърша. – Дони избърса потта си и размаза боята на косата си на челото. – Все още мислиш, че си по-добър от мен, а?

Мърсър се огледа и видя нещо, което му подсказа идея за план.

– Със сигурност имам по-добър фризьор.

– Нямах нищо. Всичките ти пари и хорските приказки колко си добър не означават нищо тук долу. Тук сме само аз и ти. Смяташ ли, че докторската степен ще ти спаси живота?

– Не. Фактът, че си проклет тъпанар ще спаси живота ми. Дойдох заедно с петдесет командоси от специалните сили. Докато се хвалиш колко си корав, те претърсват тунелите и след две минути ще намерят тази пещера.

Рандъл очевидно не се беше замислял, че Мърсър може да има подкрепления, и присви очи.

– Тогава ще те убия за една минута.

Зад Мърсър имаше черни железни стълби, виещи се спирално към скелето около горната част на оракула. Той пристъпи към действие още докато Дони изричаше заплахата си. Стъпалата бяха тесни и стръмни и беше невъзможно да прескача повече от две наведнъж. Дони хукна след него и стълбището се разтресе.

Двамата се катереха все по-нагоре. На половината път оракулът беше досами ръката му и Мърсър протегна пръсти да го докосне. Той едва не спря да тича, когато видя отблизо загадъчната машина. Оракулът представляваше огромен часовников механизъм. Повърхността му беше осеяна с малки месингови бутала и колелца. Мърсър надникна през пролуките. Вътре действаше сложна система от бутала, пружини и зъбни колела, които задвижваха детайлите по външната страна. Някои бяха шест-седем метра в диаметър, същински машини във фабрика.

Оракулът беше макет на тектоничните пластове на Земята, огромните плочи от твърди скали, плъзгащи се по течната мантия на планетата. Създателите му бяха познавали геотектониката на плочите и разместването на земната кора много преди да бъдат открити от европейската наука. Тиса беше казала, че чертежите за механизма са отпреди няколко века и че са били занесени в Китай преди петстотин години. Това означаваше, че няколко поколения проектантите бяха наблюдавали движението на Земята, бяха прогнозирали как промените ще се отразят върху различните региони и бяха създали машина, която точно предсказва бъдещи геоложки явления.

Докато минаваше покрай екватора на глобуса, Мърсър забеляза, че Хавайските острови са заострени конуси, стърчащи от почти лишената от особености в релефа равнина на Тихоокеанския басейн. От централния остров се подаваше цилиндър, пълен до половината с живак. Мърсър осъзна, че това трябва да е Килауеа, вулканът, който от години изригва на Мауна Лоа. Живакът представляваше количеството лава, излизащо от вулкана през определен период от време. Наблизо имаше друга, по-малка стъкленница с живак. Това беше Лоихи, най-скоро образуваният остров от Хавайската група. Мърсър знаеше, че върхът на вулкана все още е дълбоко под водата. Майсторите бяха добавяли детайли към оракула всеки път, когато са били правени открития за Земята.

Той ускори крачка, изкачвайки се край Тихоокеанската част на механизма, и видя Алеутските острови, Беринговия проток и рифтовите плитчини, пресичащи Аляска. Миниатюрните плочи бяха съединени с малки медни жички, които им позволяваха да се преместват внезапно, ако стане силно земетресение.

Мърсър стигна до края на стълбата, изпреварвайки Рандъл с един етаж. Платформата около оракула съвсем не беше толкова широка, както се бе надявал. Дървеното скеле беше старо и изгнило на някои места от водата, процеждаща се от сводестия таван. Той смяташе да изчака в засада Дони, но на площадката нямаше достатъчно място, за да размаха чука. От едната страна на скелето имаше скала, а от другата – високи разклатени перила към глобуса. Отразяващите се във фасадата на оракула светлини блестяха ослепително.

Рандъл стигна до последния завой на спиралната стълба, спря, огледа площадката и след като се увери, че Мърсър няма да атакува, се качи догоре.

– Две минути, за да те спасят, а? – Дони беше леко задъхан от изкачването на шестте етажа.

– Освен всичко останало аз съм и непоправим оптимист – отвърна Мърсър, който стоеше на разстояние от него и мислеше как да слезе от платформата.

Златните листове, които покриваха Северния ледовит океан на глобуса под тях, бяха свалени за ремонт и Мърсър сякаш надникна в корема на механично чудовище. Грамадните колела се въртяха бавно, привеждаха в движение други, по-малки колелца и бутала и превръщаха неизмеримата геотермална енергия на планинския редут в нещо като перпетуум мобиле. Всяко можеше да се движи безкрайно по линиите на разломите и границите на тектоничните плочи. Вътрешността на оракула беше сложна като механизма на старинен джобен часовник, но хиляди пъти по-машабна.

Дони се запромъкна напред. Чукът беше закачен на колана му, но Мърсър не се заблуди. Рандъл умееше да нанася светкавични удари. Мърсър продължи да отстъпва, като не изпускаше от поглед противника си и макета на земното кълбо под тях.

Дони внезапно се втурна напред и преполови разстоянието помежду им, размахвайки чука. Стоманеното острие се стовари върху камъка, откъдето се разхвърчаха искри. А когато удари дървените перила, се разлетяха трески. Мърсър изчака подходящ момент за атаката си. Рандъл протегна ръка и рамото му остана уязвимо. Мърсър връхлетя върху него и го удари. Дони изохка и изпусна чука. Мърсър се помъчи да нанесе още един удар, но Рандъл вече се беше съвзел. Той отбегна нападението и изви горната част на тялото си така, че заби лакът в ребрата му.

Мърсър падна. Дони се опита да стъпи на главата му, но той се претърколи. Кракът на Рандъл проби дървения под и потъна до глезена, а Мърсър успя да се измъкне от пътя му. Дони извади крака си от разбития под и замахна с чука.

Боят продължи по скелето около сферата. Чуковете летяха в ожесточени удари и звукът от сблъсъците им отекваше в пещерата. Но никой от двамата не можеше да спечели предимство. Мърсър беше по-бърз, но няколкото бегли странични удара, които нанесе на Рандъл, само засилиха решителността на едрия мъж. Дони изглеждаше неуморен и Мърсър знаеше, че ако допусне една-единствена грешка, ще загуби.

Половината перила бяха разрушени. Лампите бяха строшени, а кабелите, изтръгнати от гнездата си, пукаха и разпръскваха искри върху дървената платформа.

Мърсър губеше сили. Имаше чувството, че са пъхнали горящ въглен в раната на гърба му. Трябваше скоро да сложи край на схватката,

иначе Рандъл щеше да го разкъса на парчета. Дони злобно замахна с чука, Мърсър се наведе и се хвърли върху гърдите му. Дватама се блъснаха в каменната стена и ударът изкара въздуха от белите дробове на Рандъл. Мърсър стисна здраво чука си и започна да нанася удар след удар в стомаха му, за да не му позволи да си поеме дъх.

Дони остана зашеметен само няколко секунди, а после изрева като див звяр и блъсна Мърсър, който едва не прелетя над перилата. Рандъл тръгна към него, размахал чука над главата си. Стоманеното острие разби перилата до Мърсър и цялата секция започна да се събаря. Мърсър се завъртя и съумя да остане на платформата, но набралият инерция Дони се прехвърли над тях.

Рандъл се вкопчи в перилата с дясната си ръка и Мърсър я удари с чука. Макар че костите му бяха натрошени, Рандъл успя да замахне с лявата ръка. Чукът удари Мърсър под мишницата и го блъсна встрани. Дъхът му секна. Дони отново атакува. Болката от почти прерязания крайник го влудяваше. От устата му хвърчаха слюнки.

Изминалите петнадесет минути сякаш бяха игра за него, прелюдия към мига, когато ще загуби разсъдъка си напълно и ще приключи схватката. Той ожесточено замахна с чука и разби друга част на парапета. Треските рикошираха в стената, откъдето се разхвърчаха камъчета. От главата му потече пот, обагрена в черна боя за коса.

Мърсър едва успя да отстъпи назад достатъчно бързо. Не се осмеляваше да парира силните удари на Рандъл, защото сблъсъкът щеше да изтръгне чука от ръцете му. Стъпалата бяха на половината разстояние по скелето. Ако се обърнеше да хукне към тях, Дони щеше да го настигне за секунда. Имаше само една възможност за избор и без да се колебае, той се възползва от нея.

Перилата бяха високи метър и трийсет, но зад Мърсър имаше секция от изгнило дърво, разбито по време на боя. Той отстъпи назад и се хвърли от платформата.

Височината беше три метра и скокът би бил относително лек, ако не беше сериозно ранен. Мърсър падна на върха на механичния глобус и едва не изпусна чука си. Успя да се обърне по гръб и видя, че Рандъл скача след него.

Дони се приземи на няколко метра от Мърсър, опита да се подпре на ранената си дясна ръка и изкрещя, когато остриите краища на счупените му кости пробиха кожата му на десетина места. Ръката му се обля в кръв. Мърсър се изправи и се задържа на хлъзгавата гладка повърхност, като пхна крака си в петнайсетсантиметровия хребет, който

представляваше най-северната планинска верига в Аляска. Рандъл вдигна ръка и Мърсър се прицели. Замахът му не се нуждаеше от сила, а от точност.

Стоманеното острие на чука улучи Дони по вдигнатата китка и натроши и останалите кости. Сухожилията и кожата, които държаха ръката за китката, се скъсаха. Крайникът излетя във въздуха и от раната бликна фонтан от кръв.

– Това е за... – Мърсър млъкна, защото не можа да си спомни името на миньора, когото Рандъл беше убил, наводнявайки мина МН – 2. – По дяволите, това е защото си проклет гадняр!

Дони не беше в състояние да се защитава и Мърсър го удари с всичка сила в слънчевия сплит. Рандъл се олюля, но не падна, после залитна и вдигна ръката си. Лицето му посиня, не можеше да си поеме въздух. Дони най-после се подхлъзна в кръвта си, стичаща се по повърхността на оракула, строполи се на една страна и се свлече надолу по сферата. Едва тогава осъзна какво става и опита да се спаси. Започна да се извива и да ритва с единия крак успя да се хване за скелето.

Когато се помъчи да стане, кракът му хлътна в механизма.

Мърсър се намираще на метър и половина над Дони и не можа да види какво става във вътрешността на оракула. Но изведнъж на безизразното лице на Рандъл се изписа страх и сетне паника. Той се опита да измъкне крака си от дупката, падна по гръб и се плъзна още по-надолу в глобуса. Ставата на коляното му изпука. Кракът му се беше заклецил между голямо бутало и колело с метални зъбци и всяко движение на механизма го теглеше все по-надолу.

Рандъл обаче съумя да се изправи. Виковете му заглушаваха всички други звуци и отекваха в пещерата в хор от непоносима агония. Гледката не беше приятна, но Мърсър не отмести очи. Неумолимият механизъм на оракула дъвчеше крака на Дони и го дърпаше навътре.

Кракът му изчезна до половината и той вече не можеше да стои изправен. Рандъл се сгромоляса в дупката и се заплете в механизма. Виковете му продължиха още няколко секунди, докато машината го разкъсваше и изтръгваше крайниците му, преди да погълне торса. Отрязаната му глава падна някъде дълбоко във вътрешността на оракула, заклеци се между две колела и беше смазана.

– Обзалагам се, че не си предсказал подобно нещо – каза Мърсър, докато се катереше по оракула, търсейки изход от горната му част.

Огромната машина потрепери, когато той намери сгъваема стълба. Оракулът започна да вибрира, сякаш някое махово колело бе объркало

ритъма си и се бореше с нарушеното равновесие. Нещо се откъсна с пронизително стържене на метал. От незнаен вулкан на полуостров Камчатка в Русия бликна струя живак.

– Мърсър? – извика далеч отдолу Тиса. Шумът на повредената машина заглуши гласа ѝ. – Какво става?

Дисбалансиран от тялото на Рандъл, оракулът се разпаднаше. От едната му страна изхвърча бутало, което проби огромна дупка в обвивката и разпръсна стотици сложни части. Мърсър спусна стълбата и слезе от оракула точно когато грамадно зъбно колело отрязва горната част на глобуса, откъдето изригна дъжд от месингови и златни частици.

Тласната нагоре от геотермалното налягане, машината продължи да работи. Сложността на проекта стана причина за разрушаването ѝ. Всяка съставна част беше пряко свързана с другите и когато се счупеше, повредата се разпространяваше в геометрична прогресия. Плочата с континента Африка се откъсна и се сгромоляса на пода на пещерата.

Мърсър се залюля на скелето и осъзна, че Тиса е точно под оракула. Конструкцията заплашваше да се срути. Той хукна по платформата, като отбягваше хвърлящите искри електрически кабели, и премина през огъня, пламнал в едната част. Мърсър стигна до спиралната стълба и заслиза, без да обръща внимание на клатещата се кула. Извиращият от Хавайските острови живак го изпръска. Част от канцерогенната течност несъмнено проникна в кървавите му рани.

Долу сред шума и вибрациите се чува гласове. Мърсър не бе и помислил, че наблизко може да има членове на Ордена. Нямахше друго оръжие, освен елемента на изненада, и след като го използваше, нямаше да може да се отбранява.

– Снежанке, тук ли си? – попита по предавателя Сайкс. – Снежанке, обади се.

– Докторе, ти ли си? – Мърсър не можеше да повярва на ушите си. – Къде си?

– В пещера с голям златен глобус, който всеки момент ще се разпадне.

Мърсър въздъхна облекчено и се отпусна. Хората долу не бяха моноси фанатици. Букър и командосите от Делта Форс го бяха намерили. Спокойно стигна до най-долното ниво на скелето. Повърхностите на оракула над него представляваха неясно петно. Механизмите вътре се разрушаваха. Сайкс стоеше на разстояние и прикриваше Мърморко и Щастливия, които развързваха Тиса.

Мърсър се втурна покрай тях и Тиса се хвърли в обятията му.

Устните им се потърсиха. Тя беше измъчена и уморена и очите ѝ бяха помръкнали от пленничеството. Неј бяха позволили да се къпе няколко дни и косата ѝ стърчеше като слама, но единственото, което имаше значение за Мърсър, беше, че е жива.

– Знаех, че ще дойдеш да ме спасиш – каза Тиса.

– Не ми даде телефонния си номер. Как иначе можех да се свържа с теб, за да те поканя на втора среща?

– Мърсър – прекъсна ги Сайкс, – трябва да тръгваме. Мърсър не можеше да се отдели от Тиса, затова когато я пусна от прегръдките си, хвана ръката ѝ.

– Какво е положението?

– Сериозно, освен ако госпожица Нгуен не знае изход оттук. Изгонихме и последните защитници в няколко задънени тунела. Държим ги там, но няма друг изход, освен пътя, по който дойдохме.

– А той е препречен от горящия манастир. – Какво ще кажете, госпожице?

– Има изход. Използвах го веднъж, когато с Люк като малки се промъкнахме в пещерата с оракула. Но първо трябва да се върна за ламата. – Старецът в стаята с тайната врата? – попита Мърсър.

– Да. – Сълзите ѝ на радост се превърнаха в сълзи на тъга. – Трябва да го измъкна оттам.

Мърсър погледна Сайкс и кимна. Водачът на командосите нямаше намерение да спори.

Тримата оцелели войници поведоха останалите към спалнята. Мърсър искаше да върви до Тиса, но нещо, което беше забелязал, го принуди да дръпне Букър настрана.

– Защо не носите раниците си? Какво стана?

– Забеляза, а? – Сайкс пхна топче тютюн в устата си.

– Изгубили сте всичките сателитни телефони – отбеляза Мърсър.

– Да. Телефонът на Мърморко беше прострелян, а на Щастливия падна и се строши. Моят е горе при твоя. Предполагам, че и двата вече са само разтопена пластмаса.

– А другите?

– Насечени на парчета заедно с хората ми. Копелетата ни нападнаха с мечове.

– Съжалявам – промълви Мърсър. Без сателитните телефони нямаше начин да съобщят на адмирал Ласко информацията на Тиса.

Те стигнаха до завесата на тайния вход на спалнята. Тиса влезе първа и се втурна към леглото. Ламата не помръдна. Долната част на тялото

му беше покрита с чаршаф, за да му даде малко достойнство пред смъртта.

Тиса коленичи до него и хвана съсухрената му ръка. Косата закриваше лицето ѝ, но беше очевидно, че ридае, защото тялото ѝ се тресеше конвулсивно. Мърсър приклепна до нея.

– Той беше толкова добър! – Гласът ѝ заглъхна. – Мразеше насилието и ако знаеше какви ще бъдат мащабите на предстоящия катаклизъм, щеше да поиска да кажем на света. Всеки ден умират хора. Това ни прави човешки същества. Ламата не смяташе, че трябва да предупреждаваме другите, но щеше да промени решението си за Ла Палма и да разреши.

– Той ли беше духовният водач на Ордена?

– Да, и нещо повече. – По лицето на Тиса се стичаха сълзи. – Беше мой баща. – После тонът ѝ се изпълни с огорчение. – Люк обърка всичко. Искаше Ордена да господства в света заради познанията си. – Тя погледна Мърсър. – Много съжалявам, че те въвлякох в тази история.

– Защо?

– Защото не можеш да направиш нищо. Не можеш да попречиш на онова, което ще се случи. Люк ще победи, защото Земята не може да бъде променена.

– Не е вярно. Бъдещето не се определя от оракула, Тиса, а се гради от хора като теб и мен, които вярват, че могат да променят нещата за по-добро. Кажете ми колко време ни остава? Кога ще изригне Ла Палма?

Мърсър имаше идея как да стабилизира западната страна на вулкана Кумбре Виеха и да предотврати катастрофалното свличане, но му беше необходима една година. Или поне шест месеца. Щяха да се разминат на косъм от бедствието и част от земните пластове щеше да се срути в морето, но нямаше да е достатъчно голяма, за да опустоши Атлантическия басейн. За шест месеца Мърсър можеше да спаси милиони жители по крайбрежието на Америка и Европа, макар че пораженията върху домовете и имуществото им щяха да възлизат на милиарди долари.

– След пет седмици – гордо отвърна Тиса.

Мърсър се вцепени. Пет седмици? Не беше възможно! Тиса му беше казала, че иска да го предупреди навреме. Пет седмици бяха безполезни колкото пет минути или пет секунди.

Мърсър се отпусна и се облегна на Тиса. Предстоеше най-голямата катастрофа в човешката история, но той вече нямаше сили да се вълнува. Отчаяният му поглед превърна гордостта ѝ в учудване и после в страх. Тя хвана ръката му.

– Времето е достатъчно, нали? Може да евакуират островите и да предупредят жителите по крайбрежието.

Мърсър прокара пръсти през косата си. Кожата му настръхна. Имаше чувството, че ще повърне, и преглътна с усилие. Той погледна Тиса в очите и в тревогата ѝ видя остатъци от гордостта ѝ, че се беше противопоставила на Ордена, за да предупреди света. Не се беше замислила какви ще бъдат последиците, след като хората научеха, че Ла Палма ще изригне. Ордент хвърляше мрачна сянка върху живота ѝ и тя мислеше, че я е отхвърлила, като е разкрила тайните си пред Мърсър. Беше се освободила, но сега той я бе затворил в килията на чувството за вина, откъдето нямаше спасение.

Тялото ѝ се разтрепери. Мърсър би дал всичко, дори живота си, за дай спести разочарованието, че предупреждението ѝ е било безполезно.

– Когато вулканът изригне, едната му страна ще се срути в морето. Предизвиканите от свличането вълни ще преминат през Атлантическия океан и ще унищожат по-голямата част на южна Европа и източното крайбрежие на Америка. Там живеят стотина милиона души. Те не могат да бъдат евакуирани, защото няма къде да бъдат настанени. И дори да се отдалечат от бреговете навреме, след това няма да има къде да се върнат. Ще останат бежанци до края на живота си. Няма кой да ги нахрани и приюти. По-добре ще бъде всички да загинат в бедствието, отколкото бавно да умират един по един от болести, глад и разпадането на социалния ред.

Тиса започна да се задушава и той я погали по косите.

– Научила си за изригването преди няколко месеца, нали? – попита Мърсър и тя кимна, а после се опита да каже нещо, но издаде само тих вопъл. – Дори този период от време не е достатъчен. Докато се оформи осъществим план, ще мине поне една година. Няколко седмици още няма да имат никакво значение. Не се обвинявай за нещо, което не си съзнавала. Знаех, че ще изпитваш угризения, защото много приличаш на мен.

Сайкс беше дал на Мърсър и Тиса няколко минути насаме до леглото на ламата и се прокашля, за да привлече вниманието им.

– Съжалявам, госпожице Нгуен, но трябва да се махаме оттук и да намерим начин да предадем на адмирала информацията ви.

– Вече няма значение – глухо каза тя. – Моля?

Мърсър се изправи и се приближи до Букър.

– Разполагаме само с пет седмици до изригването на Ла Палма.

– Какво! Господи! Само придвижването ни от долината ще

продължи две седмици.

– Знам.

Сайкс се замисли.

– Заповедите ми бяха да предам информацията на Ласко. За мен няма значение дали отговорът е пет седмици или десет минути. – Той махна предпазната капачка на часовника си, за да види колко е часът. – Сега е четири. Като стигнем горе, може да си починем до обяд и после да тръгнем към Непал. Имам чувството, че тайната на манастира се е разпространила и скоро китайската армия ще бъде тук. Мърсър кимна.

– Колкото и да е трудна масовата евакуация, това е най-доброто, което може да се направи. Трябва да съобщим информацията на Айра колкото е възможно по-скоро. Вероятно ще се наложи да се разделим. Не съм в състояние да вървя през Хималаите. Раната на гърба ми не е сериозна, но изпитвам силна болка, и ще ме забави.

– Идеята не ми харесва.

– Всяка минута, която дадеш на адмирал Ласко, означава спасението на още хиляда души. Ще те подкрепя.

Букър не отговори, но очевидно съзнаваше, че Мърсър има право. Макар и изтощени от престрелката, хората му бяха в отлична физическа форма и можеха да напуснат Китай два пъти по-бързо, ако не трябваше да се тревожат за Мърсър.

– А вие двамата?

– Мисля, че Тиса трябва да дойде с вас. Може би ще успее да я убеди. Ще ви последвам веднага щом мога.

– Ами ако китайците пристигнат преди това?

– Налага се да рискувам. Сайкс се засмя.

– Все още не съм решил дали си смел или безразсъден.

– Понякога няма голяма разлика.

– Е, да.

Мърсър се върна при Тиса и коленичи до нея. Гърбът му се бе схванал и раната се отвори от движението. В колана на камуфлажното му облекло потече топла кръв.

– Капитан Сайкс и хората му ще вървят пеша до границата. Ще стигнат дотам много по-бързо, ако ме оставят. Искам да отидеш с тях. Ти познаваш планините и те се нуждаят от теб като водач.

Тя подсмъркна.

– Няма да те оставя. Ще говоря със селяните. Двама от тях може да заведат Сайкс до Непал. Ти и аз ще тръгнем заедно, когато си достатъчно силен.

– Тиса, аз...

– Няма да спечелиш спора, затова не си прави труда да го водиш. Оставам с теб.

– Съществува голяма вероятност китайците да намерят Ринпоче-Ла. От някой патрулиращ хеликоптер може да са забелязали пожара.

– Мърсър, забравяш, че съм израснала тук. Знам всички скривалища. С мен ще си в безопасност, ако китайците дойдат.

Той осъзна, че тя има право.

– Ти си изключителна жена! Тиса докосна лицето му.

– Би ли помолил капитан Сайкс един от хората му да пренесе баща ми? Искам да се погрижа да го погребат подобаващо.

Букър ги поведе обратно към пещерата с оракула, в случай че срещнат съпротива. Оракулът се беше самоунищожил. Обвинката му беше разкъсана на десетки места и машината приличаше на счупена черупка от яйце. Механизмите вътре бяха изкривени в неузнаваеми форми. Тръбите, по които минаваше гореща пара за захранване на оракула с енергия, изпускаха струи, които изпълваха високата пещера. По стените се стичаха капки кондензация и температурата се бе повишила. Огромното затворено пространство се превръщаше в непоносимо гореща сауна.

Тиса спря в основата на разрушената машина.

– Хубаво. Радвам се, че оракулът вече не съществува.

– Разбирам какво изпитваш – съгласи се Мърсър. – Изкушението да се злоупотреби с възможностите му е твърде голямо. Фактът, че оракулът е съществувал толкова дълго време, е заслуга на Ордена.

Тайният вход, който Тиса бе открила като малка, се намиреше в отсрещната страна на пещерата. Изминаха четиридесет минути, докато го намерят, и още два часа, докато се проврат в тесните тунели. Тя не помнеше точния маршрут до повърхността и ги заведе до безброй задънени разклонения.

Накрая излязоха в пещера, разположена високо на върха на назъбена скала на половината път между селото и манастира. Слънцето изгряваше и бледата му светлина едва проникваше в долината. Въздухът беше хладен и миришеше на изгоряло дърво. От манастира не беше останало нищо, освен няколко подпорни греди и огромна купчина от димящи развалини.

Около селския площад бяха скупчени двеста колиби. Жителите изглежда събираха багажа си, за да напуснат Ринпоче-Ла. Очевидно и те бяха разбрали, че пожарът ще привлече внимание. Простичкият им живот да осигуряват прехрана на монасите, които се грижеха за оракула,

беше свършил. Няколко дървени сгради горяха. Селяните явно нямаха намерение да оставят нищо на китайската армия.

– На кого са лоялни? На баща ти или на брат ти? – попита Мърсър.

– На ламата. Едва ли знаят, че Люк се е опитал да превземе Ордена.

– Тогава ще ни помогнат ли?

– Предполагам.

Сайкс стрелна с поглед Мърморко и Щастливия като предупреждение да бъдат нащрек, докато слизат по пътеката към селото.

Бяха вече на половината разстояние до Ринпоче-Ла, когато утринната тишина беше нарушена. Планините около селото бяха прикрили приближаването на хеликоптерите, които се появиха над хребета. Бяха три – два руски и един френски „Газела“ с опознавателните знаци на гражданската авиация. Макар че летяха толкова високо над морското равнище, хеликоптерите бяха бързоподвижни като водни кончета.

Групата беше сварена на открито пространство. Най-близкото укриване беше на сто метра, а единият хеликоптер се носеше право към тях. Другите се снишиха над селото. Пусковите установки на ракетите и картениците на носа му бяха готови за стрелба.

Командосите от Делта Форс се хвърлиха на земята, когато ги чуха, и наблюдаваха приближаването им през оптичните мерници на оръжията си. Действията им бяха инстинктивни, тъй като 5.56 – милиметровите куршуми на автоматичните карабини „М – 4“ бяха безполезни срещу тежко въоръжения руски хеликоптер. Мърсър и Тиса останаха прави. След минута Сайкс и хората му осъзнаха, че напразно бяха заели отбранителна позиция, и също станаха, като спуснаха оръжията до телата си в незаплашителна поза. Нямаше къде да избягат, нито да се измъкнат със стрелба.

– Как успяха да дойдат толкова бързо? – изкрещя Мърморко, за да надвика оглушителния рев на хеликоптера. Дрехите и косата му се разваляха от въздушното течение, предизвикано от въртенето на перките.

– Нямам представа – отвърна Мърсър, без да откъсва очи от пилота на шест-седем метра над него.

Вторият руски хеликоптер напусна долината. Докато той осигуряваше прикритие, другият прелетя на тридесет метра от групата и се приземи. Страничната врата се отвори и на земята скочиха осем китайски войници, облечени в бели зимни бойни униформи. Бяха въоръжени с китайски шурмови пушки тип 87, 5.8 – милиметрови, „бул пап“ – съвсем нов модел, който даваха само на специалните части на страната.

Сайкс, Мърморко и Щастливия бавно махнаха от раменете си

карабините, пуснаха ги на земята и вдигнаха ръце. Водачът на китайските командоси им направи знак с дулото на пушката си да се отдалечат от оръжията си.

– Какво ще стане сега? – попита Тиса.

– Четирима въоръжени американци и китайка, заловени в загадъчна долина, където има древен манастир, за който правителството не знае – с крайчеца на устата си каза Сайкс. – Подозирам, че ще ни поздравят за откритието. А после ще ни застрелят.

Китайците не направиха други заплашителни движения, пък и не беше необходимо. Мърсър и хората му не можеха да сторят нищо. В съзнанието му преминаха думите „загинал при изпълнение на служебния си дълг“.

Руският хеликоптер се дръпна назад, за да направи място на „Газела“. Елегантният хеликоптер подходеше повече на площадката на покрива на някой административен небостъргач, отколкото на дивата пустош, но също като руските си събратя беше модифициран за мисии на голяма надморска височина. Веднага щом шейната му докосна земята, от пилотската кабина изскочи войник, който отвори задната врата.

От хеликоптера слязоха двама мъже. Единият беше китаец на средна възраст, облечен в генералска униформа. Другият беше европеец, в син костюм и с лъснати обувки, сякаш не беше подготвен за полета. Единствената му защита срещу ниската температура беше пъстро скиорско яке, окичено с разноцветни билети за лифт.

Турбината на „Газела“ заглъхна и в долината стана сравнително тихо.

Генералът излезе пред цивилния и застана срещу екипа на Мърсър. Той изглежда всеки командос от главата до петите, сякаш бяха войници на парад. Не обърна почти никакво внимание на Тиса, макар че одобрителният му поглед беше по-скоро почтителен, отколкото сладострастен, и най-после се обърна към Мърсър.

– Предполагам, че вие сте доктор Филип Мърсър? Английският на генерала беше сносен. Гласът му беше дрезгав от дългогодишното пушене на цигари без филтър. Той запали една с месингова ветроупорна запалка. Вятърът духна дима в лицето му и го принуди да присвие очи. Изражението на Мърсър остана невъзмутимо.

– Точно така.

– Аз съм генерал Фан Жи и по заповед на председателя на Политбюро арестувам вас и хората ви за шпионаж. Вината ви вече е потвърдена и наказанието ви определено. Незабавна екзекуция.

Над главите им извряска ястреб.

– Ако мъжът в костюма е адвокатът ми, кажете му, че няма да се съглася да призная вина за по-малко престъпление, за да избегна съдебно преследване за по-голямо.

Усмивката на генерала разкри пожълтели неравни зъби.

– Шега, а? Американска ирония?

– Нарича се черен хумор.

– Аха, като във филмите ви за Дивия Запад. Мъжът не е вашият адвокат, доктор Мърсър, а Ханс Бремер, германският заместник-посланик в Катманду, най-високопоставеният дипломат, когото успяхме да намерим за толкова кратко време.

– Дошъл е да се увери, че превръзките на очите ни отговарят на изискванията, посочени в Женевската конвенция?

– Отново ирония?

– Наглост.

– Няма значение. Той е тук, защото Политбюро също така реши присъдата ви да бъде заменена. Ще бъдете откарани до границата и след това освободени. Но ако вие или някой от останалите отново дойде в Народната република, смъртната му присъда ще влезе в сила и ще бъде екзекутиран.

– Не разбирам...

Бремер пристъпи напред. Беше на тридесет и няколко години и имаше пясчноруса коса и здравословния вид на човек, който обича да бъде сред природата. Той протегна ръка на Мърсър.

– Извинявам се, но за да осигурим съдействието на Китай, те настояха да ви арестуват, преди да ми позволят да ви изведе оттук. Сигурно разбирате, че дипломатическият протокол трябва да се спазва.

– Какво става, по дяволите?

– Положението на остров Ла Палма се промени. Вашето правителство се свърза с китайските власти скоро след излитането ви от Диего Гарсия. Предполагам, че не сте имали радиовръзка. Нямам право на достъп до информация за този вид техника.

– Какво става на Ла Палма?

– Съжалявам, докторе, не знам. – Китайските войници зад дипломата прехвърляха гориво от контейнери в трюма на руския хеликоптер в „Газела“. – Посланикът на моята страна ми нареди да се срещна с генерал Жи на границата и да го придружа до това място. Вие и екипът ви ще дойдете с мен в Катманду. Там ще ви чака американски самолет. Ще ви закарат на Канарските острови. Доколкото разбрах, обсъжда се план,

който изисква вашата експертна оценка.

Мърсър, Тиса и Сайкс се спогледаха недоверчиво. Доскоро бяха изправени пред смъртта, дълго пътуване към цивилизацията и прозрението, че нищо не може да предотврати предстоящия катаклизъм. Мърсър се отърси от изненадата и отново стисна ръката на Бремер, този път по-сърдечно.

– Какво чакаме, по дяволите?

Излетяха десет минути по-късно, оставяйки димящите останки на манастира и хилядата безобидни жители, обкръжени от китайците.

– Какво ще стане с тях? – обърна се Мърсър към Тиса, която продължи да гледа през стъклото на „Газела“ дълго след като се извисиха над долината.

– Ще убият неколцина. Други ще хвърлят в затвора. Останалите ще бъдат изселени, несъмнено далеч един от друг. – Тя го погледна със същата неизмерима тъга, каквато се бе изписвала в очите ѝ много пъти. – Жителите на Ринпоче-Ла бяха далеч от китайската окупация над петдесет години. Предполагам, че трябва да са благодарни за това.

– Съжалявам.

– Вината не е твоя. – Тиса хвана ръката му и после тихо добави така, че Мърсър да не я чуе. – Аз съм виновна.

НА ПЪТ ЗА ЛА ПАЛМА

Самолетът, който чакаше Мърсър в Катманду, беше „Ситейшън“, даден назаем на американското правителство от индийското министерство на отбраната. Интериорът беше луксозен като в дворец на махараджа. Петната, оставени от камуфлажната униформа на Мърсър върху разкошните копринени възглавници, вероятно нямаше да се изчистят. За съжаление редовните пътници бяха сикхи и не пиеха алкохол. От камбуза поднесоха обилна закуска и ароматично кафе, но нито капка алкохол, с който Мърсър мечтаеше да го смеси.

„Ситейшън“ беше пълен с всевъзможни средства за комуникации и той имаше малко време да се наслади на яденето преди да го свържат по видеотелефона с Айра Ласко във Вашингтон и Ла Палма. Командосите от Делта Форс се бяха изтегнали на задните седалки, а Тиса се бе свила до Мърсър и спеше.

– Мисля, че е време да започнем конференцията – каза Айра, когато и последният участник потвърди, че имат радио и аудио връзка. – Ако някой не го познава, искам да ви представя доктор Филип Мърсър, специален научен съветник на президента и човекът, който ни предупреди за изригването на Кумбре Виеха.

Мърсър позна неколцина учени, предимно геолози, които бе срещал през годините, и доктор Мари. Той ги поздрави, изслуша имената на другите и веднага ги забрави.

– Мърсър, давам думата първо на теб, а след това аз ще ти разкажа какво се случва при нас.

– Най-важното е, че вулканът ще изригне след пет седмици, и поточно на осемнадесети.

Осемте лица на разделения на части компютърен екран реагираха на новината с различни изражения, вариращи от недоверие до страх и гняв. А после всички започнаха да говорят едновременно.

– Адмирал Ласко – извика сред надигация се прилив от възражения гръмогласен вулканолог от института „Смитсоиън“, – вие дадохте да се разбере, че разполагаме с няколко месеца за подготовка преди явлението. Пет седмици не са достатъчно време.

– Пет седмици ще бъдат необходими само за да определим къде да пробием дупките за експлозивите – възрази друг.

– По-добре още сега да издадем заповед за евакуация – добави

трети с папийонка на индийски мотиви.

– Госпожи и господа, моля ви – неколкократно повтори Ласко, докато учените млъкнаха. – Мърсър, сигурен ли си за датата?

– Напълно, адмирале. Идва от същия източник като предсказанието за Санторин.

– Добре. – Ласко пое дълбоко въздух. – Имаме идея как да противодействаме на последиците от мегацунами, но ни трябваша поне четири месеца.

– Предполагам, че планът ви е да взривите ядрена бомба в източната страна на планината, така че западната да се срути във вулкана, вместо да се свлече в морето.

Айра съвсем не се изненада, че Мърсър е разработил същата стратегия като екипа от световноизвестни учени.

– Да, горе-долу това беше идеята. Според компютърните симулации, които направихме, бомбата трябва да бъде поставена на дълбочина най-малко двеста и четиридесет метра под източния склон, за да получим желаните резултати.

– И нека да отгатна. Симулациите не са могли да определят точното място, докато не се изкопаят експериментални дупки.

Айра кимна.

– Това ще отнеме седмици, с каквито не разполагаме. Добавете и времето за пробиването на двеста и петдесетина метра за бомбата и далеч ще надминем крайния срок.

– Ето защо веднага трябва да се издаде заповед за евакуация – обади се песимистът с папийонката. – За пет седмици в Ла Палма не може да бъде направено нищо. Ще бъде загуба на време дори да опитаме.

Мърсър не обърна внимание на забележката и остана съсредоточен върху Ласко.

– Направихте ли компютърна симулация на детонацията на повърхността?

– Да – отвърна Браяна Мари. – Подобен взрив няма да промени разлома Кумбре, който пак ще се плъзне целият, вероятно в резултат на експлозията. Симулирахме експлозии на десетки места и с различна мощност до един мегатон.

– Не се обиждайте, докторе, но се откажете от детските играчки и увеличете силата. Симулирайте взрив с мощност петдесет мегатона и вижте какво ще причини.

– Освен че ще изложи на радиация Южна Европа и Западна Африка?

– И без това повечето жители там ще умрат – рязко възрази Мърсър. – Да ги предпазим от радиацията и после да разчистим свличането е по-добра и евтина алтернатива, отколкото да ги изселим за следващите две-три поколения.

Мърсър не се ядоса на нея, а на себе си. Откакто разгада предупреждението на Тиса за Ла Палма, той смяташе, че не се е ограничил в разсъжденията си, но не беше така. Дори преди минута нямаше да му хрумне идеята за ядрена експлозия. Сега обаче знаеше, че нито една възможност за избор не звучи странно. Излагането на двеста хиляди души на силна доза радиоактивно облъчване, за да спасят сто милиона, беше жертва, която трябваше да обмислят, ако искаха да успеят.

– Трябва да има по-добър начин – заяви млад вулканолог, който в момента се намираше на Ла Палма.

– Надявам се, че има, но трябва да проучим всяка възможност. Какво показаха компютърните симулации за подводен взрив в западната или източната страна на острова?

– Не сме разигравали такъв сценарий – призна доктор Мари и отместа поглед встрани.

Макар че не беше сред тези учени, Мърсър предполагаше, че като специален съветник на президента е задействал всички усилия да се намалат до минимум пораженията от изригването на вулкана. Но през следващите няколко седмици щеше да разчита на тяхната помощ. С оглед на това той си спести укорителния тон.

– Защо не го направите преди да мислим за по-мощни ядрени бомби? Може да извадим късмет.

– Ще се заема с тази задача веднага щом приключим тук. – Доктор Мари очевидно оцени помирителния му тон.

– От онези от вас, които в момента са на Ла Палма – продължи Мърсър, – бих искал да видя подводно проучване на крайбрежието от всички страни на зоната на разлома Кумбре.

– Какво търсим?

– Вулканични отвори. Извинявайте, разсъждавам на глас. Всички бяхте на мнение, че трябва да се изкопае дупката за бомбата, за да се срути вулканът. – Осемте глави от компютърния екран кимнаха едновременно. – Ами ако открием някое старо странично гърло, което ще ни позволи да проникнем още по-дълбоко в планината?

Очите на доктор Мари светнаха.

– Ако стигнем достатъчно надълбоко, няма да е необходимо да бъдем толкова прецизни с поставянето на експлозива. Километър или два

в която и да е посока може би няма да има значение. Вместо да разрязваме вулкана с длето, може да го разбием с чук.

Метафората ѝ накара Мърсър да изтръпне. Шепата болкоуспокояващи хапчета, които намери в банята, не бяха облекчили болката в гърба му и от многобройните наранявания по тялото му.

Лес Донъли, младият вулканолог на острова, водеше записки в преносим компютър, монтиран под видеокамерата му.

– Мога да наема рибарска лодка, ако са останали. Коментарът провокира следващия въпрос на Мърсър.

– Какво е положението на острова? Какво се случи през последното денонощие?

– Медиите надушиха историята – със смесица от разд-разнение и облекчение каза Айра. Искаше повече време за работа, без да бъдат наблюдавани публично, но от друга страна се радваше, че хората ще имат възможност да вземат решение да се евакуират по-рано. – Новината се разчу точно когато ти замина за... – Ласко млъкна преди да разкрие мисията на Мърсър. – Рано вчера за Ню Йорк. Оттогава всички радиотелевизионни мрежи говорят за Ла Палма. Паниката не е толкова повсеместна, колкото се опасявахме, но повечето хора са в шок. Президентът ще направи обръщение към...

– Не! – прекъсна го Мърсър. Колкото и да го интересуваше как светът приема вестта, че сто милиона души може да загинат, не можеше да позволи това да отвлече вниманието им от основния въпрос. – Разкажете ми какво става на острова. От сега нататък ще се съсредоточим върху тази тема. Нека политиките и организациите за подпомагане на населението при бедствия да обсъждат стратегиите за евакуация и проблемите на бежанците. Ние ще се придържаме към науката.

– Добре. Лес, искаш ли да го информираш? Ти си отговорник на Ла Палма.

– Знаете, че островът се състои от десетки вулкани, всеки свързан с историята на тектоничната дейност на Ла Палма. Интересува ни вулканът Сан Хуан на хребета Кумбре, който е изригнал през 1949 година и е причинил приплъзването на разлома. – Донъли обясняваше познати неща на участниците във видеоконференцията, затова побърза да продължи по-нататък. – До вчера сутринта местно време детекторите, поставени около върха и до някои от вторичните отвори, мълчаха, като се има предвид активността в южния край на острова.

– Но настъпи промяна?

– Да, доктор Мърсър. За разлика от предишните изригвания, които

бяха локализирани в една ограничена зона, сегашното изглежда оказва въздействие и върху други. Сан Хуан показва всички признаци, че ще изригне. Спуснахме техника в една пробита дупка и регистрирахме стотина микротруса за час. Температурата и налягането се повишават и това ни кара да мислим, че магменото огнище започва да се пълни.

Изражението на Мърсър беше сериозно.

– Този факт съвпада с предсказанието за пет седмици.

– Трябва да се съглася, макар че не разбирам как е възможно да го твърдите със сигурност. Вулканът може да изригне по-късно.

– Доверете се – обади се Айра. – Ще бъде след пет седмици.

– Какво друго става? – попита Мърсър.

– Испанското правителство е издало заповед за пълна евакуация на острова. Хората тук го приемат много сериозно. Нивото на газовете и пепелта се повишава. Неколцина старци вече починаха. Неизвестен досега страничен вулкан близо до Тенегуя изведнъж изби на повърхността под едно училище. Четиридесет и трима ученици и трима учители се задушиха. След като Тенегуя изригва в южния край на острова, а Сан Хуан показва признаци на активност в средата на Ла Палма, хората разбраха, че двата са свързани с неустойчивия хребет Кумбре, и не искат да останат тук.

– Има нещо, което всички пропусκαме – намеси се нахаканият учен с папийонката. – Никой не се е обърнал към Обединените нации. Потенциалът на мегацунами е известен, но не трябва ли да искаме разрешение да детонираме ядрена бомба на територията на друга държава? Не забравяйте, че испанците все още се цупят, защото в края на шестдесетте години изпуснахме няколко бомби по южното крайбрежие на страната им. Няма да ни погледнат с добро око, ако Умишлено взривим един от островите им.

– Кой сте вие? – ядосано попита Мърсър.

– Професор Адам Литъл от Масачузетския технологичен институт.

– И каква е вашата специалност, професоре?

– Динамика на флуидите с акцент върху разпространете на вълните – наперено отвърна Литъл.

– Всички знаем какви ще бъдат вълните, ако не успеем да предотвратим свличането, затова вашите услуги не са ни необходими. Ако обичате, изключете камерата си.

– Моля?

– Адмирал Ласко, може ли да го изключите? Частта от монитора, която показваше професора, угасна.

– Забележката му беше уместна – отбеляза Айра.

– Този проблем е за политиките, адмирале. Нека те се тревожат за това. Когато осъзнае, че шестнадесетметрова стена от вода ще помете лъскавия му небостъргач, генералният секретар на Обединените нации ще вземе мерки.

– При положение че са адекватни – подхвърли Браяна.

– Точно това обсъждаме. – Мърсър изпи кафето си и си наля още. – И така, имате ли други идеи за свеждането до минимум на свличането? На някого хрумна ли му да се опита да взриви западната страна на хребета Кумбре на ивици или да закрепите горния пласт към скалата отдолу, за да я стабилизирате?

Въпросите му бяха посрещнати с безизразни погледи.

– Някой да започне да съставя списък на необходимата техника. – Айра кимна на помощник, който не се виждаше в кадър. – Трябват ни колкото е възможно повече ротационни сонди, компресори и машини, които могат да пробиват дупки най-малко триста метра.

– След като пробиете дупките, какво ще използваме, за да укрепим скалата? – попита Лес Донъли.

– Самата шахта. Ще оставим всичко долу в дупката и ще се преместим на следващия обект с нови сонди и компресори. Това означава, че ще ни трябва колкото е възможно повече техника, както и достатъчно персонал, за да се работи на смени денонощно.

– А идеята ти да се разреже склонът на ивици? – напомни му Айра.

– Необходими са ни експлозиви, експерти и детонатори. Ще се обади на Бил Джансън от Института по експлозивите в Хюстън. Работих с него няколко пъти в отворените мини на запад. Той е най-добрият специалист по взривове на повърхността. Адмирал Ласко, ти ще трябва да организираш транспорт. Какво представлява летището в Ла Палма?

– Не е достатъчно голямо – отвърна Донъли. – Международното летище на Канарските острови е на съседния Тенерифе.

Мърсър започна да издава ясни и кратки заповеди.

– Ще закараме със самолет техниката в Тенерифе, а после или ще я пренесем на Ла Палма с кораб, или ще разширим летището там. Може би трябва да заплануваме и двете. Като начало ще бъдат необходими още противогози, полева болница, термални костюми, издържащи най-малко на петстотин градуса, и петдесет хиляди галона дизелово гориво. А също и питейна вода, защото изворите на Ла Палма или ще пресъхнат, или ще изкипят, или ще се превърнат в сярна киселина. Нуждаем се от лодки, охрана...

– А храна? – попита консултантът от Института по геология и топография.

– Би трябвало да остане достатъчно от жителите, които ще напуснат острова – без пауза отвърна Мърсър. – Храна ще ни трябва след седмица и нещо. В момента съобщавам приоритетите. Адмирал Ласко, къде се намира „Морски наблюдател“?

– Наскоро е заменен с кораба „Индевър“ на военноморския флот и неговите две подводници. Мисля, че е в Гуам.

– Свържи се с тях. Искам Чарли Уилямс и още един водолаз с техните костюми „Тритон“ да отлетят за Ла Палма. – Мърсър се замисли за миг и после добави. – Може да ни трябва и по-голяма подводница. Ще вземем от някоя от петролните компании, които работят в Северно море, или може би от французите. Те имат две, които може да са по-близо до Канарските острови.

– Друго?

– Преносими промишлени охладителни системи, специалисти по изгаряния, пожарни хеликоптери, бутилки с течен кислород, водолазна екипировка, булдозери, каса водка „Грей Гус“, няколко бутилки лимонен сок „Ямайка Голд“ и разбира се, атомни бомби.

– От кой вид и колко?

Издигането му до ръководител на проекта стана бързо и непринудено и Мърсър изведнъж осъзна, че му предоставят контрол върху ядрено оръжие, което възнамерява да използва. Мисълта обаче задържа вниманието му само за миг.

– Още не знаем, но задействай нещата, за да ги осигуриш.

Той продължи да говори без прекъсване още пет минути изброявайки всичко, което можеше да им потрябва. Когато приключи, другите добавиха някои полезни неща. Накрая стана ясно, че говорят за мащабна колкото война мобилизация. И според Мърсър беше точно така – война срещу Майката Природа. Той влагаше всичко в битката, независимо дали щеше да спечели или да загуби.

Лъскавият реактивен самолет се приближи до военновъздушната база „Ал Юдейд“ в Катар и обсъждането свърши. Мърсър затвори лаптопа и погледна Тиса. Тя се беше събудила.

– Слушах те. – Очите и гласът ѝ бяха сънени. – Мислиш ли, че имаме шанс?

– Малък – отвърна Мърсър. – Всичко е въпрос на логистика и на вероятността да успеем да открием подводен отвор достатъчно дълбоко във вулкана, за да съборим източната страна.

– Какво ще стане, ако успеем?

– Какво искаш да кажеш?

Тиса се надигна и отпи от изстиналото си кафе. Горчивият вкус я разсъни повече, отколкото кофеинът.

– Няма ли да има приливна вълна, ако източната част на острова рухне в морето?

– И да, и не. Ще има вълна, но размерите ѝ съвсем няма да са като на мегацунами при срутване на западния склон. Опасността е, че огромна скална плоча, около петстотин кубически километра, може да падне във водата цяла. Тази енергия създава голямата вълна. Ако взривим източната страна на вулкана Сан Хуан, може да намалим вътрешното налягане, което се опитва да разхлаби плочата. Убеден съм, че някой вече прави компютърни симулации. Вълните, предизвикани от ядрената експлозия, ще се разсеят и фронтът им няма да е твърд и плътен. Обзалагам се, че най-лошото ще се случи само на десетина метра навътре в сушата, когато стигнат до Африка. Като се има предвид, че районът е рядко населен, ще разполагаме с достатъчно време да евакуираме дантелите по крайбрежието.

Мърсър млъкна.

Начинът, по който Тиса го гледаше и слушаше, без да чува, запленила от гласа му, му вдъхна още по-силна увереност, че ще успеят. Прикованият ѝ доверчив поглед го изпълни с чувства, каквито не бе изпитвал. Препятствията и страхът от тях изчезнаха, докато очите ѝ го омайваха. Тя го накара да се почувства убеден, че е способен на всичко.

Той се премести по-близо до нея и устните им се срещнаха. Очите им останаха отворени, като потърсиха и намериха онова, за което копнееха. Магията продължи дори когато самолетът се приземи на пистата и моторите изсвириха пронизително, забавяйки движението му.

ЛА ПАЛМА КАНАРСКИ ОСТРОВИ

Докато някои други острови от Канарската верига бяха платили висока цена за отстъпването си пред доларите на туристите, Ла Палма беше останал непокътнат. Това беше отчасти защото хората не се радваха особено на идеята родината им да бъде опустошена от чужденците, но предимно защото островът беше сравнително млад в геоложко отношение. Вълните на Атлантическия океан, които се разбиваха в бреговете му, все още не бяха подронили високите скали на чистите плажове, толкова жадувани от европейските летовници.

Брулен от постоянни ветрове и охлаждадан от океански течения, Ла Палма бе останал каменист и рядко населен. Жителите наброяваха малко повече от осемдесет хиляди. Хребетът Кумбре и широкият деветнадесет километра Калдера де Табуриенте разрязваха острова на ясно очертани сегменти. Северната част беше обрасла с гори от канарски борове и ниски храсти, а във вулканичната почва на юг имаше само високи тревни и обработваеми лозя.

На най-високата точка, 2340 – метровия Рок де ла Мучачос, бяха построени няколко обсерватории. Под сребристите им куполи се намираха някои от най-мощните телескопи в Европа. Далеч от смога и замърсения въздух, Ла Палма беше идеално място за наблюдение на небето.

Но така беше преди земята да започне да се движи. И дори масивните бетонни основи под обсерваториите не можеха да отслабят трусове, които разтърсваха острова.

През двете седмици след пристигането си Мърсър в продължение на осемдесет часа бе кръстосвал Ла Палма с хеликоптери. В момента пътуваше със „Сийхоук“ на военноморския флот, излетял от бойния кораб амфибия „Белю Уд“, който се носеше с рев над пристанището на столицата Санта Круз де ла Палма. Шест закотвени товарни кораба чакаха реда си да разговарят техниката, предназначена за опита да се предотврати свличането, и да закарат местните жители на Тенерифе, където самолетите бяха готови да ги транспортират до Мадрид и бежанските лагери, които се строяха в централната част на Испания.

По-навътре в морето американски и испански бойни кораби бяха блокирали пътя и не допускаха флотилията от частни яхти. Въпреки опасността вулканичните изригвания се бяха превърнали в най-модното

събитие, което богатият елит искаше да наблюдава. Засега военните им разрешаваха да се приближават на четиридесет километра от острова. След няколко дни кордонът щеше да бъде преместен назад и летището на Тенерифе щеше да бъде затворено за частни самолети. Така щеше да секне потокът от натоварени с журналисти хеликоптери, които бръмчаха над острова.

На пътищата за града бяха разположени охраняеми пропускателни пунктове. Всеки пазач имаше високоскоростен портативен компютър, който постоянно актуализираше информацията за местоназначението на камионите, тежката техника и цистерните с гориво, разговарвани от корабите. Това се правеше с цел никой екип да не стои без работа, ако им свършеше дизеловото гориво или резервните части, или липсваше някое от стотиците технически средства, необходими за проекта. Армиите от компресори и сонди, работещи по западния склон, вече бяха изкопали огромни дупки и достатъчно кал, за да запълнят малко езеро.

– Ето го – каза по интеркома пилотът и посочи самотен кораб на няколко километра южно от града.

Това беше тридесет и три метровият „Петромакс Ейнджъл“, собственост на „Петромакс Ойл“. Заобленият нос и прекомерната широчина на бимса му придаваха непривлекателен вид, но предназначението му беше да поддържа петролни и производствени платформи в почти полярните условия в Северно море. Корабът олицетворяваше превъзходството на функционалността пред формата и имаше тяга хиляда и двеста конски сили, динамични позициониращи системи подводница, батискаф и два дълбоководни робота. „Ейнджъл“ пристигаше с комплиментите на президента на компанията Аги Джонстън, жена от миналото на Мърсър, която бе дала кораба въпреки или заради неговото участие в проекта. Мърсър не беше сигурен коя точно е причината.

След няколко минути той забеляза „Ейнджъл“. Корпусът му беше боядисан в яркочервено, палубата – в зелено, а надстройката – в сигнално жълто, но дори тези ярки цветове едва се виждаха сред пепелта и пушека, които изпълваха въздуха и предизвикваха хаос в работещите машини на острова. Сутрин всеки на Ла Палма извършваше дневния ритуал да изтръска дрехите си, колкото и плътно да бяха затворени спалните.

Небето постоянно беше забулено от противни зеленосиви облаци. Сателитните снимки, които Мърсър беше видял, показваха, че лепкавата мъгла се разпростира на изток от древния остров с формата на брадва. Колкото и често да си миеше зъбите и колкото и вода да пиеше, Мърсър

винаги усещаше, че в устата му има пещчинки. Единственото спасение от пепелта беше да лети срещу вятъра с хеликоптер и дори там въздухът беше натезжал от смрадта на сяра.

„Сийхоук“ стигна до кърмата на „Петромакс Ейнджъл“. Беше твърде голям, за да кацне на площадката за хеликоптери, затова спря във въздуха над палубата. Мърсър отвори вратата на пилотската кабина, хвърли чантата си и скочи. Един от членовете на екипажа отвори задната врата и помогна на Тиса да слезе. Мърсър я хвана и двамата се наведоха, докато огромният хеликоптер отлети.

Чарли Уилямс и Джим Маккензи го посрещнаха първи. Бяха се качили на „Ейнджъл“ в Шербург, Франция, заедно с екипировката си, която беше докарана от Гуам със „С – 5 Галакси“ на военновъздушните сили. Мърсър ги виждаше за пръв път, откакто се бяха гмурнали да разледат „Смитбек“.

– Не знам дали да ти благодаря, или да те наругая, че ни повика – вместо поздрав каза Джим и стисна ръката му.

– Зависи от това дали ще успеем.

– Той говори само от свое име – рече Чарли. – В момента не бих искал да съм на друго място. Такава възможност се появява веднъж в живота.

– Обзалагам се, че дори съпругата ти одобрява решението ти.

– Едва след като предума Джим да ѝ позволи да дойде. Това изнепада Мърсър, но го подмина без коментар. Присъствието на Спирит нямаше значение.

– Имате ли всичко, което ви трябва? – попита той, след като представи Тиса на двамата изследователи на морето.

– Каквото не сме донесли – отвърна Маккензи, опитвайки се да запали пурата си срещу вятъра, – хората тук, на „Ейнджъл“, го имат. Но тъй като трябваше, да напълним целия товарен самолет, взехме всичко от „Морски наблюдател“ освен водопроводната инсталация.

– А вторият водолаз? Алан Джарвис? Обичайното весело изражение на Чарли помръкна.

– Той вече няма да се гмурка. Преживя нещо като закъснял шок. В нощта, след като ти замина, се събуди с кръсъци. Лекарите трябваше да го упоят, за да заспи. Все още е в болница на Гуам.

Мърсър беше потресен. Джарвис изглеждаше добре в дните, които бе прекарал на „Морски наблюдател“.

– Нямах представа.

– Ние също – съгласи се Джим. – Но такива неща се случват.

– Ти се чувстваш добре, нали? – обърна се Мърсър към Чарли.

Високият слаб калифорниец се ухили.

– Плащат ни, за да рискуваме. А сега, сериозно, чувствам се отлично. Дватама със Спирит дълго разговаряхме по въпроса. Мисля, че случилото се там долу я уплаши много повече от мен. Затова настоя да дойде. Имаме резервен водолаз. Скот Глас. Много е добър.

– Настанихте ли се на „Ейнджъл“? Имате ли проблеми с екипажа?

– Шегуваш ли се? – учуди се Чарли. – Подводната технология е една от малкото области, където науката кара индустрията да произвежда най-новото и най-хубавото. Водолазните ни костюми страхотно ще се харесат на момчетата тук. Докато пътувахме насам, решихме да използваме „Консей“, дълбоководния робот, който донесохме, а не двата на „Петромакс“. Сутринта приключихме с инсталирането на софтуера.

– Освен това всички знаем какъв е залогът – намеси се Джим. – Никой не би искал да рискува, когато става дума за такова сериозно нещо.

Мърсър кимна.

– Добре. Лес Донъли разговаря с всички местни водолази, останали на острова, и измери температурата навсякъде на Ла Палма. Той откри три вулканични отвора по източното крайбрежие под хребета Кумбре, които може да ни послужат. Два от тях показват равномерно повишаване на температурата, затова смятаме, че са активни. Третият остава спящ. Намира се на петдесет и пет метра и малцина са се гмуркали там. Не знаем какво да очакваме.

– Каква е температурата на водата около другите отвори?

– Тридесет около устието, двадесетина градуса по-висока, отколкото навътре в гърлото им.

– Моят „Тритон“ издържа до сто градуса – заяви Чарли.

– Може да ни потрябва. Първо ще проверим спящия отвор с робота, преди да спуснем някого във водата. – Мърсър даде на Маккензи тетрадка, разтворена по средата. – Това са координатите. Занеси ги на капитана и да се залавяме за работа.

Чарли и Джим оставиха Мърсър и Тиса сами до перилата на кораба. На осемстотин метра от брега островът не изглеждаше опасен и можеше да се предположи, че облакът от пушек се дължи на горски пожар, а не на изхвърляне на сярата от недрата на земята.

– Интересно – отбеляза Тиса и го погледна в очите. Черните ѝ коси блестяха на червеникавия блясък на почти закритото от облаци слънце. – Хората приемат заповеди от теб, сякаш сте работили заедно от години.

– Тримата преживяхме нещо разтърсващо – възрази Мърсър.

– Нямам предвид само Джим и Чарли, но и другите, дори шефът ти адмирал Ласко.

Мърсър се вторачи във водата.

– Не съм мислил за това. Осъзнавам, че трябва да се направи нещо, и ако аз не мога да го направя, намирам хора, които могат. Най-важното е да намериш подходящите хора. Всеки кретен може да ръководи екип, който знае какво прави. – Той се усмихна. – Единствената ми грижа е да се обградя с експерти и да изглеждам способен.

Тиса закачливо го плесна по ръката.

– Шегаджия.

Шест часа по-късно „Петромакс Ейнджъл“ беше на позиция близо до мястото, където Лес Донъли беше открил подходящ отвор. Носът и моторите на кърмата бяха свързани с компютъра на динамичната позиционираща система, който получаваше информация от глобалните сателити през половин секунда.

Джим Маккензи седеше в светлината на видеомониторите. Държеше лостовете, контролиращи „Консей“ – робота, кръстен на помощника на професор Аронакс в „Двадесет хиляди левги под водата“ от Жул Верн. Зад него бяха Мърсър, Тиса, Чарли и Спирит Уилямс и смесица от хора от „Петромакс“ и екипажа, доведен от Джим от „Морски наблюдател“. Контейнерът с контролните уреди беше занитен с болтове за палубата на „Ейнджъл“. Вътре бръмчаха компютри и се разнасяше съскането на пречистващите въздуха системи. Вратите трябваше да бъдат затворени и климатичната инсталация усилено работеше, за да поддържа постоянна температура.

Работниците извън контролния център наблюдаваха кабела на „Консей“, който се разматаваше от огромната макара на кърмата. Роботът с очи на насекомо потъваше все по-дълбоко във водата.

Джим дъвчеше края на пурата си. До него беше сложена кана с леденостудена вода. Пръстите му се движеха с лекота по уредите, а камерите на борда на безпилотната подводница се бяха превърнали в негови очи.

Роботът имаше размерите и приблизително формата на двойно легло, но беше направен от високоустойчива стомана карбонов фибър и керамика. Вътре бяха монтирани четири стереоскопични камери, предназначени за изключително слаба светлина, както и автоматична ръка, уреди за измерване на налягането и температурата и химичен анализ на водата.

– И така, момчета и момичета – без да поглежда публиката си, каза

Джим, – спускаме се на четирийсет и пет метра. Таблото на „Консей“ показва зелена светлина.

На монитора не се виждаше нищо, освен блясъка на прожекторите, монтирани над камерите. Роботът продължаваше да потъва. Джим го направляваше далеч от подводната базалтова основа на острова.

– Каква е температурата на водата? – попита един от техниците на „Петромакс“.

– Обичайните петнадесет градуса – отвърна Маккензи. – Няма признаци на вулканично затопляне.

Мърсър изпита облекчение. Над тях застрашително се извисяваше вулканът Сан Хуан. Докато от странични гърла в южната част на острова беше започнала да се процежда лава, намиращият се в средата Сан Хуан само клокочеше и от време на време изхвърляше пепел.

Конструиран да изследва най-дълбоките части на Световния океан, „Консей“ нямаше проблеми на петдесет и пет метра, където можеха да работят дори водолази.

– Вулканичният отвор би трябвало да е на стотина метра пред нас и малко вляво – отбеляза Джим, докато насочваше маневрения робот.

Той го придвижи напред, като наблюдаваше видеокартината и екрана на сонара, който отбелязваше релефа на подводните скали. Неволният допир до камъка дори в плитчините можеше да повреди робота с дистанционно управление.

– Да, виждам скалата.

Неясната сянка на екрана се превърна в неравно възвишение от втвърдена лава. Маккензи насочи робота още напред, за да го разгледат по-добре, и екипът видя, че изстиналата лава е оформена в дълги ивици, някога изскочили от отвора като паста за зъби от тубичка. Всички очакваха, че ще има магмено поле. Гледката напомняше за развалини на древногръцки храм, а по-дългите и прави ивици лава – на паднали колони.

– Съдейки по количеството лава – каза Мърсър, – мисля, че каналът е достатъчно голям.

Тунелите в скалата бяха с диаметър близо пет метра.

– Под отвора сме. – Джим издигна „Консей“ три метра и после още десет.

Магменото поле изчезна, но не забелязаха отвора. Маккензи завъртя робота, търсейки върху скалата по-тъмна точка. Нищо. Той спусна „Консей“ на първоначалната позиция, придвижи го три метра наляво и после го издигна. Всички се бяха вторачили в екрана с надеждата да

видят вулканично гърло. Роботът се издигна над пласта от магменото поле и Джим отново го спусна и започна да търси три метра наляво.

След като разгледаха петдесет вертикални ивици, районът от застина лава свърши. Бяха изгубили четири напрегнати и мъчителни часа.

– Никой не е казал, че ще бъде лесно – заяви Маккензи. Без да се плаши от трудностите, той върна „Консей“ в началото на магменото поле и методично започна да претърсва следващата ивица, намираща се три метра вдясно.

– Мислех, че съм определил мястото – нещастно отбеляза Лес Донъли.

– Не се тревожи – успокои го Чарли. – Отдавна сме научили, че не можем да намерим нищо под водата, ако то не иска да бъде намерено. – Той се обърна към съпругата си. – Можеш ли да използваш някакви номера с лескова пръчка, за да помогнеш?

Спирит стисна ръката му.

– Съжалявам, любими, но това има резултат само когато търсиш вода. А вие, доктор Мърсър? Винаги имате скрита торба с номера. – Тонът ѝ беше изпълнен с ирония. Мърсър не обърна внимание на това.

– Не и този път.

– Е, да. Правите чудеса само когато под вашия задник стане напечено.

Той я стрелна с поглед, но не каза нищо. След един час и още десет претърсени ивици полето от застина лава отново изчезна.

– По дяволите! – Ругатнята беше най-силната емоция, която Маккензи бе показал, откакто бяха започнали издирването, докато останалите проявяваха признаци на раздразнителност и гняв. – Отворът, през който е изригнала лавата, трябва да се е затворил. Ами сега?

Бяха изследвали само малък сектор от видимата част на скалата. Без да имат по-ясна представа за местоположението на отвора, можеше да го търсят и през следващата седмица и пак да не го открият.

– Много съжалявам – повтаряше Лес. – Водолазите, с които разговарях, бяха сигурни, че там има вулканичен отвор.

– Върни „Консей“ на първоначалната позиция и го спусни по-надолу – заповяда Мърсър.

– Защо е това непрекъснато нагоре-надолу? – заяде се Спирит Уилсън. – Гърлото може да е горе, където търсим.

– Това е предположение – призна Мърсър, – но се обосновава на научен факт. Чарли може би ще ме подкрепи. Той е много по-опитен водолаз от мен. Мисля, че отговорът е азотна наркоза, или упойване от

дълбочината, усещане, което може да обземе водолаза, когато е дълбоко под водата, нещо като алкохолно опиянение. Замъглена преценка, липса на моторна координация и чувство на еуфория. Да предположим, че водолазите, с които Лес е разговарял, са изпаднали в азотна наркоза, когато са открили отвора. Вероятността е да са били на по-голяма дълбочина, а не на по-плитко.

Чарли кимна.

– Има логика.

– Ами ако са били на една миля на юг или на север оттук, когато са се гмурнали? – възрази Спирит.

– Били са на повърхността, когато са определили позицията си – отвърна на предизвикателството ѝ Чарли. – Убеден съм, че могат да разчитат портативната глобална позиционираща система.

На Спирит ней се понрави, че съпругът ѝ защитава Мърсър, и махна ръката, с която Чарли я беше прегърнал през кръста. Тя скръсти ръце на гърдите си и ядосано излезе от контейнера с контролния център.

Джим не обърна внимание на гневния ѝ изблик.

– Мисля, че Мърсър има право. Ще спусна „Консей“ на деветдесет метра и ще видим какво ще стане.

– Дълбочината е много по-голяма, отколкото може да стигне леководолаз.

– По-добре да бъдем предпазливи, за да не съжаляваме после.

Маккензи отдалечи робота от скалата и го остави бавно да потъне в бездната. Той насочи камерите право надолу, за да избегне назъбените скали, докато спускаше „Консей“.

На осемдесет метра те видяха друго поле, осяено с ивици застинала лава.

– Бинго!

Мобилният телефон в джоба на панталона на Мърсър започна да вибрира. Той излезе от контейнера, за да не безпокои останалите. Въздухът беше свеж, но изпълнен с миниатюрни частици пепел. Вкусът му беше метален и Мърсър не можеше да поеме дълбоко дъх, без да се закашля.

Слънцето залязваше зад хребета Кумбре. Силуетът на вулканично образувание беше ясно очертан на вълнообразната линия между мрака и светлината. Цветът му беше по-скоро оранжев, отколкото жълт поради пепелта в атмосферата. На юг, където вулканът Тенегуя изхвърляше разтопени скали, небесното зарево беше неземно и наподобяваше ад.

Мърсър извади телефона от джоба си и го отвори. Търсеше го Айра

Ласко. Дватама разговаряха най-малко десетина пъти на ден.

– Какви са последните новини? – попита Мърсър.

– Имам нещо за колекцията ти от най-смешните неща които си чувал. Делегацията на Северна Корея в Обединените нации е готова да оттегли възраженията си да взривим атомна бомба в Ла Палма, ако им позволим да експериментират с една от техните. Казват, че детонацията на острова е мирно използване на ядрено оръжие и опитът им ще бъде с благотворителна цел.

– Да, да уплашат до смърт Япония и Южна Корея. Каква е реакцията на обединените нации?

– Официално нямат голям избор, освен да им разрешат. Така както е написано решението, всяка държава трябва да е съгласна, за да получим позволение да взривим ядрена бомба. Неофициално, веднага щом извършим опита си, ще им бъдат наложени санкции, които ще ги върнат в каменната ера.

Мърсър се подсмихна.

– Какво друго става?

– Екипът в „Лоранс Ливърмор“ разполага с бомбата, която ти трябва. Стар „W – 54 SADM“, специален атомен боеприпас за подривни действия. Бил е разработен през петдесетте години на XX век за изстрелване с безоткатна пушка „Дейв Крокет“. Инженерите са модифицирали плутониевото ядро, за да повишат мощността. Първоначално бойната глава е била един килотон. Увеличили са я на четири и половина, което според доктор Мари би трябвало да е достатъчно.

– При положение че открием вулканичния отвор.

– Значи още не сте го открили?

– Наблизо сме. Колко голяма е бомбата?

– Чакай малко. Около половин квадратен метър.

– Като легендарната бомба в куфарче.

– Да, така е. Когато увеличили мощността, трябвало да добавят защитна обвивка. Тежи сто и тридесет килограма.

Мърсър се надяваше, че като прикрепят въздушни възглавници към бойната глава, роботът ще може да я постави в магмения канал.

– Може ли да ти се обадя след малко? – неочаквано попита Айра. – Шефът ме търси на другата линия. Мисля, че е важно.

– Разбира се – отвърна Мърсър, но разговорът вече беше прекъснат.

Той остана до перилата и се вторачи във водата. Вратата на контейнера се отвори и на прага застана Тиса. Като директор на проекта, Мърсър рядко спеше в каютата си две последователни нощи, затова двамата

имаха малко време да бъдат заедно.

Но дори отсъствията и сянката на предстоящия катаклизъм не можеха да помрачат разцъфващата им любов. Тиса превръщаше всяка секунда във вълшебство, като осветената със свещи баня в хотелската му стая или среднощната разходка сред кривите маслинови дървета, където беше разпънала палатка.

Тиса го видя, усмихна се, приближи се до него, прегърна го и го целуна.

– Мисля, че би трябвало да ревнувам.

– Да ревнуваш? Защо?

– Онази жена. Спирит Уилямс. Струва ми се, че е влюбена в теб.

Мърсър се смя.

– Какво?

– Трябва да признаеш, че е красива. Той разбра, че Тиса го дразни.

– Предполагам – отвърна Мърсър, сякаш сериозно се замисли по въпроса. – Ако си падам по жени с дълги крака, големи гърди и черни като въглен очи.

Тиса игриво го тупна по гърба и сетне започна да масажира мястото.

– Не се шегувам. Привличат я мъжествени типове. Обзалагам се, че там, където живеят, тя и Чарли са центърът на своя кръг от приятели. Тук обаче съпругът ѝ признава теб за водач. Това не ѝ харесва, а в същото време изпитва влечение към теб. Затова постоянно се държи гадно.

– И ти разбра всичко това от тона на гласа ѝ?

– О, тя е много прикрита! Когато не я гледаш, не може да откъсне очи от теб. И понеже не носи сутиен, възбудата и е очевидна.

Мърсър прихна да се смее и едва след няколко минути успя да си поеме дъх.

– Какво толкова смешно има?

– Животът ми започва да прилича на латиноамерикански сериал. Скоро двете със Спирит ще се хванете за косите и после Чарли и аз ще трябва да защитаваме честта на своите жени.

– Няма да стане така. Ако тя се опита да ме удари, Чарли ще трябва да урежда погребението ѝ. Знаеш ли, странно е как хората се приспособяват към всичко. Ето, изправени сме пред ръба на бедствие, а продължаваме да се водим от най-ниските си чувства.

– Такива са човешките същества. Можем да се приспособим към всяко нещастие и тази способност понякога изглежда неизчерпаема. Някъде четох за любов между затворници в нацистките концентрационни

лагери. Щом хората са съумели да запазят човечността си там, доброто може да надделее над всичко.

– Мислиш ли, че ще се съвземем, ако не можем да предотвратим бедствието?

– Като животински видове, категорично да. А като цивилизация, кой знае... – Телефонът му отново започна да вибрира.

– Пак съм аз – със злокобен глас каза Айра. Мърсър веднага разбра, че нещо не е наред.

– Какво се е случило?

– Обади се Клайншмид. Беше се върнал от съвещание на Съвета за национална сигурност при президента. Както можеш да предположиш, президентът е под огромен натиск да евакуира Източното крайбрежие. Някои казват, че заповедта е трябвало да бъде издадена преди няколко седмици. Подхвърля се идеята за привличането му към отговорност и отстраняването му от поста. А в това време всички сенатори и депутати, от Мейн до Флорида искат федерална помощ.

– Казах ти, че дрязгите във Вашингтон не ме интересуват.

– Тази те засяга. Първоначално ти дадоха четири седмици да стабилизираш западната страна на вулкана и да детояираш бомбата и една седмица за евакуация, ако това няма резултат. Президентът обаче реши да ускори нещата с една седмица, за да даде на хората четиринадесет дни да се махнат от опасните зони.

Мърсър онемя.

– Съжалявам, че трябваше да ти го кажа. Нареджането дойде директно от Белия дом. Не можах да направя нищо.

– Наричат това компромис, така ли? Господи, Айра, ако се провалим, дори най-твърдоглавите умници от Капитолия трябва да разберат, че евакуацията ще бъде безполезна. Отнемането на една седмица драстично намалява шансовете ми и няма да постигна почти нищо за спасяването на хората.

– Аз, Джон Клайншмид и вицепрезидентът възразихме, но срещу нас бяха петдесетина политици, представляващи четиридесет милиона американци. Нямахме шанс. Положението в Испания и Португалия е много по-лошо, ако това може да те утеши. Министър-председателите и на двете страни са подали оставка, а на някои от Карибските острови са избухнали революции. Куба, Хаити и Доминиканската република са може би единствените места, където хората имат шанс да оцелеят, но дори там цари хаос.

– Правим ли нещо да им помогнем? – попита Мърсър,

пренебрегвайки собствената си заповед да не обръща внимание на реакцията на света.

– Във Флорида и дори в Тексас пристигат собственици на плавателни съдове. Емиграционните власти дори не си правят труда да ги броят. А в останалите райони, дори да искахме, нямаше да можем да спасим дори малка част от милионите жители там. Ако всички пътнически и товарни кораби в света бяха готови да ги превозят, тогава може би щяхме да Успеем да евакуираме някой от по-малките острови.

– Не трябваше да питам – каза Мърсър, долавяйки отчаянието в гласа на Айра. – И без това отговорът ми беше известен. – Той прегърна Тиса. Нуждаеше се от топлината ѝ Тя се притисна до него.

– Мърсър? – извика Лес Донъли от контролния център – Открихме отвора! Ти беше прав.

– Айра, намерихме отвора – съобщи Мърсър по телефона и вдигна ръка за поздравления към Лес. – Страхотна новина!

– Беше точно под мястото, където търсихме първия път на десетина фута вляво.

Мърсър се върна в контейнера и погледна над рамото на Джим. Каналът, през който някога беше изригнала лавата, беше почти кръгъл и над два метра в диаметър. Мощните прожектори на „Консей“ проникваха само на шест-седем метра във вулканичното гърло и после мракът поглъщаше светлината.

– Изглежда ясно очертан – отбеляза Мърсър. – Първото ни щастливо попадение за днес.

– Намерихме отвора само за един ден – добави Джим. – Това също е късмет.

Мърсър сложи ръка на рамото му.

– Ще ти разкажа останалото, след като изследваме отвора. Има ли промяна в температурата?

– Не. Ниска е. Гърлото все още не се е активизирало.

– Добре. Вкарай вътре робота.

Макензи придърпа микрофона към устата си, за да разговаря с хората на палубата, които контролираха макарата.

– Ще вкараме робота във вулканичния отвор. Отпуснете още стотина метра кабел, за да не се закачи някъде. – Той погледна през рамо Мърсър. – Кабелът не е брониран, но...

Докосвайки леко лостовете, Джим спусна „Консей“ в страничното гърло на вулкана. Скалите бяха гладки като стъкло от високата температура и налягането на някога изригналата лава, но Джим внимаваше да

не одраска робота в стените и да го повреди.

След първите сто метра членовете на екипа започнаха да усещат, че са намерили каквото им е необходимо. От макарата отпуснаха още кабел и Джим изпрати „Консей“ по-навътре във вулкана.

На сто и петдесет метра магмената фуния се стесни и между робота и стените остана само няколко сантиметра разстояние. Температурата се повиши и достигна тридесет градуса. Това не представляваше проблем, но означаваше, че лавата затопля водата и клокочи някъде дълбоко във вулкана, близо до страничното гърло.

– Всичко е наред – каза Маккензи. – Ще махнем някои неща от „Консей“, преди да го спуснем с бомбата. Има няколко подпори и сензори, които не са ни необходими и това ще намали широчината му. Безпокоя се само за горещината.

Неочаквано прожекторите на робота угаснаха.

– Какво става, по дяволите? – Джим провери контролните уреди. – Имаме проблем.

– Светлините? – попита Тиса.

– „Консей“ току-що угасна. Телеметрията е нула. – Маккензи продължи да преглежда показанията на компютъра, опитвайки се да разбере какво се е случило. – Мамка му! – изкрещя той и посегна към микрофона. – Мостик, говори Маккензи. Какви ги вършите? Отклонили сме се.

Джим посочи екрана, който показваше координатите им. Намираха се на повече от сто и петдесет метра от мястото, където трябваше да бъдат.

– Чакай, Маккензи – отвърна дежурният помощник-капитан. Проверявам. Да, виждам, че сме се отклонили. Нямам представа какво е станало. Трябва да е засечка в компютъра.

– Засечка, и още как! Гледаше ли изобщо екраните?

– Разбира се. Всичко вървеше добре, но сега изведнъж сме излезли от курса. Не мога да си го обясня.

– Аз пък мога. Не си вършил работата си. – Джим смени каналите на интеркома, без да се интересува от оправданията на дежурния. – Палуба, тук е контролният център. Роботът е долу. Извадете го. Бавно и внимателно. Не повече от пет-шест метра в минута. „Консей“ е във вулканичния отвор и не искам да го счупите.

Измина един мъчителен час, докато навият кабела. Другите отидоха да вечерят, но Мърсър и Маккензи останаха до перилата, за да наблюдават операцията. И когато от водата излезе краят на кабела, най-

лошите им страхове се сбъднаха.

Бяха извадили триста метра кабел, но не и робота. Когато „Петромакс Ейнджъл“ се беше преместил от определеното място, кабелът на „Консей“ се бе скъсал.

– Налага се да изпратим Чарли да свърже кабела – с монотонен, пораженски глас каза Джим. – Роботът е запушил гърлото на вулкана и трябва да го измъкнем оттам.

– Но ще можем да го използваме, за да поставим бомбата, нали?

Маккензи поклати глава и се изплю в океана.

– Когато се е скъсал, кабелът е отворил дупка към морето. В момента водата минава през него и бавно изпълва вътрешността на „Консей“. Във всички системи е станало късо съединение. Повреден е безвъзвратно.

– Тогава ще използваме единия от дълбоководните роботи на „Петромакс“.

– Те са само платформи с камери, два пъти по-малки от „Консей“. Колко тежи бомбата?

– Сто и тридесет килограма.

– С такъв товар ще потънат като камък.

– А ако прикрепим въздушни възглавници?

– Няма да рискувам въздушните възглавници да се закачат за нещо и да се спукат. Ще трябва да сложим бомбата в „Тритон“. Освен това роботите не могат да функционират при температури над петдесет градуса.

– Водата е тридесет.

– Да, но в момента. Утре ще бъде четиридесет, а в другиден – кой знае колко.

– Тогава ще го направим е атмосферния водолазен костюм – заяви Мърсър. – Това не беше първата ни възможност за избор, но знаем, че имаме шанс.

– Ясно ми е, но не ми харесва. Ако нещо се обърка, „Консей“ може да бъде заменен, но не и водолазите.

Късно през нощта Мърсър лежеше на койката си до Тиса и мислеше как корабът се е преместил от позицията си и е станал причина да изгубят робота. Той и Джим бяха разговаряли с дежурния помощник-капитан и лоцмана. И двамата се кълняха, че не са напускали постовете си в минутите преди произшествието. Други двама членове на екипажа, които бяха на крилото на мостика и правеха снимки на блясъка на лавата на юг, потвърдиха думите им. Оставаше обяснението за засечка в

компютъра, но това беше малко вероятно, тъй като системите за глобално позициониране работеха безупречно и едва ли бяха отказали точно когато роботът беше най-уязвим.

Вперил поглед в тавана, Мърсър знаеше, че обяснението е само едно – саботаж. Някой на борда искаше се провалят. Подозренията му се насочиха първо към Спирит Уилямс. Само че тя нямаше мотив. Докато се питаше защо би го направила, му хрумна, че сигналът, засечен от Джим Маккензи няколко минути преди охлаждащата метан-хидрата кула да се активира, може да е бил изпратен от „Морски наблюдател“, а не от загадъчен кораб, който никои не бе успял да открие. Някой от научноизследователския кораб знаеше точно кога да включи огромните турбини, за да убие водолазите.

Това прозрение зачеркваше Спирит от списъка на заподозрените. Мърсър можеше да я обвини в много неща, но тя очевидно обожаваше съпруга си. Не можеше да си представи да изпраща сигнала, като знае, че Чарли е на пътя на изригващия метан-хидрат.

Той скръсти ръце под възглавницата си. Тиса се притисна до него. Устните ѝ докосваха врата му.

Щом не беше Спирит, тогава кой? Скот Глас, резервният водолаз, не беше на „Морски наблюдател“. Беше се присъединил към Джим и Чарли в Калифорния. А Мърсър беше сигурен, че двамата не са го направили. Оставаха петимата техници, които бяха пътували от Гуам заедно с Маккензи.

Мърсър не знаеше нищо за тях и затова му беше по-лесно да нареди да ги заключат в каютите им до взривяването на бомбата. За всеки случай щеше да заключи и Спирит, за да не слуша язвителните ѝ забележки. Може би щеше да помоли Тиса да ѝ бъде надзирател.

След като отговори на въпроса кой, Мърсър се запита как. Как бяха направили така, че да преместят кораба от курса му?

Тиса се размърда. Мърсър знаеше, че няма да заспи, докато не разкрие загадката, затова се премести малко по-настрана от нея и провеси крака от леглото. Тя въздъхна загрижено и продължи да спи.

Мърсър се облече в тъмнината, без да си прави труда да си слага боксерки или чорапи, и се измъкна от тясната каюта. Коридорът беше безлюден, но той усети присъствието на кораба, грохота на генераторите и свистенето на въздуха във вентилационната система. Спря пред каютата на Джим и Скот Глас, чу хъркането на Маккензи и съжали водолаза. Следващата каюта беше на Спирит и Чарли Уилямс. Отвътре се чуваха гласове.

Мърсър спря. Беше три часът сутринта.

Не можеше да разбере какво говорят, но му се стори, че се карат. Чарли сигурно ѝ бе казал, че са изгубили робота и двамата със Скот ще трябва да поставят ядрената бомба. Представяше си реакцията на Спирит.

Той продължи по-нататък, намери стълби и се качи на мостика. Не познаваше дежурния, но червенокосият ирландец знаеше името му и го поздрави.

– Късничко е за разходка, доктор Мърсър. Аз съм Шеймъс Рурк.

Повечето членове на екипажа на „Петромакс Ейнджъл“ бяха от Британските острови.

– Зло умора няма. Двамата се ръкуваха.

– Мислех, че е „Луд умора няма“.

– И двете. – Мърсър си наля кафе от каната на масичката на оскъдно обзаведения мостик. – Би ли ми показал приемниците на глобалната позиционираща система?

– И вие ли? Седя тук и мисля, откакто чух какво се е случило, и реших, че е саботаж. Но приемниците са на мачтата с антените отвън. Не може да се стигне до тях без стълба, която обаче е заключена. Само капитанът и главният инженер имат ключ. Проверих ключалката. Не е пипана.

– Това разбива на пух и прах теорията ми.

– Има и друг начин.

– Целият съм в слух.

– Съществува модулатор, кодиращо електронно устройство на глобалната позиционираща система. С него разполагат само военните, за да попречат на врага да получи достъп до позициониращите сателити или да обърка комуникациите им.

– Точно така! Мисля, че Саддам Хюсеин се опита да използва такава нещо по време на иракската война. Доколкото си спомням, не проработиха.

– Не и срещу техническите средства, използвани от американските военновъздушни сили и флота, но може да объркат нашите уреди, така че да се преместим от позицията си. „Ейнджъл“ е хубав кораб, но е бил модерен по времето на Маргарет Тачър.

Идеята на Рурк имаше достойнства.

– Как изглежда кодиращото устройство?

– Вероятно малка черна кутия. Нещо, което може да се изхвърли през борда. Съмнявам се дали ще го намерим, дори ако саботьорът го е

задържал у себе си. Пък и има вероятност приемниците ни да са били объркани от някой на брега. Достатъчно близо сме.

Мърсър не беше мислил за това. Имаше ли кораб на известно разстояние от „Морски наблюдател“? Или някой на острова имаше предавател за активни смущения? В момента на Ла Палма се намираха единадесет хиляди работници и хиляда местни жители, които трябваше да бъдат евакуирани. Охраната не беше проверила нито един. Нямаше време.

Високият трети помощник-капитан погледна Мърсър в очите.

– Искам да знам защо. Защо ще го правят? Опитваме се да спасим света. Защо някой би искал да ни попречи? Какво ще спечели?

– Не става дума за печалба. – Мърсър остави чашата си до кафеварката и се обърна към вратата. – Мисля, че се прави с цел да се увеличат максимално загубите.

Той не бе забравил за Люк, брата на Тиса, който все още беше в неизвестност.

Мърсър излезе на палубата. Въздухът му се стори по-тежък отпреди и зареден със статично електричество. Покрай хребета Кумбре в далечината блесна мълния, предизвикана от изригването на пепел и газ в южната част на острова. Екипите в отсрещната страна на хребета пробиваха дупки в планината, опитвайки се да стабилизират склона. Инструментите бяха заземени, но беше само въпрос на време някой от работниците да бъде ударен от гръм.

Изригването на вулкана приближаваше и Мърсър се замисли дали да не ги евакуира. Допълнителните подпорни тръби, които поставяха, не си заслужаваха риска, ако един или повече хора загинеха. От самото начало Мърсър знаеше, че планът има малки шансове за успех, и възлагаше най-големите си надежди на ядрената експлозия.

Но ако всяка тръба задържи един тон скали да се срути в океана? А всеки тон означаваше спасяването на едно семейство, останало на Бахамските острови или в низините на Белгия?

По време на многобройните си обиколки Мърсър бе разговарял с мнозина работници и знаеше, че те вероятно няма да се подчинят на заповедта му за евакуация. Беше убеден, че неколцина от по-непреклонните дори ще продължат да пробиват дупки, докато Кумбре Виеха се разцепи и се свлече в морето.

Той се обърна с гръб към светкавиците и погледна на изток. До зазоряване оставаха няколко часа, но блясъкът на изригващия вулкан Тенегуя озаряваше небето в оранжево и проблясващо червено. Светлините танцуваха с безумната ярост на артилерийска канонада и мълниите

засилваха илюзията.

В Арлингтън беше десет часът събота вечерта. Хари сигурно се бе прегърбил на обичайното си високо столче в „При Дребосъка“, а Пол седеше в тесния си кабинет и записваше залозите за другия ден. Дуби Лапойнт стоеше зад бара, праметнал чиста кърпа на рамото си. Мърсър отчаяно искаше да бъде част от нормалната обстановка там, а не на Ла Палма да взема решения, които ще се отразят на живота на милиони хора.

Той извади мобилния телефон от джоба си и започна да набира номера на бара в Арлингтън, но установи, че няма сигнал. Предположи, че това се дължи на мълниите, и се обърна да огледа острова.

Небето беше забулено. Изригването на пепел вече бе достигнало височина километър и половина. Неочаквано звукова вълна разтърси „Петромакс Ейнджъл“ и събори Мърсър на палубата.

Сан Хуан изригваше.

Осветен отдолу от огненото си сърце, върхът експлодира към небето. Кипящият, издигащ се на талози стълб от пепел и камъни се разпръсна, докато се извисяваше, и пурпурен гъбовиден облак раздра мрака.

Корабът се намираше на километър и половина от брега, а вулканът беше осемнадесет километра по-навътре в сушата, но въпреки това ударната вълна блъсна „Ейнджъл“ със силата на ураган. Мърсър се вкопчи в перилата. Силният вятър го брулеше ожесточено. Трябваше да намери укритие. След няколко минути на палубата щеше да завали дъжд от пепел и парчета пемза, но искаше да изчака, докато вълната премине.

Безкрайният тътен на изригването беше оглушителен. Звукът отекна в главата му и разтърси тялото му. Когато грохотът най-после заглъхна, Мърсър беше вцепенен. Пръстите му се бяха изкривили от вкопчването металния парапет.

Той се изправи и се олюля. Първата му мисъл беше за екипите, които укрепваха планината. В ниската страна на Сан Хуан имаше най-малко пет камиона с компресори. В радиус от пет километра от вулкана се намираха петдесет души, дори повече, като се добавеха шофьорите на цистерните и работниците от другите смени, които рядко се отдалечаваха от машините.

Вратата на надстройката се отвори и лампите отвътре осветиха Спирит Уилямс. Тениската ѝ беше завързана толкова нагоре, че се виждаше долната част на гърдите ѝ – два тежки полумесеца от бяла кожа. Бикините ѝ представляваха малък триъгълник от коприна. Мърсър мина

покрай нея, без да я погледне.

– Какво стана? – извика тя и хукна след него.

– Проклетият вулкан изригна.

От каютите започнаха да изскачат членове на екипажа и учени.

Мърсър се заизкачва към мостика. Третият помощник-капитан Рурк стоеше пред стъклото и наблюдаваше с бинокъл.

– Иди при предавателя, Шеймъс. Трябва да разберем какво става. – Мърсър отново опита да се обади по мобилния си телефон, но нямаше сигнал.

– Малката ти приятелка твърдеше, че разполагаме с още две седмици – обвинително каза Спирит.

– Намери Джим – заповяда Мърсър. – И съпруга си. Трябва да избързаме с гмуркането.

– Доктор Мърсър, свързах се с някого на брега. – Рурк му подаде слушалката на радиотелефона.

– Аз съм Филип Мърсър. С кого говоря и къде се намирате?

– Бил Фарли, докторе. Аз съм заместник-отговорникът на сондажните екипи. Намирам се на около дванайсет километра южно от вулкана.

– Какво е положението?

– Хаос. Нямам представа какво става. Близо до върха имаше три екипа и други два по-надолу. Не съм ги чувал и съдейки по онова, което виждам, мисля, че не са живи.

Новината не беше неочаквана, но въпреки това Мърсър изтръпна.

– А разломът? Приплъзна ли се?

– Ако беше така, нямаше да съм тук. В момента стоя на скалната плоча.

– Бил, искам да се свържеш с колкото е възможно повече от хората си. Всички да се евакуират. Не знам защо Сан Хуан изригна по-рано, но всички трябва да се махнат от острова който както може. – Мобилният телефон на Мърсър започна да вибрира. Атмосферните смущения сигурно бяха утихнали и сигналът стигаше до него от кулите на острова. – Дръж отворена линията. – Той върна радиотелефона на Рурк и отвори малкия си „Нокиа“. – Мърсър.

– Айра е. Какво става, по дяволите? Току-що ми се обадиха от Института по геология и топография. Регистрирали са силно вулканично изригване на Ла Палма.

– Сан Хуан изригна. Разговарях с един човек на мястото. Разломът не се е приплъзнал, затова може би имаме време.

– Няма значение. Президентът ще издаде заповед за евакуация веднага щом чуе за случилото се.

Мърсър беше принуден да се съгласи.

– На негово място и аз бих постъпил по същия начин. Как беше възможно Тиса да се обърка толкова много?

Въпросът се бе потулил в подсъзнанието му и сега излезе на преден план в мислите му. Тя бе предсказала труса на Санторин с точност до минутата. Как може сега да сбърка с цели три седмици?

– Къде е бойната глава? – попита Мърсър.

– Все още в лабораториите „Ливърмор“.

– За колко време можеш да отидеш дотам?

– Четири часа.

Дори „SR – 71 Блекбърд“ не можеше да прелети толкова бързо хилядите мили от Калифорния до Испания. Мърсър предположи, че светът за пръв път ще научи за „SR – 1 Рейт“, секретния свръхзвуков разузнавателен самолет, погрешно наричан „Аврора“.

– Донеси ми бомбата, Айра. Все още има шанс.

– Мърсър, ако планината се взриви, няма да има значение, че сте в друга част на острова. Вълната ще ви помете. Трябва да се махнете оттам.

– Казах на всички други да напуснат Ла Палма, но ние ще останем. Трябва да се опитам да поставя ядрената бомба.

– Ако грешиш, това означава смъртна присъда за екипа с теб.

– Не е необходимо да ми казваш очевидното. – Мърсър положи усилия да се успокои. Раздразнителността нямаше да помогне. – Айра, можеш ли да измолиш дванадесет часа от президента? И двамата знаем, че ако заповедта за евакуация бъде издадена, хиляди хора ще загинат в паниката.

– И милиони ще бъдат спасени, ако островът се срути? Няма начин той да рискува.

– Ами ако това не е максимумът на изригването? Ако все още имаме време? Тиса не е грешила досега. Мисля, че и сега не греши.

– Тогава кажи ми защо вулканът изригва в момента?

– Не знам – призна Мърсър. – Трябва да говоря с нея.

– А ако и Тиса не може да го обясни? Съжалявам. Президентът няма да има избор и довечера ще разпореди евакуация. И мисля, че ще го подкрепя.

– Добре. Направи каквото трябва, само ми докарай бомбата.

– Виж, това мога да ти обещаая.

– Ще поддържаме връзка. – Мърсър прибра телефона в джоба си.

Джим и Тиса стояха в дъното на мостика. На лицето на Тиса беше изписано терзание, докато гледаше как извисяващият се облак от пепел се разстила над тъмния остров.

– Това не е изригването от предсказанието, а само прелюдия.

– Вярвам ти. – Мърсър докосна рамото ѝ. – За съжаление никой друг не ти вярва.

– Ще се опитат да евакуират Източното крайбрежие? – попита Маккензи.

– Президентът вероятно ще направи изявление довечера.

– Какво ще правим?

– Ще довършим започнатото. – В тона на Мърсър не се долови колебание. – Бомбата ще бъде тук след четири часа. Трябва да извадим робота от вулканичния отвор, за да я поставим веднага щом пристигне. За няколко часа ще взривим планината и ще стабилизираме хребета. Къде са Чарли и Скот?

– Видях Скот да се отправя към контейнера с контролния център – каза Тиса. – Не съм виждала Чарли.

В същия миг Спирит нахлу на мостика. Беше изпаднала в истерия, ридаше и едва си поемаше въздух. Не беше облякла нищо, за да покрие почти голото си тяло.

– Чарли е ранен. От главата му тече кръв и не иска да се събуди.

Парчетата на ребуса се подредиха.

– Джим, иди в контейнера с контролния център и се пригответи за гмуркане – заповяда Мърсър. – Тиса, върви с него. – Той се обърна към Шеймъс Рурк. – Има ли огнестрелни оръжия на кораба?

– Оръжия? Защо? – И после на Рурк му хрумна същата мисъл. Саботьорът! – Не. Ще събера екипажа и ще претърсим кораба.

– Добре. Затворете в каюткомпанията всички от екипа на „Морски наблюдател“, с изключение на Маккензи и Скот Глас.

– Какви ги вършиш? – възрази Джим. – Чарли е бил нападнат.

– Какво? – едновременно извикаха Спирит и Маккензи.

– Сигналът за включване на турбините, когато бяхме на „Морски наблюдател“, засечката в системата за глобално позициониране вчера, заради която кабелът на робота се скъса, и сега Чарли, най-добрият ни водолаз, е ранен. Всичко това не е случайно. Някой от вашата група саботира работата ни.

– Може да е... – Гласът на Джим постепенно заглъхна. Той направи връзката и стигна до същия извод. – По дяволите!

– Тиса ме предупреди, че Ордена има хиляди членове и милиони симпатизанти. Нямахме как да разберем дали вече са внедрили агент сред нас.

– Оставих го сам – изплака Спирит, без да се опитва да избърше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. – Може да се върнат и отново да го нападнат.

– Ела. – Мърсър я задърпа след себе си, изскочи от мостика и извика през рамо на Маккензи. – Пригответи двата водолазни костюма „Тритон“. Може би Чарли вече се чувства добре.

Те побягнаха надолу към втората палуба. Мърсър отвори вратата на каютата на Чарли. Младият водолаз лежеше на пода до леглото. Беше с джинси и обувки, но без риза. До горната част на тялото му имаше локва кръв. Русите му коси бяха сплътсени на главата и загорялото от слънцето му лице беше мъртвешки бледо.

Спирит нямаше сили да влезе в каютата. Стоеше на прага и бе захапала юмурука си, за да не извика. Тялото ѝ трепереше. Мърсър коленичи до Чарли и провери пулса. Имаше, но беше слаб. Той опипа главата му и пръстите му потънаха в лепкава вдлъбнатина над слепоочието.

– Жив е, но раната е сериозна. – Мърсър прегледа очите му. Едната зеница беше разширена, а другата се беше смалила до черна точка. – Черепът му е разбит. Трябва ни лекар. – На кораба имаше двадесет доктори, но нито един по медицина. – Не искам да го мествя, но трябва да го завием. Помогни ми.

Мърсър и Спирит взеха одеялата от леглото и завиха Чарли. Мърсър засили отоплението и намери още завивки в шкафа.

В каютата влезе вторият инженер на кораба. Носеше медицинско куфарче от твърда пластмаса.

– Какво се е случило?

– Някой го е ударил по главата – отвърна Мърсър и коленичи до инженера, който прегледа Чарли.

– Добре че сте го завили – със силен шотландски акцент каза инженерът. – Изпаднал е в шок. Дръж това. – Той даде на Мърсър пликче с кръвна плазма и заби игла в мускулестата ръка на водолаза. – Загубата на кръв е опасна, колкото и травмата в главата.

– Лекар ли си? – попита Спирит, окуражена от решителните му действия.

– Не. Учих и за санитар в Кралската флота. – Той използва ножици и бръснарско ножче, за да махне космите около раната на Чарли, сетне почисти кръвта с физиологичен разтвор. – Добре, да видим сега. Раната

е дълбока и костта е счупена, но тази част на черепа е доста жилава, затова не е опасно. – Инженерът извади с пинцета няколко парченца от костта и погледна Мърсър, а после Спирит, като едва тогава забеляза, че тя е полугола. Спирит бързо се уви в една от кадифените ризи на съпруга си. – Ще му превържа главата и после ще трябва да чакаме да видим какво ще стане. Млад е и изглежда як като бик, затова мисля, че ще се оправи. Ще има ужасно главоболие, като дойде в съзнание, и няколко дни ще се чувства изтощен. Наглеждайте го. Ще дойда да го видя пак след един-два часа. Спирит прегърна инженера.

– Благодаря.

– Ще помоля някой от екипажа да застане на пост пред вратата, ако нямаш нищо против – каза Мърсър, след като инженерът излезе.

– Не е ли късно? Главата му вече е разбита.

– Съжалявам. Не мислех, че нещата ще отидат толкова далеч.

– Не си мислил, че нещата ще отидат толкова далеч? – изкрещя тя.

– Това стана още когато някой се опита го убие на „Морски наблюдател“. И какво щеше да се случи, ако Чарли беше в гърлото на вулкана, когато корабът се отклони от курса си? Ти наистина си адски самонадеяно копеле, да знаеш. Не ти пука за никого и за нищо, стига да получиш славата. – Спирит се разрида. – Махай се.

Мърсър излезе от каютата. Знаеше, че не става дума за слава. Може би Тиса бе преценила неправилно Спирит Уилямс.

На палубата бушуваше вихрушка от пепел. Макар че всички светлини бяха запалени, на кораба цареше сумрак. Някой изобретателен помощник-капитан бе заповядал да измият с маркучи горните части и палубата и пепелта се беше превърнала в кал, която се стичаше отвсякъде. Започна да вали киселинен дъжд от сярата, изригваща от вулкана. Капките пареха кожата на Мърсър.

Той намери Джим Маккензи, Скот Глас и Тиса в контролния център.

– Как е Чарли?

– Някой го е ударил по главата – отвърна Мърсър и избърса мръсотията от лицето си с хавлията, която Тиса му даде. – Има сътресение, но един от инженерите на кораба е бил санитар и мисли, че ще се оправи.

– А гмуркането? – попита Скот Глас. Той беше по-млад от Чарли, смугъл с козя брадичка и обръсната глава. Енергичността и загрижеността му се харесаха на Мърсър. – Един човек не може сам да тегли кабела.

– Някой от хората на „Петромакс“ има ли опит с костюма?

– Не. Вероятно само лощманът на подводницата им, но той е висок едва метър петдесет и пет и водолазният костюм ще му бъде голям.

– „Петромакс“ работят предимно с леководолази в Северно море – добави Джим.

– Можем ли да ги използваме?

– Ще минат няколко дни само докато подготвим батискафа и го заредим с кислород. – Маккензи поклати глава. – „Консей“ заседна на повече от сто и петдесет метра дълбочина в гърлото на вулкана, а ние трябва да отидем още по-навътре, за да поставим бомбата. Това може да стане само с „Тритон“.

– Не знам дали Чарли го хвалеше – намеси се Скот, – но каза, че Мърсър се е представил много добре, когато сте се гмуркали преди няколко седмици. Ако искаш да рискуваш, ще се спуснем заедно. Ти ще ми помагаш.

Мърсър се колебаеше.

– Гмуркахме се само два пъти. Бил съм в скафандъра около три часа. И това беше в открито море. Не. А ти, Джим?

– По ирония на съдбата никога не съм се гмуркал. – Над водата отново отекна взрив. – Нямаме време да търсим друг. Трябва да го направим с едно гмуркане веднага щом бомбата пристигне.

Мърсър знаеше, че задачата е твърде важна, за да рискува и да разчита на недостатъчните си умения. Допуснеше ли грешка, щеше да провали всичко. Не трябваше да го прави, но имаха ли друг избор? Той погледна Тиса. Тя разбра, че се разкъсва от колебание, и едва забележимо кимна – не защото беше съгласна, а от съчувствие.

Скот щеше да бъде водач, а Мърсър щеше да помага, ако Глас се нуждае от нещо. Трябваше само да плува след него и да не му пречи. Можеше да се справи с това. Ами ако объркаше нещо? Не можеше да си позволи дори да помисли за това. Скот се нуждаеше от човек, който да му помага да дърпа кабела във вулканичния отвор и нямаше друг, нито време да търсят някого.

– Добре. Ще се спуснем веднага щом докарат бомбата. Скот разполага с четири часа да ме научи на всичко, което Чарли пропусна да ми обясни. – Мърсър се усмихна накриво на Глас. – Надявам се, че знаеш какво правиш, по дяволите!

– И аз щях да ти кажа същото.

Преди да тръгнат към водолазните костюми, Джим убеди Мърсър, че се нуждае поне от един техник, който да наблюдава гмуркането, и предложи човек.

– Но само той – съгласи се Мърсър. Идеята обаче не му хареса. – Не искам да освобождавате другите от каюткомпанията, докато не ги проверите.

Мърсър искаше да разбере какво е положението с бомбата и опита да се свърже с Айра по мобилния си телефон, но отново нямаше сигнал. Успя обаче да се обади по радиопредавателя на Бил Фарли, отговорника в източната страна на вулканичния хребет.

Заповедта за евакуация беше издадена, но никой не напусна поста си. Всъщност Фарли съобщи, че от първата и втората смяна пристигат стотици работници, изгарящи от нетърпение да започнат мащабна атака, за да предотвратят свличането на Кумбре Виеха. Мъжете щели да напуснат опасната зона и да тръгнат към северната част на острова едва когато бомбата бъде поставена и часовникът отмерва секундите до взривяването ѝ.

Мърсър изпита гордост.

Ходенето от контролния център, който се намирал в средата на палубата на „Петромакс Ейнджъл“, до контейнера с водолазните костюми „Тритон“ на кърмата беше като разходка по наскоро прекопана нива по време на циклон. Вятърът и дъждът блъскаха кораба и екипажът не можеше да се справи с мочурливата кал, която на места беше до колене. Пластове пепел и горещи парчета пемза покриваха морето.

Яркожълтите „Тритон“ бяха в металните си клетки и бяха откренати и готови за водолазите. Приличаха на изоставена черупка на насекоми от научнофантастичен филм. Техникът, който Джим бе препоръчал, инсталираше допълнителни прожектори на костюмите и помощни акумулаторни батерии.

– Ще дърпаме кабел, за да извадим робота от тунела, затова не можем да бъдем завързани един за друг – обясни Скот. – Рискът да заплетем всичко е твърде голям. Двамата с теб ще можем да разговаряме, но щом влезем в тунела, може да изгубим връзка с акустичния телефон на кораба.

– Как ще разберат кога да издърпат „Консей“? Скот потупа стоманените шипци на скафандъра си.

– След като прикрепим кабела, ще го хванем с това. Едно почукване – да дърпат, две – да спрат.

– Толкова ли е лесно?

– Абсолютно. А сега ми разкажи какво правихте с Чарли, когато бяхте заедно, и аз ще продължа оттам.

През следващите три часа Глас разясни устройството и функциите

на водолазните костюми. Мърсър се стараше да запомни колкото е възможно повече от обясненията. Те работиха един час в костюмите, като изключиха захранването, за да не изтощят акумулаторите. Макар че тренировката беше на сухо и драстично щеше да се различава от подводната действителност, Мърсър беше благодарен за инструкциите и показването.

Единствената промяна в първоначалния план беше Глас да използва скафандъра на Чарли, а Мърсър да се гмурне с резервния, който бе изпробвал на „Морски наблюдател“. Скот реши, че ще може по-добре да се справи с особеностите на костюма на Чарли.

Двамата си починаха, когато обещаният от Айра час наближи. Мърсър опита да се обади на адмирала по мобилния си телефон, но отново нямаше сигнал. Джим се бе свързал по радиотелефона с представител на властите в Тенерифе, от когото разбра, че бомбата е стигнала до Лисабон, Португалия, и пътува за Ла Палма. Човекът не знаеше с какъв транспорт.

– Няма начин да я докарат с хеликоптер в тази мъгла – каза Скот, докато се взираха в бурята.

Зората беше мрачна. Вулканът Сан Хуан беше престанал да бълва пепел, но небето беше забулено от сажди и щеше да остане оловносиво дори когато дъждовните облаци преминаха. Нямаше достатъчно светлина, за да се видят очертанията на острова, който се намиреше на километър и половина от тях.

– Хей, Мърсър! – извика Джим от контролния център. – Мисля, че някой те търси.

Мърсър хукна в мръсния дъжд.

– Какво става?

Маккензи му даде слушалките.

– Ало? – каза Мърсър.

– Ти ли си, Снежанке?

По линията имаше твърде много смущения и отначало Мърсър не можа да познае гласа, нито да си припомни пряхк.

– Сайкс?

– Прието. – Командосите от Делта Форс не бяха останали в Ла Палма дори час, когато пристигнаха заедно с Мърсър.

Ласко и другите във Вашингтон искаха доклад за мисията и Мърсър не можа да отдели време да им разкаже какво се бе случило. Те отлетяха направо за Вашингтон със същия „Ситейшън“, с който пътуваха от Катманду за Ла Палма. – Маймунските бомби станаха ядрени.

– Какви ги говориш?

– Намирам се на петнайсетина километра от теб. Бойната глава беше заредена в един УМБ в Португалия и след малко ще го пуснем.

– Не ми казвай, че и ти ще дойдеш.

– Съжалявам, този път няма да мога. В момента седя зад двамата пилоти на стелта, който ни пусна в Тибет. Най-малкото, което можах да направят за мен, беше да ми дадат място на втория ред.

Мърсър прозря логиката в спускането на бомбата в един от управляемите многоцелеви боеприпаси. Капсулите бяха направени така, че да транспортират прецизно и внимателно войниците на бойното поле. Не можах да рискуват да изпратят хеликоптер на острова, докато от вулкана изригваше пепел и пемза. Ако я спуснеха с обикновен парашут, бомбата нямаше да се приземи точно върху палубата на кораб в морето, за това УМБ беше логичният избор.

– Обаждам се да потвърдя координатите ти по GPS – продължи Сайкс. – И да ти кажа, че часовниковият механизъм е настроен на закъснение три часа. Щом се активира, няма връщане назад.

– Добре, Букър. Давам ти да говориш с Джим Маккензи. Той е церемониалмайсторът на арената в нашия цирк. Радвам се, че чух гласа ти.

– И аз. Желая ти късмет. Струва ми се, че ще се нуждаеш от него.

– И още как! – Мърсър върна слушалките на Джим, отиде на палубата и извика моряка, който се опитваше да измие калта.

На „Петромакс Ейнджъл“ имаше дванадесет метра открито пространство от контейнера с контролния център до ниската надстройка – достатъчно място за приземяването на УМБ. Той зачака под крилото на мостика и засенчи с ръка очите си, за да се предпази от киселинния дъжд и вихрушката от пепел и да види как черната капсула пада от мрачното небе. Мърсър по грешка погледна право нагоре, без да съзнава, че компютрите на борда на маймунската бомба постоянно коригират курса ѝ заради силните ветрове.

Капсулата се появи над левия борд само на метър и нещо над перилата и леко тупна на палубата. Найлоновият парашут беше срянан и мигновено отлетя над десния борд, носейки се като призрак.

Пломбите около капака започнаха да съскат и вратата се откряна. Мърсър не можа да преодолее страха си, докато се приближаваше до УМБ. Не изпитваше желание да го докосва. Вдигна капака и изумено се вторачи в онова, което лежеше в предпазния дунапен.

Бомбата беше бяла и без никакви отличителни особености правоъгълна кутия колкото голям куфар „Самсонайт“. Мърсър я докосна. Беше

студена.

Той потрепери. Под защитната обвивка от стомана и олово имаше топка от експлозиви, която щеше да взриви по-малка сфера от плутоний. Мощността ѝ можеше да изравни със земята цял град.

Мърсър се замоли силата ѝ да спаси планетата.

НА БОРДА НА „ПЕТРОМАКС ЕЙНДЖЪЛ“ ПО КРАЙБРЕЖИЕТО НА ЛА ПАЛМА

До Мърсър се приближи матрос, който теглеше малка лебедка на колела. Двамата извадиха ядрената бомба от боеприпаса. Оръжието се залюля и увисна като гирлянд в края на кабела. Абсурдността на тази мисъл накара Мърсър да се усмихне.

– Какво толкова смешно има, докторе? – попита морякът.

– Фойерверки за Коледа, а?

Те закараха бомбата до контейнер на кърмата. Пепелта бе натежала върху вълните и корабът стоеше неподвижно. Пожарните маркучи бяха насочени към задната част, за да отворят място в калта, така че да се улесни спускането на водолазите в морето. От сигналните светлини се виждаше, че валежът от пепел и дъждът намалява. Небето се бе прояснило и имаше цвета на тъмно олово.

Мърсър предаде количката на друг моряк и отвори вибриращия си мобилен телефон. Сигналът беше силен и ясен.

– Имаш сериозно влияние над президента – без предисловие каза Айра.

– Какво стана?

– Опитвам се да се свържа, за да ти кажа, че той реши да изчака до утре, за да направи изявлението.

– Съмнявам се, че това се дължи на моето влияние – отвърна Мърсър, зарадван от новината. – Да се изчака дневната светлина, за да се започне евакуацията, е по-логично, отколкото да й даде начало в единадесет през нощта.

– Разполагаш с пет часа. Ако успееш да взривиш бомбата и да предотвратиш свличането, президентът няма да обяви евакуация. Пристигна ли?

– Преди две минути. Използването на УМБ беше добра идея.

– Помислих, че това ще ти хареса. Ще се погрижим хората на западната страна на другите острови да не бъдат засегнати от вълните след взривяването на бомбата. Флотата измества блокадата. Един кораб ще остане в кордона, в случай че ти потърба.

– А крайбрежието на Северна Африка? – попита Мърсър, изумен от нивото на координация, макар че беше в центъра на събитията.

– По-безлюдно е от обикновено. Обединените нации са свършили

добра работа там. Готови ли са водолазите?

Мърсър не желаше да знае подробности за реакцията на света към кризата, нито да отегчава Айра с нападението срещу Чарли Уилямс или че самият той ще се гмурне, за да постави бомбата.

– Да. – Мърсър не знаеше как да зададе следващия въпрос. Не му беше присъщо да поставя под съмнение успеха, но трябваше да се застрахова. – Виж какво, Айра, искам да ми направиш една услуга.

– Кажи.

– Ако не успеем и обявят евакуация, искам да се погрижиш за Хари.

– Вече го направих. Той и Дребосъка са напълнили с бензин колата ти и имат резервация в хотел до Линчбърг, Тенеси.

Изборът им не изненада Мърсър. В Линчбърг се намираше фабриката за производство на „Джак Даниълс“.

– Увери се, че ще заминат.

– Не се тревожи. Мисля, че ще отидат независимо дали президентът ще направи изявлението или не. Мърсър се усмихна.

– Тогава ми кажи, че ако кучето му издраска кожените ми седалки, ще ги претапицирам с набръчканата му кожа.

– Добре. Трябва да затварям, Мърсър. Дръж ме в течение.

– Аз може да нямам връзка, но ще се погрижа Джим Маккензи или Тиса да са на разположение.

– Хубаво. Успех!

Мърсър прибра телефона в джоба на работния комбинезон, който Глас му беше дал. Скот стоеше до своя АВК и разговаряше със Спирит.

– Как е Чарли? – попита Мърсър. Тя го погледна гневно и не отговори.

– Все още е в безсъзнание – отвърна Скот, без да разбира враждебността ѝ. – Инженерът му е прелял трето пликче кръвна плазма. Спирит казва, че цветът на лицето му е по-добър и кръвенето е спряло.

– Хубаво.

Тиса излезе от контролния център. Спирит я погледна гневно и се обърна към Мърсър.

– Виждам, че не си чак такъв мъж, та да използваш водолазния костюм на Чарли – язвително подхвърли тя и се отдалечи.

– Казах ти – отбеляза Тиса.

– Опасявам се, че дълбоко грешиш за нея. Тя ме мрази в червата.

Тиса погали ръката му.

– Не знаеш много за жените. Това е лошо за теб. И добре за мен.

– Защо да е лошо за мен?

– Защото няма да разбереш женските ми номера.

Тиса и обещанието за връзка между тях го крепяха и му даваха сили въпреки сериозното положение и бремето, което тегнеше на плещите му. Закачливите ѝ забележки го караха да забравя всичко друго. Той хвана ръката ѝ и се обърна към Скот.

– Разполагаме с пет часа преди президентът да издаде заповед за евакуацията на Източното крайбрежие и да предизвика паника, която може да отнеме живота на хиляди хора. Бомбата ще се взриви три часа след като часовникът бъде активиран, а на мен ми трябва поне един час след експлозията, за да видя какви са резултатите.

– В такъв случай ни остава един час да извадим „Консей“ и да поставим бомбата – недоволно измърмори Скот. – Времето не е много.

– Още една причина да тръгваме веднага. Как ще носим бомбата?

– Моят водолазен костюм ще поеме тежестта на кабела. Ще закачим бомбата на твоя колан. Жироскопите в скафандъра ще компенсират за добавената тежест и ще го урівновесят.

– Добре. – Мърсър стисна ръката му.

Двама работници на „Петромакс“ им помогнаха да влязат във водолазните костюми. Преди да затворят задната част, Мърсър направи знак на Тиса да се приближи до него.

– Ще се видим скоро.

– Колко е часът?

– Осем и тридесет. Господи! Да не би оракулът да е предсказал нещо друго за днес?

– Не. Просто исках да знам. – Тя се усмихна и го целуна. – Ако не бях загубила на ферибота часовника, който ми подари, мисля, че щях да започна да го нося.

– Ще ти купя друг – обеща той.

Тиса отстъпи назад. Скафандърът на Мърсър беше затворен и херметизиран. Вентилационната система вече работеше, но му беше необходимо няколко пъти дълбоко да поеме въздух, за да напълни белите си дробове.

– Чуваш ли ме, Мърсър? – обади се Скот от своя „Тритон“.

– Силно и ясно. Джим, във връзка ли сме с контролния център?

– Чувам и двама ви. Всичко изглежда наред. Само кажете и ще ви пренесат до кърмата и ще ви спуснат.

– Дайте ни една минута – помоли Скот. – Мърсър, провери още веднъж моторите. Увери се, че всичко е в изправност.

Мърсър натисна с краката си големите педали в основата на скафандъра и беше възнагаден с бръмченето на съответния мотор. Тиса вдигна палец с пожелание за успех. И после се престори, че е смаяна от размера на бицепсите му, като стисна бронираната повърхност на водолазния костюм. Скафандърът беше твърде тежък, за да се движи във въздуха, затова Мърсър можеше само да ѝ се усмихне, но тя не виждаше лицето му.

– Готови сме, Джим.

Един от техниците направи знак на Тиса да се отдалечи от тежката стоманена клетка, която щеше да спусне водолазите до входа на тунела. Преди да отстъпи назад, тя се наведе над завързаната за костюма бомба и остави отпечатък от червилото на устните си върху шлема на Мърсър. Лицето ѝ беше на няколко сантиметра от неговото и той непогрешимо разбра думите, които Тиса произнесе.

– Обичам те.

В сърцето му нахлу адреналин. Но преди да успее да отвърне, крапът повдигна клетката и тя тръгна по релсите на палубата. Дъждът не можа да заличи отпечатъка от устните на Тиса върху пластмасата.

Мърсър прогони от съзнанието си мислите за нея и думите ѝ, съредоточи се върху предстоящата задача и провери мониторите на електронните уреди в долната част на шлема си. Нивата на хранването с кислород и охладителна течност бяха на зелено. На лицевата част се образуваха капки кондензация. Той настрои вентилационната система и се опита да диша по-бавно. Имаше предостатъчно кислород за гмуркането, но Скот и инструкторът му отпреди няколко месеца го бяха предупредили за по-сигурно да не вярва на показанията на уредите.

Двата костюма стигнаха до края на релсите и крапът повдигна във въздуха голямата клетка. Мърсър и Скот стояха неподвижно като статуи, докато мощната хидравлика ги издигна нагоре, пренесе ги над крана и ги задържа над разпенената вода. Мърсър видя океана под краката си.

– Джим, на позиция сме – съобщи по предавателя Скот. – Готови сме за потапяне.

Макарата с дебелия кабел беше занитена в основата на крана.

– Спускаме ви.

Крапът размота кабела и клетката се спусна под височината на палубата. След миг Мърсър видя името на кораба на кърмата. Във водолазните костюми не се усети нищо, когато водата започна да изпълва клетката и да се издига около краката им. Мърсър наблюдаваше как се

покачва все по-високо. Лека вълна разплиска мръсна вода по шлема му и изми червилото на Тиса.

И после се потопиха. Водата беше тъмна и пълна с утайки. Прожекторите в горната част на клетката им осигуряваха шестдесет сантиметра видимост.

– Водата ще се избистри, когато се спуснем под пластове пепел – отбеляза Скот.

Клетката и кранът изпълняваха ролята на асансьор и спуснаха водолазите в бездната, без да използват акумулаторите си. Когато мисията приключеше, те отново щяха да се качат в нея, за да ги издигне на повърхността.

Потъването продължи десет минути, но тъй като не можеха да се ориентират, им се стори много по-дълго. Водата все още беше тъмна. Налагаше се да действат почти слепешком.

– Джим, стигнахме до мястото – докладва Скот, след като включи мощните халогенни прожектори на скафандъра си. – Виждам отвора на вулкана. Намира се точно пред нас. Единственият проблем е, че температурата на водата се повиши на тридесет и два градуса.

– Костюмите ще издържат – увери го Джим.

– Знам, но не искам да се сваря жив в това нещо.

– Ще те сервираме като омар с масло и зърна царевица. Дори ще сложим снимката ти на салфетките.

– Извратено копеле!

Маккензи знаеше как да се шегува, за да намали напрежението.

– Отпуснахме сто и шейсет метра кабел от макарата и достатъчно шамандури, за да имате неутрална плаваемост. Продължете, когато сте готови.

– Прието – отвърна Скот и се обърна към Мърсър. – При мен е краят на кабела. Хвани се на около три метра по-назад. Не забравяй, че лостчето на палеца ти позволява да затвориш щипците, затова не е необходимо да натискаш.

Сглобките на „Тритон“ бяха изумително подвижни под водата благодарение на течността, с която бяха изработени. Мърсър вдигна ръка и хвана дебелия два сантиметра и половина кабел там, където Скот бе поискал, и после щракна механичните щипци, за да не се изплъзне.

– Готово.

– Да тръгваме.

Двигателните системи на костюма на Глас се включиха и забръмчаха. Той се повдигна от металната клетка и изчезна в мрака.

Мърсър натисна педала с пръстите на десния си крак. „Тритон“ полека се измъкна от клетката и навлезе във владенията, за които беше предназначен, неподвластен на налягането върху дебелата му алуминиева обвивка.

Водата се завихряше от витлата на гърба на водолазния костюм на Скот. Мърсър го последва във вулканичния тунел. Мехурчетата бавно се издигаха в подобната на бульон вода.

– Вътре съм – съобщи Глас, когато мракът погълна блясъка на проекторите на скафандъра му.

Мърсър се движеше зад него, теглейки дългия кабел след себе си. Костюмът на Скот поемаше повечето напрежение от влаченето на кабела във водата.

– Температурата се повиши с пет градуса.

Мърсър не усещаше топлината. Скафандърът имаше вградена мрежа от тръби, по които циркулираше или студена, или топла вода в зависимост от условията. Чарли беше казал, че водолазът може да се чувства удобно в „Тритон“ при температури до сто градуса. Всъщност климатично контролираната система можеше да издържи и на повече, но пластмасовата лицева част на шлема щеше да се стопи при над деветдесет градуса.

– Как я караш, Мърсър?

– Няма проблем. – Жироскопите държаха „Тритон“ изправен, а Скот направляваше малкото им влакче, затова Мърсър трябваше само да поддържа равномерен натиск върху педалите на краката. Гмуркането беше много по-лесно от експедицията в наводнената мина МН – 2 с Буър Сайкс.

– Стигнахме до дълбочина шейсет метра.

Отговорът на Маккензи беше неразбираем.

– Повтори, Джим.

Шлемът на Мърсър се изпълни със статичен шум. Скот остана невъзмутим.

– Смушения от скалата. Имахме го предвид.

На стотина метра от отвора на вулканичното гърло температурата се повиши на петдесет и четири градуса и тунелът се стесни. Скот даде указания на Мърсър как да балансира скафандъра така, че „Тритон“ да се носи под ъгъл, за да намали височината си. Преди да извърши процедурата, Мърсър полетя към дъното и блъсна бойната глава в камъка.

– Яде пердаха, но продължи да тиктака – измърмори той.

– По-добре още да не тиктака.

Влизането им във вулкана беше забавено от тежестта и влаченето на кабела. Моторите на водолазния костюм на Скот прегряха, но вместо да ги чакат да се охладят, те размениха местата си. Мърсър пое водачеството и скафандърът му се натовари с по-големия дял от работата. Той не управляваше така умело, но успя да предпази „Тритон“ от повторно охлузване в стената на тунела.

Двамата минаха първия лек завой в иначе правия проход и видяха „Консей“. Обективите на камерите му бяха матови на потрепващата светлина на прожекторите и роботът изглеждаше мъртъв.

– Затова донесохме кабела. – Разстоянието между горната част на робота и тавана на пещерата беше един метър – недостатъчно, за да се промъкнат оттам с обемистите водолазни костюми. – Трябва да го измъкнем на по-широко място.

– Под водата сме вече двадесет минути – каза Мърсър. – Няма ли да стане по-бързо, ако отчупим горните подпори и махнем някои уреди, за да се промъкнем?

Скот не отговори.

– Скот, попитах няма ли да е... – Мърсър млъкна, когато чу, че Глас издаде някакъв задавен, клокочещ звук. – Скот? Скот?

Отне му минута, докато се завърти така, че да е с лице към партньора си. Прожекторите на водолазния костюм на Мърсър осветиха шлема на Скот, но лицето му не се виждаше. Скафандърът му беше пълен с гъст бял газ.

– Какво става, по дяволите?

Изведнъж Глас притисна лице до дебелия пластмаса. Очите му бяха замъглени от кървави сълзи, а езикът му се беше подул.

– Някъде стана късо съединение – с дрезгав глас каза той. – Усещам, че жиците горят.

Най-големите му страхове се сбъднаха. Скот Глас се сваряваше жив във водолазния си костюм. Кожата му се зачерви и се осея с мехури, докато огънят в краката му се разпалваше. Скафандърът му потрепваше конвулсивно от трескавите му опити да стъпче пламъците. Мърсър намали до минимум силата на звука на подводния си предавател, защото не можеше да слуша виковете на агония, макар че не се дръпна от Скот до последното му издихание.

Гневът му се засили, докато не виждаше почти нищо. Някой беше повредил водолазния костюм на Скот. Саботьорът отново бе нанесъл удар и този път Мърсър знаеше кой е.

„После ще си разчистя сметките!“ – помисли той гневно и се

отмести от безжизненото тяло на Скот.

„Консей“ беше съставен от външна рамка с подпори и основно тяло с камери, сензори и двигателни системи. Мърсър хвана единия край на подпората и я откъсна от робота, а после започна да дърпа и да блъска, като режеше жиците с щипците и използваше огромната тежест на скафандъра си, за да изтръгва частите.

Лудешките му усилия бяха мотивирани отчасти от омраза, но предимно от страх. Беше напълно възможно някой да е пипал и неговия „Тритон“. Но нямаше да се върне. Бомбата трябваше да бъде занесена сто метра по-навътре във вулкана, а може да срути задържащите водата дайки, които заплашваха да разцепят острова по средата. Като се имаше предвид мощността на ядреното устройство, стотина метра не бяха много, но експертите по експлозивите бяха непреклонни. Те се опитваха да взривят планината както се събаряше сграда и поставянето на заряда на точното място беше от изключително важно значение.

Мърсър изтръгна горната част на „Консей“, хвърли зад себе си плетеницата от метал и жици и се покатери върху робота. Гърбът на скафандъра му се заклеши в тавана на тунела и го принуди рязко да се извърти. Краката му танцуваха по педалите, за да извлече и последната частица енергия. Мърсър успя да се освободи и се понесе към дъното. Движенията му бяха предизвикали буря от утайка и лицевата част на шлема му се замъгли от учестеното му дишане. Той увеличи тягата на моторите и започна да се придвижва навътре в гърлото на вулкана.

В шлема му прозвуча аларма и Мърсър огледа екраните на измервателните уреди. Температурата на водата се бе повишила на осемдесет и два градуса.

– Господи, не сега! – Той изключи пронизителната сирена и продължи напред, без да иска да признае, че започва да усеща проникващата във водолазния костюм топлина въпреки охлаждащата система.

Нямаше представа какво са направили със скафандъра на Скот, за да предизвикат пожара. Вероятно не беше свързано с таймер, защото и в двата „Тритон“ щеше да стане късо съединение едновременно. Предизвикало го беше нещо друго. Мърсър си спомни, че моторите на Скот бяха прегрели. Това ли беше причината? Или опъването на кабела бе действало някакво устройство, което бе предизвикало пожара? Той погледна показанията за шестте мотора на водолазния си костюм. Всичките бяха на зелено.

– Не, по дяволите, не е това!

По време на тренировките Мърсър и Скот бяха разменили

скафандрите си. Саботьорът знаеше, че Мърсър ще носи бомбата, но не и че ще използва водолазния костюм на Скот, а не другия, останал свободен след нападението срещу Чарли Уилямс. Повреждайки „Тритон“ на Чарли, саботьорът бе възнамерявал да убие Мърсър и да не му позволи да постави бомбата. Не беше необходимо да пипа и костюма, с който трябваше да се гмурне Скот Глас.

Времето го притискаше. Мърсър реши, че не трябва да се страхува от саботажа, и продължи да се придвижва в тунела. Сърцето му забави ритъма си и тялото му престана да се поти толкова обилно.

Стигна до дълбочина двеста и четиридесет метра, изключи моторите и си позволи да се отпусне на дъното. Температурата на водата беше деветдесет и три градуса. Във водолазния костюм все още беше поносимо, но той усещаше горещината. Освен това забеляза, че пластмасовата лицева част на шлема се замъглява.

Беше трудно да откопчае бомбата от колана си и когато най-после ги отвори, оръжието тупна на дъното.

Мърсър уви металните шипци около болта на капака и го развинти. Часовникът обаче остана запечатан. Изсочил бе само болтът. Мърсър изруга и се опита да хване все още прикрепения към бомбата капак, но шипците не можах да се вкопчат здраво. Той отново изруга.

Нямаше инструменти.

– Мисли, по дяволите, мисли!

Трябваше му нещо по-твърдо и плоско, което да вклини в пломбата, и да отвори капака. Сгъваемото му джобно ножче би било идеално за целта. Острието му беше с точния размер.

„Острие – помисли Мърсър. – Някоя от перките на витлото на костюма.“

Той протегна ръка към едно от витлата на рамото си, но не можа да го достигне. Костюмът не беше чак толкова гъвкав. Нямаше време да се върне и да отчупи перка от скафандъра на Скот.

Мърсър легна напреки на тесния тунел, подпря краката си на стената и блъсна с гръб колкото можа по-силно. Ударът разтърси водолазния костюм и захранването прекъсна за миг, когато една от жиците са скъса. В краткотрайния мрак той видя слаба светлина, излъчваща се от недрата на вулкана. Лавата вече навлизаше в гърлото. Количеството очевидно не беше голямо, защото водата би закипяла, но беше достъпно. Мърсър продължи да блъска гърба на скафандъра си в скалата. Главата му се удари в остър ръб в шлема и от раната потече кръв.

На седмия път успя и усети, че един от предпазните кожуси на

главния мотор изхвърча от костюма, понесе се по бавното течение и се спря в купчината от жици. Мърсър бръкна в защитната обвивка и изтъргна витлото.

Трите перки бяха дълги пет сантиметра и направени от волфрамова стомана. Изящната им обвивка беше предназначена за максимално изтласкване напред с минимална съпротива. Без да се колебае, той пхна острието в дебелия капак и го повдигна.

В малкото отделение имаше едно-единствено червено копче. Мърсър го натисна, без да се замисля, че току-що е активирал еквивалента на четири хиляди и петстотин тона тротил. Електронният екран на „Тритон“ регистрира температурата. Деветдесет и девет градуса. На тази дълбочина трябваше да бъде много по-висока, за да заври водата, но лицевата част на шлема му бавно започна да се топи. Гледката се замъгли, сякаш Мърсър се опитваше да отвори очи в пълен с хлор плувен басейн.

Блясъкът на лавата се виждаше дори на светлината на халогенните прожектори на водолазния костюм.

Мърсър затвори капака на бомбата и тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл. Дори ако лавата потечеше над бомбата, защитният ѝ кожух щеше да я предпази от термалната атака.

Единият мотор се влачеше безполезно зад него и управлението на костюма се превърна в предизвикателство, особено когато Мърсър осъзна, че другият главен мотор е повреден, и губи равновесие. „Тритон“ искаше да завие наляво и после надолу. Мърсър настрои баланса така, че скафандърът да е в хоризонтално положение и да му позволи да използва моторите за посоката, за да се изтласква напред. Имаше чувството, че едва пълзи в тунела. Щипките му се влачеха по дъното и утайката заслепяваше.

Магмата зад него продължаваше да навлиза в тунела и колкото и бързо да се придвижваше, Мърсър не можеше да избегне връщата вода. Дигиталният термометър отчете сто и три градуса. Лицевата част на шлема се бе превърнала във вълнообразна призма. Охладителната система се бореше да компенсира топлината. На лакътя му се образува гореща точка, която направи мехур на кожата му. В скафандъра се разнесе миризма на варено месо.

Шлемът издрънча в опустошените останки на „Консей“. Беше изминал стоте метра за петнадесет минути. „Петромакс Ейнджъл“ се движеше с максимална скорост дванадесет възела. Мърсър трябваше да им даде най-малко два часа, за да се отдалечат от мястото на експлозията и неизбежната вълна цунами, която щеше да последва.

Той се покатери върху робота, закачи се в плетеницата от жици, срязва ги с щипците и се измъкна. Повече от всичко друго на света искаше да изнесе трупа на Скот на повърхността, но нямаше как да го направи. Без да бъде контролиран от оператор вътре, водолазният костюм можеше да се заклеши в тясното гърло на вулкана и да задържи и двата на място.

Мърсър сложи ръка на гърдите му.

– Съжалявам – промълви той, измъкна кабела от Скот, хвана го здраво и го дръпна с щипците.

Реакция не последва. Мърсър дръпна отново, този път по-силно, и изведнъж усети, че го изтеглят от тунела. Той отскачаше и се премяташе насам-натам, докато кранистът на кораба мислеше, че вади робота.

След няколко минути Мърсър видя, че е изпреварил топлинния шок. Температурата беше спаднала с десетина градуса. Не беше сигурен, но сякаш замъглената лицева част на шлема му се бе изчистила.

Три минути по-късно кабелът го измъкна от тунела и Мърсър се озова в студена вода. Пластмасата изпука, когато се охлади, но не се проби. Мърсър отпусна мускулите на гърба и раменете си за пръв път, откакто бе влязъл в гърлото на вулкана.

– Джим, чуваш ли ме? Джим, говори Мърсър. Чуваш ли ме?

– Чувам те. Какво се случи там долу, по дяволите? Очаквах да изтегля робота преди половин час.

– След минута ще ти обясня всичко. Държа края на кабела. Дърпаш мен.

– Какво? Къде е Скот?

– Мъртъв е. Моля те, Джим, издърпай ме. Ще ти разкажа всичко.

– Добре.

– Джим, намери Спирит Уилямс и не я изпускай от поглед.

– Защо?

– Тя носи дървени обувки.

Мърсър се надяваше, че Маккензи знае апокрифната история за произхода на думата „саботаж“. Предполагаше се, че произлиза от бунт по време на Индустриалната революция, в който френските работници хвърляли дървените си обувки тип сабо в машините във фабриките, за да ги повредят.

Той продължи да се издига нагоре като закачена риба.

На петнадесет метра дълбочина водата бе все още тъмна и зловеща както близо до гърлото на вулкана. Слойт пепел блокираше слънчевата

светлина и беше покрил цялото море. Мърсър стигна до девет метра и усети, че изтеглянето стана по-бавно. Работниците се подготвиха за деликатната операция да го прехвърлят на кораба. Все още не можеше да определи къде е повърхността, като ли да види очертанията на „Ейнджъл“.

Най-после, когато стигна пет метра, той съзря кила и сянката на нещо до кораба, но го изпусна от поглед, докато се приближаваше към безопасността.

Издърпаха го през двуметров пласт от вулканична пепел и кал – лепкава каша, която забави за миг придвижването му, докато кранистът компенсираше за добавената тежест.

Мърсър провери още веднъж дали хидравличното налягане на щипците, държащи кабела, е на максимума, и се усмихна, като си помисли, че водолазният костюм може да се изхлузи. За да изпълни задачата, беше съсипал моторите и ако паднеше във водата, нямаше начин да се спаси.

Главата му се показа над повърхността. По скафандъра се стичаше кал, която напълно замъгли видимостта. Дори когато лицевата част на шлема се изчисти, Мърсър едва виждаше през вълнообразната пластмаса. Кранът го издигна още и го понесе над напречната преграда. Мърсър видя Джим Маккензи, Спирит и Чарли, чиято глава беше бинтована. Нямаше следа от Тиса.

Краката му се издигнаха над перилата на кърмата, когато осъзна, че Джим, Спирит и Чарли се карат. И в следващия миг забеляза, че за „Петромакс Ейнджъл“ е завързан друг плавателен съд. Мърсър погледна надолу. Не познаваше краниста.

– Мърсър! – изкрещя Тиса по предавателя.

– Тиса! – извика в отговор той.

Тя изскочи от контейнера с контролния център. Двама мъже хукнаха след нея. Изглеждаха въоръжени, макар че Мърсър не беше сигурен, защото лицевата част на шлема беше изкривена.

„Ейнджъл“ беше похитен! Извършителите бяха чакали удобна възможност. Освен това Мърсър разбра, че го бяха извадили заради атмосферния водолазен костюм, за да могат после да влязат в отвора на вулкана и да извадят бомбата.

Единият мъж настигна Тиса и се хвърли върху нея. Дватамата се претърколиха на палубата. Вторият също се приближи до нея. Мърсър го позна по гъвкавите движения. Люк Нгуен.

Затворен в бронирания костюм, увиснал на крана до перилата, той

не можеше да направи нищо. Люк помогна на Тиса да стане и нежно махна косата от лицето ѝ.

– Хайде, Джим! – извика Мърсър, макар че никои не го чуваше. – Направи нещо!

И Маккензи пристъпи към действие. Спорът достигна кулминационната си точка. Чарли и Спирит крещяха. Джим извади револвер и стреля три пъти в стомаха на Чарли. Куршумите бяха с кухи върхове и от гърба на сърфиста се разнесе облак тъмночервена мъгла.

Мърсър нямаше представа на какво беше станал свидетел. Спирит падна на колене до мъртвия си съпруг. Тиса сякаш беше изпаднала в транс. Люк Нгуен остави сестра си и се приближи към Джим. Двамата се прегърнаха като приятели, които не са се виждали отдавна.

Докато те бяха с гръб към нея, Спирит скочи и хукна към Мърсър. Лицето ѝ беше изкривено от мъка и решителност. Единият от похитителите, които се бяха качили на „Ейнджъл“, реагира бързо като нея и вдигна пушката на рамото си, когато Спирит бе изминала половината разстояние до Мърсър.

Крачките ѝ бяха невероятно дълги, като на газела. Тя успя да направи още две преди пушката да гръмне. Куршумът откъсна парче от рамото ѝ и я спря.

Следващият я улучи по-надолу и се взриви в стомаха ѝ. Устата ѝ се отвори, но понесена от инерцията, тя продължи да бяга, докато се блъсна в скафандъра.

Ударът залюля двеста и петдесет килограмовия водолазен костюм над перилата. Спирит се беше вкопчила в него.

– Пусни се – изкрещя Мърсър.

Той не се поколеба – в най-високата точка на залюляването отвори шипците и освободи кабела. Скафандърът излетя встрани от „Ейнджъл“. Спирит не издържа и се пусна, докато се носеха към водата. Мърсър мина през слоя от пепел и падна като камък в тъмната вода, оставяйки Спирит да умре в тинята.

Той остана зашеметен за няколко секунди. Не беше в състояние да направи нищо друго, освен да стои във водолазния костюм, който потъваше все по-надълбоко. Когато най-после се съвзе и се опита да включи моторите, за да спре спускането, Мърсър установи, че те нямат мощност. Очуканият „Тритон“ беше дисбалансиран и с отрицателна плаваемост.

Потъването продължи сякаш цяла вечност – безкрайно пътуване към дълбините. Скафандърът можеше да издържи на налягане, но

Мърсър знаеше, че огънатата лицева част на шлема ще се пръсне много преди това. Според измервателния уред вече се намираще на сто и петдесет метра дълбочина. Не беше забравил, че Ла Палма е един от най-стръмните острови в света. Подводната му част вероятно беше още потвесна. Под краката му може би имаше още километър и половина вода.

Той премина двеста и петдесет метра. Беше сигурен, че саботьорът е Спирит Уилямс. Езотеричната ѝ философия идеално се вместише във възгледите на Ордена и тя бе имала удобни възможности на „Морски наблюдател“ и на „Ейнджъл“. След като беше с Чарли от толкова дълго, Спирит сигурно знаеше как да повреди „Тритон“. Но в паметта му се бе запечатал фактът как бе облечена по време на изригването на вулкана. Няколко минути преди това Мърсър я бе чул да се кара с Чарли в каютата им. Тя бе изскочила веднага щом бе чула експлозията. Чарли бе имал време да се облече и вече беше нахлузил джинси и обувки. Мърсър беше убеден, че тогава Спирит го е ударила, за да му попречи да се гмурне.

Но сега знаеше, че не е станало така. Спирит просто бе изскочила навън. Джим е влязъл в каютата, докато Чарли се е обличал, и го е ударил с нещо по главата. Забележката на Спирит, че Мърсър не е чак такъв мъж, та да използва водолазния костюм на Чарли, не беше направена в момент на паника при осъзнаването, че е повредила погрешен скафандър, а собственически израз на любовта ѝ към Чарли. Тя явно се държеше грубо и предизвикателно, защото харесваше Мърсър и се ненавиждаше заради това.

Той погледна дълбокомера. Триста метра. Наоколо беше непрогледен мрак.

Проклетият Джим Маккензи! Той имаше предостатъчно удобни възможности и очевиден мотив, ако беше член на Ордена. Беше успял да спечели доверието на Мърсър и винаги се намираще в центъра на събитията, за да се направи на незаменим. Маккензи беше планирал сценария, откакто на борда на „Морски наблюдател“ бе изказал предположението за сигнала, активирал кулата.

– По дяволите! – изкрещя Мърсър.

Водолазният костюм имаше аварийна въздушна възглавница. Чарли я бе нарекъл „антишут“, шегувайки се, че парашутите забавят падането, а антишутът прави обратното и бързо те издига.

Той опипа контролния панел в десния си ръкав, повдигна предпазния капак на бутона за освобождаване на въздушната възглавница,

натисна го и извика от облекчение, когато чу, че антишугът се надува. Спускането постепенно спря.

Това обаче беше всичко. Скафандърът не започна да се издига.

– Хайде!

Той отново натисна копчето, но без резултат. Беше повредил цилиндъра с газ, когато бе разбил мотора в тунела. Мърсър се понесе по течението като човек, затворен в коша на неуправляем балон с горещ въздух.

– Не. Няма начин. – Той прогони всички мисли от съзнанието си, включи все още работещите мотори и се ориентира по компаса.

„Петромакс Ейнджъл“ беше на километър и половина от брега. Мърсър добави и ъгъла на подводните скали и изчисли, че се намира на не повече от четиристотин метра от острова. Беше активирал часовника на бомбата преди тридесет и две минути и до детонацията оставаха два часа и двадесет и осем минути.

Надутата до половината въздушна възглавница изпълняваше ролята на платно. Мърсър се придържаше към течението, доколкото беше възможно. Водолазният костюм се движеше със скорост половин възел.

През следващите тридесет минути той не си позволи да мисли за нищо, а само стоеше неподвижно и натискаше педалите на краката, макар че образът на Тиса се въртеше в периферията на съзнанието му.

Пепелта все още не бе проникнала на тази дълбочина и видимостта беше около пет метра. Скалата постепенно се появи пред него като безкрайна, застрашително извисяваща се стена. Мърсър протегна ръка и я докосна, уверявайки се, че е реална. Беше успял да стигне дотам, но същинската работа предстоеше. Той провери дълбочината. Беше се спуснал още шейсет метра, много отвъд границата на издръжливост на „Тритон“.

Аварийната въздушна възглавница му осигуряваше почти неутрална плаваемост, иначе онова, което бе намислил, щеше да бъде невъзможно. Мърсър нямаше необходимата сила, а костюмът – необходимата гъвкавост. Той допря крак до скалата, търсейки опорна точка. След като доби относителна стабилност, Мърсър ритна, търсейки по неравния камък място, където да вкопчи щипците. Издигна се два метра, но пропадна с един, докато металните щипци намерят пукнатина.

Той откри друга опора и отново се изтласка нагоре. Издигна се само метър и половина, но не пропадна, защото щипците се забиха в тясна ивица отдавна изстинала лава. Краката му започнаха да се схващат. Мърсър провери нивото на кислорода. Имаше достатъчно запаси, затова

отвори по-широко вентила, давайки на мускулите си необходимата енергия.

Продължи да се катери по скалата. Понякога се издигаше три метра с едно-единствено изтласкване, а друг път пропадеше с два. Катеренето беше изнервящо и мъчително. Тялото му се обля в пот и тъй като ръцете му бяха в ръкавите на скафандъра, не можеше да избърше солта от очите си. Раменете и бедрата му пламтяха, но Мърсър не спираше и постепенно се придвижваше нагоре. Налягането на газа във въздушната възглавница намаля. Балонът се разшири и увеличи плаваемостта, улеснявайки подскоците му.

След половин час се наложи да си почине. Едва си поемаше дъх и сърдечният му ритъм беше неконтролируем, а стъпалата му плуваха в пот.

Няколко минути преди да почувства, че може да продължи, Мърсър отново се изтласка и потърси пукнатина, където да забие механичните шипци. Не смееше да погледне уреда за измерване на дълбочината. Не искаше да остане разочарован, ако установи, че не се е изкатерил толкова, колкото предполага, нито да се окуражава, че се е издигнал по-високо, и запази равномерния ритъм на придвижване.

Той отново погледна часовника и се изненада, като видя, че са изминали тридесет минути. Водата все още беше тъмна, а скалата не се променяше. Не беше забелязал нито една риба или морско растение. Мърсър не устоя и погледна уреда за измерване на дълбочината.

Осемдесет метра.

Беше изкатерил почти триста метра за един час, но скоростта му бе намаляла. Последните осемдесетина метра сяха да му отнемат още един час. Преди двадесет минути повредената въздушна възглавница се бе издула, доколкото беше възможно, но това не му помагаше кой знае колко. Останалата част от пътя щеше да зависи изцяло от него.

Мърсър отново подскочи, издигна се три метра, но не можа да намери нищо, в което да се вкопчи. Той започна да пада встрани от планинския склон и увеличи мощта на моторите. Скафандърът се върна до скалата. Шлемът се удари в камъка, издавайки зловещ приглушен звук. На лицевата част имаше дълбока бразда, от която плъзнаха пукнатини.

Кракът му докосна скалата и още преди да бъде сигурен, Мърсър намери опора да се изтласка нагоре, хвана се за една издатина и използва ръцете си, за да продължи да се катери.

Лицевата част на шлема се напука още повече.

Той влезе в ритъм – изтощителна поредица от движения, които

натовариха него и водолазния костюм до предела на възможностите им. Но Мърсър не спря. И когато откри леко наклоненото плато на скалата, той се подхвърли на него така, както Нийл Армстронг бе подскачал на Луната. Ботушите му вдигаха облаци тиня с всяка измината крачка, а напуканата лицева част на шлема тракаше и подрънкваше.

На петнадесет метра шелфът се изравни и Мърсър се изкуши да задейства аварийния механизъм, който щеше да отвори костюма и да му позволи да плува свободно, но се обърна към скалата, подпря крака си на камъка и се изтласка нагоре.

Усети дневната светлина едва когато стигна на пет-шест метра от повърхността и вълните започнаха да се плискат по скафандъра му. Крайно време беше.

Той се закрепил за скалата и вкопчил металните щипци в камъка, сетне погледна дълбоко въздух и с едно-единствено рязко движение извади лявата си ръка от ръкава на водолазния костюм. Едва не я измъкна от става и силна болка прониза рамото и горната част на гърба му.

Когато агонията се превърна във вцепенение, Мърсър бръкна в джоба на работния си комбинезон, отвори мобилния си телефон и набра пряката линия на Айра. Водата беше плитка и сигналът се отрази в близката антена.

– Айра, слушай внимателно – извика той, когато връзката се осъществи. – Обажда се Мърсър.

– Мърсър? Къде си? Гласът ти се чува така, сякаш си на дъното на варел.

– Нещо подобно. Бомбата е поставена. Ще експлодира след петдесет минути. Но аз имам проблем. Люк Нгуен е превзел „Петромас Ейнджъл“. Качили са се от друг плавателен съд, който или е дошъл от острова, или се е промъкнал през блокадата. Джим Маккензи е член на групировката. Той е включил помпата за метан-хидрата в Тихия океан.

– Къде е корабът?

– Предполагам, че са отплавали. Не знам. Аз скочих... блъснах ме през борда.

– На Ла Палма ли си?

– Не съвсем. Обаждам ти се от водолазен костюм. Намирам се на пет метра под повърхността.

– Какво?

– Нямам време да ти обяснявам. В момента съм точно над бомбата. Трябва да изпратиш хеликоптер от кораба, на който се намиращ.

– Ще са ми необходими няколко минути.

– Няма да ходя никъде. В случай че сигналът изчезне, ще се появя над водата след тридесет минути. Кажете на пилота, че ще държи мобилния си телефон. Не може да има много такива хора наоколо.

Ласко се усмихна.

– Ще му кажа какъв е моделът, ако случайно има и други. Не се тревожи, Мърсър. Идваме да те вземем.

Както Мърсър подозираше, сигналът се изгуби.

Той потрепери от студ. Мокрите дрехи и косата му бяха залепнали за тялото му. Мърсър се помъчи да регулира климатика, но скафандърът не се затопли. Опитите почти изтощиха акумулаторните батерии на водолазния костюм. Той се прегърби в алуминиевата черупка и зачака времето да мине. Беше твърде изтощен дори да се тревожи за Тиса.

Тя бе казала, че го обича. Това не беше двусмислено стенание в разгар на страст. Беше му го казала в очите. Знаеше, че отново ще бъде с нея, и ще ѝ каже, че и той я обича.

Уреченият момент наближи и Мърсър започна да разширява белите си дробове, събирайки кислород до мига, когато почувства, че ще падне. След това натисна копчето за аварийно отваряне на скафандъра.

Гърбът се отдели и леденостудената вода, която нахлу вътре, го скова. Той започна да рита и да гребе нагоре.

Слоят пепел го обгърна и Мърсър трескаво размаха ръце. Сякаш се бореше с плаващи пясъци. Той извиваше тяло и се опитваше да се измъкне над гъстия пласт, но беше сигурен, че потъва. Гърдите му пламтяха. Нямахше начин да разбере дали се намира на три сантиметра или на три метра от повърхността.

Положи усилия да се успокои и загреба равномерно. Пепелта се мъчеше да го завлече към дълбините, но той отказваше да се предаде, докато най-после изскочи над блатото, пое въздух и се закашля. Едва държеше главата си над водата, но това нямаше значение.

Наблюдателният пилот на „Сийхоук“ го забеляза веднага как се бори в инак спокойната завеса от наноси, приближи хеликоптера до Мърсър и спусна коша.

Мърсър успя да използва вълнообразната маса от пепел и пемза като трамплин, за да се прегърколи в коша и командосът от спасителния екип го издърпа в хеликоптера. Разполагаха със седемнадесет минути да се отдалечат от мястото на експлозията и електромагнитния импулс, който щеше да повреди електрониката на борда.

Командосът наметна одеяло на раменете му.

– Ранен ли си?

– Не – неубедително отговори Мърсър. – Чувствам се добре.

– Мисля, че трябва да легнеш, докато се върнем на кораба.

Мърсър хвърли одеялото.

– Искам да говоря с пилота.

– Смятам, че идеята не е добра – посъветва го едрият мъж. – Не се обиждай, но съм виждал удавени плъхове, които изглеждаха по-добре от теб.

Мърсър грабна слушалките от стената до пилотската кабина и товарното отделение.

– Забеляза ли кораб да минава през кордона, докато идваше насам?

НА БОРДА НА „ПЕТРОМАКС ЕЙНДЖЪЛ“ ТРИДЕСЕТ КИЛОМЕТРА ИЗТОЧНО ОТ ЛА ПАЛМА

Те бяха дошли под прикритието на изригването на вулкана и бурята с лъскава моторница, която бяха откраднали в Санта Круз. Люк бе довел със себе си само трима мъже. Не се нуждаеше от повече. „Ейнджъл“ имаше екипаж от двадесет и пет души, а на борда бяха Джим Маккензи и помощникът му Кен Бауърс. И двамата бяха въоръжени и членове на Ордена.

За Люк Нгуен опитът да стигне до кораба беше отчаян риск, последното хвърляне на зарчетата. Храмът на Ордена беше в развалини, оракулът бе разрушен и единствената му надежда да постигне нещо беше да се погрижи Кумбре Виеха да унищожи голяма част от цивилизования свят и да се надява, че добре пазените финансови ресурси на Ордена ще му дадат власт да управлява хаоса, който ще настъпи.

Люк бе похитил „Петромакс Ейнджъл“ само за няколко минути. След като завързаха моторницата за борда, единият от хората му отиде на мостика, друг в машинното отделение, а третият претърси каютите на екипажа и заведе всички в каюткомпанията, където по заповед на Мърсър държаха техниците от „Морски наблюдател“. Люк провери палубите с помощта на Джим и Кен.

Бяха закъснели да попречат на Мърсър да се гмурне с бомбата, но Джим беше убеден, че повредата, която е нанесъл на водолазния му костюм, ще му позволи да стигне само до мястото, където роботът е блокирал тунела.

Ето защо се изненадаха, когато Мърсър съобщи по предавателя, че държи кабела, който боецът на Люк беше започнал да изважда от дъното. Малко след това бледият и все още немощен Чарли Уилямс бе влязъл в контролния център. Човекът от Ордена, който бе затворил екипажа в каюткомпанията, го бе оставил да лежи в безсъзнание в каютата му. Чарли се разкрещя на Кен Бауърс и го обвини в опит за убийство, защото го е ударил с гаечен ключ по главата. Джим запази спокойствие и изтегли Мърсър до повърхността, за да използват неговия „Тритон“ и да извадят бомбата, като същевременно успя да запази ролята си на невинен.

Всичко се обърка, когато Спирит Уилямс осъзна, че Джим лично е препоръчал Бауърс. Тогава бяха на палубата и чакаха да издърпат Мърсър през перилата. Веднага щом разбра, че водолазният костюм е вече техен, Джим сложи край на гневните викове на Чарли с пистолета, който носеше в себе си, откакто бе напуснал Калифорния на борда на „Морски наблюдател“.

Мърсър бе изчезнал. Спирит го беше блъснала през борда в последен пристъп на предизвикателство. Оцелелите членове на Ордена трябваше да бягат и да се надяват, че ядрената бомба няма да успее да предотврати катастрофата.

Люк, Джим Маккензи и Тиса стояха в контейнера с контролния център, докато корабът бягаше от епицентъра на експлозията. Джим поддържаше връзка с флота и съобщаваше фалшива информация на адмирал Ласко, за да спечели времето, от което се нуждаеха. Тиса не бе проронила дума, откакто Мърсър падна зад кърмата, и не възразяваше, когато брат ѝ се опитваше да я утешава, като докосваше ту косите ѝ, ту рамото или бедрото ѝ. Единствените ѝ движения бяха леко да потърка китката си, където бе носила часовника, който Мърсър ѝ бе подарил.

– На какво разстояние се отдалечихме? – попита Люк. Маккензи погледна показанията на позициониращата система.

– Трийсетина километра.

– Достатъчно ли е?

– За да избегнем падането на радиоактивните частици – да, но трябва да продължим. След взрива ще има голяма вълна, пък и все още се намираме в блокираната от флота зона. Като стигнем до съседния остров Ла Гомера, ще се скрием там, докато нещата се успокоят. Ще разполагаме с две седмици, за да избягаме, ако бомбата не избухне и изригването на вулкана разцепи Ла Палма.

– Колко време остава?

– Десет-петнадесет минути.

– Мислите ли, че няма да ви търсят? – попита Тиса, нарушавайки едночасовото си мълчание.

– Те не знаят, че бягаме – отвърна Джим. – Не съзнават, че трябва да ни преследват.

Люк ѝ се усмихна.

– Моята скъпа сестра можела да говори. Съжалявам, че се стигна дотук.

– Съмнявам се. Мисля, че ти живееш от разрушенията. Нуждаеш се от това така, както другите се нуждаят от любов.

– Нуждая се и от любов.

– Ти изврати дори нея.

Джим се размърда неспокойно на кожената седалка. Знаеше за перверзната обич на Люк към сестра му и се почувства неудобно.

– Това не е извратено, Тиса, а пречистване. Замисли се. Двете деца на Ордена на последния лама. Помисли какво бихме могли да създадем.

– Чудовище за чудовищния нов свят, който искаш да изградиш върху пепелта от стария.

Люк я погледна тъжно, но и с убедеността, че ще осъществи желанието си.

Неочаквано бръмченето на хеликоптер наруши относителната тишина в контролния център. Джим скочи от стола си и погледна през отворените врати. Над кърмата на „Ейнджъл“ бе застанал сив „SH – 60 Сийхоук“. Страничната врата беше отворена и командос бе насочил карабина към задната палуба на кораба. Зад него се виждаше сенчестият силует на друг мъж. Маккензи се втрещи, когато хеликоптерът леко зави и човекът се показа на светлината. Филип Мърсър.

Мърсър видя, че Джим Маккензи стои пред контейнера с контролния център, потупа командоса по рамото и посочи надолу. Карабината изпука и по стоманената палуба заискряха куршуми.

Джим се хвърли обратно в контейнера.

– Мърсър!

– Казах ви, че ще го намерят! – Тиса не се съмняваше, че Мърсър ще се върне за нея.

Люк надникна от контейнера, но стрелбата от „Сийхоук“ го принуди да се дръпне назад. Той извади портативен предавател от джоба на ризата си.

– Качете се на палубата, всички! Атакуват ни.

Люк зареди нов пълнител в картения пистолет, който носеше за тъкнат в колана си. Неговите хора щяха да свалят хеликоптера.

Той отново погледна навън. Американският „Сийхоук“ летеше странично над кърмата, за да може стрелецът на вратата да покрива цялата задна част на кораба.

– Пол, Пран, къде сте? – попита по предавателя Люк.

– Аз съм на мостика – отвърна Пол Тиери, негов приятел от детството от Париж. Беше отишъл в Ринпоче-Ла заедно с него, когато Люк се върна да се грижи за баща си. – Ей сега ще изляза на крилото и ще им видя сметката.

– Току-що стигнах до външната врата на надстройката – съобщи

Пран, братовчед на Люк от Виетнам. – Готов съм.

– Герхард?

Младият германец беше завербуван в Ордена, докато се намираше в Непал и търсеше отговори за живота в планините и опиума.

– На левия борд съм. Движа се към кърмата. Една спасителна лодка им пречи да ме видят. Дай ми още една минута. Да, готов съм.

– По моя команда ще стреляме едновременно. – Люк отново изсрака плъзгача и Тиса се усмихна подигравателно на нервността му. – Сега!

Той се показа от контейнера и стреля. Изпразни половината пълнител и едва тогава осъзна, че хеликоптерът се е отдалечил и се намира на петдесет метра от десния борд.

– По дяволите! Спрете. Изчакайте ги да се върнат.

Мърсър се беше скрил зад макарата с кабела за водолазите и наблюдаваше как Люк крещи по предавателя. Беше скочил от хеликоптера на „Ейнджъл“ през няколко секунди, докато Джим се хвърли обратно в контролния център, а Люк Нгуен оглеждаше сцената. Носеше втората карабина на борда на „Сийхоук“ и два резервни пълнителя. Нямаше представа колко души е довел Люк.

Когато тибетецът им заповяда да стрелят, Мърсър преброи огъня от дулата на четири оръжия – на Люк, стрелец на крилото на мостика, друг на десния борд на главната палуба близо до надстройката и четвърти на горната палуба, скрит зад спасителна лодка на левия борд. Той съобщи позициите им по тактическия радиопредавател, който командосът му беше дал.

– Мога да очистя онзи на крилото на мостика, дори да се шумугне вътре. Мъжът до контейнера отново ще се скрие. Същото се отнася и за онзи до вратата на надстройката. Съветвам те да застреляш човека до спасителната лодка. Ние ще дойдем откъм носа.

– Прието.

– Започваме. Огън!

Хеликоптерът се спусна над кораба. Командосът откри огън и Люк изчезна в контейнера. Мърсър се надигна и хукна напред, за да се прицели по-добре в мъжа под спасителната лодка на левия борд. Стрелецът се беше обърнал, за да гледа как „Сийхоук“ атакува от срещуположната страна на „Ейнджъл“, и бе съсредоточил огъня си по посока на мостика.

Точно когато хеликоптерът се стрелна по дължината на кораба, Мърсър застреля Герхард с два куршума в тила. Германецът отхвъркна към перилата, удари се в парапета на главната палуба и се прекатури

във водата. Мърсър се скри до контейнера, където държаха водолазните костюми.

- Единият е ликвидиран – докладва той.
- Вече са двама – поправи го командосът. – Имаме шест минути.

Мърсър погледна часовника си. Ядрената бомба.

- Прието. Прикривай ме. Трябва да стигна до надстройката.
- Дадено.

Хеликоптерът се върна и отново атакува „Ейнджъл“. Куршумите рикошираха около контейнера, звънтяха по покрива и държаха хората вътре.

Мърсър побегна по левия борд на кораба, намери отворен люк и надникна вътре. Надяваше се, че ще пресрещне третия стрелец, но мъжът се беше преместил. Вместо да си прави труда да го търси, Мърсър тръгна към каюткомпанията. На вратата беше сложена верига. Той стреля в катинара и рязко се обърна, за да провери дали изстрелът не е привлякъл изчезналия стрелец.

Вратата на каюткомпанията се отвори. Първият човек, който изскочи отвътре, беше третият помощник-капитан Шеймъс Рурк.

- Мърсър! Какво става, по дяволите?

– Няма време да ти разказвам. Бомбата ще избухне след четири минути. Похитителите на кораба ви направиха глупостта да се отправят на изток. Трябва да обърнеш. Когато тази страна на острова се свлече в морето, ще се породят огромни вълни и ние сме точно на пътя им. Ако не сме срещу тях, нямаме шанс.

- Ясно.

– Отвън има двама души с картечни пистолети. Единият е в контейнера с контролния център. Не знам къде е другият. Джим Маккензи е участник в отвлечането. Подозирам, че и помощникът му е замесен.

- Разбирам.

- Трябват ми доброволци, които да отвлекат вниманието им.

– Ще накарам някой да поеме управлението на кораба. Моряци – извика Рурк към каюткомпанията, – трябва ни човек, който да разкара отрепките от нашия кораб. Кой ще дойде с мен?

Десетина гласа се сляха в отекващ хор на решителност.

Мърсър ги поведе обратно по пътя, по който беше дошъл. Все още нямаше следа от третия стрелец.

- „Сийхоук“, обажда се Мърсър. Какво става?

– Няма движение – отвърна пилотът. – Вратите на контейнера са затворени. Командосът е видял най-малко трима души вътре. Кълне се,

че единият е жената, за която ти ни каза.

Мърсър не се изненада. Знаеше, че Люк ще иска сестра му да е до него. Третият човек беше Джим Маккензи и това означаваше, че Кен Бауърс се спотайва наоколо.

– Прието. Не им позволявайте да излязат. Освободих екипажа. Лоцманът ще обърне кораба срещу експлозията. Останалите са с мен. Трябва да премахнем третия стрелец и още един, който е бил на кораба от самото начало.

– Останаха ни само два пълнителя. После ще трябва да използваме pistolетите, които са безполезни за стрелба от хеликоптер.

До външната врата в коридора се събраха десетина моряци, които чакаха Мърсър да им даде знак. Всички гледаха навън, затова никой не видя как Пол Тиери се промъкна по стълбите за машинното отделение. Той изстреля унищожителна стена от огън, покосявайки мъжете. Оръжието му млькна едва когато куршумите свършиха.

Четирима моряци бяха мъртви, трима ранени, а останалите се навърлиха върху французина с ожесточеността на подивели кучета. Те го хванаха по средата на металните стълби и го блъснаха с главата надолу към стоманения под. Ударът беше силен и уби похитителя, но не удовлетвори членовете на екипажа. Когато приключиха с него, трупът на Тиери представляваше неузнаваема кървава маса от плът.

Мърсър стоеше на площадката на стълбището. Шеймъс Рурк се качи от сумрачното машинно отделение. Лицето и ръцете му бяха изцапани с кръв.

– Взимай жената и изчезвай. – Гласът му беше неестествено спокоен. – Ние ще се погрижим за кораба.

– Ще се справите ли?

– Да. Щом „Ейнджъл“ издържа на стихииите в Северно море, ще устои на всичко.

Мърсър стисна ръката му.

– Желая ви късмет.

Той отново излезе навън. Не го интересуваше какво ще стане с Кен Бауърс, когато моряците го намереха.

Контейнерът с контролния център се намираще в средата на палубата, малка крепост, неуязвима за огъня на карабините. До експлозията оставаха две минути, а до появата на вълните цунами – пет. За съжаление Мърсър нямаше представа как да измъкне Тиса от контейнера.

Налагаше се да вземе и него.

– „Сийхоук“, колко тежък товар можеш да вдигаш?

– Забрави – отвърна пилотът. – Знам какво си мислиш. Контейнерът тежи няколко тона празен. Няма начин да го вдигнем, когато е пълен.

Вратата беше затворена и Люк и Джим не знаеха какво става навън.

– Спусни коша и застани точно над контейнера.

– Казах ти, че не можем да ги вдигнем.

– Не е необходимо да го правиш.

Мърсър хукна към крана на кърмата. Контролните уреди се намираха няколко метра по-нагоре, на една от стоманените подпори. Той се покатери до седалката и бързо разбра функциите на бутоните и лоста. Дизеловият генератор тихо бръмчеше. Мърсър увеличи тягата, спусна стрелата над кораба и я спря над контейнера. Стоманената кука изтрака на покрива. Хеликоптерът изрева отгоре и хората вътре не осъзнаха какво е направил.

Той насочи автоматичната карабина, добра се до контейнера и се качи по вградената стълба. Покривът беше от гладка стомана, но в четирите ъгли бяха завинтени болтове, за да може да бъде повдиган и свалян от кораба, когато е необходимо. Мърсър довлече тежката кука до една от халките в задната част на покрива и я закачи, а после се върна в кабината на крана, като проклинаше пропилените ценни секунди, защото не можеше да скочи долу. Организмът му беше зареден с адреналин. Той стигна до контролното табло на крана и доближи радиопредавателя до устата си.

– Издигни се няколко метра и промени тона на моторите, сякаш вдигаш нещо.

Мърсър дръпна лоста. Дизеловият двигател изрева, когато кранът повдигна от палубата задния край на контейнера. Мърсър завъртя крана и го повдигна още по-високо. После застопори уредите, скочи долу и допря карабината до рамото си.

Вратата на контейнера се отвори.

Първият човек, който неуверено излезе, беше Джим Маккензи. Той се хвърли на палубата, сякаш беше сигурен, че всеки момент контейнерът ще полети към небето. Мърсър го ритна в гърдите и го преобърна по гръб. Револверът изхвърча от ръката му. Мърсър много искаше да го застреля между очите, но не го направи. Той притисна тяло до контейнера и махна на пилота да спусне коша на палубата.

От контролния център изскочи Люк Нгуен, като стреляше безразборно с картечния си пистолет, и се скри зад лебедката, преди Мърсър да успее да натисне спусъка. Двамата си размениха по няколко изстрела,

които не попаднаха в целта. Въздухът се изпълни с рикоширащи куршуми. Единият улучи Макензи в крака. Джим изкрещя, когато от пробитата му бедрена артерия бликна фонтан от кръв. Ако не му окажеха медицинска помощ, щеше да умре след няколко минути.

На тридесетина километра на запад и петдесет метра под морето гърлото на вулкана вече почти се бе напълнило с лава, която се процеждаше през пукнатините в стените. В тунела беше останала достатъчно вода, за да не позволи на разтопените скали да потекат, затова огнището беше запечатано.

Неимоверната горещина и високата температура не засегнаха внимателно поставеното в планината куфарче. Часовникът изщрака на нулата.

Спусковото устройство на бомбата представляваше сложно кълбо от насочени и силноизбухливи експлозиви, които се взривиха с точност до част от секундата. В центъра на ударната вълна имаше сфера от пречистен плутоний. Смъртоносният материал не беше достатъчен, за да създаде критична маса и да предизвика верижна реакция, докато задействащите експлозиви притискаха сферата. Сред ярък като повърхността на слънцето взрив плутоният премина критичната точка и масата се превърна в енергия според прочутата теория на Айнщайн.

През първите няколко части от секундата експлозията се разрази почти със скоростта на светлината и унищожиха всичко по пътя си – скали, почва и най-важното – основите на дайките в западната част на Ла Палма.

Блясъкът беше ослепителен и се видя на десетина километра, а когато избледня, се появи гигантски гъбовиден облак, нажежен до бяло кипящ стълб от плазма и отломки, равняващ се на вулканичното изригване предишния ден. В основата му се натрошиха десетки хиляди тонове скали и се отприщиха събирани милиони години валежи. От Ла Палма се откъсна квадратно парче със страна километър и половина и се срути в морето.

Вътрешното налягане дълбоко под острова се промени и вулканът Тенегуя в южната му част изведнъж престана да изригва. От мястото, където се откъсна парчето, в безкраен поток се изляха магма и кипяща вода.

Пред потока от лава се издигна стена от морска вода, породена от ядрения взрив и подсилена от срутването на дайките. Макар че съвсем не беше мегацунами, която би заплашила Съединените щати, ако източната част на острова се беше свлякла, вълната достигна скорост

двадесет и пет метра в минута и се стрелна напред с поне сто и петдесет километра в час.

Мърсър и Люк спряха да стрелят, когато хоризонтът пламна в огненочервено. И в следващия миг някакво движение на палубата ги изтръгна от унеса на страхопочитание. Двамата се обърнаха едновременно. Мърсър не побърза да стреля, но Люк натисна спусъка. Тиса беше успяла да се измъкне от контейнера.

Тя бе излязла на палубата и несъзнателно бе застанала между брат си и Мърсър. Откосът на Люк я улучи в стомаха и я блъсна назад към контейнера. Кръвта потече по стоманената му стена.

Люк пусна оръжието си и с ридание се втурна към сестра си. Мърсър стисна здраво карабината, прицели се в главата му и натисна спусъка, но пълнителят му беше свършил. Люк се приближи до Тиса и притисна до себе си отпуснатото ѝ тяло.

Мърсър кипеше от гняв. Той хукна към тях, но кошът премина край него, докато пилотът на хеликоптера се бореше с насрещния вятър. Мърсър хвана единия край на коша, задържа го след себе си и удари с него по рамото Люк, който се претърколи встрани от сестра си. Тиса се свлече на палубата.

Люк вдигна ръце.

– Не. Трябва да я спасим. Помогни ми да я закарам в болница.

Мърсър закачи края на коша за края на товарния контейнер с контролния център и уви кабела около гърдите на Люк. Тибетецът не разбираше какво става. Вероятно мислеше, че Мърсър ще спаси и него. Без да откъсва очи от Люк, Мърсър направи знак на пилота да дръпне кабела.

Пилотът натисна лоста и затегна кабела около гърдите на Люк. Тибетецът престана да крещи. С безизразно лице Мърсър повтори жеста.

Хеликоптерът се издигна. Кабелът се вряза в гърдите на Люк Нгуен и прекърши гръбнака му. Краката му изтопуркаха като рак на палубата. Той се наведе на една страна, опитвайки се да хване отсечените си крайници.

Очите му се завъртяха към Мърсър.

– Поне и ти няма да я имаш – каза Люк и умря. Думите отприщиха чувствата на Мърсър. Със замъглени от сълзи очи той освободи коша от контейнера.

– Дръж се – повтаряше Мърсър. – Дръж се.

Тиса беше жива, но губеше сили. Беше ранена с три куршума – два в стомаха и един в гърдите, откъдето течеше разпенена кръв.

– Мърсър? – промълви тя.

– Тук съм, скъпа. Дръж се.

Тиса бе изпаднала в толкова силен шок, че едва реагира, когато Мърсър я прехвърли в металния кош. Той коленичи до нея и усети, че металната носилка се издига над „Петромакс Ейнджъл“.

Вълната ожесточено връхлетя кораба. Стената от вода се простираше по цялата широчина на морето. Верен на думата си, Шеймъс Рурк беше обърнал „Ейнджъл“. Приливната вълна се извиси над кораба в същия миг, когато хеликоптерът започна да изтегля нагоре Мърсър и Тиса. Бурната тъмна вода се разпени около носа на „Ейнджъл“ и заля палубата.

Мърсър и Тиса се намокриха и кошът се понесе към кърмата. Миг преди да се блъсне в контейнера за водолазни костюми металната носилка полетя нагоре и се измъкна от стихията.

Корабът се издигна още по-високо. Ъгломерът се закова на наклон деветдесет градуса, докато инерцията на вълната го държеше прикован към стената от вода. И после гребенът стигна до кърмата и „Ейнджъл“ бързо изчезна в дирята си. Носът потъна дълбоко, но не се счупи, и отново се издигна. Палубата беше пометена. Складът, контейнерът с контролния център и крановете бяха пометени. Всички стъкла бяха счупени. Но корабът смело се бореше и от палубата му се стичаше вода, сякаш беше издигаща се на повърхността подводница. Следващата вълна беше наполовина по-малка от първата и „Ейнджъл“ я посрещна почти презрително. Корабът беше в безопасност.

Очите на Тиса бяха отворени и на устните ѝ трептеше усмивка, докато гледаше Мърсър.

– Дръж се – не преставах да повтаря той, макар че тракането на перките на хеликоптера и вятърът заглушаваха думите му.

Силни ръце издърпаха коша в товарното отделение и затвориха страничната врата. Командосът помогна на Мърсър да излезе от носилката и после срязва ризата на Тиса и прегледа раните ѝ.

– Как е тя? – попита Мърсър.

Мъжът продължи работата си, сякаш не го чу.

– Попитах как е тя?

Минута по-късно командосът се дръпна от нея. Ръцете му бяха окървавени до лактите.

– Не мога да направя нищо.

Мърсър го блъсна настрана, коленичи до Тиса и хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

– Мърсър? – едва доловимо прошепна тя и той допря ухо до

устните ѝ. – Мърсър, колко е часът?

И едва тогава той най-после разбра. Въпросът ѝ беше молба, опит да намери своето място в едно бъдеще, за което винаги бе знаела. Тиса бе живяла на усамотен кръстопът между миналото и неизбежното. Беше ѝ отречено обещанието за неизвестност, усещането за чудо, което носеше всеки нов ден, защото тя знаеше как ще завърши.

Мърсър носеше своя „Таг Хоер“ от близо две десетилетия. Часовникът почти се бе превърнал в част от него. Махна го от ръката си и уви стоманената верижка около китката ѝ.

– Ти ми кажи – ридаейки отвърна той.

Тиса докосна часовника и отново му се усмихна.

– Дойде моят час. – Знаем.

– Бих искала...

– Аз също.

– Кажи го поне веднъж. Няма да имаме възможност да го изживеем, но моля те, искам поне да го чуя.

Той не я виждаше. Очите му бяха замъглени от сълзи.

– Обичам те, Тиса – каза Мърсър, но тя не го чу, защото вече бе издъхнала.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Разбира се, „Предсказанието“ е художествена измислица. Аз обаче основах хипотезите в романа на научен факт. Квантовото телепортиране е осъществявано по време на десетина експеримента на няколко места в света и представлява „преместване“ (поради липса на по-подходяща дума) за миг на облаци от атоми от една точка до друга в лабораторни условия. Транспортирането на подводница в планина е извън възможностите ни. Засега. Но както подчертава доктор Мари, утрешните пробиви се извършват от хора, вдъхновени от днешните научни хипотези. Метан-хидратът, газът метан, затворен в ледените кристали, е напълно реален и по всяка вероятност ще бъде следващият голям източник на енергия с твърдо гориво, след като бъде разработена технология за използването му. Разказът за генерал Чжън Хъ и флотилиите с китайското съкровище е истина. Препоръчвам книгата „Когато Китай управляваше моретата“ от Луис Леватис на всеки, който иска да научи повече за този малко известен период от историята на Китай.

Що се отнася до Канарския остров Ла Палма, там развихрих въображението си. Ако островът действително отговаря на поредицата от вулканични изригвания, Кумбре Виеха отново ще се активизира през следващите двеста и няколко години. Изригването ще разруши западния бряг на острова и съществува вероятност тежката половин милиард тона скална плоча да се срути в Атлантическия океан. Опустошенията в Съединените щати, Европа и Африка, описани от Мърсър, наистина ще се случат. Измисленият елемент в „Предсказанието“ е, че е възможно катаклизъм да бъде предотвратен. За съжаление истината е, че това е невъзможно.

КРАЙ

© 2003 Джак Дю Брул
© 2005 Юлия Чернева, превод от английски

Jack Du Brul
Deep Fire Rising, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2007

Публикация:

Превод: Юлия Чернева, 2005
Оформление на корица: „Megachrom“, 2006
ИК „Бард“, 2006
ISBN 954-585-677-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4884>]